virtual-project.eu

VERA KURIAN

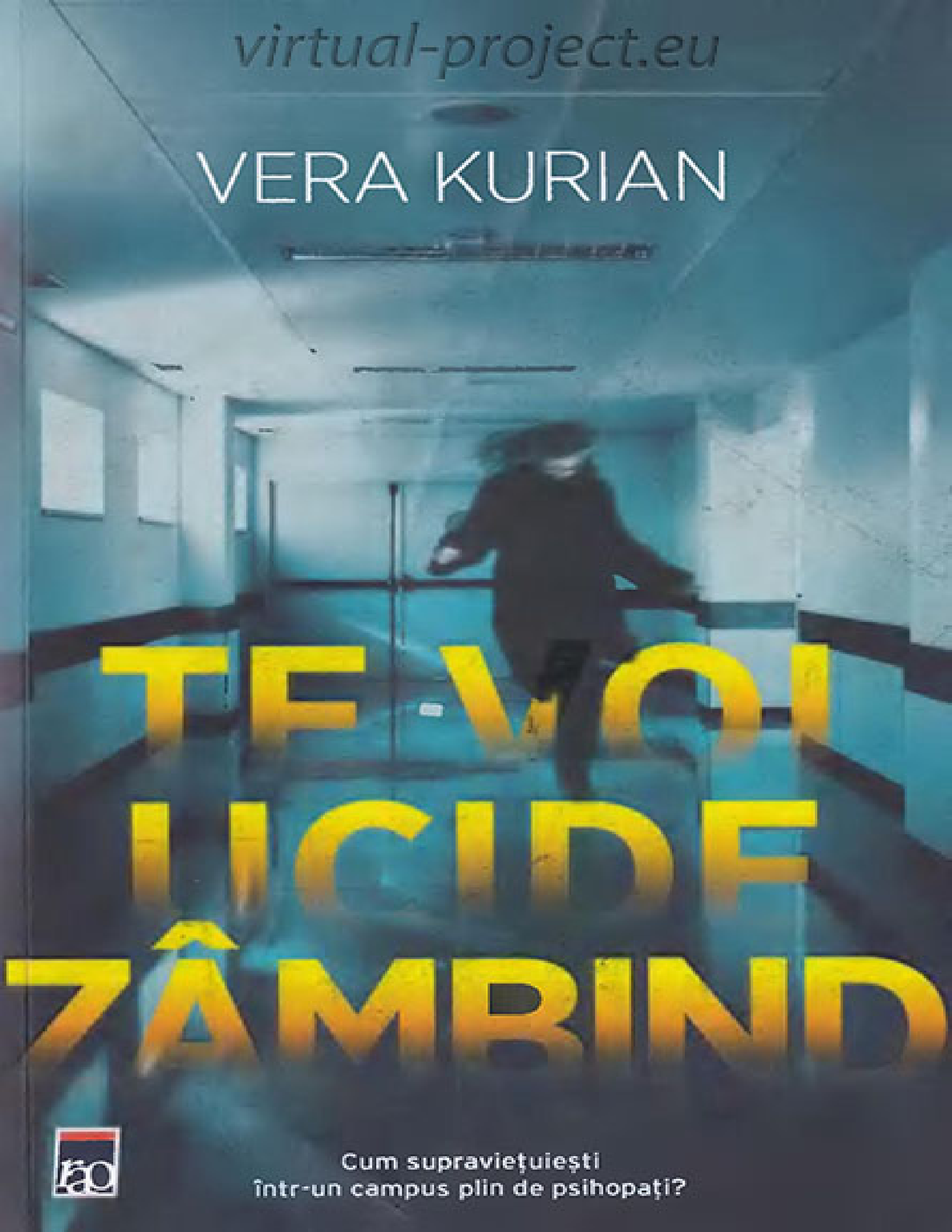

TE-VOI UCIDE ZÂMBIND

Cum supraviețuiești
într-un campus plin de psihopați?

VERA KURIAN

TE VOI UCIDE ZÂMBIND

Original: *Never Saw Me Coming* (2021)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA NEACŞU prin
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2022 —

1. ZIUA 60

Cum am închis uşa camerei mele din cămin, am mers la fereastră să mă uit în curte după el. Nu că m-aş fi aşteptat să-l văd acolo, printre părinţii care urcau şi coborau cărând cutiile cu lucruri sau alături de cei câţiva studenţi întinşi pe iarbă.

Dar iată! Părul acela blond, ciufulit. E Will! Am vrut să îl strig. Apoi persoana aceea s-a întors şi am văzut că era doar o fată cu o frizură neinspirată. Serios, ai crede că oamenii fac un efort să arate bine în prima lor zi în cămin.

Am privit apoi în jurul meu, la camera goală, cu linoleumul ei jalnic, gândindu-mă la ce aveam de făcut. 1. Să scap de mama. Bifat. Plecase deja şi probabil gonea pe autostrada 95, deschizând o sticlă de şampanie, acum că scăpase, la rândul ei, de mine. 2. Să revendic spaţiul optim din încăpere, înainte să sosească Yessica, buna mea colegă de cameră. 3. Să-mi fac între şase şi opt prieteni, înainte de ora patru. 4. Să-mi confirm sosirea la Departamentul de psihologie. 5. Să-l găsesc pe Will.

Aveam un apartament cu două dormitoare, unul mai mare decât celălalt. Deşi primul meu impuls a fost să-l revendic pe cel mai mare, mi-am dat seama imediat că avea o problemă. Ferestrele dădeau spre curte. Dacă voiam să mă strecor noaptea, pe fereastră? În ziua de azi, oamenii înregistrează orice cu telefonul şi aş fi fost zărită cu uşurinţă de la ferestrele celorlalte dormitoare sau săli de clasă ce dădeau spre curte. Aş fi fost prea expusă.

Am luat dormitorul mai mic. Aveam să câştig simpatia colegei mele de cameră şi, mult mai important, de la fereastra acestuia se vedea peretele de cărămidă al clădirii vecine, iar scara metalică de incendiu era imediat sub fereastră. Acces uşor, nedetectabil – perfect. Mi-am adus câteva cutii în cameră şi am făcut patul, aşezând balena din pluş deasupra, ca să-mi marchez teritoriul. Vocile din cămin mă chemau şi trebuia să mă impun rapid.

Înainte să ies, m-am aranjat în grabă, aplicând puţin luciu de buze şi potrivindu-mi părul. Acesta, mai cu seamă, trebuia să fie perfect – o împletitură franţuzească, menită să pară simplă şi naturală deşi fusese realizată cu multă migală. Trebuia să fii genul de fată care nu pare să depună vreun efort, când vine vorba de aspectul fizic, ci se dă jos din pat

dimineața arătând ca o starletă sexy, dar în acelaşi timp modestă. Dacă atingi un anumit standard de frumusețe fizică, oamenii cred că ai putea fi mai mult decât eşti – mai inteligentă, mai interesantă, mai vrednică să exişti. Combinat cu o personalitate pe măsură, asta înseamnă să fii puternică.

Brewster avea un culoar lung, cu dormitoarele aşezate de o parte şi de alta. Am vârât capul pe prima uşă de lângă camera mea, unde două brunete se luptau să scoată o plapumă din ambalajul de plastic.

— Bună! am ciripit veselă. Eu sunt Chloe. Puteam să fiu oricine şi-ar fi dorit ele, o tipă amuzantă, o foarte bună prietenă, o colegă căreia îi puteau încredința secretele lor, la miezul nopții, în timp ce ronțăiam gustări. Mă pricepeam la genul acesta de socializare, să joc diverse roluri pentru o vreme, dar când era nevoie să fiu serioasă, mă dedicam sută la sută. Puteam pretinde că sunt mai tânără, dacă voiam, ascunzându-mi trupul sub haine largi şi golindu-mi privirea de orice strălucire – imaginea perfectă a naivității. Sau să par mai matură, cu ajutorul fardurilor şi al hainelor potrivite şi suficient de convingătoare, când era cazul. Nu era greu, pentru că oamenii au tendința să vadă ceea ce vor.

Am mers aşa din uşă în uşă. Camera 202.

— Vai, ce-mi place părul tău! am exclamat către blonda care, bănuiam, avea să devină foarte populară.

Camera 206.

— Sper că nu sunteți frați, le-am zis celor doi băieți din echipa de canotaj (trupuri bine făcute, cu fețe de copii – nu erau genul meu). Mi-au zâmbit larg, s-au holbat la sânii mei şi au încercat, fiecare, să spună ceva inteligent. Niciunul n-a reuşit.

În camera 212 erau două fete ciudate. Am fost prietenoasă, dar înțelegând că, în ceea ce mă priveşte, vor rămâne personaje secundare.

Am mai cunoscut câțiva studenți şi încercam să-mi dau seama care dintre ei părea că va dori să îmbrățişeze spiritul de viață grecesc. Will făcea parte dintr-o frăție – Sigma Alpha Epsilon – şi primul meu obiectiv era să intru în legătură cu ei. Băieții din echipa de canotaj ieşiseră pe hol şi vorbeau tare, zicând că voiau să meargă într-un club. O ieşire era o idee bună, iar cei doi păreau dornici să se înscrie într-o frăție.

— Îmi place la nebunie să dansez, i-am zis celui mai înalt, uitasem cum îl cheamă, jucându-mă cu vârful cozii. E cea mai bună cale să cunoşti pe cineva.

M-a privit zâmbind, cu ochii mijiți. Dacă liceul mă învățase ceva, era că viața mondenă era un joc al ierarhiilor. Dacă nu eşti o tipă cu care băieții să vrea să se culce, nu exişti. Dacă nu eşti o tipă pe care fetele să o vrea în grupul lor, ca prietenă ori ca duşmancă, eşti irelevantă.

Din scurta interacțiune cu studenții din cămin, mi-am dat seama că nimeni nu era în programul meu. Nu cunoşteam pe altcineva ca mine, dar, când se va întâmpla, îmi imaginam că va fi ca atunci când doi lupi adulmecă în acelaşi timp vânătorul. Mă îndoiam însă că ar pune două persoane ca mine în acelaşi cămin – nu eram decât şapte şi probabil fuseseră nevoiți să ne distanțeze, ca să împiedice izbucnirea unui război.

A trebuit să plec, lăsându-mi noii prieteni în urmă, ca să îmi anunț prezența în cadrul programului.

Departamentul de psihologie era amplasat pe diagonală, de partea cealaltă a curții, şi era vizibil de la ferestrele camerei de zi a apartamentului meu. Curtea era un patrulater acoperit de iarbă luxuriantă, pe care şerpuiau alei din cărămidă. Fiecare cărămidă avea gravat numele unui fost absolvent – John Smith, promoția 2003. Era amuzant – Will nu va avea o cărămidă, eu însă da. Unul dintre căminele mai mari, Tyler Hall, îşi întâmpina bobocii cu o pancartă uriaşă de bun venit. M-am oprit să-mi fac o fotografie cu pancarta: *Priviți o tânără încântată, în prima zi de facultate, ocupată cu activități studențeşti!*

Destinul făcuse să ajung la Universitatea John Adams. Ştiam că trebuia să merg la o universitate în Washington, ceea ce însemna să aplic la Georgetown, Universitatea Americană, Universitatea George Washington, John Adams, Universitatea Catolică şi Colegiul Trinity – toate aflate în capitală. Ca măsură de siguranță, aplicasem şi la alte universități din apropiere, precum George Mason şi Universitatea din Maryland. Fusesem admisă la toate, cu excepția Georgetown. Pe bune? Să-i ia naiba! Cererea mea de înscriere era „beton”: am un IQ de 135 – cu cinci puncte sub „geniu” – şi note maxime. Toate ținutele pe care le aveam mi le cumpărasem cu banii făcuți scriind lucrări pentru colegii mei. Cine ştie câți dintre ei ajunseseră la facultăți în baza eseurilor despre bunica moartă de cancer pe care n-o aveau?

Mi se oferiseră burse, dar niciuna comparabilă cu cea de la John Adams. Şi dacă refuzam participarea la studiul psihologic, alte facultăți ofereau studenților cu un dosar ca al meu sume frumoase ca să îi atragă. Nu mă arătasem interesată: Adams avea să fie întotdeauna prima mea alegere

pentru că acolo era Will. Un beneficiu suplimentar îl constituia faptul că universitatea era în Washington DC: un oraş aglomerat, cu o rată crescută a criminalității. Campusul era în cartierul Shaw, aflat în plină dezvoltare, la est de elegantul Logan Circle şi la sud de U Street, o destinație populară de relaxare. Un cartier care, în ciuda restaurantelor de lux, era totodată locul unde beţivii se încăierau uneori şi se înjunghiau, iar oamenii erau jefuiți. Forțele de ordine erau mereu ocupate cu protestele neîncetate, conferințe şi vizitele diplomaților – nu-şi pierdeau vremea să se întrebe ce-i trecea prin cap unei puştoaice de optsprezece ani cu un iPhone în mână şi o privire inocentă.

Îmi plăcea aspectul sumbru, de castel vechi, al clădirii ce găzduia Departamentul de psihologie. Pereții din cărămidă roşie erau acoperiți de iederă, iar ferestrele, cu rame de negre din metal, erau din sticlă veche, cu denivelări. Interiorul era iluminat de un candelabru cu becuri care pâlpâiau. Holul mirosea a cărți vechi. Când am păşit în interior, mi-am imaginat că eram urmărită de o echipă de filmare şi de spectatori care priveau îngroziți, pândind cu sufletul la gură să vadă ce creatură periculoasă se va năpusti asupra mea. Ar fi ținut cu mine.

Am urcat scara în spirală până la etajul şase, unde se desfăşura programul meu. Sala 615 era chiar în capătul holului, izolată. Pe plăcuța de pe uşă scria: Doctor Leonard Wyman şi Elena Torres, doctorand. Am recunoscut numele din actele de admitere în program.

Am bătut în uşă şi, câteva secunde mai târziu, o femeie mi-a deschis.

— Tu trebuie să fii Chloe Sevre!

Mi-a întins mâna. Probabil aveau un dosar cu informații despre mine. Susținusem câteva interviuri telefonice cu unii dintre ei, inclusiv unul cu dr. Wyman, şi vorbiseră totodată cu mama şi cu psihologul liceului.

Mâna femeii era osoasă, dar caldă şi uscată, iar ochii, căprui şi limpezi.

— Eu sunt Elena, una dintre doctorandele profesorului Wyman. A zâmbit şi m-a poftit înăuntru. M-a condus prin secretariatul dezordonat, pe lângă masa încărcată de hârtii şi trei laptopuri, apoi pe un culoar către un birou micuț, probabil al ei.

A închis uşa.

— Te vom ajuta să te instalezi. Ai rezolvat la biroul financiar, înainte să vii? Făcând parte din program, cheltuielile îmi erau plătite de universitate. Tot ce aveam de făcut era să particip la acel „Studiu de grup privind abordarea multimetodică a psihopatiei”.

Am dat din cap privind în jurul meu. Rafturile erau pline de cărți și articole printate. Trei ediții ale manualului de *Diagnostic și Statistică al Bolilor Mintale.* Mai multe volume de psihologia „anormalului". Cartea lui Robert Hare, *Without Conscience*[1], pe care o citisem.

— Grozav, a spus Elena, așezându-se în fața calculatorului. A mușcat dintr-un biscuit așezat pe mousepad, mestecând zgomotos. Era frumușică pentru o doctorandă. Cu pielea măslinie și umeri frumoși. Ți-o imaginai îndrăgostită de un tocilar uscățiv și dorindu-și, prea târziu, să aibă copii. Gata! a spus, și imediat s-a auzit zgomotul imprimantei. Când s-a ridicat să ia hârtiile din imprimantă, m-am aplecat să mă uit pe ecranul computerului, dar acesta era blocat. Nu știam dacă trebuia să fie un secret sau nu, dar aflasem numărul studenților înscriși în program de la unul dintre administratorii care se ocupaseră de documentele mele. Muream de curiozitate să-i cunosc pe ceilalți șase. Grupul de elită al ciudaților.

Elena mi-a întins un teanc de documente prinse cu agrafa. Erau formulare de consimțământ, asigurări că datele mele personale erau protejate, că riscurile, în cazul sondajelor computerizate, erau minime, că analizele erau efectuate de un medic autorizat și așa mai departe. Mai erau informații cu privire la confidențialitate, localizare și urmărire – la care am fost foarte atentă – și ce obligații legale aveau în cazul în care amenințam să fac rău cuiva sau mie însămi. *Te rog! Doar nu o să-mi fac amenințările cunoscute!*

În timp ce semnam formularele, am văzut-o pe Elena luând o cutiuță dintr-un seif. Din cutie a scos apoi un obiect strălucitor.

— Iar acesta este ceasul tău inteligent. Mi-a plăcut imediat. Era negru și delicat, ca dintr-un film cu spioni. Conform contractului, trebuie să-l porți în permanență, mi-a spus. Îți monitorizează bătăile inimii și somnul. Este impermeabil, așa că nu trebuie să-ți faci griji să-l scoți la duș. Poți să și înoți cu el. Am întins brațul și mi l-a prins la încheietura mâinii stângi. Dacă nu se potrivește cu stilul tău vestimentar, a continuat ea, poți să-i scoți brățara și să-l porți la gât, pe sub haine. Când va fi nevoie să completezi în jurnalul de dispoziție[2], te va avertiza în felul acesta. A apăsat pe câteva taste și pe ecranul negru al ceasului a apărut o pictogramă: semnul exclamării colorat în roșu. Mi-a făcut semn să-l ating. L-am atins și a dispărut, fiind înlocuit de întrebarea: *Cât de fericită ești în acest moment? 1 2 3 4 5*. Jurnalele de dispoziție sunt în general scurte, mi-a explicat ea. Nu îți va lua mai mult de câteva minute să răspunzi. Trebuie însă să răspunzi imediat ce le primești.

Sunt concepute astfel încât să monitorizeze dispoziția subiectului în timp real, nu în mediu artificial, în laborator. Dar poți aştepta, dacă eşti la ore şi dai vreun test: nu vrem să creadă profesorii că încerci să copiezi.

— Profesorii nu ştiu că fac parte din studiu?

— Nu! Participarea şi diagnosticul sunt confidențiale.

— Şi ceasul monitorizează tot timpul locurile în care mă aflu?

— Nu! Adică, un satelit, undeva, probabil că o face, dar noi primim informațiile doar când răspunzi la chestionar, pentru că e important să ştim unde te afli în momentul respectiv, ca să înțelegem contextul. O să vezi că asta te ajută să înțelegi mai bine de ce te simți într-un anumit fel. Mi-a zâmbit larg, dezvelind un dinte strâmb. Am fost uşurată să aflu despre sistemul de monitorizare. Fireşte că aveam un plan de rezervă – să las ceasul în cameră sau să-l ascund printre hainele purtate de Yessica, să o urmărească pe ea în locul meu, atunci când puneam ceva la cale. O vină transformată în alibi: *Ceasul va arăta că sunt acasă, învăț şi beau un pahar cu lapte!*

— Cât de des trebuie să mă prezint pentru celelalte experimente?

— Nu sunt experimente în adevăratul sens al cuvântului. Cele mai multe sunt chestionare. Însă nu vor fi mai mult de unul, două pe săptămână. Iar tomografiile le programăm cu săptămâni înainte.

M-am uitat la noul meu ceas. Am atins o pictogramă şi au apărut câteva imagini.

— Şi ceilalți şase? Îi voi cunoaşte?

— Nu personal, dar e posibil să interacționați pe parcurs.

Era foarte interesant. Sigur, eram acolo pentru bursă şi pentru că Will era în oraş, dar să fim serioşi. Oamenii adoră psihologia pentru că sunt narcisişti. Iar ca psihopat, eu sunt deosebit de narcisistă.

Elena a luat un teanc de hârtii şi le-a aliniat bătându-le de birou.

— Vei avea o întâlnire introductivă cu dr. Wyman, săptămâna aceasta. Azi nu mai avem nevoie de tine. Bine ai venit în program!

Cu noua mea jucărie pe mână, am pornit înapoi spre cămin sperând că, între timp, ajunsese şi Yessica. Ea era marea necunoscută – persoana care putea să-mi încurce viața şi planurile, cu sau fără voia ei, şi voiam să aflu cât mai repede ce fel de om era. Dacă era de treabă, am fi format o pereche de invidiat la Brewser. Dacă era băgăcioasă, devenea o problemă de care trebuia să mă ocup.

Chiar când intram în cameră, am auzit gălăgie. O tânără deşirată, cu

pielea cafenie şi o claie de bucle negre pe cap îndesa o cutie într-un colţ.

— Chloe! A venit spre mine zâmbind, cu mâna întinsă. Eu sunt Yessica. Avea ochii mari, negri, înconjuraţi de gene dese, probabil false. I-am admirat pielea curată şi ghetele cu talpă joasă. Am admirat de două ori pe-atât minifrigiderul cu care venise. Abia am ajuns, îmi pare rău. Eşti sigură că vrei dormitorul mai mic? m-a întrebat ea.

— Da, îmi place mai mult cum e orientat. Ne-am ajutat una pe cealaltă să despachetăm, vorbind întruna, ca fetele, stabilind locul fiecărui lucru, timp în care o evaluam. Am hotărât că avea mai multe puncte în favoarea ei decât împotrivă. Era frumuşică, amuzantă şi destul de relaxată. Nu părea genul care să-mi umble în computer sau să ridice din sprâncene dacă veneam cu un tip acasă. După ce ne-am instalat, am ieşit pe hol să facem cunoştinţă cu ceilalţi. Toată lumea vorbea despre o ieşire în oraş.

Eram nerăbdătoare. Ştiam că asta trebuie să fac – să leg prietenii, să fac o impresie bună –, dar voiam să pun lucrurile în mişcare. Era 24 august, începutul perioadei de familiarizare pentru boboci, şaizeci de zile până pe 23 octombrie. Alesesem cu grijă data, aveam destul timp să mă pregătesc, iar în ziua respectivă erau anunţate proteste masive în DC, în jurul National Mall, punctul de întâlnire al mai multor demonstraţii: un miting pentru libertatea de exprimare, unul pentru demiterea guvernului şi un marş de Ziua Pământului. Conform informaţiilor culese de pe reţelele de socializare, gradului de închiriere înregistrat pe Airbnb şi vânzărilor de bilete pentru transportul în comun, analiştii prevedeau o participare masivă, care va solicita toate resursele oraşului. Sincronizarea îmi era favorabilă. Programele de ştiri anunţaseră că evenimente similare anterioare suprasolicitaseră reţelele de telefonie mobilă. Poliţia va fi ocupată cu protestele şi inevitabilele ciocniri, aşa cum se întâmplase de fiecare dată, în ultimii ani. Cu alte cuvinte, haos.

Va fi ocazia perfectă să-l ucid pe Will Bachman.

2.

Iată ce ştiu despre Will Bachman.

Locuieşte pe Marion Street 1530 NW, la 510 metri de căminul meu. Cea mai apropiată secție de poliție de clădirea în care locuieşte este la cinci minute de mers cu maşina. Locuința lui face parte dintr-un şir de case, aflându-se undeva la mijlocul acestuia. Ferestrele de la parter şi uşa sunt zăbrelite. În ultimul an avuseseră loc treizeci şi trei de infracțiuni grave în apropiere, majoritatea furturi armate.

Iată ce am aflat despre el din numeroasele profiluri online: Will Bachman face parte din frăția Sigma Alpha Epsilon – SAE – al cărei sediu e la numai câteva străzi distanță. Colegul lui de cameră e Cordy – membru al aceleiaşi frății. Will Bachman e student la ştiințe politice şi înclină către ştiințele economice pentru cea de-a doua specializare. Face parte din echipa de lacrosse, dar îi place şi înotul, înotam cu el când eram copii. Îi place muzica house şi să fumeze iarbă. Are un Volkswagen Jetta negru, pe care i l-a zgâriat un tâmpit în parcarea supermarketului Giant. Citeşte *Drudge Report* şi e de părere că feministele sunt o pacoste. Mama lui poartă perle şi este voluntar la Crucea Roşie. Are un frate mai mic. Mama şi fratele lui locuiesc pe Hopper Street 235, Toms River NJ, 08754.

Presupun că Will îşi face cumpărăturile la Giant, în Shaw, pentru că acolo i-au zgâriat maşina şi pentru că spusese că acum cel mai apropiat Safeway de Marion Street 1530 era „plin de tâmpiți care abia se mişcă”. Ştiu că merge des la Buttercream Bakery, pentru că a postat despre cea de-a zecea cafea primită gratis. Odată, şi-a pierdut telefonul între străzile P şi S, pe 14th Street, când mergea beat spre casă, ceea ce înseamnă că obişnuieşte să-şi petreacă timpul în zona respectivă. Nu-i plăcea să meargă la est de 7th Street, din cauza „localnicilor”. Peste drum de casa lui Will, cu vedere directă spre aceasta, este un magazin de brioşe. Genul de local unde puteai să stai cu orele, lângă o cafea, şi să supraveghezi casa fără să dai de bănuit.

Estimez că Will Bachman are un metru optzeci şi cinci. Adams are o echipă destul de bună de lacrosse, prin urmare este în formă şi mult mai puternic decât mine – un aspect pe care nu trebuie să-l uit. Are părul blond, des, şi buza superioară subțire. Îi place să poarte tricouri Polo şi pantaloni strâmți. Poartă un colier făcut din scoici mici.

Prietenii lui, aşa cum era de aşteptat, sunt membri ai frăției şi colegi din

echipa de lacrosse: majoritatea albi, cu fețele îmbujorate de prea multă băutură, arătând cu degetul către diverse lucruri în fotografii neclare. Beau bere, organizează petreceri tematice şi fac plimbări cu barca pe râul Potomac. Nu există petrecere care să nu se încheie cu cel puțin unul dintre ei la spital, intoxicat cu alcool. *Că doar o viață avem!*

Cordy postează des despre jocuri video şi Liga Națională de Fotbal. El şi iubita lui, Miranda Lee, nu au o relație stabilă. Când sunt împreună însă, el doarme adesea la ea, în Dupont Circle, lăsându-l pe Will singur. Din grupul lor face parte şi Mike Arie, de asemenea membru al echipei de lacrosse şi al frăției. În fotografii, Mike e mai tot timpul înconjurat de fete care scot limba. Genul de fată cum şi eu pot să fiu, care intră şi iese neobservată din viața cuiva. Will, Cordy şi Mike participaseră de curând la un eveniment organizat de un individ pe nume Charles Portmont. Şi Charles face parte din SAE, iar pagina lui de Instagram abundă în fotografii cu oameni la petreceri. Printre cele mai recente se numără o fotografie cu Will şi prietenii lui, îmbrăcați în alb, la o strângere de fonduri. O căutare pe Google arată că tatăl lui Charles Portmont, Luke Portmont, este preşedintele Comitetului Național Republican pentru Virginia. La eveniment s-au servit homar şi cocktailuri proaspete. *Nu pot să cred că tocmai am spus asta!*

Will Bachman nu are o iubită, pentru că pune prietenii înaintea femeilor şi pentru că „nu poți avea încredere în târfe”.

Will Bachman nu deține o armă, probabil din cauza legilor stricte privind controlul armelor în Washington, DC.

Will Bachman postează suficiente informații despre cursurile pe care le frecventează, astfel încât orice persoană inteligentă, cum sunt şi eu, să-i poată ghici orarul. Haştagul #ViațaSAE apare suficient de des ca să-ți dai seama ce pun băieții la cale în weekend. Unde merg, cu cine şi cât de mult vor bea.

Will Bachman bea prea mult şi îşi petrece timpul cu oameni cărora nu le pasă de el.

Will Bachman a făcut nişte greşeli.

Will Bachman mai are şaizeci de zile de trăit.

3.

Leonard deschise uşa şi o pofti pe Chloe Sevre înăuntru.

— Sunt dr. Wyman, directorul programului, dar poți să-mi spui Leonard. Fata intră şi privi curioasă împrejur. Aşază-te unde vrei, o invită el, arătând către scaunele din fața biroului său. Tânăra avea un metru şaizeci şi cinci, piele frumoasă, cam palidă. Ochi mari, albaştri. Purta colanți, o cămaşă mult prea largă şi părul castaniu prins în coadă. Nu-i dădeai optsprezece ani, cel puțin nu la cum se prezenta în momentul acela. Profesorul o văzuse şi în alte ipostaze pe rețelele de socializare. Fardată strident, în rochițe scurte şi pantofi cu toc. Conturile ei erau atent îngrijite, fotografiile „spontane" şi „dezinvolte" fiind prea studiate pentru a fi ori una, ori alta.

Fata alese un fotoliu confortabil şi se aşeză cu picioarele sub ea.

— Va fi ca la o şedință clasică de terapie? întrebă ea.

— Mai mult sau mai puțin. Deşi, la drept vorbind, vom discuta despre diagnosticul tău şi metode de abordare a problemelor cu care te confrunți. Cum a fost această primă săptămână?

— Confuză, spuse ea ducând un deget la gură şi începând să-şi roadă unghia. Am cunoscut atâția oameni încât abia mai ştiu cum îi cheamă. Însă am reuşit să mă înscriu la toate cursurile la care voiam.

— Ți-ai făcut vreun prieten?

Dădu din cap în sens negativ.

— Colega mea de camera e de treabă şi mai sunt câțiva pe etaj. Am mers la dans. Nu ați trimis încă niciun chestionar, nu-i aşa?

— Nu sunt chestionare, sunt un fel de jurnal. Nu există răspuns corect, pur şi simplu se înregistrează dispoziția ta la momentul respectiv.

Chloe dădu din cap cu ochii la volumele aliniate pe raftul din spatele lui.

— Când îi voi cunoaşte pe ceilalți?

— Nu e un grup de joacă, glumi el.

Fata arătă spre ceas.

— Folosiți ceasul acesta în colaborare cu serviciul de pază al universității? Să ştiți unde suntem?

Leonard trebuia să fie foarte atent ce răspunde.

— Nu, sigur că nu! Chloe, diagnosticul tău nu este ceva ilegal.

Ea ridică din umeri, îmbufnată.

— Oamenii reacționează de parcă am fi nişte monştri. Mama, fostul meu

psiholog.

— Nu eşti un monstru!

— Atunci de ce mi-ați pus un diagnostic mai grav decât cel pe care mi l-au dat în liceu?

— Psihopatia nu e mai gravă decât tulburarea de personalitate antisocială – sunt diferite şi, din păcate, oamenii le folosesc cu acelaşi sens. Cred că tu, la fel ca mulți alții, te încadrezi în categoria care a fost diagnosticată greşit cu tulburare de personalitate antisocială în loc de psihopatie, aceasta din urmă, sunt convins, nefiind o tulburare de personalitate în sensul consacrat al termenului. Din nefericire, cuvântul *psihopat* a fost întinat prin asociere cu criminalitatea, în principal din cauză că unul dintre cercetătorii fondatori ai subiectului – Robert Hare – a început şi şi-a bazat cercetarea pe criminali. Îmi doresc să redau termenului un sens mult mai constructiv.

— Prin urmare, nu credeți că sunt periculoasă?

Leonard era obişnuit cu pacienți derutați de diagnosticul primit, dezinformați probabil, cel puțin în parte, de proceduri polițieneşti sinistre şi de filmele horror. Majoritatea erau diagnosticați şi trimişi la el de medici depăşiți de situație, însă numai câțiva se calificau pentru studiul de grup privind abordarea multimetodică a psihopatiei. Trebuiau să fie tineri, inteligenți şi dornici să participe.

— Aceasta este o neînțelegere frecventă. După părerea mea, doi sau trei la sută din populația Americii suferă de psihopatie. Îți dai seama ce ar însemna să fie toți considerați periculoşi? Ei, bine, eu sunt altfel decât alți medici, în primul rând pentru că studiez fenomenul, în timp ce ei nu fac asta, dar şi pentru că nu văd psihopatia ca pe o afecțiune cu mult diferită de alte tulburări de natură biologică, precum schizofrenia.

— Ca o boală mintală, aşadar. Rostise cuvintele impasibil, oarecum deranjată.

— Fie, hai să zicem că este mai degrabă o capacitate limitată a individului, de natură biologică, de a înțelege şi experimenta registrul complet al trăirilor omeneşti sau de a-şi controla impulsurile.

— Parcă vorbiți despre dislexie sau ceva asemănător. Mama o numeşte „egoism patologic”.

— N-aş folosi cuvântul „patologic”. Îți lipseşte empatia din cauza felului în care funcționează creierul tău. Pentru că nu percepi teama la fel ca alții, ajungi să cauți provocările. Această tulburare are o dimensiune emoțională – lipsa empatiei, manipularea, farmecul superficial şi o dimensiune

antisocială – partea asociată cu criminalitatea. Controlul impulsurilor, atracția către activitățile riscante şi aşa mai departe. Însă multe dintre acestea au tot substrat biologic.

— Dacă e de natură biologică, de ce nu-mi dați un medicament?

— Aceasta este eterna întrebare, nu-i aşa? Nu a existat niciodată un protocol de succes în tratarea psihopatiei. Sper să schimb asta şi felul în care e privită boala. Şi denumirea: Cum apare câte un criminal în serie bolnav mintal sau un trăgător în locuri aglomerate, toată lumea îl numeşte psihopat.

— Dar nu e adevărat că mulți dintre cei ca noi ajung la închisoare? contracară ea. Nu îi acceptase explicația pur şi simplu. Asta spunea ceva interesant despre ea. Îl testa.

— Sunt psihopați la închisoare, dar e vorba mai ales de cei cărora le lipseşte controlul impulsurilor. Cei mai mulți nu ajung acolo şi, când sunt îndrumați corespunzător, reuşesc să ducă vieți împlinite, fără să distrugă relațiile cu cei apropiați.

— Şi dacă nu primesc îndrumare corespunzătoare? Dacă nu consideră că e ceva în neregulă cu ei?

— Dacă nu înțeleg cum trebuie să se poarte între oameni, atunci da, e posibil să ia decizii greşite şi să ajungă la închisoare sau să abuzeze de oameni până când nu mai au încotro şi trebuie să părăsească oraşul şi să trăiască singuri.

Fata îşi muşca buza inferioară.

— Şi ce vă face să credeți că eu nu voi sfârşi aşa?

— Sunt convins că asta nu se va întâmpla. Ai note maxime, ceea ce arată că ai control asupra impulsurilor, atunci când vrei. Ai avut prieteni, activități extraşcolare şi nu ai cazier.

— Asta pentru că nu m-au prins, glumi ea. Asemenea multor psihopați, emana încredere în sine. Nici urmă de sfiala tipică tinerilor care se simt străini în propriul corp. Atunci, ce diferență este între mine şi psihopații care ajung să fie condamnați la moarte pentru că au fost prinşi cu o colecție de capete retezate? îl întrebă.

— Ei, bine, pe de o parte, lor le lipseşte abilitatea ta de a te sustrage bănuielilor, glumi el, iar ea râse în hohote. Nu ai de ce să îți faci griji, oamenii aceia suferă de obicei şi de alte tulburări. Leziuni cerebrale provocate de traumatisme în copilărie, tendințe către sadism. Poți fi lipsit de empatie fără să fii sadic.

— O! exclamă ea ferindu-şi privirea, întorcându-se către fereastră. Dar dacă totuşi eu sunt? Dacă mama m-a scăpat în cap când eram mică?

— Sunt mulți factori care determină un om să ajungă în felul acesta. Ți-ai dorit vreodată să faci rău cuiva, fizic?

— E o întrebare capcană. Toată lumea se enervează la un moment dat şi-şi spune: „Dumnezeule, ce i-aş mai trage o palmă!”.

— Dar nu ți-ai dorit să faci rău cuiva, să le provoci durere şi să-i priveşti, bucurându-te de suferința lor?

Ridică din umeri rozându-şi din nou unghia.

— Doar în gând!

— Ai rănit sau ucis vreodată un animal?

— Nu!

Mama ta mi-a spus altceva, îşi zise el, notând ora. O spusese fără să i se clintească un muşchi pe față, fără să şovăie. Avea să verifice ulterior cu informațiile de pe ceasul ei, să vadă dacă pulsul înregistrase vreo schimbare. Nu era nici pe departe un detector de minciuni – nu că ar fi crezut în aşa ceva –, dar complexitatea personalității psihopaților îl fascinase dintotdeauna.

— Vreau o viață normală. Vreau să fiu doctor, să am un iubit, prieteni mulți şi poate un vlog.

— Şi mulți dintre cei ca tine reuşesc. Probabil ai şi cunoscut câțiva – jurnalişti, doctori, profesori, chiar directori de companii.

Fata zâmbi timid. Leonard îşi aminti de ce îşi iubea atât de mult munca – datorită posibilităților pe care i le oferea.

— Aşadar, am şanse să ajung medic?

— Atâta vreme cât înveți şi aplici tehnicile pe care le predăm aici şi respecți legea, nu văd de ce nu. Poți fi orice-ți doreşti!

4.

Andre coborî să lase lângă uşă o cutie cu lucrurile lui, când îl izbi mirosul de gofre. În mod obişnuit, asta l-ar fi făcut să se simtă flămând, dar în dimineața aceea stomacul îi era un ghem de nervi. În ultimii doi ani de şcoală, el şi mama lui îşi făcuseră un obicei: se trezeau devreme să mănânce împreună, înainte ca el să plece la şcoală şi ea la serviciu. Îi plăcea timpul acela pe care îl petreceau doar ei doi. Tatăl lui lucra în schimbul de noapte, iar Isaiah, fratele lui, nu se trezea niciodată înainte de prânz.

— N-ai uitat nimic? îl întrebă ea când intră în bucătărie. Era îmbrăcată în uniforma de spital, albastru deschis, şi tocmai îi turna suc într-un pahar.

— Aşa cred, şi mă întorc dacă e nevoie, spuse el aşezându-se. Părinții lui crezuseră că-l vor ajuta cu mutatul, dar Andre îi convinsese să renunțe. Locuiau în Brookland, în sectorul de nord-est al oraşului, iar Universitatea John Adams era la o jumătate de oră de mers cu autobuzul. Dezamăgirea lor, când aflaseră că nu îi va lăsa să-l ajute să se instaleze în campus, îl rodea pe dinăuntru, dar era foarte important ca părinții lui să aibă contact cât mai rar cu universitatea, aşa că preferase să se prefacă stânjenit de prezența lor.

Luară micul dejun urmărind ştirile despre uraganul care inundase North Carolina, pe ecranul televizorului din bucătărie. Ştirea următoare, despre armele nucleare, o făcu pe mama lui să exclame dezaprobator:

— Andre, ai face bine să termini şcoala până nu se sfârşeşte lumea!

Râseră amândoi cu amărăciune, ca toți oamenii care îşi pierduseră speranța cu privire la viitor, tot auzind despre împuşcături în şcoli şi văzând politicienii cum se ceartă între ei.

După micul dejun, Andre îşi luă cutia şi ieşiră amândoi, urmând să se îndrepte fiecare spre o altă stație de autobuz. Mama lui se opri să-l îmbrățişeze. Era slabă – toți în familia Jensen erau supli –, oricât ar fi mâncat, nu se îngrăşa. Aspectul ei îl îngrijora, îl asocia cu o sănătate şubredă, dar îmbrățişările îi erau aprige.

— Eşti sigur că n-ai nevoie de ajutor? Mă pot învoi… Andre clătină din cap. Trimite-mi un mesaj când ajungi, îi mai spuse, de parcă ar fi plecat peste mări şi țări.

Andre dădu din cap şi porni către autobuz. Casele de pe Lawrence Street erau, cele mai multe, individuale, şi aveau curți îngrijite. Casa lui, ca mai

toate celelalte, avea o verandă unde oamenii se adunau să socializeze.

Urcă şi se aşeză pe un scaun, ținând cutia de plastic în brațe. Trase adânc aer în piept. *În regulă,* îşi spuse, când autobuzul porni. *Am ajuns până aici, de acum încolo ar trebui să fie uşor.*

Autobuzul opri şi se lăsă într-o parte, cu zgomotul caracteristic, pentru a permite urcarea cuiva care se deplasa cu dificultate. Apăru o femeie mărunțică şi, când o recunoscu, Andre îi făcu semn cu mâna. Doamna Baker mergea la biserică împreună cu mama lui şi avea ceva de spus despre orice.

— Andre Jensen, spuse ea aşezându-se de cealaltă parte a culoarului. Văzuse cutia cu haine şi caiete noi deasupra. Mergi la facultate? Ce studiezi?

— N-am început încă.

— Dar trebuie să ai o idee.

— Jurnalism, cred. Îi sună ciudat când o spuse. Cu doi ani în urmă, mersul la facultate părea un vis.

— Păi, ai grijă să înveți bine! mai spuse ea, bătându-l pe umăr şi întorcându-se apoi la lucrul de mână; ascultând zgomotul înfundat al andrelelor, Andre se întrebă oare ce le va spune femeilor la biserică despre el. Toți vecinii aveau câte o părere despre familia Jensen. O familie din clasa de mijloc, lovită de o tragedie bizară. Însă ei merseseră mai departe. Dintr-o familie de cinci, acum erau patru. Aceea era piesa de teatru pe care o jucau cu toții – gofre la micul dejun, agitația legată de plecarea lui la universitate – un zâmbet forțat care să le ascundă tristețea. Kiara ar fi fost prima din familia lor care să meargă la universitate.

Autobuzul îşi continuă drumul traversând 13th Street. Încerca să nu se gândească la Kiara, dar întocmai ca o rană pe interiorul obrazului, pe care şi-l tot muşca, durerea revenea. Avea doisprezece ani când mama lui venise la şcoală, în uniformă, şi-l scosese de la ore. Ea nu lipsea niciodată de la serviciu, aşa că-şi dăduse seama că se întâmplase ceva grav. În drum spre casă, îi explicase.

— Sora ta a avut un atac de astm.

— Aşa, şi?

— La ora de dans. A fost rău. Chipul mamei lui era de nerecunoscut, palid, încremenit.

— E la spital?

— A murit, Andre! Tot atunci, pe lângă ei trecuse o motocicletă,

zgomotul acoperindu-i vorbele, făcându-l să creadă că nu auzise bine.

— Poftim? Mama lui privea drept înainte, către un orizont îndepărtat, ca şi cum odată ce ajungeau acolo, totul avea să fie bine.

— A avut un atac, unul agresiv. Au chemat ambulanța. A ajuns după patruzeci de minute. Vorbise foarte încet. În jurul lor, nimeni nu părea să realizeze gravitatea celor petrecute. Un bătrân îşi plimba câinele. O femeie se juca pe telefon, nici nu şi-a ridicat privirea trecând pe lângă ei. Mama lui nu-l privise nicio clipă, tot drumul, şi, deşi asta îl rănise atunci, acum ştia că dacă ar fi făcut-o, ar fi izbucnit în plâns. Lucru care, de altfel, s-a şi întâmplat, imediat ce au ajuns acasă, înconjurați de ceilalți membri ai familiei, cu toții împietriți de durere.

Acum, în drum spre facultate, ştia că era motiv de mândrie pentru familia lui. Un copil care şi-a schimbat viața după o lovitură grea. Kiara fusese o elevă de nota zece. Ar fi mers probabil la facultatea de drept. O altă viață de afro-american pierdută şi nimeni nu le ținea socoteala.

Îi bâzâi telefonul, era o notificare. Vârî nerăbdător căştile în urechi. Începuse un episod nou din podcastul despre crime adevărate, *Cruel and Unusual*[3], pentru care făcuse o obsesie. În luna aceea, difuzau o serie alcătuită din zece episoade despre ucigaşul autointitulat Zodiac – ascultase deja primele şase episoade de mai multe ori.

Vocea aspră a prezentatorului îl însoți pentru restul călătoriei spre vest, într-o parte a oraşului unde casele se răreau şi întâlneai tot mai des cafenele şi restaurante. În ciuda situației, Andre fu cuprins de un entuziasm pe care cu greu şi-l putea stăpâni şi ridica uneori capul să privească în jur, ca un boxer gata să păşească în ring. Autobuzul opri în apropiere de universitate.

Găsi corpul Tyler Hall, casa lui în următoarele nouă luni. Era o clădire masivă din cărămidă, care ocupa jumătate de stradă, cu şiruri ordonate de ferestre împodobite cu diverse pancarte: steaguri ale unor țări, câteva pancarte pe care scria: *Demisia!, Refugiații sunt bine-veniți* şi *Viața negrilor contează.*

Intră în holul unde trei fete albe, vesele, aşezate la o masă pliantă, îi întâmpinau pe nou-veniți.

— Andre Jensen! le spuse.

— Jensen, Jensen, gata, te-am găsit! spuse o fată căutând printre plicurile de pe masă. Îl tăie de pe o listă şi-i întinse plicul. Aici găseşti diverse informații utile – hărți, locuri de interes şi aşa mai departe. Cardul de student, de care o să ai nevoie peste tot. Pe baza lui intri în cămin. De

obicei, la uşă e un student care te va ajuta. Găseşti şi cheile acolo şi, ca să ştii, dacă rămâi pe dinafară de trei ori, ți se va percepe o taxă de zece dolari pentru deblocare. Colegul tău de cameră n-a sosit încă. Dacă ai întrebări, Devon, supraveghetorul, e la etajul tău.

Andre vârî plicul la subraț şi porni pe scări către camera 203. Era o încăpere dreptunghiulară cu două paturi de o persoană aşezate în dreptul câte unui perete. La stânga, era o sală mică de baie, curată, cu faianță albă.

Scoase din fundul cutiei, cu grijă, un pachet învelit în două tricouri, peste propria husă protectoare. Aparatul foto pe care părinții i-l făcuseră cadou de ziua lui. După spusele tatălui său, care căutase pe internet informații despre aparatele foto, era unul mult mai bun decât fostul lui aparat cumpărat pe eBay, la mâna a doua. Era un DSLR serios pentru un începător. Andre urmase câteva cursuri de fotografie în timpul liceului, gândindu-se că, indiferent unde avea să-l poarte viața – făcând jurnalism, blogging sau podcasting –, fotografiile de calitate îl vor ajuta.

Mai avea câteva ore până când trebuia să-şi anunțe sosirea la Departamentul de psihologie. Confirmase în câteva convorbiri telefonice cu biroul de burse că avea să studieze la John Adams şi că taxele de studiu erau achitate integral. Nu, nu era o glumă.

Andre auzi o cheie în uşă. Intră un tânăr care îl măsură din cap până în picioare. Era scund, ras în cap, şi, în ciuda vremii călduroase purta un pulover albastru şi papion roşu.

— Crezi că i-au pus pe negri împreună? îl întrebă.

Andre râse – exact la asta se gândise şi el.

Tânărul se prezentă, numele lui era Sean, şi continuară să discute în timp ce despachetau. Sean era din PG County, Maryland (pronunța *Murralind)*. Terminase liceul al doilea din clasă. Îi ceru să îl ajute să fixeze drept pe perete posterul unui film şi Andre descoperi cu plăcere că era vorba despre *Aliens*.

— Cel mai bun film horror al tuturor timpurilor, spuse Sean.

— N-aş zice chiar cel mai bun. Discutară prietenește despre filmele de groază, Andre bucurându-se că aveau ceva în comun.

Porniră apoi împreună, continuând să vorbească, spre magazinul universității.

Îmi place tipul ăsta, îşi spuse Andre. Ajunsese în punctul în care trebuia să ia prima lui decizie din viața de student: să-i spună sau nu lui Sean că tipul cu care avea să-şi împartă camera, în următorul an, era diagnosticat cu

psihopatie?

Rosti cu uşurinţă o primă minciună: Când sosi timpul să meargă la Departamentul de psihologie, îi spuse că avea treabă la biroul financiar. Sean acceptă minciuna fără să clipească şi Andre consultă harta campusului. Ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns de agitat, Departamentul de psihologie i se păru înfricoşător. Avea un aer gotic, deşi făcea parte dintr-un campus modern. Urcând încet treptele, se întrebă dacă nu cumva totul va lua sfârşit imediat ce dr. Leonard Wyman avea să dea ochii cu el. Avea un doctorat, la urma urmei.

Andre bătu în uşa deschisă a camerei cu numărul 615. Un bărbat alb, în vârstă, ridică mâinile apologetic. Mânca un sandvici cu pastramă, uriaş şi apetisant. Stânjenit, duse mâna la gură, apoi îi făcu semn să-l urmeze într-o altă încăpere, probabil un birou mai retras. Andre se aşeză, urmărindu-l cu privirea pe Wyman care, încă mestecând, aduna nişte documente.

— Iartă-mă, ştiam că vii, dar n-am mâncat nimic toată ziua, rosti acesta în cele din urmă.

Când îi strânse mâna, Andre fu cuprins de o senzaţie stranie.

— Andre… Jensen… Jensen, murmură Wyman căutând ceva în calculator. Gata, am găsit!

Atunci, Andre înţelese ce-l sâcâia, deşi nu avea niciun sens. Îl vedea pe Wyman pentru prima oară, nici măcar la telefon nu vorbiseră, dar ştia că nu se înşela. Însă dacă nu se văzuseră niciodată până atunci, de ce îi părea străinul acela atât de cunoscut?

5. ZIUA 54

Billy era unul din cei doi băieți cu fețe de copil din campusul meu. Norocul sau soarta, cum vreți să-i spuneți, era de partea mea. În seara aceea, când ieşiserăm cu toții la dans, îl auzisem spunând că fratele lui mai mare era în frăția SAE. Am flirtat cu el ştiind că asta avea să însemne că voi fi invitată la petreceri sau la alte adunări nocturne unde era posibil să vină şi prieteni de-ai lui Will Bachman. Billy menționase în treacăt unde era casa frăției, spunând că puteam să-l însoțesc la petrecerea de bun-venit.

Petrecerea era în weekend şi abia aşteptam. De fiecare dată când traversam campusul ca să ajung la câte un curs, îl căutam din priviri pe Will. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă l-aş fi văzut, şi chiar mă temeam că aş face, fără să vreau, o scenă. Nu ştiam dacă m-ar fi recunoscut – trecuseră ani de când mă văzuse ultima oară. De fiecare dată când intram la un curs de biologie sau fizică, înainte să mă aşez, căutam cu privirea părul lui blond. Fireşte că nu era acolo. El era în anul doi şi nu participa la clasele pregătitoare pentru medicină ale studenților din anul întâi.

După ce mă asiguram că nu era în sală, mă puteam relaxa şi studiam terenul. Eu reții ascultând, prin urmare nu luam prea multe notițe şi-mi petreceam timpul studiindu-mi colegii. Mi-a luat o zi întreagă să-mi dau seama că nu însemna nimic când vedeam câte un ceas inteligent, negru. Multă lume le purta, nu doar cei din program, însă toți aceştia reprezentau concurența mea la medicină, viitorii mei prieteni şi duşmani. Îmi puteau deveni complici sau obstacole. Iubiți, chiar. În ultima vreme, eram dornică de sex. Pusesem ochii pe un băiat cu umeri lați, aşezat în primul rând, dar când s-a întors am văzut că avea față de cal. Păcat.

După ore, în drum spre cămin, făceam intenționat un ocol ca să trec prin fața casei SAE. Aflată la intersecția a două străzi mărginite de copaci, casa în stil victorian, cu pereți din cărămidă portocalie şi acoperiş negru de țiglă, se înălța pe trei niveluri. Curtea era plină de cutii de bere goale, mingi dezumflate şi vreo două grătare neîngrijite. Câteodată, băieții stăteau pe terasă, întinşi pe şezlonguri, beau bere şi priveau trecătorii – în speciale fetele.

De fiecare dată, treceam pe lângă ea cu geanta laptopului pe umăr şi o studiam. Studiam uşile (două, una în față, cealaltă în spate), cât de aproape erau vecinii (foarte aproape) şi dacă era posibilă o retragere rapidă şi

discretă (era – aleea din spate era întunecoasă şi nesupravegheată de camere video). Nu l-am văzut însă niciodată pe Will. Trebuia să aflu cât de des îşi petrecea timpul acolo. În cea de-a treia zi însă, când am trecut prin dreptul casei, în curte erau trei băieți. Privirea mi s-a intersectat cu a unuia dintre ei şi am zâmbit pentru a-i da de înțeles că eram uşor impresionabilă.

— Hei! a strigat el ridicându-se. Cum te cheamă? Până şi tonul îi era uşor ironic.

— Chloe! am răspuns apropiindu-mă. Ochii mi-au alunecat la dreapta lui şi am tresărit. Am recunoscut imediat un alt băiat, din investigațiile mele online – Cordy, colegul de cameră al lui Will. Mă pregăteam să-i fac să mă placă, gândindu-mă că n-avea să fie deloc dificil. Fii atrăgătoare, nu-i contrazice, lasă-i pe ei să vorbească – puteai să nu scoți niciun cuvânt şi ei ți-ar fi apreciat abilitatea de a purta o conversație.

— Vrei o bere? m-a întrebat cel cu care vorbisem mai devreme.

— Sigur! Am sărit gardul scund din fier care împrejmuia curtea, ştiind că mă priveau. S-au prezentat şi mi-au oferit un scaun umed, cum aveam să-mi dau seama când m-am aşezat. Cel care îmi oferise berea era Chris, student în anul doi, Cordy era… Cordy, iar cel de-al treilea, Derek, era în anul trei. Au început să-mi adreseze întrebări provocatoare şi am flirtat corespunzător, râzând ca şi cum ar fi fost geniali.

Am făcut o referire la lacrosse, dar niciunul n-a muşcat momeala. O vreme, am băut bere bârfind trecătorii, iar eu am încercat să-mi țin firea, să nu mă grăbesc, ştiind că era nevoie de timp să culegi informații şi că orice lucru pe care îl spuneau se putea dovedi util în timp. Voiam să mă poftească în casă, să studiez locul, dar nu era cazul să exploatez totul din prima. Mai ales dacă nu voiam să am de-a face cu vreunul dintre ei încercând să se dea la mine.

Rămânând tăcută, am reținut numele pe care le-au menționat. Cât de apropiați erau? Dacă Will dispărea, ar fi plecat în căutarea lui sau ar fi continuat să ademenească bobocii cu bere ieftină? Au vorbit despre proteste.

— La naiba, da, am fost acolo şi am transmis în direct! a spus Cordy. Aşteptați numai să înceapă revoltele! Am reținut informația: Indiferent ce făcea Cordy, era posibil ca Will să-l urmeze.

— Cred că mai e unul în acest weekend. O să plec din oraş, însă pe 1 octombrie. Nu vreau să am de-a face cu grupuri atât de mari de anarhişti aspiranți, a spus Derek. A arătat cu bărbia spre mine. Tu ce faci, studenta la

medicină? Începuseră să mi se adreseze astfel. Ca şi cum era amuzant ca o fată să ştie ce voia să devină încă din prima săptămână a anului. Sunt convinsă că nu avea nicio legătură cu faptul, dovedit statistic, că fetele renunțau la studii în număr mai mic decât băieții.

— Nu ştiu încă, am spus.

Chris s-a uitat pe telefon.

— Terrible Charles organizează din nou ceva la casa de lângă lac. Băutură la liber.

Discuția noastră a fost întreruptă de țipete de aprobare răsunând de la o fereastră de la etajul trei.

— La naiba! au exclamat ceilalți doi în acelaşi timp.

Uşa de plasă din spatele casei s-a deschis şi a apărut un băiat. Mi s-a tăiat respirația. Nu era Will, dar, fără să ştiu cine e, mi-a atras imediat atenția. Era puțin mai în vârstă decât ceilalți şi mergea cu ochii în telefon. Avea cam un metru optzeci şi genul de trup care îmi plăcea: şolduri înguste, nu foarte musculos. Spre deosebire de ceilalți, era îmbrăcat în blugi de firmă şi un pulover verde închis. Chipul nu-i era frumos la modul clasic – pomeții îi erau pronunțați, nasul drept, delicat şi ochii de un verde care se vedea din celălalt capăt al curții. Avea părul castaniu deschis, cu o buclă pieptănată peste cap, cum era moda.

— Că tot vorbeam de diavol! a spus Cordy.

Băiatul a terminat cu telefonul, l-a băgat în buzunar şi venea spre noi să ia o bere din cutia frigorifică.

— Terrible Charles, ea e noua noastră prietenă, Chloe. E boboc, a spus Cordy.

Era bine, Cordy mă plăcea. L-am privit pe Terrible Charles în ochi, încercând să-i comunic din privire admirația mea.

Abia dacă m-a băgat în seamă.

— Bine ai venit la Adams! Încearcă să te ții departe de puşlamale ca ăştia trei.

Băieții au protestat gălăgios. Terrible Charles a zâmbit larg, mai mult către ei decât către mine, dezvelind un şir de dinți albi, perfecți, apoi şi-a deschis berea.

— Trebuie să plec, să mă ocup de alegeri. Ne vedem mai târziu.

Eram dezamăgită, dar imediat ce a plecat mi-am venit în fire.

— Stați aşa, Charles? Charles Portmont?

Chris a aprobat dând din cap.

Charles Portmont de pe pagina de Instagram a lui Will. Cu încă un membru al anturajului lui localizat, simțeam că mă apropii, ca un vultur zburând în cercuri din ce în ce mai strânse.

Pe cadranul ceasului a apărut semnul exclamării. Făcusem cunoştinţă cu nişte membri SAE, nu mă aşteptam ca Will să apară, aşa că mi-am luat rămas bun. Trebuia să plec cât eram în avantaj. Să-i părăsesc, lăsându-i să-şi dorească mai mult.

Eram curioasă cu privire la aceste jurnale de dispoziție. Am aşteptat să mă îndepărtez puțin, căci nu voiam să îmi înregistreze poziția în apropiere de casa frăției SAE. Strada era mărginită de copaci cu frunziş bogat, îngălbenit – şi era aproape ora de aur, ceasul acela de la apus, când lumina e perfectă pentru fotografii. M-am oprit pe o bancă şi mi-am făcut o poză, apoi mi-am îndreptat atenția asupra ceasului.

Am atins ecranul. În partea de sus a afişat ora, apoi pe ecran a apărut: *Pe o scară de la 1 la 7, unde 7 este nivelul maxim al unei emoții şi 1 este absența emoției respective, te rugăm să răspunzi cum te simți în acest moment:*

Am atins din nou ecranul.

Fericită: 2, am scris

Neliniştită: 1

Încântată: 5

Furioasă: 6

6. ZIUA 53

Împreună cu Yessica şi un „cârd” de fete din cămin am mers la librăria facultății de unde ne-am întors acasă cu sacoşele încărcate de cărți cumpărate la suprapreț.

— Nu înțeleg de ce trebuie să cumpărăm ediția a zecea, care e cu cincizeci de dolari mai scumpă decât ediția a noua, s-a văitat ea lăsând sacoşele pe podea. Toate camerele aveau uşile deschise şi de peste tot au răsunat strigăte zgomotoase de aprobare.

— E jaf la drumul mare!

— A cumpărat cineva nişte adeziv? Pentru lipit postere?

Eu mi-am aranjat pe birou cărțile cumpărate, apoi m-am oprit. Partea din mine, care nu voia să rateze nicio experiență, îşi dorea să continue să-şi petreacă timpul cu colegii, făcând ceea ce se face de obicei în prima săptămână de facultate. Dar mai exista şi cealaltă parte. Singura mea consolare era că, după ce terminam cu Will, aveam să mă dedic total vieții de student: intrigi romantice, încăierări cu fetele, idile cu profesorii.

Mi-am luat laptopul, pretinzând că aveam ceva de lucru pentru Departamentul de psihologie. Îi spusesem Yessicăi că lucram acolo cu jumătate de normă, nu că participam la o serie de interviuri şi experimente în legătură cu diagnosticul meu, de psihopatie. Cineva cu o înțelegere simplistă a psihicului n-ar fi acceptat probabil să împartă camera cu o psihopată, mai ales cu una care se afla acolo pe gratis.

Am pornit către Marion Street şi m-am bucurat să văd că în magazinul de brioşe nu erau decât câteva persoane în afara celor două fete care serveau şi care exclamau: „O, la naiba, nu!” la fiecare propoziție, înainte să înceapă să vorbească fie în arabă, fie în amhară. M-am aşezat la o masă de unde vedeam bine casa lui Will Bachman. Am deschis laptopul şi manualul de biologie şi mi-am pregătit markerele. Am citit jumătate de capitol, ridicându-mi privirea şi făcând o însemnare ori de câte ori cineva trecea prin fața casei. Încercam să-mi fac o idee cu privire la intensitatea traficului pietonal.

Alene, am deschis laptopul şi am verificat ultimele postări ale lui Will pe Instagram. Adăugase o fotografie cu el şi încă un băiat încercând să urce un butoi cu bere într-o maşină. #PetrecereDeBunVenit.

Am deschis o pagină nouă de căutare şi am scris numele lui Charles

Portmont. L-am găsit imediat. Am aflat că Terrible Charles candida pentru postul de preşedinte al consiliului studenţesc. Era şi o fotografie cu el, dar nu una reuşită, căci fusese făcută din spate, în timp ce ţinea un discurs. Se bucura de susţinerea ziarului studenţesc, *The Daily Owl* (publicaţie săptămânală) şi a două uniuni studenţeşti. La naiba, oamenii luau politica în serios în DC. Cui îi păsa cine este preşedintele studenţilor?

Pe site era un formular electronic unde-i puteai adresa o întrebare. „Ai o întrebare pentru candidatul nostru?" *Eşti un măgar egoist, precum colegii tăi din frăţie?*

Am privit din nou spre casa lui Will şi am simţit un impuls. De ce n-aş merge până acolo, să arunc o privire? O parte din mine ştia că nu e o idee bună – era miezul zilei şi destul de multă lume în jur. Însă, uneori, creierul reptilian e mai puternic şi învinge. Şarpele din mintea mea voia să spargă geamurile, să-i intre în dormitor, să deschidă frigiderul şi să-i scuipe în cutia cu lapte. Mi-am îndesat lucrurile în ghiozdan şi am traversat strada.

Secretul unei pozne reuşite este să te porţi firesc. Am privit discret către uşa casei lui Will: avea două yale. Cumpărasem o trusă de intrare prin efracţie, dar tutorialele de pe YouTube făcuseră ca toată treaba să pară mai uşoară decât era în realitate. Exersasem acasă şi la câţiva vecini, dar nu eram nici pe departe specialistă.

Ca să ajung în spatele casei, a trebuit să ocolesc jumătate de stradă şi să intru apoi pe aleea care dădea în spatele şirului de case. M-am îndreptat spre casa lui Will, scotocind în geantă ca şi cum îmi căutam cheile. Aşa făceam când furam din magazine – mă prefăceam ocupată cu altceva, ca să distrag atenţia de la ceea ce făceam de fapt. Apropiindu-mă de casa de la numărul 1530, pe Marion Street, tensiunea creştea şi mă simţeam ca un arc gata să se destindă. Lângă casa vecină, doi bărbaţi tăiau nişte cărămizi. Zgomotul avea să acopere ceea ce voiam să fac, pe de altă parte însă – doi oameni erau acolo. O terasă vizibil degradată ducea către o uşă glisantă din sticlă. Câteva trepte din cărămidă acoperite cu mucegai coborau către o pivniţă cu ferestre astupate. Am încetinit pasul, prefăcându-mă ocupată cu telefonul, sperând ca niciunul dintre cei doi bărbaţi să nu mă observe.

Mi-am ridicat privirea către casă şi partea raţională a creierului meu mi-a spus să mă retrag, căci riscam să fiu prinsă. Creierul reptilian însă îmi spunea că, deşi ferestrele de la parter erau zăbrelite, puteam încerca să forţez uşa de sticlă sau, dacă nu funcţiona, mai era şi un burlan ce părea destul de solid ca să mă caţăr pe el.

Poate e acasă, mi-am zis. Nu era momentul pentru o confruntare directă.

Sau era?

Dar poate nici nu era acasă.

Sau aş fi putut să-i las o capcană pentru animale pe pat.

Uşa părea destul de greu de deschis. Însă burlanul ducea către o fereastră de la etaj, care părea destul de veche. Casa nu era foarte înaltă. Mă priceam destul de bine la cățărat, nu îmi era teamă de înălțimi şi, ținând cont de stilul meu de viață, îmi dezvoltasem destul de bine abilitatea de a mă strecura neobservată, de a mă cățăra, de a pătrunde în diverse locuri. Fusesem dintotdeauna genul care se cățăra în copaci, sărea în piscină de pe acoperiş sau se ridica imediat ce cădea.

Îmi încordasem deja muşchii pentru a trece la acțiune, când un zgomot mi-a atras atenția. Unul dintre tipii de alături striga obscenități către mine. I-am aruncat o privire dezgustată şi m-am îndepărtat în grabă, mai furioasă pe mine că fusesem atât de neglijentă, decât pe el. Mă lăsam purtată de val uneori. Ştiam că, pentru a fi perfectă, răzbunarea trebuia bine planificată. Îmi doream să-l văd pe Will zbătându-se neajutorat în capcana mea. Pentru asta însă trebuia să mai aştept.

În plus, a doua zi avea loc petrecerea SAE. Will va fi acolo, numai bun de jumulit.

★

Am pornit către Departamentul de psihologie pentru primul meu experiment, era ultima sarcină a zilei. Nu era nimeni acolo când am deschis uşile grele din lemn ale castelului. Era linişte, praful plutea în lumina ce intra pe ferestrele mari din spatele scării în spirală. Clădirea mă făcea să mă gândesc la o biserică bântuită.

Am urcat la etajul şase, dar am pornit în direcția opusă față de biroul doctorului Wyman.

Pe măsură ce avansam, holul devenea tot mai întunecat: unul dintre neoane pâlpâia. Am ajuns în dreptul camerei 645, a cărei uşă era prevăzută cu o tastatură pentru acces. Am introdus codul furnizat de ceas şi am intrat. Luminile s-au aprins automat şi am văzut că era mai mult un separeu decât un birou. Spațiul era sărac mobilat: un birou cu un computer şi o tablă de scris, albă, pe un perete. Ceasul trebuie să fi înregistrat unde mă aflam, căci pe ecran a apărut textul: *Ia loc şi computerul îți va spune ce să faci.*

M-am aşezat şi am pornit computerul mişcând mouse-ul. Înainte să înceapă experimentul, a trebuit să semnez nişte formulare de consimțământ.

Acest experiment se referă la bani şi la procesul prin care iei decizii financiare. Banii implicați în acest experiment sunt reali. Asta înseamnă că, la finalul experimentului, dacă rezultă că ai realizat cincisprezece dolari, îi vei încasa fizic.

Nu era rău. Am trecut la pagina următoare.

Pe jumătatea superioară a ecranului era afişată o bancnotă de cinci dolari.

Acest segment al experimentului presupune doi jucători. Fiecare dintre voi are două opțiuni: fie să împartă banii cu cealaltă persoană, fie să-i țină pentru el. Dacă amândoi alegeți să-i împărțiți, fiecare primeşte jumătate. Dacă amândoi alegeți să-i păstrați, nimeni nu primeşte nimic. Dacă un jucător alege să-i păstreze pe toți şi celălalt alege să-i împartă, cel care a ales să-i păstreze primeşte banii, iar cel care a ales să-i împartă nu primeşte nimic.

Sub text apăreau două butoane: *Împarte* şi *Păstrează tot.* Era vreo glumă?

În dreapta ecranului s-a deschis o casetă de dialog. Eu apăream drept Jucătorul A şi sub mine era Jucătorul B. Nu am interacționat unul cu celălalt.

Începeți!

Am apăsat butonul *Păstrează tot.*

Aveți 0 $, m-a informat computerul. Am strâmbat din nas.

Încercarea numărul doi. *Păstrează tot.*

Aveți 0 $. Egoist afurisit!

Acelaşi lucru în runda a treia. Am văzut că Jucătorul B scria ceva în caseta de dialog:

„Dacă vrem să plecăm cu nişte bani de aici, ar trebui să alegem să-i împărțim.”

„Chiar ne dau bani?”, am scris.

„Da! Îmi plac banii!”

Prin urmare, cel cu care jucam mai făcuse asta. Oare era unul dintre cei şase, sau un oarecare?

S-a dat startul rundei a patra. Am apăsat *Păstrează tot.*

Aveți 0 $.

„Ai zis că împărțim!”

„Aşa ai zis şi tu.”

„Mincinosule!”

Runda a cincea n-a mers mai bine.

„Fă o analiză cost-beneficiu!”, a scris. „Pierdem timpul şi nu ne alegem cu nimic. Hai să cooperăm şi să luăm ceva bani.”

Dar dacă nu cooperăm, eu iau tot, mi-am zis.

Idiotul de *Jucător B!* Am plecat cu mâna goală de la acel experiment.

7. ZIUA 52

— Te roog! am implorat-o pe Yessica. Stătea în fața mea, cu brațele încrucişate pe piept, cu un picior în față, refuzând să meargă la petrecerea frăției. Trebuie să participi măcar la una înainte să te apuci să scrii pentru vreo revistă de literatură alternativă despre cât de toxice sunt bairamurile astea, am argumentat eu. Ea a strâns din buze dând din cap afirmativ. Am izbucnit amândouă în râs. Mai veneau şi alții de pe etaj, cu Billy şi colegul lui de cameră, Jed sau Ted, în frunte.

Mi-am ales cu grijă o ținută din hainele întinse pe pat. Nu voiam să atrag prea mult atenția, dar era o petrecere la care aveau să fie, totuşi, mulți băieți arătoşi. Era luna august, aşa că am ales nişte blugi foarte scurți, dar nu atât de scurți încât să pară că aveam o problemă, şi un tricou argintiu. Mi-am pus un colier din argint, cu un pandantiv în formă de homar şi mi-am ciufulit părul. Yessica era genul de fată care îşi arunca pe ea o rochie simplă, neagră, şi era gata. (S-a dovedit că genele ei bogate erau reale.)

Grupul nostru a ieşit din cămin şi am pornit pe stradă. Ne îndreptam spre casa frăției şi am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă. Studenții intrau şi ieşeau, curtea era deja plină de petrecăreți. Dintr-o boxă aşezată pe pervazul unei ferestre de la etajul trei, răsuna muzica, iar în curte ardea un foc. Nu cred că era permis să faci asta. Pe de altă parte, nu erau permise nici băuturile alcoolice pentru minori, însă poliția campusului se făcea că nu vede, atât timp cât lucrurile nu scăpau de sub control. Considerau că era de preferat să gestioneze probleme mici în campus decât probleme mari în afara acestuia.

Yessica a ridicat din sprâncene către mine când am intrat pe uşă. Doi băieți se întreceau la băut bere în „salon” şi toată lumea părea să vorbească mai tare decât era necesar. În sufragerie, se dansa în spațiul înghesuit, delimitat de câteva canapele din piele şi o măsuță de cafea acoperită cu cutii de bere, pahare din plastic şi o narghilea. Un tip cu breton unsuros, aşezat pe marginea mesei, sufla fumul în toate direcțiile vorbind despre protestele care aveau loc pe întreg cuprinsul țării, îndreptându-se adesea către DC.

— Țara asta se afundă în haos.

Billy ne-a condus în bucătărie, unde un amărât primise sarcina să se ocupe de butoiul cu bere.

— Bună! a spus acesta întinzându-mi un pahar cu bere spumoasă.

— Hai să dăm o tură pe-aici! am strigat, făcând-o atentă pe Yessica.

— Cauți pe cineva anume? m-a întrebat ea cu un aer ironic.

Ce să vezi însă, înainte de a face primul pas, un tip într-un tricou cu însemnele Dodgers a abordat-o şi s-au oprit să vorbească despre baseball. I-am lăsat şi am continuat să caut în mulțime. Am văzut un tip atât de beat, încât abia se mai ținea pe picioare. Am văzut două fete încăierându-se şi câteva perechi sărutându-se. Perspectivele mele s-au îmbunătățit când am dat cu ochii de Cordy, aşezat pe canapeaua de piele, alături de alte persoane, trăgând cu nesaț dintr-o narghilea. Când m-a zărit, a început să-mi facă semn cu mâna.

— Ai venit!

Am răspuns evaziv şi l-am privit trăgând din nou din narghilea. Era beat şi drogat totodată. Probabil că vorbise până atunci cu tipa de lângă el, dar acum aceasta se întorsese cu spatele, ignorându-l. S-a tras într-o parte şi a lovit uşor canapeaua cu palma, invitându-mă să mă aşez lângă el. M-am strecurat zâmbind între ei.

— Vine şi colegul tău de cameră? l-am întrebat.

A clipit.

— Will? E pe aici pe undeva. A făcut un gest vag cu mâna. Capul i se clătina pe umeri. Apoi, dintr-odată, a părut să descopere, surprins, că stăteam foarte aproape de el – ceea ce era ciudat, ținând cont de faptul că eram practic lipită de el. Eşti foarte drăguță. Ți-a mai zis cineva?

— E un tip îngrozitor?

— Will? Da, uneori e măgar.

— Nu-ți vine câteodată să-i tragi una?

— Categoric! a spus, apucând iar narghileaua.

Am hotărât că îmi plăcea Cordy.

Am auzit râsete şi m-am întors să privesc peste umăr. Alături era un grup de studenți – din ultimul an, am presupus, căci i-am zărit pe Derek şi pe Charles. Charles purta o cămaşă albă elegantă, care mi-a plăcut, şi o insignă pe care scria *Portmont Preşedinte.* De brațul lui atârna, în adevăratul înțeles al cuvântului, o fată care râdea sorbindu-l din ochi. *Dumnezeule, ce disperată!* La stânga ei, o alta îl privea şăgalnic. Toate aceste „atenții” nu treceau neobservate. Mă pregăteam să mă ridic şi să iau atitudine, când o blondă a trecut pe lângă ei şi Charles a cuprins-o cu brațul trăgând-o spre el. Celelalte fete s-au împrăştiat ca nişte păsări speriate, iar el a sărutat-o pe fata blondă pe creştet într-un fel care nu lăsa loc de interpretări. Nu era

genul de sărut urmat de: *Te îmbăt criță și încerc să profit de tine, la etaj, pe nişte cearşafuri murdare cu tematică inspirată din sport.*

— Cine e? l-am înghiontit pe Cordy.

— Kristen? Iubita lui Charles. Sunt împreună… dintotdeauna.

— Nu există „dintotdeauna” la facultate.

Cordy a sughițat.

— Ba da! Ştii cine e tatăl lui, nu? Un personaj important în domeniul exploatării de gaze naturale şi petrol prin fracturare hidraulică. Mama ei este moştenitoarea Genco Media. Ce pierdere! a adăugat clătinând din cap.

Într-adevăr, ce pierdere.

— Salutare, omule, am auzit o altă voce, şi nou-venitul s-a întins să-l salute pe Cordy prin atingerea pumnilor. Cine e prietena ta?

Mi-am ridicat privirea şi dintr-odată zgomotele din jur au dispărut, nu mai auzeam muzica, hohotele de râs şi strigătele sau zgomotul mingilor de ping-pong la concursul de băut bere. Timpul parcă încremenise. Will Bachman se aplecase peste canapea şi ne zâmbea. Am simțit o stare de liniște imperturbabilă coborând peste mine.

I-am zâmbit, amintindu-mi că pentru a părea autentic, zâmbetul trebuia să mi se vadă în privire.

— Sunt Chloe, am zis. Am aşteptat să văd dacă mă recunoaşte – trecuseră ani de-atunci. Ceea ce aveam de făcut în următoarele cincizeci şi unu de zile atârna de momentul acela – dacă mă recunoştea sau nu – şi, dacă o făcea, cum se schimbau planurile mele. Nu credeam că îşi va da seama cine sunt cu adevărat. Crescusem. Îmi schimbasem numele. Dar nu uitasem ce-mi făcuse.

Chipul îi era îmbujorat de băutură. De aproape, vedeam că se transformase cu trecerea anilor, însă buza inferioară şi sprâncenele de culoarea nisipului erau neschimbate. Will Bachman. Mi-a venit să scot creionul mecanic din poşetă şi să i-l înfig în ochiul stâng.

— Chloe! a spus el zâmbind. Un nume rar!

— Da, aşa e, am răspuns. Încă şi mai rar este numele meu de familie, Sevre, motiv pentru care nu îl folosesc niciodată pe rețelele de socializare.

Planul meu va merge mult mai bine dacă el nu-şi va da seama cine sunt cu adevărat.

Will s-a aşezat pe brațul canapelei şi am trecut repede peste formalități: câți ani am, unde locuiesc (firește, îmi pregătisem povestea de acoperire, pretinzând că veneam din Connecticut.)

— Tu de unde eşti? l-am întrebat, prefăcându-mă apoi că sorb din bere.

— Toms River, New Jersey, dar, te rog, scuteşte-mă de glumele cu Jersey!

„Nu te voi scuti de prea multe, Will. Nu acum când, în sfârşit, te-am găsit.”

8. ZIUA 48

Prima fază a planului meu se încheiase: Will Bachman devenise amicul meu. La petrecere, fusesem tentată să-l ademenesc şi să-l iau de acolo, dar apoi mi-am spus să mă concentrez asupra fazei următoare: interogatoriul. Acum mă cunoştea şi avea încredere în mine, părea că-mi va fi uşor să-l prind singur. Mă urmărea pe Instagram. Eu nu. Nu voiam să las urme care să conducă la mine, după ce avea să ajungă hrană pentru viermi.

Şi Will şi Cordy insistau să vin la petrecerea din weekend dată de Terrible Charles. Mă gândisem deja la asta. Nu îmi era clar cum să pun în aplicare etapa a doua a planului, la petrecere. Pe de o parte, nu cunoşteam locația, prin urmare nu puteam controla situația. Nu aveam nici maşină. Pe de altă parte, fiind izolată, destinația era atrăgătoare. Casa – domeniul, mai degrabă – era în Fort Hunt, la patruzeci şi cinci de minute distanță cu maşina, aproape de George Washington Mount Vernon. Din informațiile puse la dispoziție de Google Maps şi registrele cadastrale publice, domeniul familiei Portmont era amplasat pe malul râului Potomac, în Virginia, de cealaltă parte a râului fiind statul Maryland. Totodată, nu eram sigură că se făcea să merg la o petrecere la care nu mă invitase gazda. Practic, nu era o petrecere organizată de el – părinții lui organizau evenimentul ca să strângă fonduri pentru un trai mai bun al infractorilor din mediul de afaceri, ajunşi la închisoare sau ceva asemănător. Dacă apăream neinvitată, nu făceam decât să atrag atenția asupra mea.

Am studiat mai atent harta campusului universitar pe care o deschisesem pe computer. Dacă nu la domeniul Portmont, unde altundeva puteam să-l interoghez pe Will? Nu era greu să-l îmbăt şi să-l încolțesc în una dintre încăperile casei SAE sau chiar la el acasă, dar problema în cazul acesta era că se afla pe teritoriu cunoscut şi prietenii lui puteau fi pe aproape. O altă posibilitate era să merg cu el la o petrecere undeva, să-l invit apoi la mine şi să-l ademenesc prin labirintul clădirilor universitare până la o cameră de studiu izolată unde să-mi pun planul în aplicare.

— Colega, am auzit-o pe Yessica fix în spatele meu. N-am tresărit. Ce pui la cale?

— Încerc să aflu unde se ține un seminar.

— Vrei să mergem la Starbucks?

— Trebuie să-mi pun sutienul? Eram în pantaloni de pijama şi un tricou

pe care scria *obvi (evident)*.

— Sigur că nu! Şi ea era tot în pijama.

Mi-am pus papucii de casă, iar ea a încălțat o pereche de şlapi. Căminul era la o stradă distanță de Centrul pentru activități studențeşti, care găzduia la subsol o cafenea Starbucks, pe lângă un milion de alte lucruri. La colțul străzii era o scurtătură – ajungeai la cafenea traversând o altă clădire din campus, Albertson Hall, în loc să umbli pe stradă în pijama. Albertson găzduia Departamentul de muzică şi, de o parte şi de alta a holului îngust de la parter, erau numeroase săli de repetiții. Era frig şi mirosea a ciment, dar îmi plăcea să ascult diferitele instrumente. Am privit pe fereastră, în una dintre săli, şi am văzut o fată exersând la corn francez. Într-o altă sală, patru studenți cântau a capella. Când am privit în cea de-a treia sală, surpriză: Terrible Charles. L-am văzut din profil, aşezat la un pian. Cânta. Muzica era tristă, intensă, tulburătoare.

— Ce? am auzit-o pe Yessica. Privea şi ea cu bărbia înfiptă în umărul meu. Rachmaninov!

— E bun, nu-i aşa?

Charles s-a oprit subit – am tresărit amândouă – însă doar făcuse o greşeală. S-a aplecat şi a privit atent partitura. Ne-am retras amândouă înainte să fim văzute.

— Vrei un şervețel să-ți ştergi balele? m-a întrebat Yessica.

— Haide, e chipeş! Pianiştii sunt cei mai mişto – melancolici, nu sunt dobitoci precum chitariştii!

Yessica a chicotit. Ne-am continuat drumul şi ne-am aşezat la o coadă lungă să luăm cafea. Ea şi-a luat o *Americano* şi eu o *Mocca,* pentru că trebuia să găsesc cel puțin zece locuri potrivite pentru interogatoriu până la sfârşitul zilei. Totodată, trebuia să termin de citit jumătate de roman pentru ora de literatură.

Am plecat înapoi spre cămin, dar cum am deschis uşa clădirii Albertson am dat peste Charles şi iubita lui. El avea partitura la subraț, iar ea avea brațele încărcate cu postere pentru campania lui şi o rolă de bandă adezivă. Dumnezeule, era atât de insipidă, încât era dureros să-i priveşti. Era drăguță, dar nu *atât* de drăguță, ca un personaj episodic dintr-un serial CW TV.

— O, ia te uită! a exclamat el. Eşti, ăă… s-a prefăcut, cum fac politicienii, că numele meu îi stătea pe limbă când de fapt habar n-avea cum mă cheamă.

— Chloe!

Mi-a strâns mâna dezvelind un ceas Jaeger-LeCoultre. Nu era rău.

— Ea e Kristen, iubita şi şefa mea de campanie! Fata a zâmbit. Avea ochi albaştri, ca de bebeluş şi un ruj roz, discret. Am prezentat-o pe Yessica. Aţi fost invitate la petrecerea mea, nu-i aşa? Nu e o petrecere electorală, a adăugat el zâmbind. Acelea sunt interzise prin regulament. Părinţii mei au organizat o strângere de fonduri, dar putem petrece pe lângă ei.

— Mă gândeam să vin, am zis.

— Neapărat! a ciripit Kristen.

— Băuturi la liber, a mai spus Charles. Părinţii mei n-au nimic împotrivă, atât timp cât suntem îmbrăcaţi corespunzător şi stăm mai mult pe-afară.

M-am întrebat cum se îmbrăca „corespunzător”. Într-o togă şi o cunună de laur pe frunte?

— După cum bine ştiţi, a spus el schimbând tonul, devenind serios, vom avea alegeri în curând. Sper că pot conta pe votul vostru.

— Care e poziţia ta faţă de finanţarea pentru grupurile studenţeşti? I-a întrebat Yessica.

— Cred că finanţarea tuturor grupurilor studenţeşti ar trebui anulată, a răspuns el fără să clipească. Yessica s-a încruntat. Sumele provin din creşterea taxelor de şcolarizare, lucru care îi afectează profund pe studenţii nevoiaşi. Taxele studenţeşti sunt principala mea preocupare. Chipul intrigat al Yessicăi era de-a dreptul comic. Am râs, a râs şi Charles cu aerul că râde de el însuşi.

Ne-am luat rămas bun şi ne-am continuat drumul. Am ieşit din clădirea Albertson în noaptea înăbuşitoare.

— Dacă găsim pe cineva cu care să mergem, vii la petrecere? am întrebat-o, precaută. Dacă mergeam, nu voiam să vină şi Yessica. Cu cât erau mai puţini oameni care mă cunoşteau, cu atât mai bine. Nu voiam să-mi poarte nimeni de grijă.

Yessica a strâmbat din nas.

— Chlo, băieţii de la petrecere sunt nişte caraghioşi.

— Da, dar nu sunt toţi aşa. Spre exemplu, tipul foarte politicos cu care te-ai întreţinut vreo două ore.

— Era acolo ca şi mine, la rugămintea colegului lui de cameră. Şi dacă Terrible Charles se dovedeşte că e de dreapta, să nu-l prind în camera noastră.

— Nu mi-aş face griji. Habar nu aveam de orientarea politică a lui Charles şi, deşi era atrăgător, avea o iubită. Cel puțin, deocamdată. Eu însă aveam alte priorități.

9.

Primul chestionar l-a găsit pe Andre în compania lui Sean, Marcus şi Dee. Marcus era student în anul trei şi le adusese lui Andre şi lui Sean pachetele de bun-venit din partea Uniunii Studenților de Culoare. Îi luase pe cei doi sub aripa lui, făcându-le cunoştință cu ceilalți şi invitându-i adesea la grătarele pe care le pregătea în curtea din spatele casei sale. Era un adevărat activist, astfel încât Andre se simțea stânjenit în preajma lui; vorbea mereu despre oameni pe care Andre avea sentimentul că ar fi trebuit să-i cunoască, dar habar nu avea cine erau, în vreme ce toți ceilalți păreau să ştie.

La momentul respectiv, erau cu toții în curtea lui Marcus, beau ceai amestecat cu rom ieftin şi vorbeau despre proteste – nu numai despre cel mare, din octombrie, ci şi despre cel anunțat să aibă loc în weekend.

— Ar trebui să veniți şi voi, spuse Marcus desfăcând o cutie de *Cheez-Its.* Andre privi pe furiş către Dee, care stătea în fața lui. Era o studentă în anul doi, cu ochi de căprioară şi o inteligență ascuțită – probabil mult peste nivelul lui, dar nu strica să încerce.

— Eu merg dacă mergeți şi voi, spuse el. Deschise gura să mai spună ceva inteligent. Dee menționase că lucra la *Daily Owl* şi că erau mereu în căutare de fotografi – mai precis, voiau să angajeze mai mulți reprezentanți ai minorităților. Nu ştia cum procedau oamenii în situații ca aceea – mergeau şi se interesau pur şi simplu dacă se făceau angajări? Te plăteau să lucrezi la *Owl* şi oare era nedelicat să întrebe? Avea nevoie de o slujbă.

Tocmai atunci simți ceasul vibrând. Se scuză, spunând că trebuie să meargă la baie. Ceasul îl întreba ce făcea în momentul acela. Alese *Socializez.* I se ceru apoi să evalueze intensitatea următoarelor emoții: fericit, neliniştit, furios, entuziasmat. Cât era de *fericit* în momentul acela? Andre căzu pe gânduri.

Cum ar răspunde un psihopat?

Păi, rareori erau fericiți. Sau poate erau, dar numai în momentele în care obțineau ceea ce îşi doreau. Răspunse că nu era prea fericit şi se gândi că nu era nici neliniştit, deşi, de fapt, era, ținând cont că practic comitea o fraudă prin intermediul ceasului inteligent, se afla în compania unor fete frumoase şi a altor colegi din clase superioare, care erau mult mai interesanți decât el. Răspunse că nu era furios şi se întrebă dacă era entuziasmat. Nu, trebuia să

lase impresia că foarte puține lucruri îl entuziasmau. Când apăsă butonul *Trimite,* degetul îi tremură uşor. Ceasul vibră, dar nu explodă nimic şi nu se activă nicio alarmă. Îşi dădu seama însă că era foarte târziu.

Ieşi.

— Hei, trebuie să plec! le spuse celorlalți.

— Ai o întâlnire? strigă Sean în urma lui.

— Nu, trebuia să termin ceva până la ora zece şi am uitat! Nu era vorba că uitase, însă nu voia să plece, în primul rând pentru că nu ştia ce-l aştepta la Departamentul de psihologie. Era primul lui experiment sau chestionar.

Andre porni spre clădirea Facultății de Psihologie şi nu se opri din mers când îi sună telefonul. Era mama lui.

— De ce ai sunat, puiule? îl întrebă ea.

— A, da, spuse el încercând să pară nonşalant. Voiam să văd dacă ştii un profesor de aici, dr. Leonard Wyman? Predă psihologie, l-am întâlnit şi-mi pare cunoscut. Mă întrebam dacă a venit pe la noi vreodată. Era posibil. Mama lui era asistentă, iar tatăl lui paramedic, aşa că majoritatea prietenilor lor erau oameni care aveau tangență cu domeniul medical.

— Hm, nu cred! Stai să-l întreb pe tatăl tău. A urmat o discuție nedesluşită, apoi mama i-a spus că numele nu le era cunoscut niciunuia dintre ei. După aceea însă, a început să-l întrebe despre cursuri, colegi, camera din cămin; cu părere de rău, a trebuit să o întrerupă căci ajunsese la clădirea care găzduia Departamentul de psihologie, cu aspectul ei tulburător în lumina caldă a felinarelor. Îl stresa să discute cu mama lui despre facultate. Avea mereu impresia că ea îşi va da seama ce făcuse.

În anii de după moartea Kiarei, îşi pierduse controlul. Chiulea de la şcoală ca să se uite la televizor sau să-şi petreacă timpul cu prieteni pe care părinții lui nu-i agreau. Se implica în încăierări şi acte de vandalism, care se terminau cu plimbări în maşini „împrumutate”. Era conştient că greşea, dar nu-şi putea stăpâni furia. Furie împotriva Kiarei, ceea nu avea niciun sens. Furie împotriva părinților lui. Incursiunile în lumea delincvenței juvenile îl făcuseră să ajungă la o şcoală specială cu program de reabilitare comportamentală, unde fusese diagnosticat cu tulburări de comportament. Era un diagnostic întâlnit frecvent la copiii care manifestau atitudini antisociale, adesea sub forma încălcării normelor legale sau sociale; era, de cele mai multe ori, precursorul diagnosticului de *Tulburare de Personalitate Antisocială.* Când era în anul trei de liceu şi primise informații despre un program interesat să-l recruteze, Studiu de grup privind abordarea

multimetodică a psihopatiei, Andre râsese şi-i spusese fratelui său. Acesta, rulând o ţigaretă enormă, se prăpădise de râs pentru că, desigur, frăţiorul lui mai mic nu suferea de tulburări de comportament şi nu avea cum să fie un psihopat. „Ar trebui să te prefaci că eşti.” Aşa începuse totul, ca o joacă.

Andre participase la câteva interviuri telefonice şi completase o serie de chestionare online. Nu existau analize de sânge care să stabilească dacă erai sau nu psihopat. Diagnosticul se punea în urma interviurilor, răspunsurilor la întrebări şi evaluărilor psihologice. Şi să-l ia naiba pe psihologul care îi pusese diagnosticul de tulburare de comportament la niciun an de la moartea surorii lui. Nu îl mustrase conştiinţa în ziua aceea, când era programat interviul cu părinţii, iar Isaiah, abordând un ton formal, pretinsese că este tatăl lui, relatând întâmplări atât de absurde încât Andre râsese cu lacrimi ascultându-l, cu capul înfundat în pernă.

Apoi telefoanele încetaseră, Andre uitase cu totul, şi dintr-odată lucrurile luaseră o întorsătură cât se poate de reală. Într-o zi, venise acasă şi găsise un plic voluminos, pe care mama lui îl desfăcuse. Iniţial, se înfuriase, apoi o văzuse cu ochii în lacrimi şi înţelesese că scrisoarea o necăjise. Fără un cuvânt, îi întinsese plicul. Fusese admis la Universitatea John Adams. Primise o bursă care acoperea toţi cei patru ani de studiu.

— Puiule, cum ai făcut asta? îl întrebase. Raim, vino încoace! În ultimii ani, notele lui fuseseră în continuă scădere, dar reuşise să obţină rezultate mai bune în anul al treilea. Nimic spectaculos însă, care să-l facă să spere la mai mult decât să fie acceptat la Universitatea Districtului Columbia. Şi, ţinând cont de situaţia lor financiară, ar fi trebuit să lucreze şi să facă un împrumut ca să-şi plătească studiile.

Tatăl lui coborâse imediat şi citise la repezeală scrisoarea. Îl priveau amândoi curioşi. Andre fu surprins de uşurinţa cu care reuşi să spună o minciună.

— Face parte din… programul de burse omagiale. Va mai amintiţi de proiectul acela pe care l-am făcut, despre genealogie? În fine, John Adams are un program în care, dacă ajungi pe linia descendenţilor până la un sclav de-ai lui John Adams şi scrii un eseu, poţi câştiga o bursă.

Mama lui îl asculta cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, cu lacrimi în ochi.

— Dumnezeule, Andre, asta este – am fost atât de stresaţi în privinţa facultăţii, cu operaţia la spate a tatălui tău şi celelalte – asta este… ca un dar ceresc!

Când îl trăsese la pieptul ei, Andre îngrozit îşi zisese în sinea lui, *Stai, mamă, aşteaptă*! Apoi însă îşi văzuse tatăl, pe stoicul Raim, cu ochii plini de lacrimi. Asta îl făcuse să tacă. Nu-l mai văzuse pe tatăl lui plângând decât o singură dată, la moartea Kiarei.

Aşa începuse totul, de la o minciună ce se rostogolise ca un bulgăre de zăpadă, devenind un bolovan. Fusese apoi nevoie de scheme complicate (precum interceptarea tuturor scrisorilor şi coletelor cu materiale privind programul), dificile (să-l convingă pe Isaiah să-i păstreze secretul) sau ridicole (să se roage şi să spere că părinţii lui nu aveau să caute pe Google şi să descopere astfel că John Adams nu avusese sclavi).

Acesta era motivul pentru care era agitat înaintea primului experiment. Andre urcă la etajul şase. Se auzeau voci slabe. Părea că veneau de jos, dinspre partea de nord a clădirii. Traversă holul îngust cu lumini care pâlpâiau şi trecu pe lângă două laboratoare până ajunse în dreptul sălii unde era aşteptat. Mica încăpere era albă şi curată ca un laborator dintr-un film ştiinţifico-fantastic. Îşi lăsă geanta pe podea şi încuie uşa. Camera îi dădea fiori.

La computer, completă nişte formulare de consimţământ şi alte informaţii demografice. Apoi urmă un chestionar lung sau un grup de chestionare pentru că, uneori, întrebările păreau să aibă legătură între ele. Pe măsură ce răspundea, tensiunea îi părăsea trupul. La anumite întrebări răspundea cu uşurinţă, onest, la altele trebuia să se gândească. *Bărbaţii trebuie să protejeze femeile.* Ar fi trebuit să fie de acord cu asta sau nu?

Apoi, de dincolo de uşă răsună un zgomot ascuţit, uşor înfundat, dar suficient de răsunător. Fusese un ţipăt care îl făcuse să încremenească. Inima începu să-i bată nebuneşte şi rămase cu urechile ciulite. Semăna cu ţipătul unui animal încolţit de un alt animal.

Apoi un al doilea strigăt, urmat de o lovitură. I se păru că aude cuvântul *ajutor.* Andre se ridică de la birou, deschise uşa şi privi pe hol. Poate cineva se uita la un film?

Apoi însă, ţipătul răsună din nou, urmat de o nouă lovitură puternică şi, nu mai încăpea îndoială, venea dintr-o încăpere alăturată. Pe sub uşă se vedea lumina, care nu era aprinsă la sosirea lui. Auzi un ţipăt sfâşietor şi zgomot de zgârieturi pe uşă: cineva întins pe podea încerca să o deschidă. Poate un alt subiect al studiului avea o criză.

— Sunt aici! strigă Andre deschizând uşa. În lumina fluorescentă, un tânăr se zbătea pe podea, într-o baltă de sânge care ţâşnea violent dintr-o

rană la gât. Pereții erau stropiți cu sânge şi picioarele îi alunecau în balta care se formase deja.

Andre se blocă, incapabil să gândească şi altceva dincolo de sentimentul general de groază ce pusese stăpânire pe el, când tânărul de pe podea – un student? – îl privi în ochi şi deschise gura întinzând brațul către el.

— Ajutor! strigă Andre. Apoi se repezi spre el scoțându-şi hanoracul. Trecuse atât de mult timp de când făcuse cursuri de prim-ajutor? Când fusese asta – în clasa a patra?

Tipul se chinuia să respire şi Andre îi apăsă bluza pe gât. Rana de acolo era cea care sângera masiv, dar mai avea alte câteva tăieturi, două chiar sub claviculă şi o alta în ureche.

— E cineva aici? Ajutor! strigă Andre din nou.

La naiba, la naiba! Scotoci după telefon, încercând să mențină presiunea pe rană, deşi simțea deja bluza groasă îmbibată de sânge. Degetul ud îi alunecă pe ecranul lucios al telefonului care căzu cu zgomot pe podea. Andre întinse mâna să-l ridice şi atunci văzu pe cineva în hol. Slavă Domnului!

— Ajută-mă, cred că moare! strigă el.

Două lucruri se petrecură în acelaşi timp, într-o simultaneitate înfricoşătoare. Andre îşi dădu seama că era posibil ca bărbatul din hol să fie ucigaşul şi, tot atunci, acesta ridică mâinile şi zâmbi parcă spunând: „Mult noroc cu asta!”. Apoi se întoarse şi plecă fără grabă.

Şocat, Andre apucă telefonul şi reuşi să sune la numărul de urgență.

— 911, ce urgență aveți?

— Sunt în Departamentul de psihologie al Universității John Adams! E un tip aici, a fost înjunghiat!

— Spuneți că a fost înjunghiat?

— Da, sângerează abundent! Spuneți-mi ce să fac!

— Îmi puteți spune exact unde sunteți?

— La etajul şase, ăă, faceți la dreapta în capul scărilor! Ar trebui să-i ridic capul?

— Victima poate vorbi? întrebă operatorul.

— Hei, omule! spuse Andre scuturându-l încetişor. Mă vezi? Vin ajutoare! Pierdut, Andre privi pe hol întrebându-se dacă paramedicii vor ajunge la timp. Privirea băiatului începea să se tulbure.

— Ai văzut ce s-a întâmplat?

— Nu, am auzit! Am auzit pe cineva țipând după ajutor şi apoi zgomote

înfundate!

— Cum te numeşti?

— Andre! Ce să fac?

— Andre, te descurci de minune! Rezistă, ajutoarele sunt pe drum!

10.

— He! spuse polițistul așezând o Coca-Cola în fața lui Andre. Bea asta, s-ar putea să te simți mai bine!

Apucă sticla cu mâna tremurând. Spusese că-i vine să vomite şi îi dăduseră un coş de gunoi. Andre stătea pe un scaun, într-un birou, cu un polițist așezat pe vine în fața lui, prietenos, şi un altul în picioare cu un carnețel.

— Eu sunt detectivul Bentley, spuse cel prietenos, iar el este detectivul Deever. Avem nevoie de declarația ta ca să înțelegem ce s-a întâmplat aici.

Andre sorbi din Coca-Cola, dar imediat ce lichidul dulce îi ajunse pe limbă îşi aminti de zgomotul făcut de sângele gâlgâind din gâtul tipului aceluia, în timp ce aşteptau paramedicii. Amețit, acceptase să-i însoțească pe polițişti la locul faptei, pentru a le da o declarație. Procedura presupunea, printre altele, ca un criminalist să recolteze probe: sângele de pe mâini şi brațe. Îi reținuseră totodată pantofii şi cămaşa şi îi dăduseră în schimb un tricou decolorat cu însemnele poliției.

Acum era la secția de poliție, într-un birou pe a cărui uşă scria *Omoruri.* Când văzuse cuvântul, înțelesese că individul nu supraviețuise. Tipul era mort, şi abia atunci îşi dădu seama că era la poliție: El, un puşti de culoare, diagnosticat ca psihopat, de fapt *se prefăcea* că era psihopat – nu că asta ar fi uşurat cu ceva situația –, care se nimerise să fie în apropiere la momentul petrecerii unei crime violente. *Dumnezeule, în ce m-am băgat!* îşi spuse el gândindu-se, pentru o clipă, să-şi sune părinții. Şi ce să le spună?

— Ne-ar ajuta să ne spui tot ce ai auzit şi văzut, de la început!

— Eram la etajul şase al Departamentului de psihologie… începu el.

— Şi făceai…? îl întrerupse Deever.

Andre se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să ceară un avocat. Însă dacă insista să fie de față un avocat, nu ar fi dat naştere la bănuieli?

— Făceam o temă pentru un curs. Se întreba cât de mult să mintă. Poate că polițiştilor nu le păsa de idiotul lui de program. Poate nu îi interesa decât crima. Poate nu voiau decât să afle ce ştia despre asta, apoi l-ar fi lăsat în pace. Bentley avea o privire blândă, Deever nu.

— Ştiu când am auzit primul țipăt, începu… Ştiu, pentru că mă uitasem la ceas cu vreo două minute mai devreme, era 9.48. Bentley dădu din cap. Era un individ alb, cu brațe musculoase, păroase. Țipătul a venit din camera

aceea. A țipat de câteva ori şi cred că încerca să iasă, dar nu a reuşit să deschidă uşa.

— Nu a reuşit să deschidă uşa?

— Aşa cred. Andre îşi simți gura uscată. Cred că avea mâinile pline de sânge. Însă eu m-am gândit că poate era cineva care avea un atac de cord, aşa că am deschis uşa şi atunci l-am văzut sângerând. Am pus hanoracul peste rană şi am apăsat.

— Cum arăta încăperea?

— Normal! Erau un birou, un scaun, un computer şi o tablă de scris. De fapt, stați puțin, era şi o fereastră.

— Când ai ajuns acolo, fereastra era închisă sau deschisă? Ai atins-o?

— Nu am atins-o. Făcu un efort să-şi amintească. Nu se poate să fi fost larg deschisă, pentru că m-am văzut în geam. Poate era deschisă, nu ştiu. Era sânge peste tot.

— Victima a spus ceva?

Andre clătină din cap.

— Nu, nimic altceva în afară de țipete!

— Când spui că l-ai auzit țipând, a țipat pur şi simplu sau striga la cineva?

Andre strânse buzele.

— Sunt destul de sigur că doar a țipat. De durere. Dar chiar înainte să sun la 911, am văzut un tip.

— Mai era cineva acolo?

— Da, l-am văzut şi m-am bucurat la gândul că m-ar putea ajuta, pentru că nu prea ştiu să acord primul ajutor. I-am spus *Ajută-mă, sună la 911!* sau ceva legat de asta, iar el…

— El…?

— El a făcut aşa… Andre se ridică şi înălță din umeri – nici un alt gest nu ilustra mai bine cât de bizară fusese întreaga scenă. Polițiştii se uitară unul la altul încruntați.

Andre se simți puțin uşurat când îşi dădu seama, după expresiile lor, că şi ei găseau situația ciudată.

— Poți să ni-l descrii? îi ceru Bentley.

Andre se aşeză din nou.

— Era alb. Undeva între vârsta mea şi… cel mult treizeci şi cinci de ani.

— Cum era îmbrăcat?

Andre îşi muşcă buza inferioară. Clătină din cap.

— Poți să ne descrii fața lui?

— Ăă… era… normal?

— Vreun element particular? Părul, ochii?

— E clar că nu era roşcat. Avea părul negru sau castaniu, nu ştiu, putea să fi fost şi blond închis.

— Înălțime?

Cu cât încerca să-şi amintească mai bine, cu atât imaginea devenea şi mai tulbure.

— Eram aplecat, aşa că… Andre se ridică din nou şi se aşează pe podea, ridicându-şi apoi privirea către Deever, care dădea semne de iritare că nu reuşea să fie un martor perfect. Cam cât dumneavoastră de înalt.

— Tatuaje, piercinguri?

Andre oftă.

— Nu îmi amintesc. Dar asta nu înseamnă că nu avea. L-am văzut doar o secundă.

— Ai zis că era alb! continuă Bentley. Alb ca mine sau ca Deever?

Andre se uită când la unul, când la altul. Bentley era ceea ce oamenii numesc oacheş. Deever părea mai degrabă bronzat.

— Ăă… ceva intermediar? Dar dacă le-ar fi dat o descriere? Orice, numai detaliată să fie, indiferent dacă era adevărată sau nu. Nu i-ar fi făcut să-şi îndrepte atenția în altă parte? I se făcu greață. Îmi pare rău. Dacă aş vedea nişte fotografii, cred că aş putea spune da sau nu.

— Ce impresie ți-a făcut? întrebă curios Bentley. Părea furios?

Andre clipi. Înțelegea ce voia polițistul să spună.

— Dacă doar m-ar fi privit apoi ar fi plecat, mi s-ar fi părut foarte ciudat. Dar gestul pe care l-a făcut… m-a cutremurat.

★

Când, în sfârşit, ajunse înapoi în camera lui, epuizat, Andre se simți şi mai copleşit descoperind că Sean nu era acolo. Nu ştia cum să-i spună ceea ce se întâmplase, dar acum nu mai conta. Era singur în camera de cămin şi simți dintr-odată nevoia să se întoarcă acasă, la părinții lui. Ce naiba se întâmplase? Şi ce va urma? Îl vor interoga din nou? Vor începe să se intereseze de trecutul lui doar pentru că întâmplarea făcuse să fie acolo? Ce-ar fi fost să părăsească facultatea, să se întoarcă acasă şi să nu mai răspundă la telefon?

Andre îşi frecă tâmplele apoi deschise laptopul. Era copleşit de emoții, însă nu reuşea să ignore un lucru. Faptul că totul se întâmplase în unul

dintre laboratoarele lui Wyman, la câțiva metri de biroul acestuia. Să fi fost o simplă coincidență faptul că un tip fusese înjunghiat mortal lângă un birou care desfăşura un program special dedicat psihopaților? Şi de ce i se părea Wyman atât de cunoscut?

Andre verifică rezultatele căutărilor „Leonard Wyman, psiholog", oferite de Google, realizând că făcea asta doar ca să alunge imaginile de care nu reuşea să scape – bărbatul zbătându-se pe podea, gâlgâitul sângelui – precum şi tentația de a-şi suna părinții. Majoritatea rezultatelor erau articole scrise de Wyman, cu titluri complicate. Altele erau rezumate ale unor conferințe la care participase. Un articol despre Elena, studenta care câştigase o bursă.

Apoi Andre văzu două cuvinte care îl făcură să încremenească: *Forensic Files*[4]. Dintr-odată, îşi aminti de unde-l ştia pe Wyman.

După moartea Kiarei, timp de doi ani, Andre chiulise adesea de la şcoală, uneori ca să-şi petreacă timpul cu prietenii, alteori pur şi simplu pentru a sta acasă, singur. Se aşeza pe canapea cu o pungă de pufuleți şi viziona în reluare episoade din *Forensic Files* şi *48 Hours*[5]. Alunecase uşor în capcana investigațiilor criminale, poveştile terifiante potrivindu-se cu dispoziția lui sumbră. Urmărea documentare, asculta podcasturi, intrase chiar şi pe forumuri ale unor pretinşi detectivi.

Devenise obsedat mai ales de două cazuri, în principal pentru că se petrecuseră în oraşul în care locuia: trăgătorul din DC şi ucigaşul SVD. Primul caz era, de fapt, despre doi indivizi care împuşcau oameni la întâmplare – în stilul criminalului cunoscut sub numele de Zodiac. Însă seria măcelurilor era umbrită de activitățile lui Gregory Ripley – SVD sau Ucigaşul din Rock Creek. De la mijlocul anilor '90 până la începutul anilor 2000, o serie de crime îngrozise coasta Atlanticului, cu precădere Virginia, Maryland şi Districtul Columbia. Modul de operare îi dăduse numele, SVD – strangulare, viol, dezmembrare. Când în cele din urmă fusese prins, mărturisise douăzeci şi două de crime, fiind condamnat la moarte în baza probelor incontestabile în nouă din cele douăzeci şi două de cazuri.

Andre căută până când găsi un site îndoielnic, unde putea revedea episodul referitor la ucigaşul SVD din *Forensic Files*. Trecu rapid peste secvențele de urmărire ca să ajungă mai repede la prinderea criminalului. Naratorul spunea că singura persoană care îl înțelesese pe ucigaşul SVD era un psiholog. Acesta îl intervievase amănunțit şi depusese mărturie în procesul acestuia. Psihologul în cauză era dr. Leonard Wyman. Îl revăzu în

filmarea neclară, aşezat la birou – îmbătrânise de-atunci, dar vocea îi era neschimbată. Andre uitase un alt amănunt interesant al cazului. După ce juriul comunicase verdictul, Wyman părăsise în grabă tribunalul, cu reporterii indignați pe urmele lui: Psihologul ceruse clemență în timp ce toată țara voia să-l vadă mort pe Greg Ripley, un ucigaş care zâmbise către jurați pe parcursul procesului şi se jucase mâzgălind ceva pe o hârtie în timpul mărturiilor sordide.

„Nu cred că Gregory Ripley merită să moară!”, spusese psihologul, înfiorându-l pe Andre. La vremea aceea, părul lui Wyman nu avea aproape niciun fir cărunt. „Nu este un monstru, aşa cum credeți!”, adăugase el.

Mai exact, ce se ascunde în spatele afurisitului ăsta de program al Departamentului de psihologie de la Universitatea John Adams, în care se băgase singur? se întrebă Andre. Un proiect condus de un om care îi luase apărarea ucigaşului în serie SVD. Dacă apărase pe cineva care sugruma, viola, dezmembra oameni, ce altceva mai putea apăra?

11. ZIUA 45

Eram într-o maşină, în drum spre domeniul lui Charles Portmont.

La volan era fratele lui Billy, iar acesta, pe scaunul de lângă şofer, se juca nervos cu radioul. Eu eram pe bancheta din spate, între două fete din frăția Kappa Delta, dintre care una, bănuiam, se culca cu fratele lui Billy. Un alt tip, un băiat pe nume Reek, era înghesuit în celălalt capăt al banchetei, lipit de portieră.

Eu şi Reek eram singurii care nu mai fuseseră la o petrecere a lui Charles.

— E atât de multă băutură la liber, a zis una din fete. Vreau să zic, i-am cerut barmanului să-mi dea un *Manhattan* şi a ştiut despre ce vorbeam. A fost scârbos, dar l-am băut oricum.

Înghesuite în portbagaj erau lucrurile noastre şi hainele băieților în vreo două pungi de plastic. Eu aveam o geantă mică în care pusesem o rochiță de seară, nişte farduri şi două fiole cu Rohypnol.

— O să-mi găsesc un sponsor care să-mi plătească împrumutul pentru plata studiilor, a spus Kappa 1.

— Da, dacă-ți plac babalâcii! i-a răspuns Kappa 2.

Călătoria cu maşina a fost plăcută. Aproape întreg drumul l-am parcurs pe autostrada mărginită de copaci deşi, ale căror frunze începuseră să îngălbenească. Apoi am intrat pe o şosea şi după aceea pe o stradă îngustă marcată „proprietate privată”. Locul pădurilor era luat de o pajişte imensă, verde, ce ducea către un conac în stil Tudor. În fața noastră, i-am văzut pe Charles şi pe Kristen coborând dintr-un Jaguar.

Am coborât şi noi.

— Suntem primii aici, a spus Charles. Dar nu fac turul casei decât o dată, pentru că mai târziu o să fiu beat turtă.

Ar fi trebuit să fim vreo treizeci, dar ceilalți erau încă pe drum.

L-am urmat pe Charles în casă şi, imediat ce s-au deschis uşile duble de la intrare, ne-am pomenit în mijlocul agitației generate de pregătirile pentru eveniment. Oameni în uniformă se deplasau în toate părțile cărând scaune, iar o femeie cățărată pe o scară periculos de înaltă ştergea de praf un candelabru impresionant. În spatele ei se înălța o scară dublă în spirală.

— Charlie! s-a auzit o voce. O femeie mai în vârstă – mama lui, am presupus – a venit în hol cu brațele întinse către el. Era aranjată atent, ca

toate femeile foarte bogate şi cu foarte puține alte preocupări. Charlie Bear, dragul meu! După aceea, a îmbrățișat-o pe Kristen. Charles a protestat față de numele de alint, considerat de el stânjenitor.

Ne-a prezentat drept prietenii lui apoi ne-a arătat casa. Am reținut toate încăperile: bibliotecă, sufragerie, salon pentru recepții formale, biroul tatălui lui, decorat cu capete de animale, o bucătărie atât de mare, încât m-a făcut să-mi doresc să învăț să fac plăcinte. Ferestrele înalte ale bucătăriei dădeau spre grădină. Se vedeau o terasă cuprinzătoare, o piscină acoperită, şi un teren care se continua cu o punte până la râu. Am analizat fiecare spațiu, încercând să-mi dau seama dacă era potrivit pentru interogatoriu.

Mă documentasem amănunțit cu privire la aşa numitul ser al adevărului. Din păcate, nu există aşa ceva. Eram nevoită să optez pentru a doua variantă: ceva care să-i dezlege limba lui Will, să-i adoarmă inhibițiile şi să-l împiedice să-şi mai amintească ceva a doua zi. Alcoolul îndeplinea multe dintre aceste cerințe, dar nu era întru totul satisfăcător. Era însă absolut necesar pentru că oferea răspunsul la întrebarea: „Ce s-a întâmplat noaptea trecută?”: „Te-ai îmbătat şi ți-ai pierdut cunoştința”. Rohypnolul este ilegal în America, dar cei isteți îl pot procura online. Când eram încă la liceu, făcusem câteva experimente cu o soluție concentrată pe bază de rohypnol. Selectam băieți cu constituție fizică asemănătoare cu a lui Will, la câte o petrecere, ademenindu-i apoi în pădure. Evident, aceştia îşi imaginau că urmau să aibă parte de sex, în schimb purtam conversații stranii cu ei, făcându-i să-mi dezvăluie informații personale şi le spuneam poveşti ciudate, verificând a doua zi ce îşi mai aminteau.

— Trebuie să merg să salut invitații, ne revedem aici peste o oră, a spus Charles. Mâncați şi beți cât poftiți, dar să nu deranjați pe nimeni.

— Pentru ce e evenimentul, mai exact? a întrebat Billy.

— Conservarea naturii.

— Tatăl tău nu lucrează în exploatarea gazelor? nu m-am putut abține.

— E şi vânător.

Nu avea niciun sens, dar n-am mai spus nimic.

Ne-am răspândit în camerele de la etaj ca să ne schimbăm. „Charlie Bear” ne spusese că puteam folosi orice cameră a cărei uşă nu era încuiată. Deşi foarte mare, casa nu avea treizeci de dormitoare, astfel încât mi-am imaginat că aranjamentele de dormit peste noapte aveau să fie cel puțin interesante. Era foarte important ca până la miezul nopții să-l supun pe Will voinței mele, beat, dar nu foarte. (Ultimul lucru pe care mi-l doream era să

vomite, ceea ce ar fi făcut interogatoriul dificil.)

Împreună cu cele două fete de la Kappa, am ales un dormitor cu vedere spre grădină. În timp ce ele încercau să-şi calce rochiile în baie, eu am privit pe geam. În curând se lăsa întunericul. Pe terenul care cobora către râu erau două case de oaspeți.

Fără a fi prea departe, dar destul de izolate, cele două case păreau ideale. Nu puteam conta întru totul pe docilitatea lui Will, lucrurile puteau escalada. Urmasem nişte cursuri de autoapărare, însă eram conştientă de riscuri. La televizor, cei buni câştigă întotdeauna, dar în realitate cel mai puternic învinge. Elementul esențial era să-mi păstrez mintea limpede.

— N-ar trebui să te îmbraci? m-a întrebat Kappa 2, privindu-mă cu buzele proaspăt conturate.

Mi-am tras rochia pe mine. Era o rochie de seară Sue Wong, scurtă, mulată pe corp, uşor extravagantă, de culoarea fardului de obraz, cu ornamente din dantelă neagră şi tivită cu pene negre de struț. Nu aveam alte bijuterii decât o brățară lată, neagră, pe care o luasem cu mine ca să ascund ceasul inteligent deloc potrivit cu ținuta. Cele două Kappa îşi aranjau părul. Eu l-am lăsat pe al meu să cadă în bucle naturale.

Îmi încălțam pantofii cu toc, la uşa dormitorului, când dintr-o încăpere au apărut câțiva studenți din anii mai mari. Am oftat. Printre ei, Charles îmbrăcat într-un costum gri închis elegant, care-i venea bine, cu batista din buzunarul de la piept impecabil împăturită. În spatele lui venea Kristen într-o rochie verde, care scotea în evidență strălucirea ochilor lui Charles.

— Arăți bine, mi-a zis pe tonul cu care te adresezi surorii tale mai mici.

Nu voiam ca el să observe că arătam „bine”. Uneori îmi doream să fiu ignorată, din motive cel mai adesea practice, însă acum nu era unul dintre acele momente. Pe bune? Kristen şi rochia ei verde cu paiete? Îmi venea să vomit.

Între timp, începuseră să sosească musafirii. I-am urmat pe Charles şi pe Kristen pe scările în spirală. El a strâns mâna unor invitați care trebuie să fi fost prieteni de-ai părinților lui.

Parterul casei era acum înțesat de adulți în ținute de seară. Printre ei mişunau ospătari cu tăvi cu şampanie şi aperitive. În bucătărie, Charles a luat într-o mână o tavă cu aperitive şi cu cealaltă trei sticle de şampanie. Am ieşit pe terasă şi am băut cu toții direct din sticle, până când a venit un ospătar cu nişte pahare. Am păstrat un pahar mereu plin, prefăcându-mă că beau şi că devin din ce în ce mai caraghioasă.

Când au ajuns şi ceilalţi, era deja întuneric, iar holul era luminat de un şir de mici globuri luminoase. Sosiseră Cordy şi Will. Sticlele cu şampanie veneau una după alta, urmate şi de câte un cocktail, la cerere. Mergeam clătinat, ca o persoană ameţită de băutură, râzând isteric la glumele proaste ale celorlalţi. Am avut grijă să stau în preajma lui Will, urmărindu-l să văd cât bea, făcând paradă de starea mea euforică, asemenea unui păun care îşi etalează coada. Îi simţeam privirea îndreptată asupra mea.

Am mâncat o minitartă, apoi, când cineva a propus să ne plimbăm către râu, am zis că era o idee fabuloasă. Fetele păşeau cu grijă pe iarbă, tocurile pantofilor înfigându-se în gazon. Era întuneric şi apa părea neagră. Existau lumini, dar nu le aprinsese nimeni. În capătul digului, m-am aplecat cât am putut de mult şi am privit spre stânga. Domeniul era izolat, casele vecinilor erau departe.

— Pare că tu şi Derek vă înţelegeţi din priviri, am auzit o fată spunând.

Cealaltă a chicotit.

— Vreau să zic, şi ce dacă mi-ar plăcea să se întâmple ceva, înţelegi?

Am privit în urmă către casă. Eram departe şi nu auzeam ce vorbeau ceilalţi, deşi erau cât se poate de gălăgioşi.

Ne-am întors pe terasă. Charles a scos o doză de cocaină. Nu toată lumea a folosit – am observat că şi Kristen a refuzat şi că nu şi-a luat ochii de la iubitul ei când acesta a prizat, (sigur că am „stocat" informaţia!) chiar dacă nu a „tras" decât o linie. M-am prefăcut că încerc, dar am şters pudra cu degetele. Câţiva băieţi desculţi, pe iarbă, s-au luat la ceartă şi au început să se lovească. Nişte fete dansau. Charles râdea cu o sticlă de şampanie în mână, în timp ce Kristen protesta: „Nuuu, nu asta am zis!"

Oamenii se îmbătaseră. O fată a plecat către pădure să vomite, însoţită de o alta, care să-i ţină părul. Eram uimită cât de mult puteau băieţii să bea. Fetele nu făceau faţă. Câteva perechi au intrat în casă, probabil să-şi facă de cap. Evenimentul se încheiase şi rămăseseră doar angajaţii, care făceau curăţenie.

Eram singura cu mintea limpede.

Am început să-mi pun planul în aplicare. Mă apropiasem treptat de Will. Îl atingeam pe braţ râzând în hohote la tot ce spunea şi părea amuzant. M-a tachinat în privinţa numelui meu, zicând că era nume de hipioţi şi m-am prefăcut că mă bosumflu. Stăteam la una dintre mesele de pe terasă, ciugulind aperitive şi vorbind despre lacrosse. Dumnezeule, chiar îşi imagina că mă interesa să vorbesc despre lacrosse? Mă prefăceam

interesată, sorbindu-i fiecare cuvânt, apropiindu-mă tot mai mult şi, la un moment dat, chiar i-am pus mâna pe genunchi.

Grupul se rărise, cei mai mulți se duseseră deja la culcare sau fuseseră luați de-acolo de prietenii îngrijorați. Mai rămăseserăm câțiva şi trebuia să-l fac pe Will să creadă că urma să mă culc cu el, ca să rămână până la sfârşit. Charles îşi slăbise nodul la cravată şi se săruta cu Kristen în văzul tuturor, fără nicio reținere. Era clar că, în curând, aveau să se retragă şi ei ca să facă sex. *Charles cel impecabil şi prietena ta perfectă – vă rog, plecați ca să-mi pot vedea de treabă.*

Derek cu încă un băiat şi două fete au intrat în casă şi am rămas noi patru.

— Intrăm şi noi, a bombănit Charles cu mâna pe posteriorul lui Kristen.

Rămăsesem singură cu Will pe terasă. M-am ridicat încet.

— Presupun că ar trebui să ne retragem şi noi, am spus, încercând să par rezervată. S-a ridicat şi el, clătinându-se. Mă simt aiurea să lăsăm dezordinea asta în urmă, am spus arătând către farfuriile şi paharele de pe masă. Am început să le adun.

— Da! a zis Will ajutându-mă stângaci. Charles şi Kristen dispăruseră de mult. Nici ajutoarele nu mai erau în bucătărie. L-am privit în ochi.

— Vrei să vedem casele de oaspeți? l-am întrebat.

— Sigur!

Am avut grijă să iau cu noi două pahare cu băutură. Le duceam cu grijă traversând curtea, pe iarbă, către casele de oaspeți. Eram desculță, renunțasem la pantofi ca să pot alerga sau lovi mai bine, la nevoie. Aveam poşeta la subraț şi în ea cele două fiole şi un briceag. Will era mai puternic decât mine, dar eu eram mai deşteaptă. Şi eram pregătită.

L-am condus către casa de oaspeți, aflată mai aproape de râu şi mai departe de casa principală. S-a uitat înăuntru pe fereastră.

— E o căsuță! a exclamat.

Charles ne spusese că nu erau încuiate şi că le puteam folosi. Am aprins luminile, dar am folosit temporizatorul ca să le diminuez intensitatea. Casa avea o bucătărie mică din care intrai în sufragerie. O jumătate de perete crea un separeu unde era dormitorul. La dreapta televizorului era un şemineu.

— Aşază-te! i-am zis, făcând semn către blana de oaie întinsă pe jos între şemineu şi o canapea din piele. Torn ceva de băut. S-a lăsat să cadă greu, iar eu am intrat în bucătărie. Am aşezat paharele pe masă şi am golit întreg conținutul unei fiole în unul dintre ele. Bea, i-am spus apoi, dându-i

paharul. Se întinsese pe blana de oaie.

Am rămas lângă el privindu-l cum dă pe gât toată băutura şi cu greu mi-am putut stăpâni un fior de satisfacţie. Totul mergea conform planului. Drogul avea să-şi facă efectul în scurt timp. Will era al meu. Mi-a zâmbit tâmp.

— De ce nu te aşezi şi tu?

— Aşteaptă puţin, trebuie să merg la baie! L-am lăsat acolo şi am intrat în baia de lângă dormitor. Nu aveam nevoie, însă mi-am aranjat părul, am îndepărtat o geană de pe obraz şi mi-am netezit rochia. Am înlăturat pentru o clipă brăţara ca să mă uit la ceas. Drogul avea nevoie de câteva minute pentru a-şi face efectul.

M-am aşezat lângă Will şi l-am privit. Privirea îi era pierdută, chipul aprins şi buza inferioară umedă. Era mult prea aproape de mine. Pe măsuţa de cafea era o carte despre peşteri şi peste ea o geodă de agat. Am luat-o şi am privit straturile albastre, măiestrite în adâncul pământului.

— Unde ţi-e telefonul? i-am zis. Hai să ne facem o poză!

Will s-a înfiorat.

— Nu-l am! L-am scăpat şi acum e la reparat. Şi-a pus mâna pe genunchiul meu, l-a strâns, apoi m-a mângâiat uşor pe picior în sus. Arăţi foarte bine! Ţi-a mai spus cineva? Clipea încet.

Mi-am aşezat mâna peste a lui. Mi-am dat seama că nu-şi terminase băutura şi i-am dus paharul la buze. A sorbit puţin, dar mai era destulă în pahar. S-a aplecat să mă sărute, cu gura deschisă. L-am îndepărtat aşezându-i două degete pe frunte şi împingându-l uşor.

— Nu te grăbi! Gestul meu, deşi slab, a avut un efect neaşteptat. Să fi fost treaz, dacă voia, ar fi contracarat cu uşurinţă. Hai să vorbim puţin, mai întâi!

— Să vorbim? Deja i se împleticea limba. A căzut pe coate, cu capul legănându-se, cât pe ce să răstoarne paharul, dar l-am salvat la timp.

— Vreau doar să te întreb nişte lucruri, i-am spus legănând provocator paharul.

— Nu-ţi aminteşti de mine, aşa-i? a zis el dintr-odată.

Am încremenit.

— Poftim?

S-a ridicat în capul oaselor.

— Nu mai ştii… Ne-am cunoscut! M-am gândit că nu m-ai… că nu mă recunoşti.

— De unde să te recunosc?

— New Jersey, a spus el grăbit, mă rog, cu atâta grabă câtă mai poți avea după ce ai băut şi ai fost drogat. Mă înşelasem oare? Mă recunoscuse chiar de atunci, când mă văzuse în casa frăției? Îmi tot repetasem că m-am schimbat, că adolescența m-a transformat considerabil, că schimbarea numelui era îndeajuns pentru a-l păcăli pe un netot ca Will. Mă privea cu ochii măriți şi pupilele dilatate. Avea un aer aproape… vulnerabil. Ştii… în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Eram şocată, stare care s-a transformat imediat în furie. Se întorsese roata şi trebuia să recapăt controlul.

— Will, mai ai filmarea?

— Lucrurile au scăpat de sub control în noaptea aceea… au scăpat de sub control şi nu trebuia să se întâmple aşa.

— Unde e filmarea? Cine o mai are?

— Însă mă plăceai. Ştiu că mă plăceai.

— Aşa este, te plăceam.

— Mă plăceai, a repetat, de data aceasta pe un ton ridicat. Saliva un pic.

— Te plăceam. Ți-am scris numele cu litere gonflabile pentru că aveam doisprezece ani şi tu m-ai violat.

— Oho, stai aşa! a spus el vorbind rar şi aplecându-se spre mine. Mă *plăceai!*

Am clipit, strângând mâna pe marginea aspră a geodei; o simțeam rece în mâna mea, o parte fină, perfect şlefuită, cealaltă zgrunțuroasă. L-am privit cu atenție, cu inima recăpătându-şi ritmul regulat: sprâncenele lui spălăcite, părul care începea să-i crească pe obraji.

— M-ai țintuit la podea şi Brett Miller a filmat totul cu telefonul tău, iar eu aveam doisprezece ani. Unde e telefonul? Unde e filmul? Etapa a treia a planului meu era să recuperez filmul. Trebuia.

Will se holba la mine. Nu-mi dădeam seama dacă era şocat sau era efectul drogului. L-am văzut uimită cum începe să plângă.

— Michelle… îmi pare rău!

M-am repezit cu geoda şi l-am lovit drept în frunte. Sângele a țâşnit, el a țipat, de surpriză şi de durere, apoi s-a prăbuşit nemişcat. Cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte să-mi spună numele şi să-şi ceară iertare? După tot ce mi-a făcut. După ce m-a umilit.

Când m-am potolit, mi-am dat seama ce făcusem şi, uluită, am privit sângele pe albul imaculat al blănii de oaie.

La naiba!

Fir-ar să fie, Chloe, de ce nu te stăpâneşti? M-am ridicat din genunchi, cu mâinile peste jumătatea de jos a feței, cu mintea frământată de gânduri. El zăcea nemişcat. Oare cât de grav era? Ce ironie! Trebuia să-l ucid, dar nu *atunci.* Nu înainte de a recupera filmarea.

La naiba, la naiba, la naiba! M-am apropiat de el şi i-am întors capul. Nu îmi dădeam seama cât de adâncă era lovitura, pentru că loviturile la cap sângerează întotdeauna abundent. Imediat, mâinile mi s-au umplut de sângele lui. M-am lăsat pe coapse, gândindu-mă la ce era de făcut.

Apoi am auzit un zgomot care m-a făcut să încremenesc. Paşi. Intrase cineva. M-am întors.

Charles era în cadrul uşii, alb la față, cu gura căscată. Şi-a plimbat privirea prin încăpere, peste trupul căzut al lui Will, peste pata roşie de sânge pe albul blănii de oaie. Nu! Nu Charles! Era ultimul om care trebuia să vadă asta.

— M-a atacat! am strigat. O, Doamne, sună la 911! Nu ştiu cum s-a întâmplat! Mi-am îngropat fața în mâini, murdărindu-mi obrajii de sânge, plângând isteric. Am avut sentimentul vag că Charles se apropia să mă ajute. M-a lovit! am continuat. Am crezut că mă omoară! Cheamă poliția! Am îndrăznit să privesc în sus către el, printre lacrimi.

Charles îngenunchease lângă mine. Pe chip nu i se citea nicio emoție. Avea o privire rece, severă chiar. Părea să spună: „Încetează!" M-am oprit din plâns, pentru a doua oară într-o singură noapte, neînțelegând complet ce se întâmplase şi ce trebuia să fac. Charles a dus încet mâna la buzunarul de la piept al sacoului şi a scos batista. A desfăcut-o, apoi mi-a şters cu ea lacrimile şi sângele de pe față.

— Măi, măi, ce mizerie ai făcut! a spus cu blândețe.

12.

Mă uitam la el cu ochii măriți.

Mi-a luat mâna şi a împins brățara, dezvelindu-mi ceasul. Eram şocată, fascinată de privirea lui dură şi amuzată în acelaşi timp. A strecurat mâna sub cămaşă – primii doi nasturi erau desfăcuți – şi a scos ceva mic şi negru. Propriul lui ceas, căruia îi înlăturase brățara.

— Eşti…

Eram aşa de surprinsă că abia puteam vorbi.

Charles mi-a lăsat mâna să cadă

— N-aş fi ghicit că şi tu eşti, a spus el.

Tocmai atunci, Will a gemut şi un fior de uşurare mi-a străbătut întreg trupul. Şi-a dus mâinile la cap. Trăia. În regulă, nu era totul pierdut. Doar că…

M-am întors şi am văzut că Charles se uita *la mine,* nu la prietenul lui rănit.

— Ce făceați aici, mai exact? m-a întrebat cu tonul unui profesor care îşi surprinde elevii împărțind bunurile furate.

— Vorbeam!

— Despre ce?

Nu-şi lua privirea de la mine. Nu i-am mai răspuns, nu ştiam cât auzise deja. Când în cele din urmă şi-a deplasat privirea către Will, în ochi i-am zărit o sclipire vicleană.

— Ei, bine, cred că trebuie să-l ducem la spital! a spus.

— Nu! M-a privit ridicând din sprânceană. Mi-am dat seama că mă amenința, cumva. Nu-l putem duce la spital. L-am drogat! am recunoscut.

— Cu ce?

— Rohypnol!

— Mă îndoiesc că eşti nevoită să apelezi la aşa ceva ca să te bucuri de companie masculină, a spus el, zâmbind.

M-am prefăcut flatată şi m-am îmbujorat.

— O să fie bine, dar ultimul lucru de care avem nevoie e să afle cineva…

— De ce?

L-am implorat din privire, cu ochii mari. Poți să te cerți cu bărbații, dar e mai simplu să apelezi la instinctele lor primare. Să te agăți de partea aceea din ei căreia îi place să sară în ajutorul femeilor pentru că asta îi face să se

simtă puternici.

— E bine, Charles, nu trebuie decât să se odihnească!

— Ar putea avea leziuni cerebrale!

N-am zis nimic. Nu-mi dădeam foarte bine seama cât de gravă era încurcătura în care mă aflam.

Charles a oftat privindu-mă ca pe un copil neastâmpărat. A lăsat batista şi s-a ridicat privind la mizeria din jur. A îngenuncheat apoi lângă Will.

— Will, mă auzi? Will a gemut. Tata cunoaşte nişte tipi, a spus întorcându-se către mine, agenți de pază. Unul dintre ei e fost militar şi sigur ştie nişte tehnici de prim-ajutor. M-a mai ajutat şi altădată.

— Cu ce?

— N-am crăpat capul nimănui cu o geodă, dacă asta vrei să ştii, dar am lovit câteva maşini şi n-am vrut să afle tata. Îl sun şi ne asigurăm că Will e bine îngrijit. Întoarce-te acasă, mi-a spus. Pleacă mâine dimineață cât mai devreme, iar eu voi avea grijă de Will.

— Nu ştiu cât de multe îşi va aminti, nu şi-a terminat băutura.

— Vom vedea, a spus el indiferent.

Şovăiam.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Pentru că n-am chemat poliția, deşi puteam să o fac. Mergi şi spală-te, ai sânge pe rochie!

Am mers la baie în tăcere, cu mintea surescitată de schimbarea neaşteptată de situație. Eram furioasă pe mine pentru că îmi pierdusem cumpătul în cel mai nepotrivit moment. Era un aspect despre care vorbisem cu dr. Wyman şi îmi spusese că trebuie neapărat să-l țin sub control. Cu toate acestea, în ciuda pericolelor, eram încântată să fiu în preajma lui Charles. Dintr-odată, nu mai era doar un băiat drăguț a cărui relație plănuiam să o distrug, era mult mai mult. Era periculos. Şi ştiam exact de ce mă ajuta. Asta îi dădea un avantaj asupra mea. Întrebarea era, ce avea de gând să facă acum cu acest avantaj.

Când m-am văzut în oglindă, am gemut. Frumoasa mea rochie era plină de sânge. M-am dezbrăcat şi m-am spălat pe față. Era genul de rochie pe sub care nu puteai purta lenjerie, aşa că m-am înfăşurat într-un prosop de baie, apoi am vârât rochia într-un sac de gunoi. Nu voiam să las nicio urmă.

Când am intrat din nou în sufragerie, Charles termina de vorbit la telefon.

— Vine! Să mergem!

— Înfăşurată în prosop? am glumit. Oamenii se vor întreba ce mi-ai făcut.

A oftat şi şi-a dezbrăcat sacoul, lăsându-l pe spătarul canapelei. Apoi şi-a scos cămaşa pe sub care avea un tricou alb. Mi-a întins cămaşa şi s-a întors cu spatele. Am lăsat prosopul şi am îmbrăcat cămaşa. Era delicată, caldă şi mirosea ca el.

S-a întors o secundă şi mi-a aruncat o privire. Nu mă mai privise în felul acela până atunci. Cămaşa lui îmi ajungea până la jumătatea coapselor.

Charles a scos capul pe uşă, apoi a ieşit. L-am urmat, cu picioarele goale prin iarba rece. În casa mare, luminile din bucătărie erau în continuare aprinse, dar cea mai mare parte a reşedinţei era învăluită în întuneric.

— Nu văd, am şoptit. Mi-a luat mâna. Era caldă, cu degete delicate. Am ajuns în dreptul uşilor duble în spatele cărora avusese loc petrecerea.

— Urcă, mi-a şoptit. Mă ocup eu de restul şi te anunţ după ce vorbesc cu Will. A deschis una dintre uşile glisante.

— Dacă ai de gând să mă şantajezi cu treaba asta, să ştii că sunt săracă lipită, i-am zis.

— Ţi se pare că am nevoie de bani? a întrebat el în şoaptă. I-am zărit însă sclipirea întunecată din ochi, semn că de plătit voi plăti, cumva. Mergi în cameră fără să te vadă cineva. Dă-mi numărul de telefon. I l-am spus. Îmi imaginasem, în fanteziile mele, că acum Charles îmi va cere numărul de telefon, dar nu în împrejurări ca aceasta.

După ce-a închis uşa, prin minte mi-au trecut tot felul de scenarii, poveşti cu care să-mi acopăr urmele. Nu avusesem impresia că acum Charles îl plăcea prea mult pe Will. Faptul că făceau parte amândoi din aceeaşi frăţie nu însemna automat că erau prieteni. Iar Will avea un aer de mitocan, care mă făcea să cred că nu erau prea apropiaţi. Charles părea mai degrabă că îl tolera, ca pe un satelit minuscul.

M-am strecurat în cameră pe întuneric. Am împins una din fetele Kappa mai încolo, cât pe ce să o dau jos din pat, şi m-am strecurat sub pătură. Am dus cămaşa lui Charles la nas şi am inspirat adânc, somnoroasă. Fusese o noapte lungă. Geoda şi apariţia lui Charles îmi complicaseră planurile legate de Will, dar imediat ce se va lumina de ziuă voi face ceea ce făceam mereu – mă voi adapta, mă voi aduna, voi acţiona.

13.

Kristen îşi ridica părul blond pentru a şi-l prinde în coadă când Charles îşi îngropă faţa în gâtul ei. Fata se înfioră râzând.

— Aşa păţeşti pentru că eşti înceată, spuse el.

— Charlie Bear, te spun mamei tale, ameninţă ea, şi râseră amândoi la auzul abominabilei porecle. Într-un fel, în mod miraculos, Kristen îi înţelegea pe ai lui. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele dormitorului lui în părul ei aurindu-l. Unui observator obişnuit, acesta i-ar fi părut un cuplu normal de tineri frumoşi. El o cuprinse în braţe, pe la spate, şi privi în oglindă. În momente ca acesta, aerul lui întunecat contrasta şi mai puternic cu naturaleţea şi simplitatea ei, însă ceva din relaţia lor îl făcea să simtă că putea fi exact ca ea. Când zâmbea, Kristen zâmbea mereu cu ochii.

El se aplecă şi o sărută. Ar fi vrut să o sărute mai mult, dar nu aveau timp pentru asta.

— Cobori tu să te ocupi de micul dejun? Vreau să mă asigur că Will trăieşte, spuse el.

— A luat-o razna rău de tot azi noapte?

— A căzut şi s-a lovit cu capul de trepte. Vreau doar să mă asigur că e bine. Să-mi păstrezi un croasant cu migdale.

Kristen îl sărută pe obraz şi ieşi cu pasul încrezător, lucru pe care îl admirase dintotdeauna la ea. După plecarea ei, Charles trecu brusc la o altă stare, ca atunci când apeşi un buton pentru a relaxa un arc ţinut încordat prea multă vreme.

Charles îl adusese pe Will în dormitorul vecin – cel în care stătea fratele lui, Eric, atunci când venea în vizită. Se gândise că dacă avea să vomite, să o facă în camera lui Eric.

Bătu în uşă, apoi intră. Will se foi sub aşternuturi. Gemu şi îşi duse mâinile la cap. Mercer, garda de corp a tatălui său şi omul bun la toate, îl examinase pe Will, îl supraveghease câteva ore, apoi se făcuse nevăzut lăsând în urma lui o sticlă cu apă şi o cutie cu Advil. Asemenea celor mai mulţi dintre angajaţii tatălui său, Mercer făcea tot ceea ce i se cerea fără să pună întrebări.

— Te simţi bine? îl întrebă pe tonul cu care te adresezi cuiva după ce s-a purtat nesăbuit cu o noapte în urmă.

— Mă doare capul de mor! Will reuşi să se ridice în capul oaselor,

strâmbându-se de durere, apoi păru surprins când duse mâna la cap şi văzu că era bandajat.

Charles se lăsă pe vine lângă el şi-i studie chipul.

— Îți mai aminteşti ceva din noaptea trecută?

Will se încruntă, plecând privirea.

— Îmi amintesc că am băut mult… Luă cutia cu Advil şi înghiți câteva pastile fără apă. Hm… după asta, nu mai ştiu.

— Te-ai îmbătat, ai căzut şi te-ai lovit cu capul de trepte!

— Of!

— Hai la bucătărie să bei un *Bloody Mary!* spuse Charles cu voce tare.

Will se cutremură.

— Nu mai beau în viața mea!

— Aşa spunem toți. Ce-ar fi să dormi un pic?

— Nu! spuse Will grăbit. De fapt, cred că o să plec. Am de făcut chestii pentru lacrosse.

Era bine. Nu voia ca Will să se intersecteze cu Chloe.

Charles aşteptă ca Will să-şi strângă lucrurile şi-l conduse. Abia atunci se simți în stare să se alăture celorlalți, care se văitau de propria lor mahmureală, abia ciugulind din produsele de patiserie şi din sufleurile de brânză. În timp ce îşi umplea farfuria, simți privirea lui Chloe căutând-o pe a lui, dar o evită. Cel puțin până când Kristen ieşi să-şi aducă geanta. Atunci se uită spre ea, spunându-i din privire: „Totul e în regulă. Deocamdată”.

Ce succesiune stranie de întâmplări! Nici măcar nu o observase pe fata aceasta până atunci. Era doar o altă colegă. Charles credea că se pricepea să citească oamenii. Dr. Wyman îi spusese că, pentru un psihopat, avea o abilitate remarcabilă de a recunoaşte emoțiile celorlalți. „O persoană inteligentă”, îi spusese Wyman, „se poate folosi de această abilitate în avantajul ei, construindu-şi un drum de succes într-o lume confuză. Pe de altă parte, se poate folosi de aceeaşi abilitate pentru a-i manipula pe alții, ajungând astfel să aibă probleme”.

În ce se băgase oare? Era interesant cum Chloe se gândise imediat că ar putea-o şantaja. Nu era sigur ce să facă acum cu informația, dar un lucru era clar: Cel puțin, era ceva interesant şi surprinzător într-o lume în care puține lucruri erau interesante şi surprinzătoare.

— L-ai văzut pe Will? întrebă cineva. Iritat, Charles se întoarse spre dreapta şi dădu cu ochii de mutra tâmpă, dar sinceră, a lui Chad, preşedintele SAE. Avea brațele atât de musculoase, încât orice cămaşă

părea strâmtă pe el.

— A plecat deja.

Grupul s-a organizat şi au pornit spre campus. Kristen adormea adesea în maşină, ceea ce-i lăsa lui Charles un răgaz să reflecteze. Motorul Jaguarului torcea plăcut în drum spre DC. O auzise bine pe Chloe? Spusese ceva de un viol şi un film? Clar, menţionase ceva despre o înregistrare video. O auzise spunând şi că, pe vremea aceea, avea doisprezece ani. Apoi furia ei rece, când se năpustise asupra lui cu geoda. Charles văzuse totul chiar înainte să se întâmple. Ar fi putut împiedica totul strigând-o, dar fusese curios să vadă ce avea să facă. Îl lovise pe Will cu un obiect contondent; cineva mai puternic, Chad de exemplu, ar fi ucis un om cu o asemenea lovitură. Şi ea l-ar fi putut ucide.

Will chiar *o violase?* Charles privi către Kristen ca şi cum gândurile lui ar fi putut să o trezească. Ea dormea însă liniştită, sprijinită de geamul dincolo de care cădeau frunzele ucise de toamnă. Charles nu-l cunoştea prea bine pe Will. Era prieten, într-un sens general, cu mulți din frăție, dar prieten apropiat nu-i era decât Derek. Se împrieteniseră din primul an de facultate, când se înscriseseră amândoi. Charles n-ar fi vrut, dar era frăția din care făcuse parte şi tatăl lui. Locuiseră timp de un an împreună, în casa frăției, apoi Charles se mutase din spațiul acela dezgustător şi din campus într-un apartament din oraş.

Will era un tip insipid, nici măcar nu putea fi considerat dezagreabil, aşa cum s-ar fi putut spune despre Chad. Bea bere, vorbea prostii şi va sfârşi probabil lucrând în domeniul financiar, căsătorit cu o femeie pe care, când va vorbi despre ea, o va numi „târfă”. *Să fi fost în stare să violeze o fată de doisprezece ani?* Charles căzu pe gânduri.

Era Will în stare să îmbete o copilă de doisprezece ani ca să se culce cu ea? Da, Charles îl credea în stare, deşi nu avea nicio dovadă. Era în stare să îmbete o fată şi apoi să o oblige să se culce cu el, chiar dacă ea refuza şi protesta? Poate. Şi dacă oricare dintre ipoteze era credibilă, era aşa de greu de crezut că violase o fată de doisprezece ani?

Voia să-l întrebe pe doctorul Wyman. Firește, avea să-i prezinte totul ca pe o discuție ipotetică. I se părea stânjenitor – ceva ce Chad ar fi făcut cu entuziasm – să meargă la terapie, dar numai cu Wyman putea discuta în profunzime astfel de lucruri. Acesta nu îl judeca pentru că nu înțelegea ceva ce ar fi trebuit să înțeleagă. L-ar fi ajutat sincer, reformulând situația în aşa fel încât să capete sens şi pentru el.

Odată ajunşi în oraş, o lăsă pe Kristen acasă şi porni către Departamentul de psihologie. Era duminică şi Wyman nu era acolo, dar Charles avea de făcut un exerciţiu până luni la prânz şi voia să termine cu el.

Exerciţiul făcea parte dintr-o serie de teme bazate pe realitatea virtuală, care i se părea surprinzător de captivantă. Cu aceste ocazii, interacţiona cu una sau alte două persoane, încercând să rezolve o problemă sau să discute chestiuni personale. Apoi, dintr-odată, ceva se schimba: Se trezea într-o cu totul altă dimensiune, el era o altă persoană care privea din exterior la cel ce fusese cu o clipă mai înainte. Experimentul îi măsura reacţiile emoţionale. Wyman îi spusese că acest exerciţiu îl va ajuta să înţeleagă mai bine perspective diferite. Că dacă se obişnuia să se vadă pe sine dintr-un alt unghi, îi va fi mai uşor să accepte modul diferit în care îl vedeau alţii. Charles nu era convins că făcuse vreun progres, dar înţelegea că era o abilitate utilă. Genul acela de situaţii îi crease multe probleme cu Kristen.

Parcă maşina pe locul decanului Facultăţii de Ştiinţe Sociale (aproape întotdeauna scăpa nepedepsit), însă cum coborî din maşină fu întâmpinat de o scenă bizară. Uşile duble ale clădirii Departamentului de psihologie erau închise cu lanţuri şi un lacăt uriaş. Benzile galbene care semnalau că acolo avusese loc o crimă erau încrucişate peste uşi.

Iritat, Charles scoase telefonul. Dacă tot nu mai putea să-şi termine treaba, se gândi să verifice cum se simţea Will, apoi să-i comunice informaţiile lui Chloe. În drum spre casa lui Will, căută secţiunea de ştiri a publicaţiei online *Washington Post,* sperând să afle ceva despre situaţia de la Departamentul de psihologie, dar nu găsi nimic. Pe Twitter era o postare despre uşile încuiate şi multe semne de întrebare. Erau câteva comentarii sub formă de întrebări şi o persoană scrisese: „Am auzit că a fost ucis un tip!”.

Acasă la Will, pe Charles îl aştepta o nouă surpriză. Uşile erau încuiate, nu era nimeni acolo. Fiind duminică, era posibil ca Will să fi mers la casa frăţiei. Porni într-acolo, zâmbind crispat unor tinere care trecură pe lângă el, venind din direcţia opusă.

— Nu, a sângerat mortal, toată lumea vorbeşte despre asta! spunea una dintre ele.

Casa frăţiei SAE era ca de obicei: în dezordine, mirosind urât, plină de oameni care ar fi trebuit să îşi ocupe timpul cu lucruri mai bune. Doi studenţi încercau să-şi dea seama cum să joace ping-pong cu o minge în flăcări. Lui Charles i se păru o îndeletnicire lipsită de sens.

Ajuns la jumătatea scărilor, îl văzu pe Will vârât pe jumătate în debaraua de pe hol. Căuta ceva şi arunca lucruri bombănind, roşu la faţă.

— Hei, am venit să văd cum te simţi! îi strigă Charles.

Will încremeni.

— Sunt bine, îi spuse privindu-l cu subînţeles. Era genul de privire care spunea: „Pleacă!”

Charles coborî treptele în grabă, se opri lângă frigider să-şi ia o bere şi merse să se aşeze pe un scaun, în curte. Intră pe WhatsApp şi îi trimise un mesaj lui Chloe: „Am vorbit cu el de dimineaţă şi nu părea să-şi amintească nimic. Însă chiar adineauri l-am găsit în casa frăţiei, căutând cu înverşunare ceva. Nu mai locuieşte aici”.

Aproape imediat, partenera de conversaţie începu să scrie. Indiferent ce voia să-i transmită, Chloe scria încet. Charles se aplecă înainte, cu telefonul în mâini, aşteptând.

„OK” – atât scrise. Charles înclină nedumerit capul. Asta era tot?

Apoi ea adăugase un emoticon: ☺

— Omule! strigă cineva. Charles îşi ridică privirea şi-l văzu pe Derek venind spre el în fugă, cu părul lui creţ mai zburlit decât de obicei. Era evident că nu se spălase de multă vreme. Ai auzit?

— Ce să aud?

Derek se aşeză pe scaunul alăturat.

— Un tip a fost ucis azi-noapte. În Departamentul de psihologie.

— De-acolo vin. Deci de aceea sunt uşile izolate cu banda poliţiei.

Derek aprobă din cap.

— Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat, dar se pare că un boboc era acolo şi a încercat să-l salveze.

— Cine a murit? îl cunoşteam?

— Michael Boonark!

— Nu-mi sună cunoscut! Neplăcută situaţie! Se întrebă cât va mai dura până curăţau locul. El avea o temă de făcut.

14.

Leonard îi deschise uşa detectivului Bentley aproape imediat. Cei doi se îmbrăţişară, ceea ce nu era deloc neobişnuit, fiindcă nu se mai văzuseră de multă vreme. Îl cunoscuse pe tatăl lui Bentley, iar pe detectiv şi-l amintea de când era doar un copil, alergând prin casa lui din Foggy Bottom. Câteva decenii mai târziu, îi călcase pe urme tatălui său devenind poliţist, apoi detectiv.

Un al doilea bărbat, probabil partenerul lui Bentley, le aruncă o privire plină de nerăbdare.

— Vă rog, intraţi! îi pofti Leonard, conducându-i în sufragerie. Bentley se opri lângă fotoliului mare din piele aşezat în faţa şemineului şi clătină din cap amuzat.

— La naiba, încă mai ai fotoliul ăsta! Îmi amintesc cum mă căţăram pe el.

— Lucrurile de calitate trec testul timpului, spuse Leonard zâmbind cu tristeţe şi aşezându-se pe canapea. Împrejurările revederii lor nu erau fericite.

Leonard era consultantul poliţiei de treizeci de ani, de pe vremea bătrânului detectiv Bentley, şi această colaborare îl ajutase să obţină aprobarea universităţii şi a CRI – Comitetul de Revizuire Instituţională – pentru desfăşurarea Programului de studiu privind o abordare multimetodică a psihopatiei la Adams. „Să-i depistăm cât mai devreme pe cei care mai pot fi salvaţi”, susţinuse el, „în aşa fel încât să nu ajungă infractori”. Departamentul de poliţie îi trimisese de-a lungul timpului câţiva subiecţi, consideraţi fără speranţă, însă fuseseră copii cărora Leonard le recunoscuse inteligenţa şi nu-i văzuse ca fiind un risc pentru ceilalţi studenţi. Unii dintre aceştia finalizaseră programul, devenind membri de nădejde ai societăţii, soţi şi soţii, părinţi, printre ei numărându-se un avocat şi un contabil autorizat, ba chiar şi un antreprenor.

— Acesta este partenerul meu, Deever.

Leonard îl salută cu un gest al capului şi le făcu amândurora semn să ia loc. În condiţii normale, s-ar fi întâlnit la biroul lui, dar acesta devenise scena unei crime.

— Sunt devastat, spuse el frecându-şi ochii obosiţi. Nu înţeleg cine ar fi putut face una ca asta.

— Speram să ai totuşi o idee, spuse Bentley. Michael s-a plâns că ar fi avut probleme cu cineva? Avea probleme cu banii? Droguri?

— Michael bea ca orice student. Provenea dintr-o familie de muncitori şi nu avea nicio dependenţă secretă de jocuri de noroc sau altceva. Nu îmi dau seama cine i-ar fi vrut răul.

— Cine are cheile de la aceste laboratoare?

— Eu, doctoranda mea, Elena, cu care înţeleg că aţi discutat deja, şi cercetătorii noştri asistenţi cu vechime. Studenţii înscrişi în program au acces doar atunci când sunt programaţi pentru un experiment – ceasurile inteligente le furnizează un cod de deblocare a uşii.

— Ţinând cont de diagnosticul lui, Michael a avut vreo ieşire care să-i fi atras duşmani? A supărat pe cineva? întrebă Bentley.

Leonard clătină din cap simţind o poftă subită, după două decenii, să-şi aprindă o ţigară.

— De fapt, comportamentul lui Michael se îmbunătăţise simţitor de când era în program. A avut câteva divergenţe cu colegul de cameră, în legătură cu spălatul vaselor şi alte fleacuri, nimic grav. Kirby Gurganus, adăugă el anticipând întrebarea, acesta este numele colegului de cameră. Şi el este tot în anul trei.

— Programul acesta pe care zice Bentley că îl conduceţi, începu Deever. De la bun început, lui Leonard nu-i plăcu tonul poliţistului. Invitaţi un grup de psihopaţi în universitate ca să se dezlănţuie asupra unor studenţi neştiutori? Ce înseamnă asta?

— E ciudat că, de fapt, cineva s-a dezlănţuit asupra unuia dintre psihopaţii mei. Aceştia sunt studenţi pe care îi învăţăm să îşi însuşească principii morale şi să-şi gestioneze tulburările de comportament.

— Şi, totuşi, de ce i-aţi adus aici?

— Studenţii din program se află sub tratament. Din opt mii de studenţi câţi avem aici, cam trei sute sunt psihopaţi care nu au fost diagnosticaţi. Subiecţii mei sunt studenţi care îşi doresc o viaţă mai bună şi ale căror familii fac eforturi pentru recuperarea lor. Deever nu părea impresionat.

— Aşadar, Michael era în program de trei ani, schimbă Deever cursul discuţiei. Trebuie să ştiţi multe despre el, ca psiholog, vreau să spun.

Deever, îşi dăduse seama Leonard, era genul de om care, când auzea că eşti psiholog, pufnea superior şi se întreba dacă nu cumva îl *psihanalizai* pe el. Care era treaba cu omul acesta, ce ne puteţi spune despre caracterul lui? continuă Deever.

Leonard şovăi, simțindu-se obligat să respecte intimitatea lui Michael. Apoi îşi aminti că băiatul fusese ucis.

— Era mizantrop, dar nu în sens antisocial. Citea mult, se credea poet. Voia să impresioneze, dar… Pacienții mei au adesea tendința de a-i manipula pe ceilalți, şi poate că Michael ar fi vrut să fie şi el aşa, însă încercările lui de manipulare erau stângace… Rareori funcționau.

— Mai e ceva despre care trebuie să vorbim, spuse Bentley. A existat un martor, un alt student, care a sunat la 911 şi a încercat să acorde primul ajutor. Numele lui era pe lista pe care mi-ai dat-o.

Leonard fu uluit. Printre clauzele stufoaselor formulare de consimțământ era şi una care cerea ca numele studenților cu cazier, înscrişi în program, să fie comunicate poliției. Fusese o concesie şi un gest de bunăvoință pe care acceptase să-l facă pentru a convinge universitatea să găzduiască programul.

— Andre sau Kellen? întrebă el.

— Andre Jensen!

Bietul băiat, se gândi Leonard, nu era de ajuns că, la o vârstă fragedă, avusese de-a face cu moartea cuiva apropiat. La prima lor întâlnire, Andre fusese incredibil de reținut, dăduse răspunsuri îmbufnate, monosilabice, şi îl interogase pe Leonard cu privire la pregătirea lui, de parcă s-ar fi îndoit că acesta are calificările necesare.

— Ce a spus?

— Puştiul e destul de zdruncinat. A încercat să oprească sângerarea şi, când l-am dus la secție, repeta întruna că poate victima nu ar fi murit dacă el ar fi fost mai bine pregătit să acorde primul ajutor.

Leonard nici nu avu timp să proceseze informația că Deever interveni din nou în discuție întrerupându-şi partenerul.

— Ce coincidență că un alt student s-a nimerit să fie în apropiere, în acelaşi timp! Ce ne puteți spune despre el?

— Despre ce coincidență vorbiți? Doi studenți în acelaşi timp în incinta Departamentului de psihologie este ceva obişnuit, răspunse Leonard, încercând să-şi stăpânească iritarea din voce. Nu cred că Andre a comis o crimă, dacă asta insinuați. A intrat în nişte încurcături când avea paisprezece, cincisprezece ani, dar nimic care să conducă la omucidere.

— Încurcături de tip violent?

— Practic, atac la persoană, dar mai degrabă din categoria: „Ți-arăt eu ție după ore!”. Furt de autoturisme, vandalism. Deever nota cu frenezie. Lui

Leonard îi era clar că furtul de maşini sau o încăierare nu intrau deloc în aceeaşi categorie cu omuciderea. Domnule detectiv, dacă el e vinovatul, de ce ar fi încercat să-l ajute pe Michael şi a sunat la 911?

Deever ridică din umeri.

— Cu vreo şase sociopaţi mişunând pe aici, doar nu vă aşteptaţi să ignor faptul că s-a comis o crimă.

— Psihopat! îl corectă Leonard. Şi *sper* să nu ignoraţi nimic, pentru că unul dintre studenţii mei a fost ucis.

— Ceasurile inteligente pe care le poartă înregistrează informaţii privind locaţia, continuă Deever.

— Ceasurile înregistrează locaţia, aşa cum o fac şi telefoanele inteligente, însă în conformitate cu legile privind confidenţialitatea, păstrăm doar informaţiile despre locaţia în care se află atunci când le cerem să răspundă pe loc la întrebările unui chestionar. Leonard verifică pe computer. Andre a completat unul la ora opt şi jumătate, în această locaţie, spuse notând datele pe o hârtie.

Bentley luă hârtia şi îi zise că probabil vor mai vorbi. Cei doi bărbaţi se ridicară. Deever ieşi primul, îndreptându-se spre maşina fără însemnele poliţiei, parcată ilegal. Cartierul istoric Foggy Bottom era amplasat între Complexul Watergate şi vastul campus al Universităţii George Washington. Era ciudat să îţi dai seama că tot haosul şi ura îndreptate împotriva guvernului, din vremea scandalului Watergate, păreau să revină. Bentley îl atinse pe braţ.

— Eşti bine?

Leonard clătină din cap.

— Ştiu că nu are niciun sens, dar mi se pare că istoria se repetă. Eu, tu în locul tatălui tău, banda care izolează scena crimei. Clipi cu privirea pierdută în noaptea în care răsuna sirena unei ambulanţe. Nu îmi place să mă gândesc la cele întâmplate atunci.

— E doar o crimă! Şi îl vom prinde pe cel care a comis-o! Crede-mă!

15. ZIUA 43

Reek păru surprins văzându-mă că merg drept spre el, când ni s-a cerut să ne alegem parteneri pentru laboratorul de biologie.

— Bună! a zis agitat, dându-şi părul spălăcit peste urechi, în timp ce mă aşezam pe scaunul de lângă el. Nu vreau să fac asta!

— Haide, e biologie adevărată!

În faţa noastră erau kituri de disecţie. Abia aşteptasem laboratoarele: disecţiile erau partea cea mai interesantă.

— E vorba de… miros! a spus el alb la faţă.

Mirosul era de la formaldehidă. Putea însă să fie şi mirosul lui Reek, pentru că toţi cei din frăţie îi interziseseră să se spele timp de o săptămână. Nu mă deranjau nici una, nici alta, pentru că urma să fiu doctor şi pentru că Reek putea avea informaţii folositoare despre Will.

Asistentul de laborator ne-a dat fiecăruia câte o pungă din plastic cu un porc abia fătat. Reek era scârbit chiar şi cu mâinile protejate de mănuşi chirurgicale. Am desfăcut punga şi am scurs formaldehida. Purceluşul nostru era drăguţ, cu feţişoara lui cu gura deschisă şi cu limba scoasă.

Mesele din laborator erau destul de distanţate, în aşa fel încât puteam vorbi netulburată cu Reek. M-a lăsat bucuros să preiau controlul disecţiei, în timp ce vorbeam despre petrecere. Ştia cine cu cine se cuplase, îl impresionase casa lui Charles şi iubita lui atrăgătoare *(să fim serioşi!),* dar nu a spus nimic despre Will şi accidentul lui. Era bine, însemna că prezenţa şi apoi absenţa lui nu fuseseră neapărat remarcate.

— Cine e iubita lui Charles? am întrebat, făcând o incizie de-a lungul burţii lui „Babe”. Ca să pot controla relaţia mea cu Charles, trebuia să aflu cât mai multe despre el.

— Kristen Wenner?

— De când sunt împreună? Organele purcelului erau colorate în nuanţe variate de gri. Paloare cadaverică şi cenuşiu ca pielea unui înecat. M-aş fi descurcat de minune să dau nume vopselurilor.

— Doi ani!

Doi ani? Nu dorise să experimenteze mai întâi, să vadă ce mai era pe „piaţă”?

Am continuat, extrăgând atât organele porcuşorului, unul câte unul, dar şi informaţii de la Reek. Fusese la rândul lui destul de beat, aşa că nu îşi

amintea prea multe.

— Chad a pus ochii pe tine, a spus Reek urmărindu-mă cum extrăgeam ficatul purcelului.

— Nu am cunoscut niciun Chad!

— Chad, de la SAE!

— Îmi pare rău, nu mi-l amintesc!

Reek a părut surprins.

— A zis ceva despre rochia ta!

M-am concentrat asupra organelor pământii înşirate înaintea mea. Am împuns limba purcelului cu scalpelul, amintindu-mi de petele de sânge de pe rochia mea roz, pe care o aruncasem într-o ladă de gunoi lângă *Popeye's*.

— Despre rochia mea? Fusese o rochie scumpă care îmi venea foarte bine. Ce pierdere!

I-am aruncat o privire. Se îmbujorase.

— Ăă, a zis că arăți bine în ea!

— O!

Nu am mai aflat nimic altceva. Aş fi vrut să-l întreb despre ceea ce-mi spusese Charles – că Will căuta ceva la casa SAE – dar nu puteam să o fac fără să stârnesc bănuieli. Însă imediat ce primisem mesajul lui Charles, mă bucurasem. Însemna că Will avea filmarea pe undeva, altfel nu s-ar fi apucat să caute ceva ce nu exista. În curând, aveam să o recuperez.

Ne-am spălat pe mâini, iar eu am insistat asupra procesului, ca un chirurg adevărat.

— Sunt lihnită! Vrei să mergem la *All Purpose* să luăm o pizza? Câțiva dintre noi ne vedem acolo, în câteva ore.

— Nu, mulțumesc! a spus el privind către punga în care depozitasem resturile purcelului.

— Tu pierzi! i-am spus, vârându-mi căştile în urechi.

Mai aveam un singur lucru de făcut înainte de cină. Am pornit către Hallbreck, căminul celor din anul doi, aflat în partea de sud a campusului. M-am strecurat cu uşurință, căci afară era adunată o mulțime de oameni, vorbeau despre un serial polițist.

Am rămas în fața băii, prefăcându-mă că scriam un mesaj, până au ieşit două fete. Am aşteptat să intre în dormitor, apoi am intrat şi eu în baie şi am blocat uşa să nu intre nimeni peste mine.

Într-adevăr, baia era plină de păr – păr lung, păr pubian, creț, de toate culorile. Mi-am pus mănuşile chirurgicale pe care le furasem din laborator

şi am deschis o pungă cu fermoar. Cu o pensetă nouă, am colectat câteva mostre şi le-am aşezat cu grijă în pungă. Am repetat isprava la Thresher, un alt cămin, la vestiarul băieților de la sala de sport şi la sediul local al YMCA. La YMCA nu am colectat doar păr, am avut norocul să dau peste o pradă mai valoroasă – un tampon folosit. ADN din tot oraşul, mai puțin al meu. Aceasta era etapa a patra a planului meu, cu multe necunoscute, însă acum trebuia să mă concentrez asupra etapei a treia: recuperarea filmului. Şi, după spusele lui Charles, Will se ocupa de asta.

16.

În ziua aceea, timp de vreo două ore, Andre Jensen uită complet că ținuse mâinile apăsate peste rana unui om care murise sub ochii lui. Uită de poliție şi de întrebările lor, de gândurile stranii despre Wyman şi ucigaşul SVD şi toate celelalte lucruri care îl făceau să nu fie un student obişnuit. Pentru o clipă, crezu că nici măcar nu mai era om.

Era un ochi. Era cineva care înregistra mersul istoriei. Aparatul foto se încinsese sub strânsoarea mâinii. Grupul mare de protestatari avansa pe Pennsylvania Boulevard, ca un roi de albine. Andre, cocoțat pe o cutie poştală, trăgea cadru după cadru, sperând ca măcar una dintre fotografii să ajungă în paginile *Daily Owl.* Fusese prea timid ca să o întrebe pe Dee, o făcuse Marcus în locul lui, iar fata spusese că da, sigur, să le trimită şi dacă vreuna era bună de ceva, o publicau. Surprinsese o fată strigând, cu gura deschisă şi pumnul în aer. Avea câteva zeci de imagini cu pancarte cu mesaje inspirate. Era cel mai mare protest la care participase până atunci şi îi venea greu să creadă că următorul, cel aşteptat în octombrie, va fi mai mic.

Făcu o fotografie unui copil aşezat pe umerii tatălui. Copilul ținea o pancartă pe care scria: *Drepturile civile sunt drepturi ale omului.* Protestul la care asista fusese declanşat de ştirea că Departamentul de Justiție demara anchete împotriva companiilor de credit şi a proprietarilor de terenuri, localuri sau clădiri care discriminau minoritățile. Atent la aparatul foto, Andre sări de pe cutia poştală. Mai făcu nişte fotografii în drum spre campus, unde stabilise să se vadă cu câțiva prieteni. Se simțise bine în mijlocul mulțimii – deşi nu cunoştea pe nimeni – se simțise în siguranță şi complet detaşat de viața lui obişnuită.

Vreo doisprezece studenți erau deja la Uniunea Studenților de Culoare şi se înfruptau din gustările întinse pe o masă. Marcus, cu un batic roşu legat la gât – în caz că poliția lansa gaze lacrimogene, deşi protestul se dovedise a fi unul paşnic – îi făcu semn. Însetat, Andre luă o Coca-Cola, dar imediat ce sorbi îşi aminti de biroul secției de poliție şi i se făcu rău. Dintr-odată, starea de bine dispăru şi nu mai vru să fie în preajma oamenilor, fie ei prieteni sau nu.

În ultimele zile, atenția pe care crima o atrăsese asupra lui îl făcuse să se simtă şi mai rău. Toată lumea voia să-şi exprime susținerea, încercând

totodată să afle detaliile sordide, iar câțiva îi dăduseră sfaturi legale nesolicitate, avertizându-l chiar că poliția va încerca să pună crima în cârca lui – ca şi cum el nu se gândise la asta şi singur. În sinea lui, în mod irațional, se întreba dacă nu era astfel pedepsit pentru frauda comisă. Se vedea ridicat de poliție, în cătuşe, apoi se gândea la mama lui primind un telefon care o făcea să se prăbuşească. Îşi imagina, totodată, scenariul în care adevăratul ucigaş era prins, el, Andre, era exonerat, pentru a se trezi apoi la uşă cu un grup de oficiali furioşi care îl luau la întrebări cu privire la admiterea lui la Adams. Apoi ce urma? Comisese cu adevărat o infracțiune? Cum putea cineva dovedi dacă minţise sau nu răspunzând la acele întrebări?

Apoi, fără să stea pe gânduri, Andre ieşi şi se grăbi să îşi sune părinții. Voia doar să-i audă, să simtă atmosfera de acasă. Răspunse tatăl lui, aproape imediat.

— Puiule! Am văzut la ştiri că a fost ucis un băiat la Adams.

Salutare şi ție.

— Ă, da!

— Şcoala aia nu e sigură.

— Fii serios, oamenii sunt ucişi în DC tot timpul. A fost o chestie cu nişte amfetamină.

— O tranzacție cu droguri?

Cum de aveau conversația asta, când el nu voise decât să-l audă pe tatăl lui râzând la o glumă proastă, pe Isaiah în fundal purtându-se ca un măgar, şi pe mama lor certându-i blând? În schimb, se pregăti să încheie discuția spunând că se pierdea semnalul.

Când ajunse şi Sean acasă, Andre se prefăcu adormit, ignorându-i gemetele şi văicărelile că îl dureau picioarele, precum şi plescăitul zgomotos înainte de a se băga în pat. Dacă Sean era exmatriculat, se gândi Andre, şi-ar fi luat un an liber, apoi ar fi aranjat să ajungă la James Madison sau la Universitatea din Virginia. Sean era de treabă, dar lucruri precum faptul că terminase liceul pe locul doi, schia, avea un PlayStation nou-nouț şi alte chestii neînsemnate îl făceau pe Andre să înțeleagă că viața îi oferea lui Sean mai multe opțiuni.

Când îşi dădu seama că somnul îl ocoleşte, Andre se ridică, merse la birou şi deschise laptopul. Faptul că îl văzuse pe studentul acela, Michael, murind îi stătea ca un nod în gât, ca o senzație neplăcută de care nu reuşea să scape. Urmărise ştirile şi nu auzise ca făptaşul să fi fost prins. Fusese o întâmplare sau ucigaşul avea vreo legătură cu programul de studiu al

psihopatiei? Cât de periculoşi erau ceilalţi subiecţi şi care erau şansele ca Andre să interacţioneze cu ei? Dacă nu cumva o făcuse deja. Ceva îl măcina. Wyman părea de treabă şi bine intenţionat. Fusese amabil în toate situaţiile în care interacţionaseră, dar acum, cu crima şi legătura lui cu ucigaşul SVD, începea să aibă îndoieli.

Dacă Wyman era implicat cu totul în acest proiect care îi aducea notorietate şi bani, având astfel tot interesul să demonstreze că studenţii care parcurgeau programul deveneau cetăţeni model? Dacă Wyman se înşela şi, mai rău, ştia că se înşela?

Pagina lui Wyman de pe site-ul facultăţii oferea puţine informaţii: *Leonard Wyman, subdomenii: psihologia anormalului, psihopatie şi tulburare de personalitate antisocială, terapie cognitiv-comportamentală.* Nimic despre studiul de grup privind abordarea multimetodică a psihopatiei. De ce nu scria nimic despre program? Cu toate acestea, când verifică baza de date a subvenţiilor, în arhiva Institutului Naţional pentru Sănătate Mintală, Wyman apărea cu o finanţare multianuală substanţială. Aceşti bani erau destinaţi, probabil, studiului său de grup.

Andre tastă în bara de căutare „profesor.google.com”. Wyman apărea cu o serie de articole publicate, dar niciunul care să trimită cu gândul la „Conduc un program secret pentru psihopaţi” sau „Am apărat un individ abominabil fără să am vreun motiv explicit”. Articolele lui aveau titluri precum: „Recidiva şi raţionamentul moral la psihopaţi: explorarea modelului diateză-stres” şi „Neurosemantica şi raţionamentul moral la populaţia cu grad de risc ridicat”.

Andre îi căută apoi cazierul şi nu găsi nimic. Încercă tot felul de combinaţii. Wyman + ucigaşul SVD, tastând numele real al ucigaşului şi alte porecle, dar nu găsi nicio informaţie nouă.

— Ce faci?

— Ah! Andre izbi cu palma în birou. Sean, nu face una ca asta cuiva care tocmai a, tocmai a…

— O, da, iartă-mă! Mi-am făcut griji pentru tine. Sean se aşează pe marginea patului lui Andre. Vreau să zic, cum să nu-ţi faci griji când îţi descoperi colegul de cameră treaz, noaptea, după ce a fost martorul unei crime, căutând informaţii despre criminali în serie.

Andre se frecă la ochi.

— Îţi spun ceva foarte ciudat, dar promiţi să nu mai spui şi altcuiva?

— Stai o clipă! Sean merse să-şi ia cutia cu cereale. Te ascult!

— Ai auzit de criminalul în serie SVD?

— Sigur! Am văzut filmul ăla de vreo patru ori!

— Are legătură cu universitatea. E un psiholog aici, care a fost implicat în caz. Este singurul om care l-a intervievat pe SVD, dar nu a vorbit niciodată despre asta; am căutat şi n-am găsit nimic.

— E aici, la Adams?

— E profesor la Departamentul de psihologie. Înțelegi? La câțiva metri de locul unde a fost ucis tipul ăla.

— Crezi că un profesor titular a ucis un student, la câțiva paşi de biroul lui?

— Ce contează dacă e titular sau nu?

— Vreau să zic, dacă eşti titular nu te pot da afară.

— Nu, nu pare un criminal, dar e prea mare coincidența. Cred că ascunde ceva. Andre şovăi. Nu avea de gând să-i vorbească lui Sean despre studiul de grup. Dar nu-i era greu să vadă cum lucrurile puteau scăpa de sub control. Wyman încercase să-şi controleze unul dintre psihopați, actual sau fost student, iar acesta ajunsese să ucidă pe cineva. L-ar raporta la poliție sau se află într-o asemenea stare de negare cu privire la succesul propriului său program încât nici nu ar concepe ideea? Ar încerca să protejeze studentul respectiv sau programul? Uite ce nu înțeleg: Tipul ăsta, evident, este expert în studiul psihopaților. Adică oameni care nu au conştiință sau empatie. În timpul procesului, a cerut îndurare pentru ucigaş. A tot repetat: „Acest om nu este un monstru. Nu ar trebui condamnat la moarte”.

— Hm… Sean căzu pe gânduri. Vreau să zic, sistemul de justiție e oricum distrus de rasism şi discriminarea de clasă, dar Iisuse, SVD…

— În general, nu sunt de acord cu pedeapsa cu moartea, dar când auzi de indivizi precum SVD, sau Ted Bundy, sau John Wayne Gacy, adăugă Andre.

— Păi, de ce nu îl întrebi despre asta?

— Eşti nebun? Cum să fac, mă duc la el şi-i zic: „Mai ştiți cazul acela extrem de mediatizat, despre care nu vorbiți niciodată… N-ați vrea să îmi povestiți despre el, mie, un străin?”

Sean ridică din umeri.

— Dacă nu întrebi, nu primeşti răspunsuri.

Cu o săptămână în urmă, Andre părea că se implicase într-o escrocherie cu potențiale consecințe grave: risca să-şi piardă bursa, ba chiar să fie exmatriculat. Acum însă, după ce îl văzuse pe studentul acela murind în

brațele lui, avea impresia că se afla într-o situație de viață și de moarte. Putea să fi fost el cel atacat. Era sigură participarea la acel studiu? Dacă vinovatul știa că fusese martor la crima lui și că încercase chiar să-l salveze pe Michael? Citise cândva un articol în care se spunea că psihopații făceau uneori obsesii, reale sau imaginare, și erau capabili să păstreze ranchiună *ani* la rând.

— Nu știu, poate că o să îl întreb. Încerc să aflu cât mai multe despre legătura dintre el și ucigașul SVD. Nu știu de ce, dar cred că are de-a face cu această crimă.

Sean privi peste umărul lui.

— Poate a scris un studiu de caz sau ceva?

— Nu am găsit nimic. O fi semnat vreo clauză de confidențialitate?

Sean clătină din cap.

— Poate Wyman nu a scris nimic, dar cine ar fi vorbit neîncetat despre asta la momentul respectiv? Studenții lui.

17.

Imediat ce liftul opri la etajul G2, Elena se încruntă. Luminile erau stinse. Înaintea ei, linoleumul reflecta lumina roşiatică a lămpilor care semnalau ieşirile de urgență. De ce nu era lumină?

Oftă. Timpul petrecut la RMN nu era ieftin, trei departamente îl împărțeau: Departamentul de psihologie, cel de neuropsihiatrie şi cel de biologie. Traversă holul. Ochii i se obişnuită cu penumbra şi începu să recunoască uşile birourilor şi camerelor de depozitare pe lângă care trecea.

Spera că investigarea lui Kellen se terminase înainte de a se produce pana de curent. Fusese programat cu o oră în urmă şi asistenta de serviciu, Belle, era destul de isteață să o fi anunțat dacă intervenise ceva.

Coti spre alt coridor şi se opri privind de-a lungul holului, la lumina unei lămpi de urgență care pâlpâia gata să se stingă. Simțea că totuşi ceva nu e în regulă.

— Bună! strigă o voce lângă ea.

Țipă scurt, gata să scape laptopul din brațe. În spatele ei era Charles, rânjind în întuneric.

— Nu e amuzant! îl certă ea, iritată.

Pe Charles totuşi reacția ei îl distra.

— Am uitat că te temi de întuneric. Ofertă de împăcare? spuse, întinzându-i o cafea de la Starbucks.

Sorbi suspicioasă.

— Câte porții de aromă de alune sunt în asta, patru?

Charles zâmbi şi mai larg. Era clar că urmărea ceva.

— Am ajuns devreme pentru şedința noastră, am adus cafea, iar tu nu poți nici măcar să aprinzi luminile?

Elena oftă.

— Vino! Hai să vedem ce s-a întâmplat! Porniră împreună către sala aparatului RMN.

— Ei, bine, toată lumea vorbeşte despre crimă, spuse Charles. Elena îl privi cu coada ochiului. Charles vorbea uneori cu o anumită afectare, ca şi cum privise prea multe filme despre cum trebuie să se poarte copiii bogătaşilor albi. Şi de ce purta cămaşă şi veston în miezul zilei? Mergea cu mâinile împreunate la spate.

— Da! răspunse ea simplu. Nu avea voie să vorbească despre Michael cu

nimeni, cu atât mai puțin cu alți pacienți. Atât poliția cât şi Leonard o avertizaseră în privința aceasta. Ea însăşi era încă în faza de negare: nu-i venea să creadă că la doar câțiva metri de ea, un tânăr care nu avea încă vârsta legală ca să poată bea alcool fusese ucis. În campus. Un pacient pe care îl cunoştea de trei ani.

— E îngrozitor, insistă el. Pentru o clipă, Elena se întrebă dacă nu cumva Charles ştia că şi Michael făcuse parte din program. Făcea doar conversație sau chiar ştia?

Intrară în alt coridor şi Elena se opri brusc. Charles se ciocni de ea.

— E clar că se întâmplă ceva, spuse ea, înțelegând dintr-odată ce era în neregulă. Nu se auzea zumzăitul constant al aparatului RMN, care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce te apropiai. Charles ciuli urechile ca să audă mai bine, cu capul aplecat într-o parte.

Apoi, Elena auzi altceva.

Un strigăt înfundat. Ca un geamăt. O străbătu un fior înghețat. Ştia că se îndreptau spre sursa zgomotului, cineva poate era rănit, însă ea nu era dispusă să vadă aşa ceva.

Charles trecu în fața ei. *Sigur,* gândi ea, *atât îl duce capul*. Porni spre încăperea în formă de „L”, căreia îi spuneau „camera de control”, unde ea şi asistenta de serviciu manipulau scannerul. Încăperea aceea era despărțită de camera cu aparatul RMN printr-un perete din sticlă.

Nu voia să vadă ce era acolo, dar se forță să înainteze. Când ajunse, Charles era aplecat, cu mâinile pe genunchi, vorbea cu cineva.

Belle era pe podea, sub birou, strângând genunchii la piept. Tremura, cu privirea pierdută şi obrajii uzi de lacrimi.

— Ți-e frig? o întrebă Charles. Ce ai pățit?

Belle arătă cu o mână tremurândă în spatele lor. Elena privi pe geam în camera cu aparatul RMN şi văzu pe cineva prăbuşit pe podea. Nu i se vedeau decât picioarele. Trecu pe lângă Charles şi intră în încăpere.

La început, nu înțelese ce vedea. Pe podea zăcea un om, într-o baltă de sânge, cu trupul contorsionat ciudat. Era sânge pe podea, dar când îşi ridică privirea văzu că era şi pe aparat.

Privi din nou cadavrul şi tresări.

— Dumnezeule, e Kellen! Se întinse către el, ignorându-l pe Charles, care o urmase în încăpere şi îi striga să nu atingă cadavrul. Apăsă cu degetele pe gâtul băiatului – nu avea puls.

— Dumnezeule!

Charles se ghemui cu atenție să nu calce cu pantofii lui scumpi în balta de sânge. Privi către resturile împrăştiate pe podea.

— Ce… ce sunt astea? întrebă Elena.

— Plumb! Bucățelele acelea mici de metal care se pun în cartuşele de vânătoare!

Prin mintea Elenei se perindară o mulțime de imagini. Împuşcăturile în public erau atât de dese la ştiri, încât le pierduse şirul. Şi în universitate existase o alertă, care fusese transmisă simultan către telefoanele mobile ale tuturor studenților.

Charles se ridică şi rămase cu mâinile în şolduri. Nu părea atât tulburat, cât interesat.

— Poartă-te ca un om normal! izbucni Elena.

Charles îşi dădu seama ce impresie lăsa.

— Îmi pare că eşti necăjită!

Elenei îi veni să țipe la el. Leonard îl învățase asta, cuvânt cu cuvânt. Să repete emoțiile interlocutorului, ca să arate că le înțelegea. Prefă-te până reuşeşti. Faptul că el nu simțea teama, putea avea consecințe grave.

— Aşa… aşa l-am găsit când am ajuns aici. Lumina era stinsă. Belle stătea în cadrul uşii.

Elena se ridică.

— Ai sunat la 911? Câți trăgători au fost?

Belle dădu din cap, apoi păru descumpănită.

— Vrei să spui… Crezi că e posibil să fie încă aici?

Elena îşi imagină un intrus, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, având asupra lui un bilet sinucigaş adresat unei fete care îl respinsese.

— N-a fost împuşcat, spuse Charles dintr-odată. Îi făcu semn Elenei să se aplece lângă el. Arătă spre cadavrul care sângera abundent în zona abdomenului. Apoi spre baza aparatului RMN, unde zăceau resturile metalice. Plumbul n-a intrat în el. A *ieşit* din el.

— Mi se face rău! bombăni Elena, împleticindu-se să iasă din cameră. Poliția era pe drum, dar mai avea de dat un telefon la fel de important. Firește, Leonard nu răspundea. Probabil *medita* sau cine ştie cu ce îşi pierdea timpul. „Trebuie să vii aici, şuieră ea în telefon. Poliția e pe drum. O, e îngrozitor! E vorba de *Kellen.* A fost ucis. Leonard, e al doilea student din program – ce naiba se întâmplă?”

18.

Charles luă un taxi până la Old Ebbit Grill. La poliție, interogatoriul se prelungise atât de mult, încât întârziase la cină, iar capul îi vâjâia din cauza nenumăratelor informații noi. Biata Elena! Era inteligentă, însă uneori îi lipsea bunul-simț, care spune să te îndepărtezi de un psihopat când vorbeşti la telefon. Ceea ce aflase era esențial: Cadavrul găsit era *al doilea* student din program ucis în mai puțin de o lună. Nu ştia ce să creadă.

Old Ebbit era în centru, aproape de zona turistică, fiind mai tot timpul ticsit de turişti, pentru că era cel mai vechi restaurant din DC. De obicei, interiorul era slab luminat. Decorul era bogat în ornamente din lemn lustruit. Tatăl lui hotărâse, în mod arbitrar, că este unul dintre acele locuri care îi plac. Făceau cocktailuri bune, probabil acesta era motivul.

Îşi făcu loc printre turişti şi o văzu pe Kristen. Purta o bluză de mătase roz şi o fustă strâmtă. Părul de culoarea paielor îi cădea în valuri pe umeri. Se apropie şi-i puse mâna pe spate. Ea tresări, apoi râse, recunoscându-l. Trebuia să vină şi fratele lui mai mare, Eric, lucru care o făcea să stea ca pe ace. Cu un an în urmă, Eric îi făcuse avansuri la petrecerea de Crăciun a familiei Portmont.

— De ce ți-a luat atât? îl întrebă ea.

— Am asistat la un accident de maşină. Şoferul a fugit de la locul faptei. Poliția m-a interogat ca martor şi a durat foarte mult. Minți cu uşurință, dar, la urma urmei, nu avea de ales. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ai lui să se agite la cină, când de fapt el trebuia *să gândească.* Doi studenți din program fuseseră uciși. Ce şanse erau ca asta să fie o coincidență? Era mai bine să nu-i spună nimic lui Kristen până nu afla toată povestea şi se asigura că nu sunt motive de îngrijorare. Deja îşi făcea prea multe griji în privința lui.

— Dumnezeule, au pățit ceva?

— Nu! Nimic! Kristen se gândi că el probabil se temea că tatăl lui era furios că întârziase, de aceea era încruntat. Era singura care înțelegea dinamica delicată a familiei lui. Sigur, vorbea cu doctorul Wyman despre asta, uneori, dar una era să auzi, alta să vezi.

Un ospătar îl recunoscu pe Charles şi îi conduse la o masă în spatele restaurantului, unde familia lui era deja aşezată. În capul mesei, Luke Portmont despica un crab. Era deja iritat de un scandal din Congres. Charles

moştenise frumusețea tatălui său, mai puțin ochii şi gura care la Luke aveau o expresie de cruzime. Eric, fratele mai mare, stătea în dreapta tatălui său. Amândoi erau deja beți. Julia, sora lui Charles se ridică să-i îmbrățişeze. Avea un metru optzeci şi îşi purta trupul cu încrederea unei amazoane. Mama lui, Lynn, o femeie delicată şi blândă, se ridică următoarea.

Discuția despre politică a continuat fără ca Luke să dea vreun semn că înregistrase sosirea – şi întârzierea – lui Charles. Tânărul păstră cu înțelepciune tăcerea şi se aşeză cu o expresie neutră, politicoasă, asemănătoare cu cea a mamei lui. Doi studenți din program fuseseră ucişi. Luke făcu semn unui bărbat în negru să se apropie şi comandă un Manhattan, de parcă nu băuse deja peste măsură. Omul, un debarasator, nu ospătar, îi spuse că va transmite comanda. Dacă doi studenți din program fuseseră deja ucişi, nu însemna oare că *el* era de asemenea în pericol? Îl recunoscuse pe tipul de la tomograf, Kellen. Elena îi rostise numele. Nu-i era prieten, dar se întâlniseră la câteva petreceri.

Atenția lui Charles reveni subit în prezent, când îşi dădu seama că devenise subiectul discuției. Era destul de rău că întârziase, iar faptul că nu era atent punea paie pe foc. Tatăl lui despica un alt cleşte de homar, clătinând din cap.

— Pentru ce naiba ți-ai dori să fii preşedintele unei şcoli de care n-a auzit nimeni, când puteai să fi mers la Georgetown? Îi sosi băutura şi făcu o pauză să soarbă din ea. Apoi arătă către Kristen. Tu ştiai? Plătesc o avere ca fiul meu idiot să fie admis la Georgetown şi el nu se duce.

— Ei, bine, dacă mergea, n-ar fi cunoscut-o pe Kristen, interveni mama lui, încercând să îndulcească momentul.

— Sunt destule ca ea la Georgetown, spuse Eric fără să privească spre ea.

— Nu contează la ce facultate mergi, spuse Julia.

— Contează, datorită oamenilor pe care-i cunoşti, spuse tatăl ei. Prestigiul contează. Numele nostru contează. Crezi că te-ai descurca în lume dacă nu te-ar chema Portmont? Unde crezi că ai fi?

— Cred că m-aş descurca, spuse Charles.

Nu îşi mai amintea cu exactitate ceea ce se întâmplase imediat după aceea. Îşi ridică privirea din farfuria cu salată de sfeclă, pentru că vedea în fața lui, ca prin ceață, multă agitație. Apoi lichidul îi atinse fața arzându-i ochii. Ceva dur îl izbi în frunte. Auzea exclamații îngrozite, nu doar de la masa lor. Mirosul dulceag, grețos, de whisky amestecat cu suc de cireşe îi

umpluse nările şi lichidul i se prelingea pe cămaşă. Ochii îl dureau îngrozitor: lentilele de contact topite acționau ca un acid.

— Nu văd! spuse el.

— Vino! spuse Kristen repede, apucându-i brațul şi ajutându-l să se ridice, pornind apoi cu el prin restaurantul aglomerat

Charles îşi acoperise ochii cu mâna şi clipea neîntrerupt.

— E bine? întrebă cineva, un străin. Auzea voci şoptite. Kristen îl conduse la baie şi dădu drumul la apă. El întinse mâna, bâjbâind, încercând să-şi scoată lentilele de contact.

— Stai, am picături pentru ochi. Charles se îndreptă. Kristen îi aplecă încet capul pe spate, îi turnă picături în ochi şi încercă de câteva ori să-i scoată lentilele, până reuşi. Picăturile îi mai alinară durerea, dar nu cu mult. Uşa băii se deschise. Charles se încordă, însă era doar ospătărița lor, îngrozită, însoțită de debarasatorul căruia tatăl lui îi ceruse de băut. Bărbatul avea un prosop cu gheață, pe care îl întinse către ei. Ospătărița le făcu semn să-l ia.

Kristen îl aşeză pe fruntea lui Charles.

— N-ar fi bine să… începu ospătărița, dar vocea îi pieri. Dacă ai o contuzie, nu trebuie să adormi, spuse ea. Am citit undeva. Debarasatorul încuviință cu o mişcare a capului.

Kristen îi aşeză mâna pe braț.

— Hai să plecăm, îi şopti ea. Ieşim prin spate.

Dumnezeule, cât o iubea! Charles se ridică şi scoase portofelul, îi întinse ospătăriței, care îl privea nedumerită, trei hârtii de o sută de dolari.

★

Parcurseră drumul spre casă, în taxi, în tăcere. Însă odată ajunşi, Kristen îi pregăti o pungă cu gheață. Se aşeză apoi în fața computerului şi căută semnele existenței unei contuzii.

— Să îmi spui dacă durerea se intensifică! Dacă vomiți sau simți că te ia cu leşin!

— Nu am o contuzie!

— Vrei să mergem la Urgențe?

— Nu!

— Stai să-ți mai aduc picături pentru ochi.

— Vino aici! spuse el încetişor. Kristen merse lângă el pe canapea şi-l îmbrățişă. Plângea în tăcere, dar el îşi dădu imediat seama. Hei, încetează, sunt bine! Nu e cine ştie ce! Probabil o să am un cucui, câteva zile!

— Îl urăsc! spuse ea printre lacrimi, la pieptul lui.

— E în regulă! spuse el, încercând să țină punga cu gheață pe frunte în echilibru, ca să o cuprindă cu ambele brațe. Rămaseră așa o vreme, în tăcere. Charles o mângâia pe păr.

— Crezi că vor suna? şopti ea.

— Dacă sună, lăsăm robotul să preia mesajul. Te-am umplut şi pe tine de băutură. Merg să fac un duş.

Ea se întoarse la computer, să mai caute informații medicale, iar el merse în baie şi se dezbrăcă. Pereții băii erau acoperiți cu plăci de faianță de un albastru-cenuşiu şi duşul era echipat cu mai multe capete instalate la diferite înălțimi. Avea şi baie de abur şi puteau fi folosite simultan, dacă nu te deranja să iroseşti apa. Nu îl deranja. Se spălă, apoi atinse rana. Îl durea.

Ceva nu-i dădea pace. De ce le dăduse atâția bani ospătăriței şi debarasatorului? O făcuse fără să se gândească. Fusese un bacşiş, îşi spuse el repede. Da, un bacşiş, pentru că veniseră să vadă cum se simțea. Nu, nu fusese un bacşiş în adevăratul sens al cuvântului. Mai mult o compensație. Pentru ce? Păi, pentru că fusese umilit. Tatăl lui îi aruncase un pahar în față, emasculându-l, şi ce compensație era mai potrivită decât să ofere o sumă impresionantă unor oameni care trăiau din bacşişuri. Asta să fi fost? Sau pentru că acei oameni aveau să-i suporte pe tatăl şi pe fratele lui pentru restul serii? Ce era sâmburele acela de simțire nouă? Aşa percepeai sentimentul de vinovăție? Poate că da, poate că nu.

Charles clipi de câteva ori des, dându-şi seama că, înaintea lui, pe plăcile de faianță, jucau puncte albe şi linii întrerupte. Opri repede apa şi se înveli în prosop, apoi ieşi fără să-i pese că picura peste tot, în baie şi pe hol.

— K, văd lumini!

Kristen se ridică imediat. Aveau Excedrin în casă, iar Charles purta mereu cu el două tablete, în caz că pățea ceva. De obicei, vedea lumini înainte să îl cuprindă o migrenă. Cel mai des, se manifestau ca halucinații sau mirosuri închipuite. Când apăreau, nu mai dura mult până se instala durerea atroce.

Kristen îi strecură în gură cele două tablete şi îi întinse un pahar cu Coca-Cola (cafeina accelera efectul medicamentului).

— Întinde-te! Deschid televizorul! îi spuse ea. El încuviință din cap.

Cu ochii pe jumătate închişi o privi cum căuta telecomanda. Îşi lăsase laptopul deschis pe măsuța de cafea. Luminița verde a camerei de filmare era aprinsă. Ceva nu era în regulă, camera nu funcționa de câteva luni – însă

îi era din ce în ce mai greu să se concentreze, căci îl cuprinse migrena, ca o pătură groasă care îi învăluia orice gând, sufocându-l.

19. ZIUA 40

Charles nu îmi era de niciun ajutor ignorându-mi mesajele în care îi ceream să-mi spună dacă îl mai văzuse sau mai vorbise cu Will. De la petrecerea lui Charles, Will nu mai postase nimic pe rețelele de socializare, iar eu nu îl mai văzusem de atunci. Începeam să-mi fac griji că plecase din oraş. Eram pe culoar, în fața clasei de ştiințe politice la care ar fi trebuit să fie prezent, trăgând cu ochiul pe geam să văd dacă era acolo.

Greşisem: nu ingerase suficient Rohypnol şi nu trebuia să-l fi lovit. Dacă într-adevăr Charles îl surprinsese când căuta filmarea aceea, iar nu altceva, asta însemna că, totuşi, îşi amintea câte ceva din cele întâmplate în noaptea petrecerii. Varianta numărul 1: Will nu-şi amintea. Puteam continua să mă apropii de el, poate chiar să reiau interogatoriul. Să-l fac să-mi spună unde îşi ținea ascunse secretele. Varianta numărul 2: îşi amintea. Caz în care lucrurile se complicau, pentru că nu mă aşteptam să îmi dea filmul de bunăvoie.

Timp de şase ani mă gândisem obsesiv la acele imagini. Ce se întâmplase cu ele, cine le văzuse. Will nu îmi păruse niciodată genul meticulos, care avea grijă să-şi acopere urmele, astfel încât eram sigură că încă avea filmarea. Ori era atât de smintit încât îi plăcea să o revadă, ori atât de indolent, încât acel film nu valora mai mult decât nenumăratele selfie-uri şi fotografii pe care le făcea la petreceri şi le păstra, pe toate, la loc sigur.

Am privit studenții ieşind din sala de curs, din ce în ce mai iritată că niciunul dintre ei nu era Will. Totul se desfăşura cu încetinitorul. Ratasem seminarul de etică pentru că voiam să îl găsesc pe el, iar acum deveneam nervoasă fiindcă mi se făcuse foame. Am pornit îmbufnată spre cantină, ascultând zgomotul făcut de paşii mei pe asfaltul trotuarului. Speram să găsesc pizza care îmi plăcea mie. Apoi am stat la coadă, ca să o văd pe idioata dinaintea mea luând ultima felie de pizza cu ananas. M-am aşezat la geam şi am început să mestec cu furie.

Mi-am plimbat privirea peste sala de mese şi am încremenit. Will probabil chiulise de la cursuri, căci era acolo, mâncând pizza ca un dobitoc. Am aruncat restul feliei de pizza în coşul de gunoi şi mi-am compus o expresie inofensivă. Privire prietenoasă, părul dat peste urechi. M-am apropiat de masa lui dintr-o parte, ca să nu mă vadă înainte să ajung lângă el.

— Will! Ce faci? l-am întrebat veselă. Maxilarul i s-a încleştat când a dat cu ochii de mine.

— Bună! a spus.

— Nu te-am mai văzut de la petrecere. Am zâmbit, deşi mi-am dat seama că era inutil. Pe şarpele acesta nu aşa îl îmblânzeam.

Mă fixa cu privirea. Era clar că îşi amintea lucruri din noaptea aceea, dar cât de multe? Apoi mi-am dat seama, pentru că a spus:

— Trebuie să pleci şi să mă laşi în pace!

Nu voiam să mai pierd vremea.

— Will, unde e filmul? l-am întrebat în şoaptă. M-am apropiat aplecându-mă deasupra lui, încercând să par amenințătoare.

— Nu am afurisitul de film! Fă bine şi lasă-mă în pace!

— Ştiu că îl ai!

A pufnit. Au intrat câțiva băieți din echipa de lacrosse şi Will le-a făcut semn.

— Am aruncat telefonul acela cu ani în urmă.

— Atunci, de ce îl căutai, după ce ți-am pomenit de el? L-ai găsit! Dă-mi-l! Ai încărcat filmul undeva?

— De ce ți-aş da ceva care mă incriminează? Băieții se apropiau. Colțul gurii i s-a ridicat într-un rânjet disprețuitor. În plus… a continuat ridicându-se şi privindu-mă de sus. Şi-a încrucişat brațele peste piept şi s-a aplecat spre mine. Îmi amintea că era mai mare şi mai puternic. Ce ai să faci în privința asta?

S-a întors şi a plecat, fără grabă. La jumătatea sălii, înconjurat de tovarăşii lui, s-a răsucit pe jumătate şi m-a privit cu una dintre expresiile acelea menite să intimideze.

Am rămas pe loc, cuprinsă de furie, simțindu-mă exact ca în momentul acela, înainte să-l lovesc cu geoda. Will nu înțelege cum sunt. Nu îşi dă seama câtă răbdare pot să am. Nu ştie că zilele îi sunt numărate.

Will este ca toți oamenii care au lovit cândva un câine. Când îl lovesc, uită că acesta scheaună şi îşi vâră coada între picioare doar din cauza miilor de ani de antrenament şi domesticire. Uită, atunci când lovesc un câine, că, la un moment dat, vor da peste unul care muşcă.

20.

Charles îi trimisese un mesaj lui Chloe: „Poți să vii la ora unsprezece, la Bean? E urgent!”. Se holba la telefon aşteptând ca ea să răspundă. Era opt dimineața. Kristen dormea, ghemuită, singura dovadă a celor întâmplate cu o noapte în urmă fiind tubul de Excedrin de pe noptieră. Ignoră mesajul primit de la mama sa, care spunea că probabil „nu te simți prea bine” fără să menționeze însă cauza, şi anume că soțul ei îi aruncase fiului său paharul cu băutură în față.

Era doar o chestiune de timp până când vor începe să circule zvonuri despre cei doi studenți uciși în campus, iar Kristen va afla. Dar nu avea cum să afle că amândoi făceau parte din program. Sau avea? Singurul mod prin care ar fi putut afla era dacă el i-ar fi spus, se gândi Charles, lucru pe care nu avea de gând să-l facă. Ce era să-i spună, că acum trebuia să-şi facă griji fiindcă cineva pusese gând rău studenților din programul lui Wyman? Şi că toate astea începuseră să se întâmple odată cu apariția în campus a unei anume psihopate, Chloe Sevre? Şi că el conspirase cu această femeie deosebit de senzuală ca să acopere un atac petrecut în casa lui şi că respectiva psihopată putea fi chiar un criminal în serie care folosea aparatul RMN drept armă? Habar nu avea ce se întâmpla, dar spera să afle cât mai repede.

Telefonul îi notifică primirea unui mesaj: „OK! Am un cadou pentru tine! ☺.”

Bean and Nothingness era cea de-a doua cafenea din centrul studențesc, amplasată la ultimul etaj. Locul era încăpător, cu ferestre ce dădeau spre campus, însă lucrul cel mai important era faptul că întotdeauna, zi şi noapte, era plin de studenți care învățau sau discutau. Era un spațiu public.

Charles veni devreme, aşezându-se strategic cu spatele spre geam, în aşa fel încât să supravegheze interiorul cafenelei. O văzu pe Chloe venind şi o studie cu privirea. Nu arăta ca o fată care tocmai înjunghiase mortal un student şi ucisese un altul – cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât ea – cu ajutorul unui aparat RMN. Semăna cu un fotomodel plin de viață, care face reclamă la săpun de față. Purta, ca mai toate fetele, un fular în culorile toamnei, care pe Charles îl trimitea cu gândul la coama unui leu. Se aşeză şi împinse către el o pungă din plastic în care era ceva.

— E cămaşa ta, am spălat-o! îi spuse, făcând apoi o pauză de parcă

aştepta aplauze. Prin urmare…? continuă ea. Pe chip nu i se citea niciun pic de teamă. L-ai văzut pe Will?

— Nu l-am mai văzut de când am vorbit ultima oară.

Chloe se aplecă spre el.

— L-am văzut *eu!* M-a amenințat!

— La ce te aşteptai? Aproape că l-ai ucis!

În ochii ei văzu o sclipire. Bucurie?

— A fost un accident! Vreau doar să recuperez ceva ce îmi aparține.

— A, da, filmul misterios. Chloe ignoră comentariul şi zâmbi unui chelner pentru a-l chema la masa lor. Acesta îi făcu un semn care însemna: „Vin imediat!”

Chloe se lăsă pe spate privindu-l.

— Doar nu te gândeşti să spui cuiva, nu-i aşa? Dacă te gândeşti să mă şantajezi, ți-am mai spus, nu sunt ținta potrivită.

— Poate te ajut doar pentru că am o inimă bună.

Ospătarul veni şi Chloe ceru o felie de tort de ciocolată.

— În cazul acesta, mai fă-mi un serviciu! Fă-mi rost de film. Ridică defensiv brațele văzând expresia de scepticism de pe chipul lui. Nu îți cer cine ştie ce, doar să-mi dai de ştire când afli că pleacă de-acasă în vreo noapte, ca să merg să îl caut.

— Aş putea face asta, spuse el. Era mai bine să pară că-i făcea jocul, în caz că era periculoasă. Deşi informațiile pe care le avea despre ea îi dădeau o anumită putere asupra ei, totodată făceau din el o țintă.

Ospătarul reveni cu felia de tort şi cititorul de carduri ca să încaseze plata.

— Te superi? îl întrebă ea.

Zâmbind trist, Charles plăti.

— Îmi spui, te rog, ce ai făcut ieri după amiază?

Ea ridică din umeri muşcând din felia de tort.

— Am fost la cursuri. Am mers cu Yessica la yogalates{6}.

— Cred că ai auzit despre studentul ucis pe data de şase. Cu o zi înainte de petrecerea mea.

— Da! Pe chip nu i se citea nimic altceva decât curiozitate. Am auzit că a fost un jaf.

— N-a fost, spuse Charles. Şi ştiai că a mai murit cineva ieri? Un tip pe nume Kellen?

— Ieri?

— Ştiai că amândoi făceau parte din programul nostru?

Chloe se opri cu furculița în aer.

— Poftim? Surpriza de pe chipul ei era sinceră, sau cel puțin aşa părea. Dovedise deja că se pricepea să joace teatru.

— Primul a fost înjunghiat mortal în una dintre sălile Departamentului de psihologie. Cel de-al doilea, nu ştiu, cineva i-a umplut burta cu metal care a fost pur şi simplu smuls din el la RMN.

— *Poftim?* Amândoi erau în programul *nostru?* Charles o fixa cu privirea. Chloe începea să înțeleagă. Se aplecă spre el, cuprinsă de indignare. Crezi că *eu* am ceva de-a face cu astea?

— Ai? întrebă el, încercând să pară relaxat.

— *Nu!* Nu ți-a trecut prin cap că poate am fost *ocupată?*

— Ocupată cu ce, mai exact?

— Dar de ce aş fi făcut-o…? Nici măcar nu ştiu cine sunt ceilalți studenți din program.

— Nu ştiu ce ştii! îi spuse Charles.

Fata părea supărată, dar reacția ei era surprinzătoare pentru Charles. Părea mai degrabă dezamăgită decât furioasă că o suspecta. Îşi întoarse privirea în farfurie.

— Îți jur că nu am avut nimic de-a face cu cele întâmplate.

— Dat fiind că te-am văzut izbindu-mi un coleg în cap cu o piatră, nu prea am încredere în tine.

— Nu înțelegi!

— Îmi plăcea geoda aceea, o am din Elveția.

Chloe lăsă furculița pe masă şi îl privi în ochi. Expresia de pe chipul ei, din ochii ei, se schimbase. Era vizibil mai puțin defensivă. Ah, era pricepută, foarte pricepută! Şi-o imagina ieşind din încurcături cu poliția, spunându-le că se grăbea să predea o lucrare la facultate.

— În regulă, voi fi sinceră cu tine. Am venit aici pentru Will. Singurul motiv pentru care am ajuns să te cunosc este că a trebuit să mă apropii de frăția voastră ca să ajung la Will. Nu mă interesează nimic altceva.

— Chiar te-a violat?

Privirea i se aspri.

— Asta nu te priveşte. Dar dacă te gândeşti să fii indignat cu privire la acțiunile mele, poate ar trebui să te uiți mai atent în jurul tău, să vezi cu ce fel de oameni te împrieteneşti.

Charles schimbă abordarea, încercând să se apropie, luă cu degetul şi

gustă glazura de pe felia ei de tort.

— Chloe, nu am de gând să te părăsc dacă ai ucis un om la RMN. Vreau doar să ştiu. Pentru că dacă doi studenţi din program sunt morţi şi nu tu i-ai ucis, altcineva ne vânează.

— Eu nu sunt aşa, spuse Chloe făcând ochii mari. Sunt un psihopat… bun.

— Şi eu trebuie să te cred pe cuvânt?

Se întinse peste masă – el abia se abţinu să nu se retragă – şi-şi aşeză mâna peste mâna lui.

— Îţi jur! Se întoarse din nou la prăjitura din faţa ei. În plus, spuse ea pe un ton vesel, cine poate spune că n-ai fost *tu*.

— N-ar trebui să fii mai îngrijorată? Îi veni să-şi scarpine rana de pe frunte – fără să-şi dea seama, duse mâna să o atingă şi se strâmbă. Privirea ei fugi către fruntea lui. Îşi aranjase cu grijă părul, pentru a ascunde cucuiul şi linia roşie care îl străbătea, însă îl atingea mereu, involuntar.

Îl privi apoi în ochi şi zâmbi.

— Hm! spuse lingând furculiţa. Nu e nimeni pe urmele noastre. Lucrurile de felul ăsta se petrec doar în filme.

Dacă ea era cea care ucidea studenţii în campus, nu s-ar fi prefăcut speriată? Nu ar fi vorbit despre ce este de făcut pentru a prinde făptaşul? Sau se gândea că exact asta aştepta el ca ea să facă? Charles se încruntă.

— Chloe, cred că ar trebui să iei ameninţarea asta în serios. Eu am găsit cel de-al doilea cadavru. Eu şi Elena. S-au folosit de aparatul RMN.

Ea pufni.

— Dacă cineva reuşeşte să mă vâneze şi să îmi facă mie felul, merită un premiu. Pot să am grijă de mine. Îl privi cu şiretenie. Şi dacă te porţi frumos cu mine, o să am grijă şi de tine.

21. ZIUA 38

Trebuia să accept realitatea: Charles Portmont devenea o problemă. Ştia mult prea multe. Eram convinsă că ştia unde este ascuns filmul. Dacă Will era găsit mort, putea să spună poliției că avusesem un motiv. Apoi mai fusese şi acuzația aceea stranie, cum că ucideam studenții înscrişi în program! Ce era asta, o amenințare voalată? Am citit ştirile, într-adevăr, doi studenți fuseseră uciși în campus, într-un interval de două săptămâni. E drept, era ciudat, dar ce dovadă aveam că amândoi făcuseră parte din program? Poate Charles se juca într-un fel cu mine.

Nu aveam să-i permit sub nicio formă să stea în calea planului meu, care presupunea să nu fiu prinsă. Trebuia să iau în calcul varianta cea mai neplăcută: să-l ucid, dacă aveam impresia că va vorbi despre Will. Problema, în cazul acesta, era dublă, nu, triplă: în primul rând, era un tip „cool" şi ar fi fost o adevărată pierdere. Apoi, situația cu Will era limitată strict la cei ce fuseseră implicați în noaptea aceea. Era vorba despre a face dreptate. Şi, în ultimă instanță, aveam sentimentul că dacă „Charlie Bear" dispărea, părinții lui înstăriți n-ar fi precupețit nimic ca să afle cine este ucigaşul.

Poate exista, totuşi, o cale mai uşoară: să-l ispitesc. Lăsând joaca la o parte, eram la jumătatea drumului. Îl văzusem cum mă privise în casa de oaspeți. Un om normal ar fi dat imediat fuga la poliție, dacă ar fi bănuit că l-am ucis pe Will. Charles era psihopat, ca şi mine. Nu puteai şti ce i-ar fi trecut prin cap. Depindea întru totul de ceea ce-l avantaja la momentul respectiv. Iar asta putea fi scăparea mea.

Toți în cămin vorbeau despre crime. Mai mult despre cea de-a doua. Folosirea aparatului RMN drept armă era mult prea spectaculoasă. Din partea reprezentanților universității nu auziserăm decât că era tragic, bla, bla, bla, gânduri bune şi rugăciuni, colaborăm cu poliția.

— Hei, eu chiar sunt speriată, a spus prietena mea, Apoorva. Stăteam aşezate în cerc pe podeaua camerei ei, bând triple sec, pentru că era singura băutură pe care o puteam cumpăra. Aşadar, pe lângă împuşcăturile în masă, toată lumea pusă pe violuri şi omenirea în pragul apocalipsei, trebuie să ne mai facem griji şi în privința unui criminal în serie.

— N-am dormit deloc azi noapte, recunoscu Yessica.

Am strâns din buze, continuând să citesc ştirile pe ecranul laptopului.

Molly îmi aplica un tratament cu ulei pe păr.

— Două victime nu înseamnă că vorbim de un criminal în serie. Cred că trebuie să fie cel puțin trei, a spus ea. Am o idee.

Am căutat articolele despre crime apărute în *Daily Owl*. Unul dădea vina pe stilul de viață al studenților din frății, vorbind despre o posibilă provocare absurdă – ce alt motiv putea să fi avut pentru a înghiți nişte alice? Celălalt articol, abia apărut, respingea teoria.

„Ceea ce s-a întâmplat este tulburător, îngrozitor, spunea Chad Harrity, preşedintele atât al Consiliului Frăților din cadrul Universității Adams cât şi al Frăției SAE. Însă nu are nimic de-a face cu activitatea frăților. Kellen nu făcea parte din nicio frăție şi nu acceptase nicio provocare. Este drept că frățiile au stat la baza unor comportamente inadecvate, de-a lungul anilor, dar generația noastră încearcă să schimbe situația.”

Apoi, dintr-odată, am înțeles. Nu credeam că exista o persoană care urmărea să ucidă toți studenții din program. Cred că mi-aş fi dat seama dacă s-ar fi aflat cineva pe urmele mele. Eram atentă: Cum era asta diferit de oricare altă zi, în care mă temeam că Will m-ar putea prinde oricând aş fi fost singură? Poate că Michael şi Kellen fuseseră ucişi de acelaşi individ, poate nu. Lumea credea că un criminal în serie este cu ochii pe studenții Universității Adams, asta era ceea ce conta. Era o teorie foarte bună, care abătea atenția de la mine. Puteam să scap de Will şi să dau vina pe criminalul misterios. Dacă exista într-adevăr un criminal în serie, îmi făcuse o favoare uriaşă.

★

Probabil, Charles mă crezuse când îi spusesem că nu urmăream altceva decât să obțin filmul acela, fiindcă două zile mai târziu mi-a trimis un mesaj prin care mă anunța că SAE avea un eveniment, ceea ce însemna că Will avea să lipsească de acasă. M-am îmbrăcat în costumul meu de tâlhar: colanți şi bluză negre, părul legat în coadă, un rucsac mic. Deasupra ghetei, pe piciorul drept, aveam un cuțit într-un toc. Will şi colegul lui de cameră nu erau acasă, dar trebuia să fiu pregătită în caz că vreunul dintre ei se întorcea mai devreme şi mă găsea acolo.

Am pornit spre casa lui Will cu aerul că mă îndreptam spre sala de yoga şi nu mi-am pus mănuşile decât când am ajuns lângă casă. Am aruncat o privire împrejur, apoi m-am cățărat pe burlanul pe care îl observasem înainte şi am ajuns pe acoperişul plat. De acolo, m-am aplecat şi am pipăit cu vârfurile degetelor fereastra de la etajul doi. Era întredeschisă. Am

zgâlțâit-o uşurel, fără grabă. Mi-a luat zece minute, dar am reuşit să o deschid. Am intrat pe fereastră.

Eram în casă.

Am ciulit urechile. Apoi am mers peste tot, păşind peste grămezi de haine şi echipamente lacrosse, asigurându-mă că nu era nimeni acolo.

Care era dormitorul lui Will? Ambii erau în echipa de lacrosse, niciunul din ei nu avea fotografii de familie. Nu aveam timp de pierdut şi voiam să caut cu atenție. Amândoi aveau computere în camere. Am extras hard-discurile din ambele computere. Am căutat apoi telefonul. Dacă ar fi fost deştept, Will trebuia să-l fi distrus sau să fi şters înregistrarea, dar dacă Charles îl văzuse căutându-l, poate că nu îl găsise încă. Am scotocit în sertare, am ridicat saltelele. Am pipăit hainele şi m-am uitat în spatele mobilelor. Am găsit un suspensor vechi, o bomboană topită şi un încărcător de telefon, dar niciun iPhone vechi. La naiba! Cel puțin, aveam hard-discurile.

M-am uitat la ceas. Oare cât dura evenimentul? Casa avea şi un subsol, dar nu eram sigură că Will şi Cordy aveau acces la el. Multe subsoluri în America sunt construite în stil englezesc, cu acces separat, şi proprietarii nu le închiriază odată cu restul casei. Nu am găsit nicio uşă care să dea către subsol din interior. Am ieşit pe fereastră şi am coborât pe burlan. Am privit pe stradă, apoi m-am ghemuit în fața uşii de acces la subsol. Spargerea unei încuietori cere răbdare, care mie îmi lipsea. În cele din urmă însă, după un timp care mi s-a părut interminabil, am reuşit să deschid uşa.

Era întuneric beznă, dar venisem pregătită. Am lăsat uşa întredeschisă şi am aprins lanterna de cap. Fasciculul îngust de lumină a dezvăluit conținutul subsolului. Mi s-a strâns stomacul. Erau atât de multe lucruri! Nu aveam cum să caut peste tot. Erau mese şi cutii cu tot felul de prostii. Ca să pot verifica tot, trebuia să revin. Am văzut un ceas cu pendul. Părea afectat de umezeală. Mirosea a mucegai – era clar că subsolul fusese inundat cândva. Simțeam umezeala sub tălpi. M-am strecurat printre cutii, întrebându-mă cu ce să încep.

Am deschis la întâmplare o cutie din carton din care am scos nişte haine mucegăite. O rochie. Haine de damă. Apa picura în întuneric. Am deschis încă o cutie în care erau cărți. Cărți pe care le-ar citi nişte studenți? La o privire mai atentă, am descoperit că erau scrise cu alfabetul chirilic.

M-am întors, am ocolit un suport de haine supraîncărcat şi m-am pomenit în fața unui chip cu ochi strălucitori şi rânjet înfiorător. Am strâns

pumnul, dar era numai o jucărie. Un clovn aşezat pe un raft lângă alte jucării. Jucării? Am privit raftul mai atent: erau păpuşi, cutii prăfuite cu jocuri de societate de care nu auzisem vreodată, şi o maşinuţă din plastic cu pedale, din acelea pentru copii. Sub nicio formă acestea nu era lucrurile lui Will şi Cordy. Aparţineau probabil proprietarilor.

Deşi nu găsisem telefonul, am fost uşurată: Ar fi fost îngrozitor să caut printre toate lucrurile acelea din subsol. Am ocolit iar suportul de haine şi mi-am croit drum spre uşă la lumina lămpii mele de cap. Apoi am încremenit. Uşa era închisă, iar eu ştiam bine că nu o închisesem. Am rămas locului atât de nemişcată, încât am crezut că inima a încetat să-mi mai bată.

Atunci am auzit. Un zgomot slab, ca un foşnet.

Am stins lampa. Mai era cineva în subsol. Dacă intrusul nu avea ochelari pentru vedere nocturnă, lampa aprinsă făcea din mine o ţintă. Încet, m-am aplecat şi am scos cuţitul din teacă. Trebuia să plec din locul în care mă văzuse. Ghemuindu-mă, mi-am căutat calea pipăind, deplasându-mă cât puteam de încet şi fără să fac zgomot.

Am auzit un zgomot – lovise ceva. Zgomotul venise din spate, dinspre stânga mea, şi se auzea tot mai aproape. Oare cât mă deplasasem faţă de locul iniţial, nouăzeci de centimetri, un metru? Ştia unde sunt? Nu se putea termina aşa! Nu se putea termina cu Will întorcându-se mai devreme, beat, de la o petrecere a frăţiei, pentru a mă ucide în subsol. Apoi mi-am amintit: vârâsem setul de spart încuietori în buzunar, în loc să-l pun înapoi în rucsac. Însă acesta se închidea cu „arici”.

Will nu mai mişca. Aştepta să fac eu primul pas.

Folosindu-mă de ambele mâini, cu mişcări dureros de încete, am deschis setul. Simţeam sudoarea prelingându-mi-se pe gât, dar am ignorat-o. Răbdare. Şi dacă îmi lua o sută de ani, nu aveam de gând să-l las pe Will să câştige.

În cele din urmă, aveam patru-cinci scule în mână. Le-am azvârlit cât am putut mai departe şi acestea s-au izbit de diverse obiecte. Am auzit un zgomot teribil, al cuiva repezindu-se cu viteză spre sursa sunetului, lovindu-se de lucruri şi răsturnându-le. Am fugit spre uşă, ciocnindu-mă la rândul meu de lucruri, am simţit ceva zgâriindu-mi adânc piciorul, dar nu m-am oprit şi nici n-am strigat de durere. Mai aveam puţin şi apucam clanţa când cineva m-a prins de rucsac.

Luptele nu sunt cum vedeţi la televizor, când cei care se luptă lovesc pe rând. Încleştările reale sunt urâte, dezordonate. Am lovit cu cotul în spate,

atingând ceva dur – capul cuiva? L-am auzit icnind, apoi am simțit ceva greu lovindu-mă peste cap şi umăr. N-am țipat, în schimb am atacat cu cuțitul. Am lovit la întâmplare, apoi am simțit ceva izbindu-se violent de mine, lăsându-mă fără aer, căci intrasem cu spatele în clanța uşii. Am înfipt din nou cuțitul – de data aceasta am auzit un geamăt.

N-am fost niciodată mai rapidă: m-am întors, am deschis uşa şi am fugit ca din iad, să-mi salvez viața. Mă durea spatele, mă dureau plămânii, dar mă pregătisem pentru asta, mă antrenasem intens. *Aleargă. Nu te opri. Nu te împiedica precum fetele acelea idioate, în filme. Trebuie să ajungi într-un loc public.* Nu m-am simțit în siguranță decât când am ajuns aproape de oameni. Trei case dădeau o petrecere în comun şi muzica răsuna asurzitor. Am simțit gust de sânge în gură.

Computerele! Fără să-mi pese că păream nebună, am pipăit să mă asigur că aveam încă rucsacul în spate. Se rupsese? L-am dat jos şi am scotocit căutând hard-discurile.

Slavă Domnului!

Slavă Domnului, erau încă acolo!

Atunci am simțit. O durere insuportabilă. Cel mai rău mă chinuia spatele. Îmi simțeam umărul şi obrajii zdreliți. Picioarele îmi ardeau din cauza alergatului. Dintr-odată, în fața mea s-a oprit o fată mai mare.

— Hei, eşti bine?

Dumnezeule, probabil arătam ca naiba! M-am forțat să zâmbesc, fără să-mi arăt dinții, de teamă că erau plini de sânge.

— Ah, vin de la cursul de karate. I-am făcut semn cu mâna şi am plecat în fugă, ca şi cum nu aveam nimic. Mi s-a părut că mi-a luat o veşnicie să ajung în camera mea. Nu voiam să mă vadă nimeni, aşa că m-am furişat pe scara de incendiu. Fereastra mea era atât de veche, încât tocul fusese vopsit de nenumărate ori. Am deschis-o şi m-am strecurat în încăpere, apoi nu m-am liniştit până ce n-am găsit ceva să o blochez. Am folosit câteva dintre şipcile patului, dar aproape mi-au dat lacrimile din cauza efortului, când am ridicat salteaua.

Am deschis uşa şi m-am uitat la uşa închisă a camerei Yessicăi. O auzeam vorbind în spaniolă, probabil cu mama ei. Voiam să merg la ea, să-i spun: *Priveşte, uite ce-am păţit. Priveşte-mi rănile!* Voiam să-i văd privirea îngrozită, îngrijorată, să-mi îngrijească rănile, să mă îmbrățişeze cu brațele ei subțiri. Dar mi-ar fi pus prea multe întrebări. Şi chiar de-aş fi mințit, spunând că fusesem prădată, s-ar fi aşteptat să fac plângere la poliție. Am

mai privit o vreme cu tristețe către uşa ei, apoi am închis-o pe a mea. Am luat o jumătate de Advil şi m-am băgat în pat.

De fiecare dată când eram pe cale să alunec în somnul atât de necesar trupului meu ostenit, revedeam rânjetul înfumurat al lui Will, în cantină. Nu voiam să mă gândesc la asta, dar imaginea continua să revină. Îmi voi reveni dimineață. Mă voi vindeca, întotdeauna o făceam.

22. ZIUA 37

M-am trezit copleşită de durere. Am rămas cu privirea în tavan, nevenindu-mi a crede ceea ce se întâmplase cu o zi înainte. Am smucit capul spre stânga şi m-a săgetat o durere ascuțită în spate, apoi am văzut uşurată că rucsacul meu era acolo. Fereastra era în continuare blocată. Din camera alăturată răsuna muzica.

Ce naiba se întâmplase?

Fie Will se întorsese acasă mai devreme, fie Charles avusese dreptate: cineva ne vâna. Mai presus de toate, mă vâna pe mine. Am intrat pe telefon să caut dovezi că Will fusese prezent – sau nu – la petrecerea frăției. Nimeni nu postase nimic. I-am trimis un mesaj lui Charles: „Este o mie la sută important să afli dacă a fost la petrecere, azi-noapte, şi, dacă da, exact între ce ore".

Mi-am făcut curaj, apoi m-am ridicat şi am mers cu grijă în fața oglinzii să evaluez pagubele. Aveam un ochi vânăt şi o altă vânătaie pe umăr. Plângând, am ridicat bluza şi mi-am privit spatele. Aveam o vânătaie şi mai mare pe spate, pe partea dreaptă. Am înghițit nişte Advil fără apă şi mi-am luat trusa de farduri. Mă pricepeam la machiaj. Nu era greu să ascund vânătaia din jurul ochiului sub nişte cremă anticearcăn, fond de ten şi pudră. Văzusem multe videoclipuri pe YouTube care te învățau cum să procedezi.

Mi-am studiat apoi chipul în oglindă, să văd dacă făcusem treabă bună. Simțeam cum furia începea să clocotească în mine. Voiam să țip, să sparg oglinda, să o arunc pe geam. *Dar, nu! Calmează-te! Furia nu ți-a folosit niciodată la nimic. Numără înapoi, de la zece, cum te-a învățat doctorul Wyman.*

M-am aşezat la birou şi mi-am scos jurnalul. Nu scriam niciodată despre Will – Dumnezeule, asta ar fi fost stupid! – dar nu strica să mă gândesc la siguranța mea. Abia ridicasem pixul, când mi-a răspuns Charles. „Nu ştiu sigur, pentru că eu n-am fost, dar îl întreb pe Chad."

„Mulțumesc!", i-am răspuns.

Fusese Will sau vânătorul misterios? Dacă fusese Will, obiectivul meu rămânea acelaşi, se schimba doar modul de desfăşurare a lucrurilor. Ar fi trebuit să ştiu că nu s-ar fi sfiit să uzeze de violență ca să mă facă să tac. Habar nu avea că urma să-l ucid, se gândea probabil că nişte pumni mă vor face să renunț. Da, mă puteam folosi de asta, să mă prefac speriată.

Şi dacă nu fusese Will? Dacă altcineva era într-adevăr pe urmele mele? Dar de ce? Ce le făcusem? Indiferent cine era, persoana aceea ştia că intrasem prin efracţie în casa cuiva, căutând ceva. Probabil se întreba ce căutam. Dincolo de gândul că m-ar putea ucide, persoana respectivă îşi imagina că putea să stea în calea planului meu.

Cu o presimțire sumbră, dar foarte hotărâtă, am început să aştern pe hârtie grijile pe care mi le făceam cu privire la siguranța mea şi cum aveam să le abordez. Aveam nevoie de o încuietoare adevărată pentru geam. Şi, dacă era posibil, încuietori mai bune pentru uşile din cămin – din acelea pentru care nimeni nu avea chei. Faptul că aveam un orar fix reprezenta o problemă. Nu voiam ca notele mele să aibă de suferit, dar puteam alege să nu particip la anumite cursuri şi să îmi schimb zilnic rutele. *Rețele de socializare,* am scris şi am subliniat cuvintele. Obținusem atât de multe informații despre Will de pe rețelele de socializare. Oricine putea proceda la fel în ceea ce mă priveşte. Însă eu nu eram la fel de idioată. Instagram are o opțiune care îți permite planificarea postărilor. Aveam de gând să postez câteva imagini la întâmplare, pretinzând că mă aflam în locuri unde nu mergeam de fapt niciodată, ca să las impresia că acelea erau locurile pe care le frecventam. Serviciul de pază din cămin nu era foarte strict: Trebuia să scanăm cardul la fiecare intrare, însă uneori studentului de serviciu nu-i păsa câtuşi de puțin.

Poate, totuşi, puteam să fac ceva în privința asta. M-am îmbrăcat cu atenție, apoi am pus în geantă fardurile şi şervețelele demachiante. Am trecut discret pe lângă uşa camerei în care locuia Yessica şi m-am îndreptat spre biroul serviciului de pază, aflat la etajul trei al administrației centrului studențesc. În mers, i-am studiat pe cei pe lângă care treceam, pregătită să surprind vreo mişcare subită. Eu nu simt teama precum ceilalți oameni, şi asta mă face vulnerabilă. Presupun că ei simt o senzație ca nişte furnicături sau ceva asemănător, pe care eu nu le înțeleg. Ca un fel de percepție extrasenzorială. Dacă Yessica ar fi fost în subsolul acela, în locul meu, oare ar fi presimțit că era în pericol înainte să audă zgomotul? Sau ar fi refuzat din capul locului să coboare acolo? După ce citisem că psihopații nu simt frica, m-am întrebat dacă o fată normală şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă cu Will. Sau dacă ar fi refuzat să meargă la el acasă în ziua aceea.

În orice caz, puteam să înving chestia asta. Cum aş vâna-o eu pe Chloe, dacă n-aş fi Chloe? Ce o făcea vulnerabilă? În primul rând, era micuță. Ei, bine, în privința asta nu era nimic de făcut. Puteam să țin arme asupra mea

şi să evit să umblu de una singură. Paza în sălile de curs era ca şi inexistentă. Orice nebun putea intra să asiste la ore, fără probleme. Oare nu se temeau de un posibil atac armat? Pe de altă parte, când eram în clasă, mă simțeam protejată fiind înconjurată de oameni.

Dintr-odată mi-a venit o idee care m-a făcut să mă opresc din mers. Mai aveam o meteahnă. Mai gravă decât faptul că eram mică şi fragilă, mai gravă decât paza slabă din cămin. Chloe Sevre avea un hobby. Un hobby care presupunea să se strecoare neştiută, singură, să facă lucruri în secret, să se deplaseze către locații izolate. Să-l vânez pe Will era cea mai mare meteahnă a mea.

La naiba!

Furioasă, am păşit în centrul studențesc şi am pornit cu pas apăsat pe scări. Chiar şi acolo, eram în siguranță dacă urcam scările singură? Cine era individul acela şi cum de-şi permitea să se pună între mine şi obiectivul meu la care lucram de când aveam doisprezece ani? De când se ocupa de planul lui mizerabil?

Ajunsă la etajul trei, am mers la baie. Mi-am şters fardul folosind şervețele demachiante, lăsându-mi fața expusă. Mă şi îmbrăcasem corespunzător – pantaloni lejeri, un pulover peste o cămaşă albă cu guleraş, o bentiță care-mi sporea aspectul de fată cuminte. Pentru că doar două tipuri de fete făceau reclamații precum cea pe care tocmai mă pregăteam să o fac – cele virgine şi târfele – şi doar unora li se dădea crezare.

Am intrat în birou, prefăcându-mă tulburată, în timp ce secretara surprinsă îmi studia chipul.

— Bună! am rostit cu timiditate. Ăă, pot vorbi cu cineva? De la Pază?

M-a condus imediat într-un birou unde se afla un bărbat cu mustață. Avea o vârstă la care putea fi tată – perfect.

— O, Doamne! a exclamat văzându-mă.

— Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta. Am arătat stânjenită către față. Am mai făcut o plângere… este vorba despre fostul meu prieten. M-a urmărit până aici, la facultate.

Omul s-a ridicat alarmat.

— Domnule Tedesco, am continuat, citindu-i numele de pe plăcuța aşezată pe birou. A încălcat ordinul de restricție. Întotdeauna află unde sunt. Am izbucnit în lacrimi, prefăcându-mă însă că încercam din răsputeri să mă stăpânesc. Omul a făcut o grimasă şi a împins către mine o cutie cu şervețele. Am făcut deja plângere la poliție, înțelegeți, şi le-am spus tot.

— Ai procedat corect!

Mi-am suflat nasul.

— Da, ştiu! Mă gândeam însă… Nu am niciun control asupra cui intră în cămin. Eu stau în Brewser. De exemplu ieri, chiar când mă întorceam de la secția de poliție, intrau o mulțime de oameni. Ştiu că sunt studenți, dar e atât de simplu pentru oricine să intre.

— O, draga mea, nu vrem să se întâmple aşa ceva, personalul de pază…

— Personalul de pază sunt studenți care se uită la filme pe Netflix sau se joacă Dog Dash pe telefon, am spus, sperând că nu vorbisem prea aspru, în contrast cu imaginea pe care căutam să o promovez. Am plâns şi mai tare. Iertați-mă, ați putea face un anunț sau ceva, să fie mai vigilenți în Brewser?

S-a aplecat peste birou, cu ochi mari şi înțelegători.

— Desigur! Voi face tot ce-mi stă în putere ca să te simți în siguranță.

★

Ceea ce voiam cu disperare să fac era să caut în computerul lui Will, dar treaba asta cu paza mi-a mâncat timpul. Când am terminat acolo, a trebuit să-mi refac machiajul, apoi trebuia să particip la un experiment şi nu mâncasem nimic toată ziua. Nu departe de Departamentul de psihologie era un magazin specializat în pastramă. Mi-am luat un sandvici şi am pornit într-acolo, căci nu aveam timp să mă aşez să mănânc. *Merg singură,* am realizat, şi am grăbit pasul pentru a mă alătura unui grup de studenți care mergeau în aceeaşi direcție. De fiecare dată când răsuceam capul să privesc în jur, mă durea.

Nu ai fi zis că în Departamentul de psihologie fusese ucis un om. Podelele străluceau de curățenie şi m-am întrebat dacă nu cumva crima se petrecuse în sala către care mă îndreptam eu. Am încuiat uşa şi am privit în jur ca şi cum aş fi căutat indicii în aerul din încăpere.

Fireşte, nu era nimic acolo, doar eu cu trupul meu chinuit de durere şi cu stomacul înfometat. Experimentul era plictisitor, iar eu eram deja indispusă. Era alcătuit dintr-o serie de scenarii la care trebuia să răspund. Am scos sandviciul şi am început să scriu cu degetele unsuroase pe tastatură.

„Te afli lângă nişte şine de cale ferată şi se apropie un tren. Patru oameni sunt legați de şine şi vor fi călcați. Mâna ta e pe comutatorul macazului. Dacă apeşi comutatorul, trenul va intra pe o altă linie de cale ferată. Cu toate acestea, şi pe linia aceea este legată o persoană care va fi ucisă dacă schimbi direcția trenului. Ce faci?”

O picătură de grăsime a căzut pe tastatură.

„Îl caut pe cel care i-a legat pe oameni, am scris. De ce-i leagă pe oamenii aceştia de şinele de cale ferată?”

Mă pregăteam să trec la pagina următoare când am auzit un clic, apoi un zornăit. Mi-am ridicat privirea din computer. În holul din care se intra în sălile mici de laborator era linişte când venisem, deşi auzisem nişte voci slabe venind dinspre capătul unde se afla biroul doctorului Wyman. Am văzut clanța ridicându-se şi coborând încet.

Am scos cuțitul şi am ocolit scaunul. În dreptul uşii am zărit umbra unei perechi de picioare. Apoi le-am văzut îndepărtându-se. Am lipit urechea de uşă, dar nu am auzit nimic în afară de un zumzet înfundat, misterios, care părea să străbată întreaga clădire. Oare fusese cel care mă atacase? Sau un student care greşise încăperea? Un asistent? Sau un criminal?

Am muşcat din sandviciul care se răcise. Eram furioasă. Sandvici rece. Un tâmpit care încerca să mă ucidă, stricându-mi planurile. Nu ştiam ce se va întâmpla, dar, dacă îmi stătea în cale, avea să se termine rău. Am căutat în grabă ceva pe telefon. Apoi am intrat pe WhatsApp şi am căutat mesajul de la Charles. L-am sunat. A răspuns abia la al şaselea apel, vorbind în şoaptă.

— De ce mă suni? Eu aveam capul plin de gânduri şi mă disprețuiam puțin, dar, Dumnezeule, vocea lui – ca untul pe o felie de pâine caldă. Urma să îți scriu când aflam ce mi-ai cerut.

De ce era aşa de criptic? WhatsApp e protejat. Poate era de față iubita lui.

— Cred că avem o problemă, am spus.

— Ce problemă?

— Îmi împrumuți maşina ta?

— Pentru ce?

— Ca să merg la un magazin de arme. Nu am maşină şi e prea departe ca să iau taxiul.

— Chiar crezi că aş lăsa maşina mea scumpă pe mâna unei tinere care nici măcar nu are permis de conducere şi nu pentru altceva, ci ca să meargă la o expoziție de arme?

— De unde ştii că n-am permis?

— Pentru că ți-am căutat în geantă, în noaptea aceea, când erai la baie.

La naiba, era mai isteț decât părea. Mama nu mă lăsase să îmi iau permisul de conducere. Se gândise că asta mă făcea şi mai periculoasă. Probabil din acelaşi motiv pentru care ajunsesem la optsprezece ani şi nu

călătorisem niciodată cu avionul. Plănuisem să-mi iau permis de conducere, dar trebuia să mă înscriu la şcoala de şoferi, iar eu eram ocupată cu facultatea şi cu celelalte.

— Trebuie să mă protejez. Atunci mi-a venit o idee. Tatăl tău e vânător. Are vreo armă pe care aş putea să o împrumut?

— Să o împrumuți? Astea nu sunt cărți pe care le iei de la bibliotecă. Ştii măcar să… mă rog, nu contează. De unde interesul acesta subit?

— Am greşit neluându-te în serios, mai devreme – cred că cineva ne vânează într-adevăr. Trebuia să-l conving pe Charles că eram foarte speriată şi că îmbrățişasem teoria lui.

A făcut o pauză.

— De ce spui asta?

I-am povestit ce se întâmplase cu uşa, dar am exagerat lucrurile. Evident, nu aveam de gând să-i spun că cineva mă bătuse. Nu i-am spus nici că îmi trebuia neapărat o armă, acum că Will ştia că eram o problemă.

— Te duc eu să-ți iei una, a spus el. M-am luminat. Mai bine decât să umblu de colo-colo în maşina lui, mă însoțea el însuşi. Dar dacă te gândeşti că cineva îți dă târcoale, ar trebui să apelezi la un agent de pază.

— Caraghioşii ăia? În mijlocul zilei?

— Chiar şi aşa, e periculos.

— Parcă eu eram cea periculoasă!

— Poate, a spus el. Eşti gata la patru? I-am spus că da, şi a răspuns că îmi va trimite un mesaj cu locul întâlnirii.

Am sunat la serviciul de pază, curioasă să văd pe cine vor trimite. Dacă erau serioşi, aceasta ar fi fost o opțiune decentă pentru deplasările în campus. Nu mă puteam apăra întotdeauna singură, deşi eram tânără şi în formă, iar un instructor de Krav Maga{7} îmi spusese cândva că eram specială. Deşi, imediat ce Charles îmi dăduse ideea, realizasem că agenții de pază aveau probabil acces la toate clădirile din campus. Câteva minute mai târziu, acesta a şi sosit, uşor descumpănit că fusese solicitat în plină zi. Nu i-am spus despre incidentul cu clanța, i-am zâmbit zicând că paza bună trece primejdia rea şi am urcat în maşină.

— Mai ales în vremurile acestea, a adăugat el zâmbind. Avea vreo treizeci şi ceva de ani. Încotro? I-am spus denumirea intersecției. Mi-a adresat întrebările de rutină şi a continuat să vorbească de parcă eram la întâlnire.

— Sunteți solicitați des?

— Uneori! A ridicat din umeri, cu mâinile pe volan. Câteodată însă, la două-trei dimineața, când patrulez, văd multe fete întorcându-se acasă, singure, cu pantofii în mână. A clătinat din cap. Vreau să zic, lumea e un loc periculos. Voi, fetelor, trebuie să ştiți asta. A oprit lângă bordură, a scos o carte de vizită şi mi-a întins-o. Dacă ai nevoie vreodată de ceva, sună-mă direct, da, Chloe?

Pentru o clipă, am fost nedumerită că-mi ştia numele, apoi mi-am amintit că îmi dădusem numărul matricol când îi solicitasem serviciile.

— Sigur, am spus, şi am vârât cartea de vizită în buzunarul genții unde țineam „gunoiul", guma de mestecat învelită în şervețele.

Charles a apărut la patru fix, la intersecția dintre Street P şi 6th Street, într-un Porsche argintiu. Purta ochelari de soare, lucru care m-a deranjat. Mă împiedicau să-mi dau seama ce gândea şi trebuia să fiu pe fază în ciuda faptului că încă mă durea tot trupul.

— O să fiu cât se poate de sincer cu tine, a spus el în timp ce eu, strâmbându-mă de durere, urcam în maşină. Nu te duc să-ți cumperi o armă, nu sunt de acord cu asta. Dar ştiu un loc de unde poți să-ți iei un pistol cu electroşocuri.

M-am bosumflat.

S-a uitat la mine, dar n-am putut vedea decât chipul meu reflectat în lentilele ochelarilor lui de soare, apoi a pornit pe strada P.

— Cineva a încercat să intre în sala în care eram, să mă atace, am spus.

— Eşti sigură că nu a încercat uşa pur şi simplu?

— Nu, era clar că venise pentru mine. Cred că ai dreptate în privința crimelor. Nu puteam să-i spun că aveam tot interesul ca lumea să creadă că era vorba de un criminal în serie. Trebuia să fie încredințată că şirul crimelor avea să continue. La modul ideal, Will era viitoarea victimă, lucru care nu se încadra în tipar, pentru că Will nu era în program. Doi psihopați uciși puteau fi o coincidență, trei, nu.

— Dintr-odată ai început să crezi în teoria mea? a întrebat el cu o îndoială pe care nu a reuşit să o ascundă. A intrat pe Rhode Island Avenue.

— Nu sunt pe deplin convinsă. Ar putea fi un criminal în serie care urmăreşte studenți. Nu e ca şi cum lista participanților în program ar fi la îndemâna tuturor.

— Ba da! Doctor Wyman, Elena, asistenții lor, cu toții ne ştiu numele. Şi cei de la biroul financiar, a spus el.

— Chiar crezi că Wyman sau unul dintre oamenii lui a făcut asta? nu m-

am putut abține. Nu e vegetarian?

— Şi Hitler era.

— Ar putea fi Elena. Un fel de dr. Jekyll şi Mr. Hyde.

A râs, iar eu am chicotit, lucru pe care îl fac doar pentru a fi ironică. Durerea m-a săgetat până în măruntaie. Nu mergi în direcția greşită? O luase spre est, în loc de sud-vest, către Virginia.

— Trebuie să opresc undeva mai întâi, a spus, intrând pe strada Q. Să iau ceva.

Mi s-a strâns stomacul şi m-am gândit că atunci când te afli în maşina cuiva eşti, de fapt, prizonier. Însă câteva minute mai târziu a parcat lângă un restaurant Wendy's, iar eu nu mai înțelegeam nimic. Era cumva locul unde stabilise să se vadă cu un tip dubios care avea să-mi vândă o armă cu electroşocuri? Am ieşit din maşină şi am intrat în restaurantul care mirosea a cartofi prăjiți. Am aşteptat să se întâmple ceva ieşit din comun, în schimb el a mers şi a comandat un *Frostee.*

— Serios? i-am zis.

— Vrei ceva?

— Nu!

— Aşa să fie, pentru că nu îți dau din al meu.

— Am fi putut comanda din maşină.

Charles m-a privit indignat.

— Cei din familia Portmont nu comandă din maşină.

Nu m-am putut abține să nu râd, lucru care a provocat o reacție stranie în vezica mea urinară.

— Mă întorc imediat, am spus şi am pornit în grabă spre baie. Restaurantul era pustiu, aşa că toaletele erau libere. După ce făceam pipi, voiam să îmi verific machiajul. Nu voiam ca şi Charles să ştie că fusesem atacată, pentru că asta mă făcea vulnerabilă în fața lui.

Am făcut pipi, apoi am încremenit. Când împăturem hârtia igienică, am văzut că apa din vasul de toaletă era roşie, iar eu mai aveam până să îmi vină ciclul. M-am şters cu mâinile tremurând. Mi-am privit degetele aşezate pe genunchi. *O leziune la rinichi.* Mă lovise atât de rău, încât îmi afectase rinichii. *E în regulă,* mi-am zis. *Întoarce-te până Charles nu începe să se îngrijoreze. Leziunile se vindecă. Dacă peste câteva zile nu te simți mai bine, mergi la cabinetul medical şi inventezi o poveste.* Cu toate acestea, n-am reuşit să mă ridic. Mă durea capul, mă durea umărul, spatele îmi pulsa de durere.

Am auzit uşa deschizându-se şi vocea tărăgănată a lui Charles.

— Ai căzut în toaletă?

— Asta e toaleta fetelor! am strigat, ridicându-mă furioasă şi trăgându-mi chiloţii.

— Genul este o invenţie a mediului social. În plus, am veşti.

— Ce veşti? am întrebat şi am ieşit trântind uşa.

Zâmbetul i-a pierit când a dat cu ochii de mine. Într-o mână avea paharul cu *Frostee,* iar în cealaltă telefonul.

— Mi-a răspuns Chad, a spus cercetându-mă din priviri. A zis că Will a fost la eveniment toată noaptea. Până pe la trei-patru dimineaţa.

M-am holbat la el. Prin urmare, nu Will mă atacase.

— De ce m-ai întrebat? S-a întâmplat ceva azi noapte?

Nu i-am răspuns.

Şi-a vârât telefonul în buzunar şi a aşezat paharul pe capacul cutiei de gunoi. Apoi, înainte să apuc să mă retrag, s-a apropiat şi mi-a cuprins capul între palme.

— Te-ai machiat ca să ascunzi vânătăile?

— Cineva m-a rupt în bătaie, am recunoscut, prea obosită ca să mai scornesc vreo minciună. Mi-am amintit de uşa închisă a camerei în care locuia Yessica. Charles a făcut ochii mari. Am crezut că a fost Will, dar dacă a stat toată noaptea la petrecere, n-avea cum să fie el. Indiferent cine a fost, l-am rănit cu cuţitul.

— Vorbeşti serios?

— Am făcut pipi cu sânge!

— *Poftim?*

M-am întors şi mi-am ridicat bluza, dezgolindu-mi spatele. Vânătaia era şi mai închisă la culoare. Dintr-o chiuvetă picura apa. Mi-a venit să ţip când m-a atins: mă durea, iar el avea mâinile reci de la *Frostee.* Şi-a plimbat mâna pe spatele meu, iar eu am închis ochii şi m-am sprijinit de uşa toaletei. Nu voiam să recunosc, dar dincolo de durere şi de sensibilitate am simţit un fior între picioare. Mi l-am amintit aplecat peste clapele pianului.

L-am auzit retrăgându-se, mi-am coborât bluza şi m-am întors.

— Prin urmare, e adevărat, a spus el sumbru. M-am spălat pe mâini dând din cap. Atunci, hai să-ţi cumpărăm o armă cu electroşocuri.

Am urcat în maşină şi ne-am întors pe autostradă. Şi-a scos ochelarii de soare şi mergea mult prea repede. Am închis ochii, bucurându-mă de adierea vântului în păr. Aerul de toamnă mirosea a gudron.

— N-am mai fost până acum la Wendy’s, am spus vrând să schimb subiectul.

— Poftim? A sorbit din pahar şi din felul în care şi-a supt obrajii mi-am dat seama că lichidul era gros.

— Părinții mei, dintr-un motiv sau altul, urau locul acela. Aveau ceva împotriva lui, aşa că n-am mers niciodată acolo.

— Ce ură ciudată!

— Care e treaba cu *Frostee?* Toată lumea vorbeşte despre băutura asta.

— Am spus deja că nu-ți dau din al meu.

L-am privit rugător o bună bucată de drum, până când am ajuns la un semafor.

Atunci s-a uitat la mine, a râs şi mi-a întins paharul din plastic. Am sorbit gândindu-mă că aveam buzele lipite de paiul din care abia sorbise el: un sărut indirect. Preț de-o clipă, chiar în timp ce beam, m-a privit în ochi. Vântul mi-a adus o şuviță pe față. Charles s-a aplecat zâmbind şi mi-a dat părul peste ureche.

23.

Andre se opri în capul scărilor, la jumătatea drumului spre etajul şase. Avea un nod în gât. În Departamentul de psihologie nu se auzea niciun zgomot – era aproape unsprezece noaptea – iar el regreta că ajunsese atât de târziu. Trebuia să depună nişte formulare la biroul lui Wyman, dar avusese cursuri şi seminare, şi oricum avea impresia că rămăsese în urmă cu toate… Însă, pe de altă parte, nu mai fusese acolo de când avusese loc incidentul. *E în regulă,* îşi spuse. *Au curăţat locul. Poliţia nu m-a mai căutat, ceea ce înseamnă că probabil au arestat pe cineva.* În realitate, nimeni nu ştia unde ajunseseră cu ancheta, dar asta nu-i împiedica pe studenţi să vorbească despre tot felul de lucruri, aflate de la alţii care pretindeau că aveau cunoştinţe în poliţie, în conducerea facultăţii, sau chiar la FBI.

Andre îşi vârî degetul sub breteaua genţii şi continuă să urce treptele către biroul lui Wyman. Strecură hârtiile pe sub uşă, închipuindu-şi totuşi că ceva teribil se petrecea înăuntru. Dar nu se întâmplă nimic. Se întoarse să plece şi scoase telefonul din buzunar. Telefonul îi alunecă printre degete şi căzu cu zgomot pe podea. Când se aplecă să-l ridice, surprinse ceva cu coada ochiului. La jumătatea coridorului, era o uşă pe care nu o observase până atunci. Pe jos, în dreptul uşii, era ceva mic şi alb. La o privire mai atentă văzu că era o bucată de hârtie împăturită de mai multe ori. O ridică şi se uită la uşă. Dacă erai într-o sală a cărei cheie nu o aveai, dar voiai să laşi uşa deschisă ca să poţi reveni, o metodă era să împăturești astfel o bucată de hârtie cu care să blochezi uşa. Curios, aşeză mâna pe clanţă şi descoperi că nu era închisă complet.

Şovăi, cu inima bătând să-i sară din piept. Într-un film, aceasta era exact secvenţa la care el şi Sean ar fi ţipat în faţa ecranului. Strecură capul pe uşă, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască bine cu întunericul. Mai văzuse partea aceasta a biroului lui Wyman înainte, din interior: o aglomerare de dulapuri cu documente arhivate, cărţi şi reviste vechi. Forţase cineva intrarea în biroul lui Wyman? Cine blocase uşa?

Andre intră în tăcere şi închise uşa în urma lui. Atunci auzi un zgomot. Cineva răsfoia hârtii în birou. Se ghemui şi îşi lungi gâtul să privească.

— Nu mişca! răsună o voce fermă şi o lumină puternică îl orbi.

I se strânse stomacul. Se gândi imediat la chipul înfumurat al detectivului Deever. Ridică braţele.

— Ține-le sus!

Lumina puternică se stinse. Andre clipi şi pentru o clipă văzu verde în fața ochilor. Încet, o imagine prinse contur. Era o fată, nu un polițist. O fată cu vârstă apropiată de a lui, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. În mână avea o armă, dar nu era o armă adevărată, ci un pistol cu electroşocuri. Îşi duse o mână la piept şi îşi aminti să respire.

Fata arătă către el cu arma.

— Eşti în program, spuse apoi simplu.

Uluit, văzu că şi ea purta un ceas inteligent, identic cu al lui. O presupunere rezonabilă, dat fiind că amândoi intraseră prin efracție în acelaşi birou, deşi, ca să fim sinceri, el nu intenționase asta. Andre se temuse dintotdeauna de momentul acela – când va cunoaşte un adevărat psihopat. Puteau fi periculoşi sau să-l citească imediat. Însă Wyman n-o făcuse. Asta îi dădea un dram de încredere.

Îşi luă o poziție mai relaxată şi spuse, aproape plictisit:

— Şi tu? Se priviră unul pe celălalt, precauți. Dacă tot ceea ce reținuse el despre psihopați era corect, fetei fie nu-i păsa că făcea un lucru nepermis, fie avea să se folosească de asta împotriva lui.

— Ce cauți aici? îl întrebă.

— Ai lăsat uşa din spate deschisă.

— Ba nu, se apără ea.

El îi arătă hârtia împăturită.

— Drăguță şmecherie!

Ea îşi înălță capul. Era acolo pentru că voia probabil să-şi vadă dosarul sau să fure ceasuri ori bani. Nicio problemă – amândoi puteau să păstreze secretul şi să-şi vadă fiecare de drumul lui. Pe neaşteptate, ea ridică arma cu electroşocuri şi apăsă pe trăgaci – auzi un zgomot înfiorător şi între electrozi apăru un arc electric.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, spuse ea făcând un pas înainte.

Andre se forță să rămână pe loc. Să o privească în ochi, cu calm.

— Da?

— Michael Boonark – numele îți spune ceva?

Fu şocat, dar îşi ascunse emoția.

— Cum să nu! Aproape că l-am salvat, ai auzit şi tu?

— Ce să aud? întrebă ea bănuitoare.

— Cineva l-a înjunghiat ca pe un porc. L-am găsit şi, practic, eram pe punctul de a-i salva viața, dar au venit paramedicii şi au stricat tot.

— Tu eşti tipul care a văzut cum s-a întâmplat?

— Da! Şi nu mi-au dat nicio recompensă!

Computerul lui Wyman, în spatele lor, făcu un zgomot. Fata abia dacă-i aruncă o privire.

— Cum rămâne cu noaptea de treisprezece?

— Noaptea de treisprezece?

— Luna trecută au fost uciși doi studenți din program. Michael, pe şase şi un alt tip, Kellen, pe treisprezece.

La naiba! Andre auzise o poveste – prin urmare, falsă – despre crima cu aparatul RMN ca fiind o farsă care luase o întorsătură fatală. Circulau tot felul de zvonuri. Apoi văzu că fata îl privea bănuitoare.

— Stai puțin, crezi că *eu* am fost?

— Dacă sunt şapte psihopați în campus şi doar o mână de oameni ştiu cine sunt aceştia, lista suspecților nu e chiar aşa lungă, spuse ea impacientată.

— Sunt martorul cheie în cazul uciderii lui Michael. Am încercat să-l salvez.

Ea miji ochii.

— Sigur, l-ai „ajutat”. Ceea ce înseamnă că te aflai la locul potrivit, la momentul potrivit.

— Crezi că poliția nu s-ar bucura să aresteze un tip de culoare, care s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit? Au obținut toate detaliile de la mine, ştiu că sunt nevinovat. Ea clipi. Când a avut loc cealaltă crimă? În data de treisprezece? Trebuie să verific în telefon, dar îți pot dovedi unde am fost.

Scoase încet telefonul, fără să-şi ia ochii de la ea, şi începu să deschidă tot felul de aplicații. Avea multe poze cu el de la petrecerea lui Marcus, din ziua cu pricina, din timpul nopții, până a doua zi dimineața, la micul dejun luat la ora şapte, la Florida Avenue Grill.

Ea continua să țină arma cu electroşocuri ridicată.

— Poate le-ai făcut altădată şi doar le-ai postat atunci. Ți-ai construit un alibi. Mai făcu un pas către el.

Privirea fetei era goală. Una care îl făcu să se gândească la un copil smulgând nepăsător aripile unei insecte. *Dumnezeule!* Deschise albumul foto.

— Se poate, însă data şi ora sunt înregistrate automat. Slavă Domnului că rețelele sociale fac asta! Ea îi smulse telefonul şi se uită la câteva poze.

— Dezbracă-te! Dacă n-ai fost tu, înseamnă că nu ai o rană de cuțit!

Nu avea niciun sens, dar Andre nu voia să contrarieze o scrântită care îl amenința cu o armă mortală. Își scoase hanoracul, tricoul și blugii, încercând să nu tremure când ea plimbă lumina lanternei pe trupul lui. Se simțea ca la o consultație medicală extrem de ciudată.

În cele din urmă, lumina orbitoare se stinse și îi înapoie telefonul, apoi vârî pistolul cu electroșocuri în buzunarul de la spate al pantalonilor. Îmbrăcându-se, Andre râse forțat.

— Asta faci aici, investighezi crimele?

După o clipă de șovăială, ea îi confirmă.

— Eu sunt Chloe! adăugă.

— Andre!

— Ar trebui să ne ajutăm unul pe altul, șopti ea pe un ton complet schimbat, conspirativ. Suntem șapte, adăugă, ridicând șapte degete. Apoi coborî două. Doi au fost uciși. Doi suntem noi. Mai rămân trei degete. Pe acesta, spuse ea arătând către degetul mijlociu, îl cunosc cât de cât, deși nu sunt sigură de el. Am putea lucra împreună.

La naiba, nici vorbă! fu primul lui gând. Nu voia să aibă nimic de-a face cu fata aceea. Apoi șovăi. Poate avea informații. Intrase deja în biroul lui Wyman. Deși fata putea să-l ajute, Andre era speriat. Știa cât de periculoși puteau fi psihopații, se documentase, și cu cât își petrecea mai mult timp lângă ea, cu atât risca să fie descoperit.

— Cu ce-aș putea să te ajut? Am problemele mele, spuse el. Andre se întrebă când avea să apară paznicul de noapte.

— Nu știi ce vorbești, problemele tale sunt și problemele mele. Cineva îi ucide pe studenții lui Wyman, spuse ea. Cel care face asta m-a atacat. M-ar fi putut ucide. Sunt sigură însă că l-am înjunghiat.

Dintr-odată, inspecția corporală căpătă sens. Cineva încerca să ucidă studenții din program? Asta schimba cu totul situația pentru Andre. Nu reușise încă să se împace cu gândul că văzuse un om murind, iar acum trebuia să ia în calcul că același lucru i se putea întâmpla și lui. Și tânăra aceea psihopată se aștepta ca el să ia decizii impulsive, așa cum făcea ea.

— De ce ești aici, mai exact? întrebă el șoptit.

— Încerc să citesc dosarele pacienților, spuse ea, arătând cu capul spre biroul lui Wyman.

Era cu mult înaintea lui și știa că singur nu s-ar fi descurcat.

— Ne spunem tot ce aflăm, conveni în cele din urmă cu hotărâre.

Ea dădu din cap.

— Te pricepi la computere? îl întrebă. Speram ca parola să fie ceva stupid, cum ar fi ziua lui de naştere, dar nu e aşa. În faţa computerului lui Wyman, care arunca o lumină albastră, palidă, peste lucrurile din jur, mai încercară fără rezultat câteva parole.

— Probabil ştie că are studenţi care ar încerca aşa ceva, îşi dădu el seama.

— Vezi dacă găseşti ceva scris. Poate e de modă veche şi păstrează dosarele şi fizic. Chloe era aşezată la birou, iar Andre căuta pe lângă ea, peste tot pe unde ar fi putut fi ascunsă o parolă – în spatele unei fotografii, sub mousepad. Folosindu-se de lanterna telefonului, căută în sertare, sperând să găsească dosare, dar nu erau decât articole de papetărie şi câteva ziare vechi. În sertarul din dreapta sus însă găsi un carneţel cu ceva scris de mână, dezordonat, pe prima pagină. Erau mai mult cifre, părea că cineva încercase mai degrabă să rezolve o problemă de matematică în loc să noteze o parolă. Andre făcu o poză paginii şi-i întinse carneţelului lui Chloe.

— Încearcă asta!

Apoi merse lângă fişetul din spatele biroului. Nu era sigur ce căuta. Poate Wyman ţinea acolo notiţele luate în timpul consultaţiilor. Poate…

Tresărită amândoi la auzul unui zgomot – un hohot de râs. Voci. Elena? Apoi auziră zornăit de chei. Chloe vârî carneţelul înapoi în sertar şi închise monitorul. Se grăbiră amândoi să iasă prin spate, reuşind să se strecoare pe uşă chiar când în birou se aprindeau luminile.

Se opriră o clipă în lumina stridentă de pe hol, apoi se năpustiră spre scările din spate. Nu se opriră din alergat decât când ajunseră în aerul rece al nopţii.

— La naiba! bombăni Chloe. E protejat mai bine decât am crezut.

— N-ai găsit nimic până să ajung eu?

Ea păru indignată de întrebarea lui.

— M-ai întrerupt!

— În biroul acela sunt două informaţii de care avem neapărat nevoie: Cine e înscris în program şi cine are acces la listă.

— Putem afla, dacă ne punem amândoi mintea, insistă ea. Ştii cum se spune: „Doi psihopaţi sunt mai buni decât unul”.

24.

Charles Portmont era un subiect aproape perfect în cadrul grupului de studiu. Leonard îl considera un tânăr inteligent al cărui narcisism lucra în favoarea lui. Îi plăcea să se analizeze, lucru care îi permitea să-şi înțeleagă comportamentul. Dacă nu privea în sine şi nu era capabil de autocunoaştere, terapia şi programele de modificare comportamentală nu puteau face foarte multe pentru pacient. Totul mergea mult mai bine când acesta era motivat să se schimbe.

Familia Portmont avea destui bani. Decizia lui Charles de a veni la Adams nu fusese motivată financiar. Ar fi putut opta pentru universități mai bune, dar venise aici pentru programul inițiat de Wyman. Recunoscuse, în timpul unei şedințe de terapie, că hotărârea lui de a urma cursurile unei universități de mâna a doua, în loc să meargă la Georgetown, îl adusese pe tatăl lui în pragul apoplexiei.

Când un copil e lipsit de empatie, nu ajută la nimic să-i explici că nu trebuie să-i lovească pe alții pentru că le face rău: copilului psihopat pur şi simplu nu-i pasă. Studiul neurologic realizat de Wyman arătase ce se petrecea în creierul unui psihopat când acesta încerca să înțeleagă un punct de vedere diferit de al său. Când i se prezentau imagini care stârneau în grupul de control reacții emoționale puternice – milă, tristețe – creierul psihopatului arăta că acesta nu simțea emoția respectivă, ci se gândea la cum se aşteaptă ceilalți să o simtă şi, uneori, o simula pentru a le face pe plac.

Impulsivitatea lui Charles însă fusese domolită în mare parte prin aplicarea principiilor din cadrul programului. Nu privea deciziile pe care le lua sub aspectul moralității, ci prin prisma consecințelor pe care le puteau avea asupra intereselor lui. Charles voia ca sora lui să-l iubească deoarece Charles e dornic de afecțiune: când Charles face lucruri pe care sora lui le consideră egoiste (indiferent dacă Charles este sau nu de aceeaşi părere), riscă să piardă afecțiunea pe care se aşteaptă să o primească.

Dintr-un copil egoist, care risipea averea familiei, distrugea maşini şi abuza de medicamente, ajunsese să aibă o viață relativ echilibrată, totul datorită faptului că aplicase recomandările din program. Se folosea de farmecul personal şi de abilitățile lui de manipulare pentru a obține ceea ce dorea, pe căi acceptate de societate şi permise de lege.

Dacă voia să-i convingă pe ceilalți de intelectul lui superior, atunci trebuia să aibă rezultate bune la şcoală.

Dacă voia să evite situația în care ar fi fost dezmoştenit, trebuia să găsească metode mai bune de interacțiune cu tatăl lui.

Dacă voia să fie adulat şi să se bucure de atenția celor din jur, în loc să se răzvrătească, avea să se plaseze în centrul atenției, câştigând preşedinția Consiliului studențesc.

Leonard îşi căuta stiloul preferat – pe care îl lăsa de obicei lângă lampa de birou – apoi îl văzu pe podea. Citi notițele luate în cursul ultimei şedințe de terapie, apoi trecu la o pagină nouă şi privi către uşă chiar în momentul în care Charles păşea în birou. La fix. Dacă vrei să vorbeşti despre tine o oră întreagă – şi ce narcisist nu vrea? – trebuie să soseşti la timp.

De data aceasta însă, Charles dădea semne de agitație.

— Cum te descurci cu toate câte s-au întâmplat? îl întrebă Leonard.

Avusese şedințe terapeutice de urgență atât cu Charles, cât şi cu Andre, după situațiile la care cei doi asistaseră. Charles îşi arătase nepăsarea în timp ce Andre păruse cu totul detaşat.

— Ceea ce s-a întâmplat este copleşitor pentru oricine şi sper că ştii că poți veni oricând să vorbim despre asta.

— Pare… ireal. Aproape că nu-mi vine să cred, deşi am văzut cu ochii mei. Îşi duse mâna la piept. Practic, avea pieptul despicat. Alicele… ce credeți că s-a întâmplat?

Leonard făcu o pauză înainte să-i răspundă.

— Aş vrea să precizăm, înainte de a merge mai departe, că tonul tău este nepotrivit.

— Este?

— Când moare un om, când cineva descoperă un cadavru, reacția normală este cea de tulburare. Tu pari mai degrabă curios. Ca şi cum ai vorbi despre un film de groază.

Era mult mai rău decât îşi imaginase Charles. Categoric, Leonard nu avea de gând să-i spună ce aflase de la Bentley, şi anume că analizele depistaseră Rohypnol în sângele lui Kellen, probabil ca ucigaşul să-l poată forța să înghită alicele.

— Oh!

— Kristen ce a spus? Chipul lipsit de expresie al lui Charles îi spuse lui Leonard exact ce voia să afle. O persoană normală s-ar fi crispat, ar fi părut ruşinată sau vinovată. Charles, nu i-ai spus prietenei tale că ai descoperit un

cadavru?

— Cum să-i spun? Ar fi reacționat ca dumneavoastră acum, şi…

— Şi ce?

Charles îşi plecă privirea.

— Poate ar fi dezgustată, dacă nu aş avea reacția potrivită. Vreau să spun, chiar nu-mi pasă că au fost uciși. Ar trebui să mă prefac că îmi pasă?

— Ce te tulbură mai mult, să vorbeşti cu Kristen despre asta sau crimele în sine?

— Depinde! E vreo legătură între crime? Oamenii vorbesc tot felul de lucruri.

— Nu am permisiunea să discut despre asta.

— De ce, ați vorbit cu poliția?

— Nici asta nu am voie să discut.

Charles oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului, ridicându-şi ochii către tavan.

— Nu ştiu… o evit într-o anumită măsură, pentru că şi ea, ca toată lumea, vorbeşte despre cele întâmplate.

— Kristen a fost deosebit de înțelegătoare față de diagnosticul tău.

— Aşa este, dar ar trebui să o mint şi nu e bine să minți. Aşadar, mai întâi ar trebui să simulez o trăire, apoi să pretind că nu ştiu ceva ce, de fapt, ştiu, şi anume că amândoi studenții uciși erau înscriși în program.

Leonard încremeni cu mâna deasupra paginii. De unde ştia Charles asta? Îşi vârâse nasul în lucruri care nu-l priveau? Flirtase cu vreo asistentă – una care trebuia concediată imediat! Sau era o presupunere justificată de locul unde se petrecuseră crimele? Presupunere pe care acum căuta să o confirme urmărind reacția lui. Totodată era posibil ca observația lui Charles să fi fost o momeală menită să abată discuția de la un subiect care îl deranja.

— Tu şi Kristen ați declarat că vă iubiți. Crezi că măsoară iubirea ei pentru tine după un standard de „normalitate”?

Charles se încruntă şi Leonard înțelese că era frământat. Kristen jucase un rol major în progresul lui Charles, fiind un element definitoriu în îmbunătățirea comportamentului lui. El fusese deosebit de încântat când o cunoscuse – o fată frumoasă, interesantă, se potriveau de minune – dar trăia mereu cu teama că va face ceva care va ruina relația lor. E drept că fata se dovedise extrem de răbdătoare, dar şi răbdarea are limitele ei.

— Nu vreau să vadă partea aceasta a vieții mele. Charles se foi în scaun. Mă gândeam, dacă ar fi să-i spun, cum ar reacționa?

— Cum crezi că ar reacționa?

— Ar putea fi… furioasă sau dezgustată. Apoi lucrurile s-ar agrava, pentru că ar deveni speriată. Dacă doi studenți din program au fost uciși, iar eu sunt în program, ceva rău mi s-ar putea întâmpla și mie. Ar deveni îngrijorată. Și ar putea gândi: „De ce mă mai văd cu tipul ăsta, când are atâtea probleme?”

Leonard încerca din răsputeri să nu se dea de gol. Firește, subiectul era unul teribil, iar Charles se străduia din nou să obțină o confirmare cu privire la cei doi studenți, însă ceea ce se petrecea era remarcabil. Charles devenea din ce în ce mai bun la privirea în perspectivă, imaginându-și cum s-ar simți Kristen. Desigur, în pură manieră psihopatică, asta lua pentru el forma unui joc.

— Nu am motive să cred că tot ceea ce s-a petrecut are legătură cu programul.

Poliția avea o altă pistă, mai plauzibilă: ambii studenți consumaseră droguri cumpărate de la numeroșii traficanți din campus. Era trist, dar Leonard văzuse multe vieți distruse de consumul de narcotice, mai ales în rândul tinerilor aflați la început de drum.

— Asta este concluzia poliției?

— După cum am spus și mai devreme, nu pot comenta, întrucât ancheta este încă în desfășurare. Înțeleg că ești tulburat…

Charles respiră adânc, cu o expresie de profundă dezolare pe chip, trădându-se, astfel că nu era necăjit din cauza lui Kristen, ci pentru faptul că tentativa lui de manipulare a lui Leonard, cu scopul de a afla mai multe, eșuase.

Leonard îi reamintea astfel că nu era, la urma urmei, subiectul perfect. Așa ceva nu exista.

25. ZIUA 32

Verificam pentru a treia oară hard-discul lui Will fără să găsesc ceva. Era uşor să conectez fiecare disc la computerul meu şi să le accesez fişierele. Mi-am dat repede seama că primul disc era al lui Cordy. Pe urmă, m-am concentrat asupra discului lui Will. Mai întâi, am indexat conţinutul după dată, apoi am căutat toate tipurile de fişiere video. Cum era de aşteptat, am găsit nenumărate materiale pornografice. Apoi videoclipuri idioate cu animale şi provocări stupide culese de pe internet. Fotografii cu Will şi familia lui în vacanţe. Imagini cu câinele lor, un golden retriever pe nume Mockey. Mi-l aminteam, probabil murise.

Am luat o înghețată din cele cumpărate de Yessica şi am mâncat-o în timp ce lucram. Căutam nu doar filmarea cu mine, voiam să văd dacă nu avea poze sau videoclipuri şi cu alte fete. Am găsit, e drept, câteva fotografii nud, dar păreau să fie fete de vârsta mea şi, firește, nu ştiam cum ajunseseră la el.

Nu voiam decât să termin de căutat, dar, după câteva ore, m-am bucurat să fac o pauză.

Mă întâlneam cu Andre la laboratorul IT şi insistase să ne vedem la ora două fix. Andre fusese o descoperire interesantă şi importantă. În primul rând, eram destul de sigură că nu el era ucigaşul. Prin comparație, în ceea ce îl priveşte pe Charles, nu eram la fel de convinsă. La urma urmei, el îmi spusese în noaptea aceea că puteam merge liniştită la Will acasă. Căutasem deja pe internet. Charles nu postase nimic din noaptea cu pricina, dar se părea că luase cina la Zaytinya. Kristen postase fotografii cu el, la fel şi alți prieteni care fuseseră cu ei. Era greu de crezut că el îşi convinsese atât iubita, cât şi o serie de prieteni comuni – inclusiv doi cu care nici măcar nu era prieten pe rețelele de socializare – să pretindă că luaseră cina împreună în noaptea aceea. Păruse sincer surprins la vederea rănilor mele, atunci, în baie, ba chiar furios. Mai mult ca sigur se gândise că el ar putea fi următorul.

În fine, revenind la Andre: trebuia să-l atrag de partea mea. Aveam nevoie de aliați, nu că astfel m-aş fi simțit mai protejată. Andre menționase în treacăt că avea nişte informații despre crime şi că mi le va spune la ora două. Bun, cu cât ştia el mai multe, cu atât aveam eu mai puțin de lucru şi mai mult timp să mă ocup de ceea ce trebuia să rezolv: Will.

Când am ajuns în laborator, am văzut că Andre era deja acolo. Stătea cu spatele la mine. Purta o cămaşă roşie, ca o țintă, şi nu m-a auzit venind. M-am uitat la ecran să mă asigur că nu făcea nimic dubios. Făcea. Se pare că era un admirator al fotbalului. Greu de crezut că era psihopat. Pentru un boboc, părea mai tânăr, iar când zâmbea făcea gropițe în obraji. Ce psihopat are gropițe în obraji? Mi-am reamintit însă că oricine putea fi un psihopat şi doar pentru că eram sigură că Andre nu era ucigaşul nu însemna că puteam avea încredere în el.

— Eşti pregătit? am spus, aşezându-mă lângă el. Ce informații ai? Din fericire, în laborator nu mai era decât o persoană, care moțăia lângă imprimantă, aşa că puteam vorbi nestingheriți.

— Mai întâi, spune-mi tot ce ştii, a zis Andre. Bineînțeles că voia ca eu să vorbesc prima. Mă pregăteam să refuz, din principiu, dar apoi a scos o pungă cu „pernuțe" cu unt de arahide. Mi-a oferit, iar eu am acceptat, deşi nu aveam voie să mâncăm în laborator.

I-am spus ce ştiam despre moartea lui Kellen, adică destul de puține, apoi am inventat o poveste despre cum fusesem atacată pe o alee întunecoasă, nu când scotoceam în subsolul lui Will – nu poți fi niciodată prea sincer.

— Cine este celălalt tip din program, pe care îl cunoşti?

— Charles Portmont. Era cu Elena când au descoperit cadavrul lui Kellen. Am scos telefonul şi am căutat o fotografie cu el. Dacă îl vezi prin campus, ai grijă.

— Parcă ai zis că nu el e ucigaşul.

— Sunt aproape sigură… dar e un mincinos. Să nu crezi dacă îți spune ceva despre mine.

Andre m-a privit în ochi.

— Ce mi-ar putea spune despre tine?

— Minciuni! Îi place să se joace cu mintea oamenilor!

— Dar el ți-a spus că ambii erau în program! Dacă a zis doar aşa, ca să se joace cu tine?

Clar, Andre nu era fraier.

— L-am crezut. Părea sincer îngrijorat pentru soarta lui. E convins că eu i-am ucis. Nu ştiu de unde a aflat că ambele victime erau în program, dar el e în anul trei. E posibil să-i cunoască pe toți.

— Pe toți în afară de mine, a adăugat Andre.

Am ridicat din umeri.

— Cum spuneam, nu am încredere în el până nu ne lămurim cu treaba asta. Am scos jurnalul şi un pix. Spune-mi tot ce ştii despre uciderea lui Michael, în detaliu.

— Ce e asta?

— Un jurnal de evenimente. De investigații, poate? E o metodă de organizare a informației.

Cu ajutorul lui Andre, am notat cele întâmplate în noaptea în care Michael fusese ucis. Nu era foarte coerent, dar îşi amintea o grămadă de amănunte. Doar că nu putea identifica persoana pe care o văzuse în timp ce Michael agoniza.

— Sigur nu e el? l-am întrebat, arătându-i din nou fotografia lui Charles, descărcată de pe contul de Instagram al lui Kristen.

— Nu, l-aş fi recunoscut.

— Aşadar, care e teoria ta? De ce a trebuit să ne vedem fix la ora asta?

Andre se uită la ceas.

— Avem o oră la dispoziție. La ora trei sunt programat pentru un experiment şi vii cu mine.

— Vin?

— Uite care e treaba: cred că Wyman e veriga lipsă.

M-am încruntat, fluturând pixul în aer.

— Are vreo şaptezeci de ani. Sub nicio formă nu mă încăierasem cu Wyman în subsol. Cel care mă atacase era puternic.

— Nu, nu zic că el e ucigaşul. Andre avea sclipirea aceea în ochi, a tocilarului care se pregăteşte să te impresioneze. Şi-a deschis e-mailul şi a accesat o fotografie pe care a mărit-o cât s-a putut. E din carnețelul pe care l-am găsit în birou.

Mă uitam la o înşiruire de numere de câte două cifre, din care unele erau tăiate. „06” era încercuit, lângă „33” era o stea, şi mai erau câteva.

— Am încercat toate combinațiile, nu e parola de la computerul lui, i-am spus. Poate să fie de la vreun fişet sau seif din birou.

— Nu e o parolă. E matematică. Încearcă să stabilească o relație între ani. Andre atinse cu degetul numărul „96” de pe ecran. Îți spune ceva anul ăsta?

— De ce mi-ar păsa de un an dinaintea celui în care m-am născut?

— Ai auzit de ucigaşul SVD? Din anii ’90 până la începutul anilor 2000?

— Sigur!

— Wyman a fost psihoterapeutul lui şi, după ce l-au prins, singurul care

a vorbit cu el. A cerut clemență pentru el în instanță susținând că nu era un om rău.

— *Poftim?*

Andre a dat din cap.

— Wyman făcea socoteli legate de ani. Ripley avea treizeci şi trei de ani când a fost executat, conform sentinței tribunalului statului Virginia, cu mai bine de zece ani în urmă. Ne întoarcem cu douăzeci de ani înapoi, în 1996, în luna septembrie mai exact: atunci a avut loc prima crimă de care ştim a ucigaşului SVD.

— Nu văd ce legătură are asta cu noi.

— În regulă, nu avem toate piesele, dar ştim că Wyman făcea calcule legate de ani. Anul acesta, în septembrie, se împlinesc douăzeci de ani de la începutul seriei de crime comise de SVD. Şi cineva a dat startul propriei sale serii de crime în exact aceeaşi zi, douăzeci de ani mai târziu. E *un imitator*.

— Dar ucigaşul SVD îşi viola şi mutila victimele sau ce naiba le făcea. Acesta ucide de dragul de a ucide.

— Gândeşte-te! a şoptit Andre apropiindu-se. Wyman conduce un program care urmăreşte integrarea psihopaților în societate. Însă poate ceva n-a mers conform aşteptărilor. Ce metodă mai bună de a-i atrage atenția lui Wyman poate exista decât imitând crimele unui ucigaş cu care acesta a lucrat? Are loc prima crimă şi, da, e o întâmplare, e tragic. Dar apoi se petrece a doua şi nu poate să nu observe sincronizarea.

M-am lăsat pe spate, rumegând informațiile. Aveam prea puține indicii şi prea multe cadavre.

— Numerele acelea pot însemna orice. Ar putea avea legătură cu ipoteca lui sau cu aniversarea căsniciei sau altceva… Poate crimele sunt o pedeapsă aplicată lui Wyman. Poate cineva îl urăşte cu adevărat.

— Sau el are o bănuială şi nu o poate dezvălui poliției fiindcă nu vrea ca toate cercetările şi munca lui de-o viață să fie discreditate. Poate este un fost student pe care îl acoperă. Sau poate e pur şi simplu un nebun care îl urmăreşte pe Wyman din cauza legăturii lui cu SVD, a spus Andre.

— Mă îndoiesc că el sau universitatea se laudă cu faptul că au colaborat cu SVD. Cu atât mai mult acum, când are un grup de psihopați în campus.

Andre a râs, dar a izbit frustrat cu palma în masă.

— Mi se pare ciudat că nu a vorbit niciodată despre cazul acesta, înțelegi, într-un documentar sau în vreun studiu academic. Încerc să aflu

numele foştilor lui studenţi, ca să-i găsesc pe cei care au studiat aici în anii ’90. Dacă reuşesc, poate vom afla mai multe.

— Cel mai bine ar fi, cred, să aflăm cine este acum în program. Şi nu sunt foarte mulţi nici cei care sunt la curent cu acesta: Wyman, Elena, câţiva doctoranzi. Să fim serioşi, dacă sunt şapte psihopaţi în campus şi cineva ucide oameni, sunt şanse mari să fie unul dintre noi. Dar nu putem exclude nici vreun fost student sau fost participant în program. Am oftat. Deşi, dacă nu reuşim să aflăm cine e înscris în program acum, cum am putea afla cine a participat cu ani în urmă?

— Am o idee cum să aflăm cine face parte din program acum. Andre s-a ridicat, şi-a luat geanta şi mi-a făcut semn să-l urmez. Am părăsit sala.

— Ştii că unele dintre experimentele la care participăm arată ca nişte chestionare sau exerciţii, dar sunt şi altele în cursul cărora interacţionăm cu alte persoane?

— Da, aşa cum este cel în care ţi se cere să împarţi sau să furi ceva. Te-ai ales cu ceva bani de pe urma lor?

— Tu nu? După părerea mea, în cadrul acelor experimente, uneori „facem pereche” cu un subiect de control, însă alteori cu altcineva ca noi.

— Psihopat versus psihopat.

— În unele studii pe care le-a publicat, Wyman explică destul de clar cum interacţionează psihopaţii între ei, dar este evident că nu vrea să ne cunoaştem între noi.

— Cineva ar putea s-o sfârşească rău.

Andre a pufnit şi a deschis uşile duble ale clădirii Departamentului de psihologie.

— Uite ce propun, stăm de pază ori de câte ori unul dintre noi e chemat la un experiment. Intru şi îţi trimit un mesaj înainte de a începe şi unul imediat ce termin partea interactivă a experimentului. Tu aştepţi în capul scărilor şi te prefaci că te joci pe telefon.

Mi-am dat seama ce voia să facem şi mi-a fost ciudă că nu mă gândisem *eu* la asta.

— Le fac o poză! am terminat eu ideea. O încarc pe Facebook şi Mark Zuckerberg îmi spune cine este respectiva persoană, cu ajutorul programului de recunoaştere facială! Bună idee, Andre!

A oftat privind către scara în spirală. Era clar că nu voia să urce din nou acolo.

— Te înţeleg! i-am spus. A tresărit. Ştiu la ce te gândeşti: dacă ne-am

uita la un film, am face asta o singură dată şi am afla cine e vinovatul, dar, în realitate, va fi obositor şi va trebui să o facem poate de zece ori până să aflăm ceva cu adevărat folositor. În viață nu e niciodată la fel de uşor.

— Da! a murmurat el. Exact la asta mă gândeam.

26. ZIUA 31

— Ce faci? s-a auzit o voce îngrozită. Eu şi fetele eram răspândite pe holul căminului, cu pungi de plastic de la Home Depot împrăştiate peste tot.

Byron, supraveghetorul nostru, care, în afara faptului că ne întreba uneori dacă era totul în regulă, se dovedea complet de prisos, era acolo, ne urmărea.

— Rezolvăm singure problema, a spus Yessica, ridicând o yală nouă.

— Preşedintele universităţii a trimis tuturor porcăria asta de e-mail cu privire la „regretabila moarte a doi studenţi”, a zis Apoorva. Nu vor să ne spună ce se petrece.

— Nu puteţi distruge bunurile universităţii!

Am îndreptat bormaşina către Byron şi am apăsat pe buton.

— Sigur că putem. Dacă voi nu sunteţi capabili să ne protejaţi, ne instalăm propriile noastre yale.

— Îi voi spune domnului Michaels, a exclamat el şi a plecat. De parcă noi ştiam cine era domnul Michaels. Doi băieţi din echipa de canotaj ieşiseră din camere şi se uitau la noi. Molly şi Apoorva, aşezate pe podea, se uitau pe YouTube la videoclipuri despre yale. Am terminat de găurit şi am făcut un pas înapoi ca să-mi admir lucrarea. Doar eu şi Yessica vom avea chei pentru noua yală. Şi instalasem deja un sistem nou şi la fereastra dormitorului, pe care o puteam închide din interior şi deschide din exterior cu ajutorul unei chei.

Yessica s-a aşezat pe vine şi ne privea cu ochii măriţi.

— E o fată, la cursul despre civilizaţia umană. Fratele ei lucrează în poliţie şi i-a spus că al doilea tip ucis a fost obligat să înghită nişte bucăţi de metal, apoi forţat să intre în aparatul RMN şi i-a explodat stomacul!

Mie mi s-a părut o metodă dezagreabilă de a ucide pe cineva. Criminalul, oricine ar fi fost, căuta să şocheze, lucru care avea să-i fie fatal.

— Am auzit că fac parte dintr-o societate secretă, înfiinţată cu un secol în urmă. La fiecare treizeci de ani, comit crime, am spus lăsându-le să aprofundeze ideea.

Mi-am luat geanta şi am pornit spre Centrul studenţesc să cumpăr şi ultima piesă necesară pentru noul meu sistem de pază şi protecţie. Librăria universităţii era amplasată la parterul clădirii. Acolo găseai de la cărţi şi gustări, până la aşternuturi pentru pat. Şi camere de filmat wireless. Am luat

trei, gândindu-mă să instalez una orientată către fereastra dormitorului şi alte două în spațiul comun. Erau destul de mici încât să treacă neobservate, dacă nu le căutai cu tot dinadinsul. Erau în acelaşi timp atât de puțin interesante, încât nimeni n-a băgat de seamă că am plecat cu ele fără să le plătesc.

Când am ieşit din librărie, îndreptându-mă spre oficiul poştal al campusului, am observat două persoane. Charles – am tresărit la vederea lui – vorbea cu un tip care era cu spatele la mine. Tipul era masiv, cu umerii largi şi spatele musculos sub tricoul mulat. Avea părul castaniu, ciufulit, şi dădea tot timpul din cap. Când m-am apropiat, Charles mi-a aruncat o privire. Am avut impresia că nu-i plăcea deloc individul cu care vorbea.

— Bună! am spus.

Străinul s-a întors. Era oarecum arătos şi avea un zâmbet fermecător.

— Chloe! a spus el.

— Ne cunoaştem?

Charles zâmbea ca pisica de Cheshire.

— De la petrecerea lui Charles, a spus străinul, fără să vadă expresia de pe chipul prietenului său.

— Îți dai seama ce impresie ai făcut, a spus Charles ironic. El e Chad, preşedintele SAE.

Am zâmbit şi i-am întins mâna. Chad, tipul care confirmase alibiul lui Will, în noaptea cu pricina… Mâna lui mare, caldă, a cuprins-o cu totul pe a mea şi nu m-am grăbit să o retrag. Atunci am văzut că avea un ceas inteligent, ca al meu. Privirea mi-a fugit către Charles, care mă privea impasibil.

— Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim mai mult la petrecere, a spus Chad.

— Sunt sigură că ne vom mai vedea.

— Poate îmi dai numărul tău de telefon, a zâmbit el. Chiar mă gândeam să i-l dau, doar ca să-l enervez pe Charles, care mi se părea că făcea pe intangibilul în ciuda relației noastre, dar tocmai atunci a sunat telefonul lui Chad. Iertați-mă, e bunica! S-a îndepărtat cu telefonul la ureche, ca să audă mai bine. Perfect, aveam nevoie de o clipă doar cu Charles, ca să-i spun despre Andre.

— Se pare că dragul nostru preşedinte te place, a spus el.

— E unul dintre noi? am întrebat în şoaptă.

— Poate!

— Poftim? Este sau nu?

— Nu-ți spun!

— Ce vorbeşti? Nu erai tu cel care mă avertiza? Dacă trebuie să mă feresc de cineva, sunt ceilalți din program?

— Poate! Dar nu am de gând să-ți spun cine sunt.

— Îi ştii pe toți? am insistat.

— Nu!

— Spune-mi-i pe cei pe care-i ştii!

— De ce?

— Tot nu ai încredere în mine? Am făcut un semn către spate. Şi eu care mă pregăteam să-i spun despre Andre.

— Mi-am dat seama după aceea că e posibil să te fi dus să-ți cumperi o armă mortală, bazându-mă pe ce? O poveste şi nişte vânători care puteau fi false. Când mi-ai spus că ai urinat cu sânge, te-am crezut pe cuvânt.

— Este adevărat! am spus printre dinți. Felul în care spusese „te-am crezut", sunase ca şi cum ar fi fost dezgustat că avusese încredere în mine.

Charles mă studia atent. Nu auzisem pe nimeni spunând „ochi de un verde sfredelitor", ca şi cum albastrul ar fi deținut monopolul când venea vorba de „sfredelire", însă ochii lui chiar mă străpungeau în timp ce mă privea, căutând parcă să vadă fisurile din sufletul meu. S-a aplecat spre mine.

— Crezi că asta e o joacă, nu-i aşa? a şoptit. Te joci cu mintea mea, şi asta are legătură cu Will.

— Nu mai vorbi despre el, am şoptit la rândul meu. Fix când crezusem că l-am prins, se întorcea împotriva mea.

— Recunoaşte, n-o să avem niciodată încredere unul în celălalt.

Mi-am îmblânzit privirea.

— În timp ce tu erai ocupat gândindu-te la ce e mai rău în legătură cu mine, eu am făcut progrese cu ancheta, cu aflarea numelor celor din program.

— Ca să întocmeşti o listă cu țintele?

Am dat ochii peste cap.

Şi-a îndreptat manşetele jachetei.

— Ştii că am o armă, da? a spus fără să mă privească.

— Bravo ție! Chad se plimba, vorbind la telefon, în apropiere. Spune-mi, cel puțin, dacă *el* e unul dintre noi.

Charles a ridicat din umeri, amuzat.

— Nu ştiu dacă ar trebui să te avertizez pe tine în legătură cu Chad, sau pe el în privința ta.

— Mi se pare mie, sau eşti gelos?

— De ce aş fi gelos?

— A trecut ceva timp de când am făcut sex, iar el arată bine, am mințit. Chad era un tip bine, evident, dar prea musculos pentru mine.

Charles a strâmbat din nas.

— Dacă e genul tău, îți urez succes!

Am făcut un pas spre el. Un pic prea aproape.

— Poate că altul e genul meu, am spus.

— Pentru că sigur mă interesează o studentă în primul an, scrântită, cu tulburări de comportament…

— Minți!

— Am o iubită!

— Crezi că ea te-ar putea înțelege vreodată cu adevărat?

— Am treabă, mă pregătesc pentru alegeri, mi-a răspuns iritat.

După ce a terminat de vorbit, i-am dat lui Chad numărul meu de telefon. În cazul în care Charles nu voia să mă ajute, voi colabora cu Andre. Şi Chad devenea din ce în ce mai promițător, din multe puncte de vedere.

Cum am ieşit din subsol, telefonul mi-a bâzâit invadat de notificări. Nu aveam niciodată semnal la subsol. Primisem două meme-uri de la Yessica şi cineva îmi dăduse tag pe Instagram. Curioasă, m-am oprit să verific. Cel care îmi dăduse tag se numea Pinprick52, un cont necunoscut, dar tot timpul mă urmăreau persoane pe care nu le cunoşteam sau tipi care încercau să mă abordeze. Când contul lui Pinprick52 s-a încărcat, am văzut că poza de profil era un cadru foarte strâns al ochiului unui animal. Restul fotografiilor erau stupide: exteriorul unei clădiri. O imagine fără valoare artistică deosebită, cu nişte studenți mergând spre sala de clasă. Nu folosise filtre sau efecte speciale. Am apăsat să văd fotografia în care fusesem etichetată.

Era o fotografie cu mine. Eram în sală, la un curs. Cel care o făcuse, stătuse afară, în dreptul ferestrei. Era de la cursul de literatură franceză – vedeam cuvintele pe tablă. Însă eram eu, fără îndoială, surprinsă în timp ce răsuceam neştiutoare o şuviță de păr pe deget, la mai puțin de cinci metri distanță de cel care mă urmărea. Am rămas pe loc, cu telefonul la piept, şi am privit în jurul meu la studenții care treceau pe lângă mine, la ferestrele iscoditoare ale clădirilor, la toate locurile unde cineva ar fi putut sta la pândă. Oare mă privea şi acum? Am ridicat degetul mijlociu, pentru orice

eventualitate: *Te aştept, dobitocule!*

27.

— Intră! spuse Leonard, ridicându-se de la birou pentru a se aşeza în unul dintre fotoliile de piele din încăpere. Andre intră şi se aşează în fotoliul alăturat, cu umerii plecați.

— Mă bucur că ne vedem! Ultimele săptămâni trebuie să fi fost foarte stresante pentru tine. Andre nu fusese foarte vorbăreț în şedințele de urgență pe care Leonard şi Elena le programaseră imediat după incidentul cu Michael. Era greu de spus dacă fusese şocat sau rămăsese nepăsător în fața unui eveniment tragic. Cel puțin, în discuțiile față în față – jurnalele de dispoziție indicau că era stabil, preocupat de alte lucruri.

Andre ridică din umeri.

— Nu vreau decât să mă lase poliția în pace.

— Nu ai reuşit să îl identifici pe cel pe care l-ai văzut?

Andre neagă cu un gest.

— N-am reuşit să vorbim despre asta data trecută, pentru că aveam nevoie de puțin timp, dar vreau să-ți spun că sunt impresionat de felul în care te-ai purtat în noaptea aceea. Într-o situație periculoasă, ai alergat în ajutorul altcuiva.

Chipul lui Andre căpătă o expresie studiată.

— M-am gândit că dacă îi salvez viața o să fiu privit ca un erou şi că povestea va ajunge virală. Nu mi-am dat seama că va muri, iar eu nu îmi voi mai recupera hanoracul. Şi nici că poliția va crede că eu am făcut-o.

— Le-am spus să nu îşi facă griji în privința ta. În orice caz, am vrut să ştii că apreciez ceea ce ai făcut, indiferent ce te-a motivat.

— Mulțumesc!

— Încă un lucru, am văzut parcurgând jurnalele de dispoziție că ai fost foarte activ politic, în ultima vreme. Ai fost la proteste?

Andre părea rezervat. Leonard cunoştea expresia, o vedea frecvent la pacienții psihopați. Încercau să-şi dea seama ce voiau ceilalți să afle de la ei, pornind de la premisa că aceştia se vor folosi apoi de cele aflate ca să-i manipuleze. Pentru că asta ar fi făcut ei înşişi.

— La câteva. La unul, acum câteva zile, la altul, săptămâna trecută. Zilnic e câte unul.

— Îmi aduc aminte de protestele împotriva luptelor din Vietnam şi Watergate. Şi eu am participat.

— Ați fost la proteste?

— O, da, erau vremuri tulburi. Eram acolo, cu pancartă, părul lung, mărgele la gât, dacă îți poți imagina.

Pe chipul băiatului apăru un zâmbet slab adâncindu-i gropițele din obraji. Dispăru însă la fel de repede.

— Te consideri activist? îl întrebă Leonard.

Andre îşi vârî mâinile în buzunarul tip manşon al hanoracului şi negă dând din cap.

— Nu, dar cred că e interesant. De fapt, populația de culoare de asta e preocupată acum: trezirea spirituală. Vrei să fii interesant, participi la proteste şi vorbeşti despre Audre Lorde sau ceva. E amuzant, cred. Prietenii mei sunt interesanți.

— Dar despre cauzele celor întâmplate săptămâna trecută, Black Lives Matter?

Acum Andre zâmbi larg.

— Viața mea contează! Eu merg doar să înregistrez evenimentele.

— Să fii un martor al istoriei?

Andre se încruntă.

— Nu la propriu. Am făcut fotografii pe care le-am trimis la *Daily Owl*. O să mă ajute când aplic pentru stagiatură.

— De ce te interesează jurnalismul? întrebă Leonard. Andre menționase în timpul primei lor şedințe că voia să îşi ia diploma în jurnalism, apoi, după o pauză, adăugase administrarea afacerilor sau studiile economice.

Andre şovăi, cu ochii la prespapierul de pe masa dintre ei.

— Informația înseamnă putere.

— Şi asta te atrage? Andre încuviință din cap. Ce aspecte ale vieții sociale vrei să abordezi?

— Pe cele care atrag cât mai multe vizualizări.

Leonard îşi răsfoi notițele, hotărându-se să schimbe subiectul discuției.

— La ultima noastră discuție, am vorbit puțin despre perioada aceea, când aveai treisprezece ani.

— Da!

— Până atunci, rezultatele tale şcolare fuseseră foarte bune.

— Şcoala e plictisitoare uneori.

— Aşa că ai început să intri în bucluc?

— Toată lumea intră în bucluc. Copiii sunt neastâmpărați. Asta făceau toți.

— Care „toți”?

— Fratele meu. Prietenii lui. Toți prietenii mei. Andre se opri, însă Leonard îl aşteptă să continue. Nu ştiu. Uneori, aveam impresia că oamenii începeau să distrugă lucruri din plictiseală.

— Asta te-a făcut să ai probleme cu poliția?

— M-au trimis la psihologul şcolii, care mi-a zis că am tulburări de comportament. Leonard nu spuse nimic. Andre bătu din picior. Se uită la ceas.

— Vorbeşte-mi despre familia ta.

— Nu vreau să vorbesc despre ei.

— Despre ce vrei să vorbeşti?

— Despre programul acesta. Funcționează?

Evident, nu era primul pacient neîncrezător în privința temeiniciei programului sau a metodelor folosite. Leonard avusese destui pacienți care simțiseră nevoia să-i țină prelegeri despre domeniul lui de specialitate. Era un test, dar pentru cineva ca Andre putea fi şi o mască de protecție a propriei vulnerabilități: teama că nu progresa.

— Aş spune că a avut un succes notabil.

— De când funcționează?

— O, de aproape zece ani, dacă socotim şi anii în care a fost subvenționat. Dacă vrei, sunt bucuros să-ți spun mai multe despre munca de cercetare din spatele modificării comportamentale…

— Chiar ne putem schimba? Devin oamenii mai buni pe zi ce trece?

— N-aş face asta, dacă n-aş crede că oamenii se pot schimba. Şi n-aş spune nici că schimbarea se petrece peste noapte, dar, cu puțin efort, progresul este vizibil.

— Au fost şi pacienți excluşi din program?

— Nu, nu am exclus niciodată pe nimeni din program. Există însă şi pacienți dificili, şi trebuie să fii pregătit să ți se împotrivească.

Andre se holba la pantofi.

— Dar nu credeți că sunt şi unii care chiar nu pot fi recuperați?

Leonard şovăi.

— Tocmai de aceea am înființat acest program. Andre ridică imediat capul. Ceva îi atrăsese, fără îndoială, atenția. Unii oameni sunt considerați irecuperabili, iar eu privesc aceste situații cu o tristețe profundă. Mă gândesc la toate momentele din viața acelor oameni, când ar fi putut să o ia pe un alt drum şi la cum ar fi putut societatea să-i sprijine într-o alegere

corectă. Mă gândesc că domeniul psihologiei i-a dezamăgit pe aceşti oameni.

— Vă e milă de ei?

— Când sunt optimist.

— Mie nu îmi e milă de astfel de oameni, precum cel care l-a ucis pe tipul acela.

— Să-ți spun ceva, Andre, spuse Leonard lăsând deoparte caietul de notițe, situația la care ai fost martor, cu două săptămâni în urmă, a fost traumatizantă şi reacția ta a fost una altruistă. Nu cred că ai făcut asta doar pentru a fi privit ca un erou.

— Nu, aşa este.

— Are legătură cu sora ta? Cu nevoia de a ajunge la timp să salvezi pe cineva?

Andre tăcu.

Leonard notă ceva în caiet. Tânărul refuzase încă de la prima întâlnire să discute despre familia lui. În ritmul acela, vor trece luni până să stabilească o apropiere între ei, iar întâmplarea cu Michael era deja un regres. După ce, la treisprezece ani, fusese diagnosticat cu tulburări de comportament, nu părea să fi primit vreun tratament substanțial. Comportamentul lui Andre şi problemele cu şcoala continuaseră încă doi ani, abia apoi începuseră să se rărească. Ceva îl făcuse să se schimbe şi terminase şcoala cu rezultate nu strălucite, dar bune. Întrucât dovedea capacitate de autocontrol, asta făcea din el un caz deosebit de interesant. Indiferent ce se petrecuse, Leonard avea încredere că, mai devreme sau mai târziu, va descoperi.

28.

Ne întâlnim toți trei. Ne vedem @Charles într-o oră, scrisese Chloe în mesajul său, adăugând şi o hartă cu locația. Andre vârî telefonul în buzunar. Prietenii lui erau alături, aşezați pe podea, în dormitorul lui Dee. Sean povestea cum căzuse pe scările rulante de la metrou, provocând râsul isteric al tuturor. Beau rom cu Coca-Cola şi ascultau muzică. Andre ştia că trebuia să plece în curând şi şovăia. O parte din el îşi dorea să rămână alături de prietenii lui. Aceeaşi parte îl făcea să se simtă vinovat că îşi mințea colegul de cameră şi pe toți ceilalți prieteni cu privire la cine era cu adevărat, cum intrase la facultate şi ce făcea, de fapt, acolo. Faptul că îi spusese, pe jumătate, lui Sean despre interesul lui în cazul ucigaşului SVD făcea să-i fie şi mai greu. Sean îi înțelegea interesul, dar nu ştia care era miza. Stătea acolo, prefăcându-se că nu era îngrozit de prezența în campus a unui criminal nebun, fără să le poată vorbi prietenilor lui despre asta. Cine s-ar purta aşa? O persoană care ştia că peste patruzeci de minute se va ridica şi va pleca, în loc să rămână să-şi petreacă timpul cu fata pe care o plăcea. Prietenii lui vor rămâne pe loc, continuându-şi viața normală de studenți. El, nu. Andre se scuză că trebuia să plece, suportând cu amabilitate glumele celorlalți, cum că fie avea o întâlnire fierbinte, fie avea nevoie la toaletă.

Ajuns afară, în aerul rece, Andre se înfioră şi îşi trase fermoarul jachetei până sus. Era ora nouă, adică nu foarte târziu, şi pe străzi încă erau studenți. Ar fi vrut să-şi ridice gluga, pentru că îl făcea să se simtă cumva protejat, dar aceasta îi bloca vederea periferică. De când Chloe îi spusese că părea să existe o legătură între crime, încercase să nu meargă nicăieri singur. Fusese uşor pentru că, pe de-o parte, Sean era aproape dependent de el şi, pe de alta, întotdeauna se găsea cineva dornic să meargă la masă sau să pună la cale ceva împreună. Însă şi atunci când încerca să studieze sau participa la seminare, se întreba dacă nu cumva cineva din sală stătea la pândă, urmărindu-l. Cineva care ştiuse că Michael era singur în noaptea aceea, în laborator. Care ştiuse unde şi la ce oră era Keller programat la RMN. Oare ştia şi unde locuia el? Şi că mergea singur undeva?

Andre zări un grup de fete, puțin mai în față, mergând în aceeaşi direcție cu el. Erau toate îmbrăcate la fel. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Grăbi puțin pasul să le ajungă, şi, acolo, între ele, flecăreala despre plăcile de îndreptat părul i-au mai alinat teama. *Chloe arată exact ca fetele astea,* îşi

spuse şi imediat simți cum i se încordează mușchii spatelui. Un psihopat, se pare, nu arată neapărat ca un nebun, cu ochii ieşiți din orbite. Îi verificase conturile de pe paginile de socializare şi i se păruse că arată ca o fată normală (dacă nu luai în seamă faptul că avea cu douăzeci la sută mai multe selfie-uri decât o fată obişnuită).

Apoi începu să îşi spună că trebuia să aibă încredere în ea. Nu era ea ucigaşul, l-ar fi putut ucide cu uşurință în noaptea în care se cunoscuseră. Era totodată hotărâtă să afle cine era acesta – nu se aşteptase ca ea să stea la pândă în capul scărilor şi să facă fotografii, aşa cum hotărâseră. Dar o făcuse. Nu avea de ales, trebuia să aibă încredere în ea şi era surprins de uşurința cu care uita că, de fapt, vorbea despre o psihopată. Aproape că îi făcea plăcere să lucreze cu ea, însă acum îi cerea să intre în bârlogul lupului, să întâlnească un alt psihopat în care declarase fățiş că nu are încredere.

Andre privi cu tristețe fetele schimbând direcția la un semafor; una dintre ele îi făcu semn cu mâna şi îi trimise o bezea. Parcurse ultima stradă în grabă, singur, şi răsuflă uşurat când o văzu pe Chloe aşteptând lângă cabina telefonică, în fața unei clădiri. Apartamentul lui Charles era în unul dintre blocurile acelea de lux, cu ferestre cât peretele, care apăreau precum ciupercile după ploaie în DC. Chloe era îmbrăcată în ținută sport şi avea jurnalul la subraț.

— Fii pe fază, îi spuse ea, nu crede nimic din ce spune şi, mai târziu, mă aştept să îmi spui ce impresie ți-a făcut. Uşa se deschise cu un bâzâit. Portarul, aşezat la biroul lui de lângă lifturi, îi măsură din privire, dar Chloe îi zâmbi dezarmant.

— E periculos? o întrebă Andre în lift.

— Cine, Charles? Chloe îşi aranjă părul. Nu ştiu. N-ar trebui să te vezi cu el în lipsa mea. E imprevizibil.

Andre începu să-şi muşte interiorul obrazului. La cum arăta clădirea, se gândea deja la tipul din *American Psycho.* Cumpărase un cuțit, de la un magazin pe 14th Street, şi îl ținea sub cămaşă.

— Ai găsit ceva? întrebă, încercând să-şi alunge teama din voce. Nu avuseseră timp să stea la pândă decât de două ori. Pe unul dintre subiecți nu reuşiseră să-l identifice cu ajutorul programului de recunoaştere facială, celălalt se dovedise a fi un jucător de fotbal, pe nume Orvel Hines, care fusese internat într-o clinică de dezintoxicare, în afara oraşului, în timpul ambelor crime. Chloe spuse că va mai încerca să-l identifice pe celălalt.

Clătină din cap.

— N-ar trebui să vorbim despre ceea ce facem, în prezența lui Charles. El ştie mai multe decât noi despre program, ştie numele studenților din anii mai mari. Să-l facem să ni le dezvăluie, apoi verificăm singuri. Totodată, am nevoie să-l distragi câteva minute, să arunc o privire prin apartament.

Lui Andre i se părea prea multe intrigi, dar se gândi că era firesc pentru un psihopat. Urcară până la ultimul etaj şi se opriră în dreptul unei uşi din spatele căreia răsunau acorduri de pian. Chloe bătu în uşă, muzica se opri şi le deschise un tip alb. Pentru cineva care se temea să nu fie ucis, era surprinzător de vesel.

— Charles Portmont! spuse, şi îi întinse mâna lui Andre.

Andre se prezentă şi încercă să pară la fel de relaxat cum era şi Chloe, dar într-o manieră mai masculină. Apartamentul lui Charles nu semăna deloc cu o casă tipică de student – lipsea posterul jalnic cu o femeie pe jumătate goală, nu erau cutii de bere împrăştiate peste tot. Sufrageria era spațioasă, decorată cu gust, suficient de mare cât să cuprindă un pian cu coadă fără a deveni aglomerată. Aspectul general al apartamentului era foarte plăcut, dar nepotrivit pentru cineva de vârsta lor.

Charles le aduse bere din frigider şi pahare.

— I-am spus lui Kristen că am musafiri şi ne-a pregătit un platou cu brânzeturi.

Andre se uită pe masă. Un platou din ardezie, pe care se aflau câteva sortimente de brânză, nişte fructe confiate şi bucățele mici de pâine prăjită.

— Cine e Kristen? întrebă el.

Charles făcu semn către o fotografie de pe perete. În ciuda faptului că era îmbrăcat în tricou şi blugi, Charles avea un aer straniu de protocolar. În douăzeci de ani, putea să joace cu succes rolul unui om de afaceri malefic, într-un film.

— Prietena mea, spuse el mândru, arătând către fotografia în care cuprindea cu brațul o fată aflată la limita dintre „frumoasă” şi „sexy”.

Chloe se apropie tiptil de ei.

— Kristen a ținut să o înrămeze, nu-i aşa?

Charles se încruntă într-un fel care îi confirmă fetei că avea dreptate. Între ei plutea o tensiune pe care Andre nu o înțelegea.

— Bere? îl întrebă Charles. Zâmbetul îi era puțin prea larg. Deschise berea în fața lui şi turnă în pahar, putea să bea liniştit. Chloe sorbea deja din paharul ei. Luă şi el o gură din lichidul amărui.

Tânăra merse lângă pian şi aşeză berea pe el. Charles se grăbi să pună un suport de pahar dedesubt, încruntându-se din nou. Chloe săltă capacul de pe clape şi cântă încet *Mary had a little lamb,* cu o octavă mai jos decât trebuia. În tot acest timp, Charles o privi nemişcat. Andre se uita la ei din celălalt capăt al încăperii, simțind cum i se ridica părul pe ceafă. Erau cuplul simpatic care pretinde că li s-a stricat maşina în fața casei tale, în filmele de groază. Şi tu îi primeşti pentru că, desigur, nu au cum să fie periculoşi…

— Da, n-a fost deloc sinistru, spuse Charles.

— Sinistru? Eu sunt cea care a organizat această întâlnire, în ciuda faptului că eşti un măgar. Se întoarse către Andre. I-am povestit despre întâlnirea noastră şi că, practic, te-am eliminat de pe lista suspecților. Ceea ce înseamnă că am redus numărul acestora. Apoi i se adresă mai mult lui Charles. Se aşezase pe canapeaua elegantă din piele, deschizând jurnalul. Avem două subiecte de discutat.

Charles rămase pe loc plimbându-şi amuzat privirea de la ea la Andre. *Vrea să-l plac,* îşi dădu Andre seama, *şi să facem front comun împotriva ei.*

— Wyman, spuse Chloe. Avem nişte revelații foarte interesante despre Wyman. *Avem?* se miră Andre. Păruse foarte sceptică ultima oară când vorbiseră despre asta. Îşi alese cu grijă locul, aşezându-se în fața lui Chloe şi Charles, gândindu-se că astfel nu părea intimidat de ei. Oare era sigur să mănânce din brânză? Arăta bine.

— Credeți că Wyman e criminal în serie? întrebă Charles zâmbind. De ce *zâmbea?* Sorbi fără grabă din bere, apoi îşi sprijini glezna unui picior pe genunchiul celuilalt, legănându-l. Ei, bine, putem să trecem la punctul doi din agendă. M-am documentat şi eu în privința lui Wyman şi nu e cazul să-l hărțuiți, spuse Charles.

— Cum adică?

— Îl ştiu pe Wyman de trei ani.

Chloe îşi dădu ochii peste cap.

— Mă gândeam să-l urmăresc într-o seară, să văd unde locuieşte. Noi…

— Am făcut-o deja, spuse Charles cu mulțumire de sine. Anul trecut. Voiam să văd cum arată nevasta lui. Însă m-a prins. A fost amuzant, m-a ocolit o stradă întreagă. Nu mi-am dat seama, dar apoi s-a luat de mine.

— Ce a spus? întrebă Andre, neputându-şi stăpâni fascinația, în ciuda faptului că Charles exagera.

— N-a fost surprins. Am impresia că, de-a lungul timpului, şi alți

pacienți au mai încercat. Dar am aflat că locuieşte în Foggy Bottom. Am pus doi oameni de-ai tatălui meu să-i verifice locuința, cu două zile în urmă.

— Tatăl tău „are oameni”? se miră Andre.

— Tata e un om foarte bogat, care a primit nenumărate amenințări cu moartea din partea activiştilor de mediu. În fine, i-au percheziționat locuința când era la serviciu.

— Dovedeşte-o! spuse Chloe agitată.

Charles se întoarse către măsuța de cafea de lângă canapea. Ridică un prespapier – un fragment de geodă – ridică un teanc de hârtii şi i le întinse apoi lui Chloe. Ea le primi cu buzele strânse de ciudă. Andre se aşeză alături de ea şi se uitară împreună pe raport. Era un inventar al lucrurilor din casa lui Wyman, configurația computerului, conținutul garajului, până şi cel al maşinii de spălat. Însă, îşi dădu seama Andre, nu ştiuseră să caute informații despre ucigaşul SVD.

Chloe lăsă hârtiile să cadă şi Andre le ridică.

— De unde ştiu că nu ai scris *tu* asta?

Charles oftă.

— Îți pot arăta e-mailul. Deschise laptopul şi i-l arătă. Îl cheamă Mercer, pe omul tatălui meu. Face tot felul de lucruri.

— Ei, bine, eu şi Andre nu-l eliminăm întru totul pe Wyman, spuse ea făcând un semn către Andre, care îl informă pe scurt despre legătura dintre Wyman şi SVD. Acesta studia cu atenție expresia lui Charles, în general, indiferentă şi, de la sosirea lor, pendulase între amuzament şi înfumurare. Însă, pe măsură ce Andre vorbea, Charles devenea din ce în ce mai uimit. O reacție sinceră; expresia amuzată era doar o mască.

— Pe scurt, Wyman a avut o legătură cu un criminal în serie cunoscut, iar crimele din campus au început să se petreacă la împlinirea a douăzeci de ani de la prima crimă comisă de SVD, încheie Andre. Aşa că, poate e un imitator, sau un student din program sau ceva asemănător…

— Sau poate amândouă, îl întrerupse Chloe.

— Cred că Wyman ştie mai multe decât spune şi mai cred că se teme să nu fie unul dintre studenții înscrişi în program.

— Îl cunosc pe Wyman de ani buni, şi nu a zis niciodată nimic despre acest ucigaş SVD, spuse Charles.

— De ce ar fi făcut-o, tâmpitule? ripostă Chloe. De ce *ți-ar* fi spus ceva despre viața *lui?*

— Nu vă spun decât să lăsați omul în pace, zise Charles. Ştiu…

— Ştii o grămadă de lucruri pe care nu ni le spui şi nouă, îl acuză Chloe. Nu vrem decât numele celorlalți studenți din program.

— Nu ştiu cine mai e în program, spuse Charles făcând ochii mari. Chloe aproape sări de pe scaun. N-am pretins nicio clipă că ştiu, adăugă Charles descumpănit. Pot încerca să aflu. Zâmbi. Elena mă place.

Chloe nu-l băgă în seamă şi i se adresă lui Andre.

— Trebuie să luăm în calcul şi această variantă. Că tot ceea ce se întâmplă nu are legătură cu programul. Că oamenii sunt ucişi la întâmplare…

— Şi s-a nimerit ca doi dintre ei să fie în program? o întrerupse Charles.

— Pentru că te uiți doar la cei ca tine. Poate au fost ucişi mai mulți, dar noi ne-am ocupat doar de cei de la Adams.

— De fapt, s-ar putea să ai dreptate, spuse Andre. Aş încerca să alcătuiesc o bază de date cu crimele nerezolvate în ultimul an.

— Un alt aspect este că trebuie să ne luăm, fiecare, măsuri de siguranță, continuă Chloe.

Charles deschise un sertar al măsuței de cafea şi scoase o cutie neagră. O deschise, expunând un pistol. *Evident că are o armă,* îşi spuse Andre.

— Iată măsurile mele de siguranță. Ale tale care sunt? îi spuse el lui Chloe.

— Pe lângă colecția de arme, răspunse ea fără să clipească, am instalat recent un sistem de protecție. Tu? se întoarse către Andre.

— Am şi eu nişte lucruri. „Lucrurile” lui erau cuțitul, o bâtă de baseball ascunsă sub pat şi un spray cu piper cumpărat de la CVS. Noul lui stil de viață, care presupunea să fie mai mereu înconjurat de oameni, îl făcea să rămână în urmă cu studiul, pentru că era nevoit să socializeze, dar ce putea face?

— Ce ai, mai exact? insistă Chloe.

— De ce trebuie să-ți răspundă? interveni Charles. Suntem oameni în toată firea, fiecare îşi poartă singur de grijă.

— Nu vreau să mai fie cineva ucis şi nu ne ajută cu nimic faptul că tu nu vrei să-mi spui ce ştii.

— Ce-ți pasă, atâta vreme cât tu eşti în siguranță? Charles o privea cu atenție.

Chloe pufni.

— Cum o să intru la facultatea de medicină, dacă Adams ajunge faimoasă pentru crimele comise aici? Îşi duse mâinile la tâmple, frustrată,

apoi se ridică şi spuse că merge la baie.

Acesta era momentul, înțelese Andre, în care trebuia să-i distragă atenția lui Charles. Însă înainte să-şi dea seama ce ar fi putut spune, Charles se aplecă spre el. Zâmbetul de pisică de Cheshire dispăruse, fiind înlocuit de o expresie cât se poate de serioasă.

— Ascultă, ai mare grijă cu ea. Nu-i spune prea multe despre tine, nu o lăsa să afle unde locuieşti.

— De ce? întrebă Andre în şoaptă, cu inima bubuind. Îi spusese deja care era camera lui.

— De ce crezi? E periculoasă.

29. ZIUA 25

Necazurile nu se terminaseră. Nu găsisem nimic pe hard-discurile lui Will. Nu făcusem deloc progrese cu Charles; continua să se joace cu mine de-a şoarecele şi pisica, încercând să-l convingă pe Andre că eram nebună. În al treilea rând, şi cel mai important, aveam un criminal în serie printre noi.

Stăteam la birou şi, în loc să-mi fac temele, mă întrebam, din nou, dacă nu cumva Charles era criminalul. Însă el fusese cel care mă avertizase cu privire la crime, el mă dusese să-mi cumpăr o armă şi, mai ales, îi proteja pe ceilalți studenți din program fără niciun motiv, lucru straniu pentru un psihopat. Nu mi-l imaginam înjunghiind frenetic pe cineva. Nu i-ar fi plăcut să-şi umple cămaşa de sânge şi nu-l vedeam nici făcând ceva abominabil, cum ar fi să obligi pe cineva să înghită alice. Şi, dacă nu era un actor desăvârşit, ştiam că se temea un pic de mine.

Însă trebuia să mă organizez. Venise timpul să schimb tactica în relația cu Will, dat fiind că hard-discul nu dăduse rezultate. Am gândit şi regândit paşii următori.

~~*Percheziție casă.*~~

~~*Hard-disc.*~~

Inginerie socială – prieteni. Aflasem tot ce era de aflat de la Charles. Chad era cealaltă opțiune. Am scos telefonul şi i-am trimis un alt mesaj uşuratic. Începuserăm să ne jucăm aşa. Chad putea fi următoarea legătură stranie dintre cele două probleme ale mele: Will şi criminalul misterios. Chad locuia în casa frăției şi ştia probabil multe din cele ce se petreceau acolo. Şi el putea fi însă unul dintre studenții din program care omora oameni între un antrenament şi altul.

Telefon. Mai precis, actualul telefon al lui Will, pe care mă pregăteam să-l fur. Era un pas riscant, dar sosise vremea măsurilor riscante, celelalte două posibilități fiind chiar mai periculoase.

Execuție. Lucram la partea aceasta a planului de şase luni, dar nu voiam să ajung la ea decât ca ultimă soluție pentru recuperarea filmării şi ca momeală pentru etapa a patra.

Renunță. Începeam să mă obişnuiesc cu gândul că era posibil să nu recuperez filmarea. Dacă venea „ziua Z” şi nu reuşeam să pun mâna pe ea, tot aveam să-l ucid pe Will. Mă îngrijora gândul că aceasta continua să

existe undeva acolo, în adâncurile sordide ale internetului, că oamenii aveau să facă haz de modul în care fusesem batjocorită, aşa cum făcuseră în *ziua aceea*. Însă uneori trebuie să accepți că nu le poți avea pe toate.

Când am ieşit din cameră, dimineață, puțini colegi erau treji. În celălalt capăt al campusului, echipa de lacrosse se pregătea de antrenament. Acesta dura două ore. Am alergat. Rucsacul mă lovea uşor pe spate. Vestiarul echipei de lacrosse era în clădirea Centrului Sportiv Blagden, separat de sălile celorlalte discipline sportive.

Am deschis uşa de sticlă luând o expresie întristată. La intrare, un paznic în vârstă se uita la televizor, pe ESPN.

M-am îndreptat spre el cu ochii în lacrimi.

— Bună dimineața, am sunat mai devreme!

— Ce? a spus omul privindu-mă. Când mi-a văzut chipul, s-a ridicat. N-am vorbit cu nimeni.

— Dar am sunat mai devreme! Am întrebat dacă n-a găsit cineva un inel de logodnă.

— O, nu, draga mea, nu cred că a găsit cineva.

Eram gata să izbucnesc în lacrimi.

— Am căutat peste tot. Ştiu că îl aveam ultima dată când am făcut duş aici. Îmi amintesc, pentru că l-am răsucit pe deget, întrebându-mă dacă nu era cam larg şi poate ar fi trebuit să…

— Mergi şi caută-l! Spune-mi cum te cheamă, în caz că-l găseşte altcineva. Smiorcăindu-mă, i-am dat un nume fals şi numărul de telefon de la cea mai apropiată pizzerie şi, la insistențele lui, am plecat să-mi caut inelul în vestiar.

Doar că am pornit spre vestiarul băieților. Din fericire, nu era nimeni acolo. Vestiarul era un adevărat labirint, dar am găsit câteva fanioane ale echipei de lacrosse a universității. Fiecare dulap avea numele unui jucător. Am scos cleştele de tăiat metal (29,95 USD la Home Depot) şi am retezat lacătele de la dulapul lui Will şi de la alte trei dulapuri. Will avea să afle destul de repede că eu o făcusem, însă în felul acesta câştigam câteva ore; băieții vor crede că unul dintre ei se ținea de farse.

Am găsit imediat ce căutam: un iPhone negru, cu trei generații mai nou decât fostul lui telefon, dar nu asta conta. Puteam să-i accesez iCloud-ul cu ajutorul lui. Am ieşit pe uşa din spate şi am pornit spre casa lui Will. Telefonul nu era setat pentru deschidere cu amprentă. Oare îşi pusese ziua de naştere ca parolă? Evident. M-am oprit la un colț de stradă să-i văd

fotografiile. Erau arhivate după dată, dar nu mai vechi de doi ani.

La naiba! Filmul nu era acolo.

Mi-am muşcat interiorul obrazului clocotind de furie şi am pornit mai departe, continuând să mă uit la fotografii. Voiam să văd dacă mai erau alte victime, dar majoritatea imaginilor erau prostii de la facultate. Erau câteva nuduri şi seminuduri, dar fetele păreau să fie studente.

Will avea să plece de la antrenament la ora de economie, întrebându-se cine îi furase telefonul. Am mers direct spre casa lui, abia aruncând o privire împrejur, şi m-am cățărat pe burlan, simțind cum îmi creştea adrenalina. De data aceasta, fereastra era închisă şi încuiată. Am găsit o bucată de ciment pe acoperiş şi am spart geamul. Nu încăpea îndoială. Will va şti că am fost acolo. Will va afla că sunt nebună. Aproape că îmi doream să vină acasă, pentru că de data asta eram pregătită. Clocoteam de furie fiindcă fusesem agresată în subsolul casei lui, deşi ştiam că nu el mă atacase. Persoana aceea merita să fie pedepsită. Merita să se simtă amenințată.

Am intrat şi am împrăştiat cu piciorul sticla spartă prin camera despre care îmi dădusem seama că era a lui Will după o lucrare găsită pe podea. Patul, nefăcut, arăta jalnic, cu aşternuturi murdare, cearşaful care îmbrăca salteaua pe jumătate rupt, fără pătură. Am desenat cu rujul o față zâmbitoare pe ecranul telefonului şi l-am aşezat în mijlocul patului.

Am străbătut casa răsturnând lucruri, am pornit casetofonul cu volumul la maxim şi am vărsat suc de portocale pe podeaua bucătăriei. Am ieşit pe uşa din față, pe care am lăsat-o dată de perete. Uneori, n-ai de ales, trebuie să faci ceea ce simți. Mi-am muşcat din nou obrajii ca să nu zâmbesc, imaginându-mi mutra tâmpă a lui Will când va vedea ce făcusem.

Nu voiam decât să ajung mai repede acasă, să fac un duş ca să spăl de pe mine praful din casa lui Will.

Se va panica, imaginându-şi că-i instalasem ceva pe telefon, vreun program de supraveghere, sau că-i salvasem fotografiile şi e-mailurile. Pentru moment, îmi era de ajuns să-l fac să o ia razna. De fapt, mă gândisem să-i instalez ceva pe telefon, dar nu voiam să-l descopere poliția şi să ajungă astfel la mine.

Când traversam strada, în dreptul casei lui, mergând către magazinul cu brioşe, mi-a bâzâit ceasul anunțându-mă că aveam de completat un jurnal. Am oftat şi l-am ignorat, aşteptând să mă îndepărtez suficient de casa lui Will. Speram să fie profund apreciată contribuția mea la progresul ştiinței,

căci îmi pierdusem deja interesul pentru aceste înregistrări ale stărilor de spirit. Am selectat din meniu activitatea curentă: *documentare.*

Cât de agitată te simți?

2

Cât de furioasă te simți?

7

30. ZIUA 23

„Mor de curiozitate să aflu ce crezi despre Charles”, scrisesem. Aşteptam în capul scărilor, la etajul trei al Departamentului de psihologie. Andre era deja în una dintre săli. Răspundea la întrebările chestionarului premergător experimentului la care fusese programat.

„Vânzător de iahturi la mâna a doua”, mi-a răspuns el. Am râs în hohote. Nu era rău. Asta însemna că nu avea încredere în Charles. Nu eram însă convinsă nici că avea încredere în mine. Pe drum, îl testasem flirtând cu el, apucându-i afectuos brațul, dar nu păruse să observe sau reacționase surprins, ca şi cum eram o fetiță prostuță, din acelea care abuzau de emoticoane. (Ca şi cum acestea nu erau o formă de tactică a limbajului!). M-am întrebat dacă nu era unul dintre acei negri cărora le plăceau doar fetele de aceeaşi culoare cu el sau dacă nu cumva înțelesese ce făceam.

Cel puțin, era în continuare dispus să colaborăm. Pânda era, de fapt, plictisitoare – când îmi venea rândul, mă jucam pe telefon sau încercam să-mi fac temele, dar de cele mai multe ori aveam impresia că îmi pierdeam timpul. În cele douăzeci de minute, cât a durat experimentul lui Andre, o sarcină competitivă privind alocarea unor fonduri virtuale către diverse grupări studențeşti, mi-am făcut tema la franceză.

„În regulă, tocmai am răspuns la ultima întrebare – fii pe fază”, mi-a scris el.

M-am ridicat. Țineam telefonul ca şi cum tocmai mă pregăteam să îmi fac un selfie, dar camera era orientată către exterior. Am auzit paşi pe scări. Imediat ce am făcut poza, l-am recunoscut.

— Reek!

— Ah, bună! a spus el stânjenit, aranjându-şi geanta pe umăr.

— Ce cauți aici?

— Dacă faci nişte experimente pentru cursul de Introducere în Psihologie, primeşti până la trei puncte la nota finală.

— A fost interesant? l-am întrebat. A clătinat din cap cu o expresie nătângă, apoi m-a salutat bombănind şi a coborât. Oare Reek să fie criminalul? Era în anul întâi, lucru care, din punctul meu de vedere, îl plasa în categoria „puțin probabil”: Cum ar fi putut un nou sosit să cunoască atât de repede toate dedesubturile şi mecanismele locului, în aşa fel încât să se mişte fără a fi prins? Totodată, se comporta extrem de ciudat, dar asta putea

fi simplă prefăcătorie. Mi-am propus să vorbesc cu Charles sau cu Chad despre Reek, al cărui nume real nici nu-l ştiam.

„Hai odată, mocăitule!” i-am scris lui Andre.

„N-am terminat, mai am o evaluare personală.”

Am pornit pe scări în sus, întrebându-mă dacă sarcinile pe care le primeam în fiecare săptămână erau programate în aşa fel încât subiecții să părăsească sălile la ore diferite. Când am ajuns în capul scărilor, mi s-au aprins ochii: uşa laboratorului lui Wyman era deschisă, iar la biroul asistentului şedea cineva. Când m-am apropiat, am văzut că era palid, cu o mutră de iepure şi cu sprâncenele atât de albe încât păreau inexistente. Scria ceva la computer şi mânca nişte şorici. Sperasem să dau de cineva lipsit de experiență, care să nu mă întrebe de ce mă învârt pe acolo, dar majoritatea erau foarte organizate, aşa cum era Elena. Vorbesc despre fetele angajate în program ca asistente. Şi puteți fi siguri de un lucru – fetele nu gândesc cu penisul.

Mi-am netezit părul şi am mers direct la el.

— Bună, sunt Becky! i-am spus, ca şi cum ar fi trebuit să ştie că sosesc.

— Da? Avea ochii de un albastru spălăcit.

— Am vorbit cu Elena Torres mai devreme, în legătură cu postul de asistent.

A încruntat sprâncenele abia vizibile.

— Nu ştiam că facem angajări.

Mm! Poate se temea să nu-i invadeze cineva teritoriul.

— Ei, bine, am auzit că fata aceea, cum o cheamă, ştii tu care, cea cu părul? Zicând asta am făcut un gest vag cu mâna către păr.

— Angela?

— Da, Angela! Am auzit că pleacă, aşa că m-am gândit să aplic pentru postul ei.

— Ştii, trebuie să fii student în an terminal ca să aplici pentru un post aici, mi-a răspuns. Deja îmi era antipatic. Cine era el să-mi spună că nu sunt calificată? Elena m-ar fi angajat negreşit!

— Sunt! am răspuns, încercând să-mi alung asprimea din voce şi alegând un ton amabil-prostuț. Urma să avem o întâlnire şi mi-a zis să-mi pregătesc un CV şi o scrisoare de intenție. Un CV e ca o biografie, nu-i aşa? Mă prefăceam prostuță ca să nu mă perceapă ca pe o amenințare.

A pufnit.

— Da, e ca o biografie profesională, cu descrierea activității de cercetare

şi prezentările la conferințe.

— Prezentări la conferințe?

Abia s-a abținut să nu dea ochii peste cap, dar s-a mai înmuiat. Era clar că nu aveam să-i fur „laurii” în laborator.

— Presupun că doreşti postul ca să aplici pentru un doctorat în psihologie? Am dat din cap. Ei, bine, vei avea nevoie de nişte prezentări la conferințe, poate chiar şi de câteva lucrări publicate. Studiile doctorale nu sunt ca la facultate.

Era clar că îi plăcea să se asculte vorbind. Mă şi vedeam furişându-mă în camera lui din cămin, furându-i cheile: Uraganul Becky a lovit şi s-a făcut nevăzută cât ai clipi.

— Cred că pot pregăti o prezentare decentă, am toate celelalte elemente necesare, mai puțin prezentări pentru conferințe. Ai fi de acord să te uiți peste ea, când o termin de redactat? Să mă ajuți?

Trebuie să ştii cum să întrebi. Şi când ştii, întotdeauna obții ceea ce doreşti.

31.

— Ştim că este o perioadă stresantă pentru toată lumea, spuse Leonard, străbătut de un fior de vinovăție. Firește, Chloe nu avea cum să ştie că amândoi studenții uciși făcuseră parte din program. Nu putea încredința o asemenea informație unui psihopat. Leonard era deja îngrijorat de faptul că acum Charles ştia sau bănuia adevărul, deşi probabil relația lor îndelungată, de doi ani, era cea care îl îmboldise pe tânăr să-l descoasă.

Cu şapte ani în urmă, avusese loc un incident, atunci când un student din program, cu rezultate extrem de slabe la învățătură, încercase să dea universitatea în judecată pe motiv că, prin intermediul programului, îl expusese unui mediu periculos, în ciuda faptului că fusese informat cu privire la condițiile de desfăşurare a acestuia, încă de la înscriere, şi nu cunoscuse niciunul dintre ceilalți participanți. Universitatea reuşise să aplaneze conflictul fără să se ajungă în instanță, permițându-i să renunțe la semestrul ratat şi să termine facultatea la timp. După aceea, Leonard actualizase formularele de înscriere în program în aşa fel încât să evite situații similare în viitor, dar întotdeauna existau riscuri.

Chloe dădu din cap, privindu-l cu ochii mari. Stătea picior peste picior în fotoliul din piele în care se aşeza de obicei.

— Îmi pare rău pentru părinții lor. Aşa să fi fost sau doar se pricepea de minune să lase impresia potrivită? În cursul şedințelor de terapie, Chloe nu spusese niciodată nimic care să nu fie interpretabil. Îi plăcea să vorbească despre ea, păstrând în acelaşi timp o distanță pe care el nu reuşise să o micşoreze. Făcea eforturi să-şi ascundă vulnerabilitatea. Credeți că e vorba de droguri? întrebă ea

— Să lăsăm asta, Chloe. Să vorbim despre tine.

— Viața mea e plictisitoare! Nu s-ar putea să vă adresez întrebări, să ajungem să ne cunoaştem mai bine?

— Unii oameni încearcă să mă testeze ca să abată atenția de la ei înşişi. Înțeleg, terapia nu e pentru toți. Doar un pacient inteligent, cu emoții complexe, se pricepe la terapie. Wyman făcu o pauză pentru a bea puțină apă. Aşadar, vrei să vorbim despre un lucru care te preocupă sau vrei să vorbim despre mine?

Chloe se foi.

— Putem vorbi despre un vis neplăcut pe care l-am avut?

— Sigur!

Fata îşi îndreptă privirea către fereastră.

— În visul meu, eram într-o toaletă publică. Aveam pe spate o vânătaie uriaşă. Un bărbat a intrat şi mi-a atins vânătaia. Se opri, cu obrajii aprinşi. A fost o senzaţie erotică, într-un fel. Ce credeţi că înseamnă?

— Recunosc, nu sunt adeptul lui Freud. Pentru mine, visele sunt doar o compilaţie de imagini. Bărbatul era acelaşi cu cel care te rănise?

— Nu cred, dar de ce am reacţionat aşa?

— Păi, ce este o vânătaie, la urma urmei?

— Ţesut lezat sub piele.

— O vânătaie este un semn fizic. Îţi spune: „Cineva m-a rănit!”

Îl privi drept în ochi, cu o expresie intensă şi sinceră de ură. Numai pentru o clipă. Apoi reveni la prefăcătorie.

— Am făcut adesea alegeri greşite, în privinţa partenerilor romantici.

— O?

— Sunt sigură că mama sau fosta mea terapeută v-a spus ce s-a întâmplat cu Alexei.

Astfel îi oferea un subiect de discuţie despre care puteau vorbi, pentru că şi visul era un teren periculos. Aşa credea că-şi dovedea „complexitatea emoţională”, vorbind despre un lucru rău pe care îl făcuse, sperând că, în cele din urmă, îl va cuceri cu inteligenţa ei?

— Ştiu câte ceva.

— Nu a fost aşa cum vorbesc oamenii, spuse ea cu răceală. Toţi l-au descris ca pe un prădător, dar nu aşa s-au petrecut lucrurile. Era un profesor tânăr. Toate fetele erau îndrăgostite de el. Eu nu eram o virgină inocentă. Într-o zi, n-am mai avut cu cine să mă întorc acasă şi m-a dus el cu maşina. Am vorbit tot drumul. Aveam atâtea în comun.

— Crezi că o fată de cincisprezece ani şi un bărbat de douăzeci şi doi de ani au atât de multe lucruri în comun?

— Eram pe aceeaşi lungime de undă. Mai avusesem iubiţi, dar atunci a fost prima oară când am simţit că atracţia era reală. Întâmplarea făcea să-mi fie profesor. Când l-am sărutat prima oară, mi-a zis că nu e bine. „De ce?”, l-am întrebat, iar el a spus că din cauza vârstei noastre. I-am zis: „De ce trebuie să ne supunem unei legi arbitrare care stabileşte la ce vârstă avem voie să ne atingem?”.

— Hai să facem un exerciţiu, chiar acum. Cred că te vei descurca de minune. Spunând asta, îi captă imediat interesul. Să presupunem că nu eşti

de acord cu vârsta considerată de lege potrivită pentru consimțământ. Însă accepți faptul că trăiești într-o lume unde există reguli cu care nu eşti de acord, corect?

— Sigur… răspunse ea cu tonul celui care nu înțelegea încă încotro se îndrepta discuția.

— Ce se întâmplă când există aceste reguli şi eşti prinsă încălcându-le, indiferent că eşti de acord cu ele sau nu?

— Nu m-am gândit că vom fi prinşi.

— Te-ai gândit care vor fi consecințele pentru el sau pentru tine, dacă ați fi fost prinşi?

— Numai despre mine au vorbit! exclamă Chloe înfigându-şi unghiile în brațele fotoliului. Toată lumea a vorbit despre mine, numai răutăți. Nimeni n-ar fi aflat, dacă el n-ar fi fost idiot.

— Ce vrei să spui? Credeam că mama ta a aflat şi a informat conducerea şcolii.

— Aşa ți-a spus? Chloe îşi privi o unghie vopsită cu ojă liliachie. Alexei se mai vedea cu o elevă. Au fost atât de idioți: se furişau în sala de spectacole şi cineva i-a surprins. Chloe nu se putea stăpâni, era atât de mândră de ea. Toți părinții au fost indignați.

— Care au fost consecințele?

— El a fost concediat. S-a scris în presă, prin urmare mă îndoiesc că s-a mai putut angaja ca profesor. Mama a încercat să mă mute la o şcoală cu internat, ceea ce n-avea niciun sens, din moment ce el nu mai era acolo.

— A încercat?

— Nu voiam să merg la altă şcoală. Nu voiam să plec din oraş, aveam multe proiecte în lucru. Era uşor să o vezi ca pe o tânără visătoare, cu preocupările fireşti ale oricărui student. Însă mama lui Chloe îi spusese că renunțase să o trimită la altă şcoală *de teamă.*

Chloe îşi legăna un picior.

— Toată lumea a uitat scandalul într-o săptămână. Un fost absolvent, unul de succes, se întorcea în oraş pentru Ziua Recunoştinței. A avut un accident de maşină, a intrat într-un copac, pe un câmp. S-a dovedit că un accident mortal era mai interesant decât un subiect de scandal.

— Îl cunoşteai?

— Oarecum. Toată lumea a vorbit numai despre asta. Maşina explodase, dar n-a trecut nimeni pe acolo o vreme, aşa că a ars. Când l-au găsit, era mort. Prăjit!

32. ZIUA 20

Telefonul nu-mi oferise niciun rezultat, aşa că trebuia să schimb abordarea. Will mă blocase pe toate conturile de socializare, lucru deloc surprinzător după mizeria pe care i-o lăsasem acasă.

Etapa următoare a fost aproape amuzantă, ceva ce puteam face de pe telefon în timp ce vorbeam cu prietenele mele, încercând tipuri noi de măşti cosmetice şi comentând ultimele bârfe, în camera lui Molly.

Mi-am încărcat pe un telefon cu cartelă aplicația de întâlniri pe care o folosea Will. Telefonul acesta era o investiție majoră pe care o făcusem cu ani în urmă: îl plătisem cu numerar şi îl încărcăm lunar, dar nu efectuasem niciodată convorbiri. Mă folosisem doar de internet, şi asta numai după ce instalasem o aplicație pentru protejarea identității.

Am început să creez conturi false folosind imagini cu fete atrăgătoare luate de pe Instagram, adăugând câteva rânduri neroade la descriere, gen: „Netflix şi relaxare” şi „Îmi place să mă distrez”. Apoi am descărcat o aplicație care trimitea „da” tuturor bărbaților cu vârste între nouăsprezece şi douăzeci de ani, din zona mea, obținând astfel o listă a tuturor celor care îşi exprimaseră interesul față de fetele din haremul virtual creat de mine. Urma apoi să îl caut pe Will printre ei.

În câteva minute, au început să curgă reacțiile.

M-am lăsat pe spate, încercând să separ zvonurile de fapte, în timp ce prietenele mele continuau să vorbească despre crime.

— Vor să impună interdicții de circulație în campus, a spus Yessica răspândind un zvon pe care îl auzisem deja. Doi studenți uciși. Părinții începuseră să-şi facă griji.

Însă o interdicție de circulație? Nu aveam nevoie de aşa ceva.

Mi-a bâzâit telefonul. Era un mesaj de la Charles. Mă invita la un eveniment. Am accesat linkul inclus şi am citit ştirea: fusese ales preşedintele Consiliului studenților. I-am răspuns trimițând un emoticon cu o sticlă de şampanie. Nu eram hotărâtă să merg.

Era joi seara, aveam fața acoperită cu pastă de avocado şi trebuia să filtrez profilurile de pe site-ul de întâlniri. Pe de altă parte, abia mă înscrisesem, Will nu avea cum să reacționeze imediat. În plus, trebuia să-i intru în grații lui Charles. M-am ridicat anunțând că mergeam la petrecere, am întrebat cine mai voia să vină, iar clanul m-a ajutat să mă pregătesc. O

oră mai târziu, cu chipul strălucitor, o rochiță scurtă de culoarea vinetei şi un colier împrumutat de la Yessica eram gata.

Ne-am întâlnit mai mulți în dreptul Centrului studențesc şi am pornit împreună către un club de noapte numit SAXX. Am intrat. Peste tot în interior erau draperii din brocart roşu, decorațiuni din lemn vopsit auriu, pereții erau îmbrăcați în catifea. Angajații mişunau îmbrăcați în costume de cabaret. O adunătură pestriță de oameni dansa. Erau şi tineri, dar şi mulți bărbați ce păreau să lucreze la Banca Mondială, însoțiți de femei frumoase cu aer est-european.

Studenții erau pe ringul de dans. Într-un colț l-am văzut pe Charles alături de Kristin şi Derek. Eu am rămas într-un grup de fete, îl spionam pe Chad, care era la bar şi care, fie împlinise douăzeci şi unu de ani, fie avea acte false, căci cumpăra băuturi. Grozav! Se părea că avea să fie o noapte distractivă şi productivă în acelaşi timp. M-am dus lângă el. Dinții aproape îi străluceau în întuneric. A strigat ceva către mine şi a comandat vodcă.

— Poftim? am zis aplecându-mă către el şi aşezându-mi mâna pe brațul lui. Era păros şi cu vene pronunțate. A repetat ce spusese şi l-am simțit că zâmbea. Nu *părea* criminal. Ca să fiu sinceră, nici eu nu par.

Am dansat cu toții, în afară de Charles şi Kristen. M-am purtat ca şi cum n-ar fi fost acolo, deşi era petrecerea lui, pentru că dacă voiam să mă simt bine nu depindea decât de mine. Chad, tipic băieților musculoşi, dansa stând pe loc şi legănându-şi capul. Nu l-am zărit pe Will şi nu îl văzusem nici pe lista celor invitați.

Am dansat în cerc, cu Derek în mijloc, prostindu-se. Am râs în hohote sorbind cocktailuri diluate şi bere. Muzica răsuna făcându-mi trupul să vibreze. Părul îmi transpirase, dar nu-mi păsa pentru că toată lumea era transpirată.

Pe ringul de dans a năvălit un grup de străini, aglomerându-l, rupând cercul nostru. M-am pomenit lângă Charles. În întuneric şi sub lumina stroboscopului tricoul lui alb părea fosforescent. Abia dacă se mişca în ritmul muzicii, cu o bere într-o mână, lângă şold, cu cealaltă dându-şi peste cap părul transpirat. Mi-am ridicat privirea către el, conştientă că nu mai stătuserăm niciodată atât de aproape unul de altul şi că iubita lui era lângă noi, în mulțime. Buzele i s-au întins într-un zâmbet slab şi în jurul pupilelor dilatate zăream o dungă îngustă de culoare.

— Dansează! i-am spus, ironizând faptul că abia se mişca. A râs. Eram aproape lipiți unul de altul, aşa că nu mi s-a părut deplasat când şi-a pus

mâna pe spatele meu. M-am adaptat natural, lăsându-mă condusă. Mi-am plecat capul şi i-am atins cămaşa cu fruntea. Dintr-odată, berea a dispărut şi avea ambele mâini pe şoldurile mele. I-am petrecut un braţ pe după gât şi cu cealaltă mână mi-am îndepărtat părul transpirat de pe faţă. Am îndrăznit să-mi ridic ochii doar o clipă şi privirile ni s-au întâlnit. M-a cuprins un soi de beţie.

Nu mai existau decât muzica şi trupul lui Charles lipit de al meu. Am închis ochii, lăsându-mă pradă celorlalte simţuri: ritmul hipnotic al muzicii, mirosul lui, jumătăţile inferioare ale trupurilor noastre contopite. Vârâse un picior între picioarele mele şi mişcarea aceea ritmică mă făcea să-mi pierd minţile. I-am simţit mădularul în erecţie prin pantaloni. Nu-mi aminteam să fi dansat vreodată aşa cu un băiat şi să nu mă fi sărutat. Răsuflarea fierbinte a lui Charles îmi mângâia gâtul şi ştiam că în câteva secunde aveam să-i simt buzele pe piele.

Charles, am încercat să-i rostesc numele. Nu-mi păsa nici dacă o vedeam pe Kristen lângă noi. Nu-mi păsa, fiindcă era evident că noi ne doream şi ea nu conta.

Dintr-odată, lumina s-a aprins orbitoare şi mulţimea a gemut la unison.

— Asta a fost, oameni buni! l-am auzit pe DJ. Charles s-a desprins de mine şi în secunda următoare vorbea cu Derek. Un grup se îndrepta deja spre ieşire şi am fost luată de val.

Stăteam cu toţii afară, discutând cum aveam să ne întoarcem acasă. L-am văzut pe Charles cuprinzând-o pe Kristen cu braţul şi şoptindu-i ceva la ureche. Ea a râs. Îl uram.

Cineva a chemat un taxi şi a propus să împărţim cursa, dar când a venit maşina, s-au îmbulzit ocupând-o, lăsându-ne mofluze pe mine şi pe Traci. Traci purta pantofi cu toc, cu care abia putea merge şi cu greu se mai ţinea pe picioare. Eram aproape sigură că în curând avea să vomite.

— Chloeee… au plecat!

Am chemat şi eu o maşină, pe care aveam s-o plătesc cu cardul secret, la solicitarea căruia primisem un burrito. Maşina era la un sfert de oră distanţă.

— Putem să mergem către ea, cel puţin.

Mi-a cuprins braţul.

— Nicăieri nu mai suntem în siguranţă.

— Am asta, i-am zis, arătându-i un tub micuţ. Spray insecticid. E mai bun decât spray-ul cu piper, pentru că nu vine şi spre tine.

— Eu am un breloc în formă de cap de pisică – a sughiţat – poţi răni pe

cineva cu urechile ei.

Ne-am continuat drumul mergând încet. Era unu şi treizeci de minute dimineața, dar mă simțeam în siguranță, pentru că maşinile încă circulau pe New York Avenue. Cu toate acestea, priveam mereu în jur, discret. Când am ajuns în dreptul Convention Center, Traci mi-a strâns şi mai tare brațul. În timpul zilei, locul fremăta de lume, acum însă era o clădire masivă, întunecată, un loc tăcut şi pustiu. Asta e problema, uneori, lucrurile par inofensive, până când nu mai par, dar atunci e prea târziu. Traci şi-a scos pantofii şi a continuat să meargă desculță, părând dintr-odată mai puțin beată.

Ți se recomandă să iei un prieten cu tine, să te însoțească până acasă, însă cel care o face nu-şi dă seama că prietenul te-ar putea viola. Ți se spune să iei un taxi, dar şi taximetristul te-ar putea viola. Sau un Uber – şoferii de Uber sunt şi mai periculoşi. Ia metroul – violatorii circulă cu metroul. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar fi ca mine, mi-am zis, şi ar vâna violatorul? S-ar prăbuşi economia?

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Yessica adormită în fața televizorului. Aveam colierul ei şi m-am întrebat dacă i-ar observa lipsa, în cazul în care nu i-l returnam. Am îngenuncheat să-l pun în cutia de pantofi în care îmi păstram bijuteriile, apoi mi-am amintit ceva. Unde era brățara pe care o purtasem în noaptea în care-i crăpasem capul lui Will cu geoda? Nu o mai purtasem de atunci. Am început să răscolesc dulapul, în căutarea poşetei pe care o avusesem cu mine.

Am găsit brățara în poşetă, dar am constatat lipsa altor lucruri I-am trimis un mesaj lui Charles: „Mi-ai luat tu bomboanele, la petrecerea ta? Aveam două în poşetă”. Speram că nu era atât de fraier încât să nu-şi dea seama că nu despre bomboane vorbeam. Ceea ce-mi lipsea erau fiolele cu restul de Rohypnol, pe care nu-mi fusese deloc uşor să le obțin. (Nu doar violatorii îl cumpără, ci şi culturiştii, aceştia din urmă folosindu-l drept steroid anabolizant. Îl cumpărasem online, sub identitatea unui astfel de sportiv, cu numele de utilizator Musculosul69.)

În cele din urmă, a venit şi răspunsul lui.

„Ai mâncat deja una. Credeam că ți-a ajuns.”

Fuseseră ale mele.

Acum nu mai erau.

33.

— Sst! şuieră Chloe. Dai de bănuit!

Andre ridică braţele cu un aer nevinovat. Mergeau prin aglomeraţia de pe 7th Street ca nişte studenţi obişnuiţi, Chloe cu ochii în telefon, Andre cu aparatul foto atârnat la gât. La o oarecare distanţă înaintea lor mergea Leonard Wyman, îmbrăcat într-un pardesiu negru lung şi având în mână servieta. Ideea lui Andre, pânda din capul scărilor, nu dăduse niciun rezultat, cum nu o făcuse, deocamdată, nici prietenia lui Chloe cu asistentul. Investigaţiile cereau timp, însă Chloe era nerăbdătoare. Andre acceptase fără entuziasm să o însoţească după ore în urmărirea lui Wyman; era destul ca omul să se întoarcă o secundă şi i-ar fi văzut.

— Scrie ceva, cred că se întâlneşte cu cineva, spuse Andre.

Chloe îi înfipse un cot în coaste. Wyman încetinise brusc şi privea derutat către uşa unui restaurant. Andre se apropie de ea prefăcându-se că-şi potrivea cureaua aparatului foto şi rugându-se ca Wyman să nu se întoarcă. Charles nu le spusese dacă iniţiativa lui de a-l urmări pe doctor avusese succes.

— A încurcat restaurantele, priveşte, intră în cel de-acolo, spuse Chloe repede. Aşteaptă un minut, apoi intri şi fotografiezi persoana cu care s-a întâlnit.

— Poftim? O să mă vadă!

— Găseşte o scuză! Eu o să le fac o poză de-afară. Era prea târziu să mai dea înapoi: Chloe nu înţelegea că el nu era capabil să mintă cu uşurinţa cu care o făcea ea, nici că era, firește, speriat, că restaurantul era un loc unde se simţea stânjenit, nu doar pentru că era minor, ci şi pentru că restaurantele elegante nu erau pentru oameni ca el. Aşa că peste un minut era în restaurant, cu Wyman în stânga lui, mulţumind cerului că stătea cu spatele către el. Andre se îndreptă către barul destul de aglomerat, unde barmanul povestea ceva unui cuplu.

În faţa lui Wyman stătea o fată. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Andre o măsură cu privirea, încercând să treacă neobservat. Părea studentă. Avea părul spălăcit şi o figură comună, purta blugi şi un pulover apropiat de culoarea pielii. Ţinea între palme o cană şi avea privirea aţintită asupra lui Wyman care îi vorbea. Cine era? O fostă studentă?

Andre ridică meniul de vinuri prefăcându-se că citeşte în timp ce bâjbâia

să deschidă aparatul foto. Oamenii fac poze meniurilor, nu-i aşa? Trebuia să se mişte repede, înainte să-l vadă cineva. Strânse cadrul pe fată şi se hotărî să o filmeze în loc să facă o fotografie. Se întrebă dacă nu era bine să se apropie mai mult, să audă ce vorbeau.

— Vă aduc ceva?

Andre tresări. Barmanul, îmbrăcat în negru, era în fața lui, zâmbindu-i.

— A… se prefăcu iar că citeşte meniul. Căutam ceva din Chile.

— Avem un Shiraz minunat, dacă doriți să-l încercați!

— Sigur!

— Perfect! Vă rog să-mi arătați un act de identitate!

Andre zâmbi stânjenit.

— E în maşină!

— Sigur! spuse barmanul zâmbind la rândul lui.

Andre ieşi în grabă, cu capul plecat, trecând pe lângă Chloe fără să o vadă.

— Am făcut şi eu o poză, strigă ea alergând după el. Andre nu se opri decât pe strada următoare. Filmarea lui era mai bună decât fotografia ei, care surprinsese fata din profil.

— O cunoşti?

Andre clătină din cap.

— Nu am mai văzut-o! Priveşte-i cum stau! Cât de aproape.

— E clar că se cunosc. Crezi că au o aventură?

— E aproape de vârsta noastră!

Chloe pufni.

— Uite, spuse Andre strângând cadrul în momentul în care Wyman îşi aşeza mâna pe brațul ei. Poate fi o pacientă.

— De ce s-ar întâlni cu o pacientă în afara orelor de program, la un restaurant drăguț? Nu se cade.

Avea dreptate. Se mai uitară de câteva ori la filmare. Andre nu putea descifra expresia de pe chipul fetei şi, după toate aparențele, nici Chloe. Apoi îi trecu prin cap un gând.

— Wyman are cât, cam şaptezeci de ani? Chloe dădu din cap. Ea e apropiată de vârsta noastră. Dacă e fiica lui?

— N-a menționat niciodată că ar avea copii. Şi e genul care ar ține o fotografie a ei în birou.

— Eu n-aş ține fotografii cu copiii mei în birou, dacă aş lucra cu psihopați, spuse Andre. În lumina crepusculară, pupilele lui Chloe erau

dilatate ca ochii unei pisici. Fata nu ştia cum o vedeau ceilalți, cum vedeau prin ea, de parcă dacă ar fi văzut fotografii cu copiii lui Wyman şi ar fi pus întrebări despre ei, ar fi făcut-o într-un mod cu totul inocent.

— Charles ar putea să ştie dacă Wyman are copii, spuse ea cu îndoială în glas.

— Dacă e un copil secret?

— Părea să se cunoască destul de bine. Poate a absolvit programul. Sau, cea mai banală explicație: este una dintre studentele lui.

— Să o căutăm pe Facebook, să vedem ce găsim, spuse el.

— Nu am aplicația pe telefon.

— Of, hai să mergem în laboratorul IT, propuse el. Erau la două străzi distanță de unul dintre acele magazine deschise non-stop, care miros mereu a pufuleți. Andre le ştia pe toate pentru că mergea acolo când nu voia să fie singur. Cu Chloe nu se simțea singur şi nu era speriat, îşi dădu el seama, ceea ce nu avea niciun sens: cum naiba te-ai putea simți în siguranță lângă o fată minionă, şi albă pe deasupra? Însă Chloe era mereu în acțiune, mereu punea ceva la cale, era uşor să te laşi luat de val în preajma ei. Poate şi datorită faptului că, dacă un individ mascat ar fi dat buzna cu o sabie ninja în laboratorul IT, Chloe nu s-ar fi ascuns sub masă, suspinând, cum fac fetele în filmele de groază, şi s-ar aştepta ca nici el să nu facă asta. Nu era greu pentru el să se simtă puternic, fiindcă exact asta făcuse în anii în care îşi bătuse joc de viața lui. Când nu îi păsa dacă pățea ceva, pentru că tot ceea ce era mai rău se întâmplase deja.

Se aşezară fiecare în fața unui computer şi Chloe se conectă la Facebook în timp ce Andre îi trimitea pe e-mail fişierul video.

— Încearcă mai multe instantanee şi vezi dacă îți dă acelaşi rezultat, îi spuse el.

Chloe îl ascultă, folosind două imagini din filmarea lui şi una din fotografiile din profil făcute de ea. Încărcă toate cele trei imagini în trei pagini de căutare diferite. Pentru toate trei primiră aceeaşi sugestie: *este persoana căutată Megan Dufresne?* Cu o viteză înspăimântătoare, Chloe deschise noi pagini de căutare şi accesă Instagram.

La computerul lui, Andre căuta *Megan Dufresne Universitatea Adams.* Din câteva încercări, găsi un cont de Instagram. Privi peste umărul lui Chloe şi văzu că ea inspecta profilul de Facebook al lui Megan Dufresne. Într-o imagine, aceasta râdea îmbrățişând o prietenă. În alta, zâmbea lângă o cafea cu o inimioară de spumă. Andre fu cuprins de entuziasmul celui care

află lucruri înaintea altora. Profilul pe care îl studia Chloe, Megan Dufresne, era al unei fete cu păr arămiu, cu totul diferit de cel al fetei pe care o văzuseră.

— Chloe, o strigă el, dar nu reuşi să-i atragă atenția, fiind nevoit să-i întoarcă efectiv capul către ecranul computerului lui, la pagina de Instagram pe care o găsise pentru *Emma* Dufresne. Sunt gemene.

34.

Kristen se agita în spatele lui, pregătindu-se, iar Charles aştepta cu nerăbdare ca ea să plece.

— De ce nu eşti îmbrăcat? îl întrebă.

Purta o rochie de toamnă care îi dezvelea picioarele lungi.

— Mă doare capul, răspunse el masându-şi tâmplele.

— Cu o oră înainte să ieşim la cină cu sora mea?

— În seara asta era?

— Ți-am spus de câteva săptămâni. E doar pentru o noapte în oraş.

— Te superi dacă nu vin?

— Stai aici şi nu faci nimic!

— E o migrenă. Am participat la o şedință cu studenții, care a ținut două ore, şi nu vreau decât să mă odihnesc.

— Nu te-ai gândit că dacă vei câştiga alegerile trebuie să şi munceşti? oftă zgomotos. Bine, noapte bună!

Asta e, avea s-o liniştească el mai târziu, să o facă să accepte situația ca pe un alt capriciu egoist al lui, mai degrabă decât să-i spună ce punea cu adevărat la cale. Ultimul lucru de care avea nevoie era să afle că iubitul ei perfect nu era nici pe departe perfect, ci o sumă de probleme dezgustătoare.

Uşa se închise cu zgomot şi, uşurat că rămăsese singur, Charles se uită la ceas. Mercer trebuia să ajungă dintr-o clipă în alta şi, punctual ca întotdeauna, sună la uşă exact la ora stabilită.

Mercer era înalt şi solid, cu părul cărunt. În spatele lui se afla un om mărunțel, pe care îl prezentă drept Mal, tipul de la „tehnic”. Charles îi conduse în sufragerie şi le arătă laptopul lui Kristen, aflat lângă al lui. Uitase că văzuse camera video a laptopului activată, în noaptea în care fuseseră la Old Ebbit Grill, dar îşi reamintise atunci când Kristen menționase că se întâmpla ceva ciudat cu computerul ei. Charles înțelesese imediat ce se petrecea.

— Camera video era stricată de câteva luni, apoi, dintr-odată, am văzut că funcționa, le explică el. Mal se aşeză şi Charles îi făcu semn lui Mercer să-l urmeze în bucătărie.

— Are legătură cu celelalte treburi? întrebă acesta din urmă.

Ah, celelalte treburi. Ascunderea accidentului lui Will, percheziția din casa lui Wyman şi, cea mai recentă solicitare, o verificare a lui Andre

Jensen.

— Nu sunt sigur. Sunt nişte oameni care nu mă plac şi care, probabil, s-au gândit că spionând-o pe Kristen vor ajunge la mine. Mercer dădu din cap şi începu căutarea, urmat de Charles.

Verifică sistemele de închidere ale ferestrelor şi uşilor, toate fiind prevăzute şi cu grilaje de metal. Apoi activă un aparat prevăzut cu un ecran şi porni cu el prin casă.

— Detector radiofrecvență, explică el. Pentru microfoane. Puteți să vă odihniți, domnule Portmont. Nu durează mult.

Charles se întoarse şi se aşeză la masa din sufragerie, privindu-l pe tipul de la tehnic în timp ce lucra la computerul lui Kristen. Luă un pix şi trase un caiet lângă el.

Michael. Alcătui o listă a oamenilor, despre care credea că îl cunoscuseră pe Michael, bazându-se pe informațiile culese de pe rețelele de socializare.

Apoi întocmi o listă cu amicii lui Kellen, însă singurul element comun era că amândoi făcuseră parte din program. Kellen putea foarte bine să-l fi ucis pe Michael, sau amândoi să fi fost uciși de aceeaşi persoană. Charles începu apoi să facă o listă cu suspecți, de la cel mai puțin probabil la cel mai probabil.

Elena, se gândi, nu avea cum să fie vinovata. Amabila, prietenoasa Elena, a cărei viață şerpuia printre solicitările de subvenții. Să ucidă studenții din programul de care se ocupa ar fi fost o mişcare foarte neinspirată. Elena era mult prea inteligentă ca să fi făcut asta.

Dr. Wyman. Charles pur şi simplu nu-l vedea comițând acte de o asemenea violență împotriva – cum ar fi spus Wyman – *tinerilor.* Însă dacă se gândea la calmul şi felul calculat în care îşi desfăşura şedințele de terapie, Charles îl credea capabil de lucruri îndoielnice, dacă acestea erau în interesul ştiinței.

Următorii pe listă: *asistenții lui Wyman.* Charles nu-i cunoştea pe toți, pentru că mulți dintre ei colaborau sporadic. Unii se ocupau doar cu înregistrarea datelor, în vreme ce alții erau implicați direct în experimente. Erau numai buni de suspecți, pentru că aveau informații despre program şi, mai mult ca sigur, aveau acces la lista subiecților. Însă Charles nu găsea niciun *motiv* – de ce ei şi de ce acum?

Andre. În secunda în care Chloe îl anunțase, sigură pe ea, că nu putea fi el ucigaşul, Charles se gândise să adune mai multe informații. Un student sfrijit din anul întâi – cât de rău putea fi? Mai ales că avea alibiuri pentru

ambele crime. Păi, tocmai asta era problema. Alibiurile erau prea bune, păreau fabricate.

Charles îi ceruse lui Mercer să facă nişte săpături şi acesta descoperise că Andre avea antecedente de „delincvență juvenilă”. Însă cu excepția câtorva bătăi în curtea şcolii, nu găsiseră nimic violent sau ieşit din comun. Şi Charles distrusese câteva maşini în tinerețe şi experimentase destul de mult cu drogurile. Îl spionase pe Andre în sala de mese a universității, înconjurat de treisprezece prieteni de etnii diferite, purtând discuții absurde despre politică şi despre profunda schimbare ce avea să vină. Andre ascultase atent, nu participase prea mult la discuție. Charles ştia că aşa proceda o persoană interesată de manipularea politică, o persoană precaută şi prevăzătoare. Un astfel de om nu ar ucide pe cineva, pentru a se preface apoi că încearcă să-l salveze şi sunând la 911. Nu ar fi folosit un aparat RMN.

Will, scrise apoi fără grabă. Will nu prezenta niciun semn că s-ar încadra în profilul unui psihopat. Nu părea mai manipulator şi nici mai impulsiv decât oricare altul dintre colegii din frăție. Însă Charles cunoştea personal alți trei psihopați şi cu toții păreau făcuți din alt aluat. Dacă tot ceea ce îi spusese Chloe despre Will era adevărat, că Will atacase o puberă şi filmase totul, nu era greu de crezut că Will era, la rândul lui, psihopat. Dacă el era responsabil pentru acele crime, atunci trebuia să o ajute pe Chloe.

Dar… *Chloe.* Nu putea să nu o aşeze în capul listei, o văzuse deja lovind pe cineva. Însă ceea ce se petrecea între ea şi Will nu avea legătură cu programul, iar fata fusese sincer surprinsă când el sugerase că erau cu toții în pericol. Nu vedea ce motiv ar fi avut să ucidă şi să pună la cale un spectacol pe cinste pentru a-l convinge că avea nevoie de o armă pentru autoapărare. Dar poate nici nu avea nevoie de un motiv, poate pur şi simplu îi făcea plăcere să ucidă. Poate că asta o satisfăcea din punct de vedere sexual, exact ca în cazul ucigaşului SVD sau în cel al lui Richard Ramirez. Şi nimeni n-ar fi bănuit-o, *pentru că era fată.* Lui Charles îi plăcea Chloe. O găsea interesantă. Mai interesantă decât multe lucruri pe care le trăise în ultima vreme. Poate că flirtul făcea parte din modul ei de operare, se juca astfel cu prada înainte de atac.

Charles luă telefonul şi o căută pe Google. Apărură imediat conturile ei de pe rețelele sociale. Pagina ei de Instagram era plină de imagini standard: poze cu mâncare, selfie-uri, poze cu câini. Nu erau fotografii cu cuțite sau aparate RMN. Zăbovi asupra unei fotografii cu ea într-o rochie roşie,

strâmtă, privind cu îndrăzneală către aparatul foto. Peste tot pe internet apărea drept semifinalistă pentru bursele naționale de merit. Apoi Charles găsi un articol dintr-un ziar local:

„Profesor din Merrifield, acuzat că a întreținut relații sexuale cu elevele, suspendat temporar şi anchetat

MERRIFIELD, New Jersey: Poliția anchetează acuzațiile aduse lui Alexei Kuznețov (22 ani), profesor de istorie la liceul din Merrifield, privind angajarea acestuia în relații sexuale cu cel puțin două eleve (15 ani). Abuzul a fost descoperit când Kuznețov a fost surprins cu una dintre eleve, în incinta liceului."

Articolul continua fără să menționeze numele lui Chloe ca fiind cealaltă elevă implicată în scandal. Charles merse la secțiunea de comentarii şi acolo dădu de numele ei.

„Eleva implicată este Chloe Sevre şi este o #târfă."

Ei, bine, poate că era târfă, dar asta nu dovedea că era şi criminală.

— Domnule?

Charles tresări şi îşi ridică privirea de la ecranul telefonului. Mercer şi Mal îl priveau. Cel de-al doilea îşi strângea lucrurile.

— Ați avut dreptate. Am găsit viruşi în ambele computere. Cineva a accesat de la distanță laptopul şi controla camera video.

— De când? întrebă Charles, încercând să-şi amintească tot ce făcuse sau spusese Kristen în fața laptopului. Făcuseră sex în sufragerie cu doar o săptămână în urmă.

— E greu de spus. Am şters totul şi am reinstalat sistemul de operare. Charles le mulțumi şi-i conduse, cu stomacul strâns de panică. Îi spuse lui Mercer că, da, îl va suna dacă apărea ceva. Dacă cineva îi filmase? Le înregistrase discuțiile? Cum de se întâmpla totul din nou?

Necunoscutul, adăugă pe listă. Cu un an în urmă, Charles fusese atacat, fără să fi aflat vreodată identitatea atacatorului şi fără să vadă fața acestuia. Fusese trezit într-o dimineață de un telefon de la bancă şi i se spusese că se înregistraseră nişte plăți ciudate cu csrdul lui: cineva cumpărase un ATV în Waco, Texas, scutece pentru bebeluşi în valoare de o mie de dolari şi un abonament pe trei ani la un site porno gay. Ciudat şi nu prea pentru furtul de

date bancare. Nici nu terminase bine convorbirea cu reprezentantul băncii, că serviciul telefonic se întrerupsese. Îi luase o oră să se ocupe de asta, de la Kristen de-acasă, căci contul îi fusese anulat şi refuzau să-i accepte parola spunându-i că el, Charles Portmont, nu era adevăratul Charles Portmont. Apoi, la biblioteca universității, îi fusese respins cardul de student: datele îi fuseseră şterse. Fusese respins la fiecare curs. Şi chiar când se ocupa de cele şase pizza cu anşoa livrate acasă, îl sunase tatăl lui furios în legătură cu o serie de cheltuieli înregistrate pe propriul lui card şi care apăreau a fi fost făcute de risipitorul său fiu.

Fusese o nebunie totală să rezolve problema cu telefonul şi apoi se trezise cu o avalanşă de mesaje din partea lui Daisy. Daisy era o fată pe care abia dacă o cunoştea. În mesajele respective, îl implora să o ajute, ceea ce nu avea niciun sens. Apoi înțelesese: conturile amândurora fuseseră atacate în acelaşi timp.

Fata îi trimisese imagini cu sutele de mesaje primite de la numere de telefon necunoscute, în care o numeau târfă şi curvă, unele furioase, de la prieteni care erau dintr-odată porniți împotriva ei. Conturile de pe rețelele de socializare îi fuseseră sparte şi afişau fotografii nud cu ea (sau pretinzând că erau ale ei) şi oferte de relații sexuale gratuite însoțite de numărul ei de telefon.

„Nu ştiu cine face asta”, se văitase ea într-un mesaj. Charles ştersese imediat mesajul. Kristen aflase doar că cineva îi atacase online iubitul, fără vreun motiv anume. Poate în spatele afacerii erau motive politice, care aveau legătură cu tatăl lui, dar, neavând toate informațiile, nu pusese lucrurile cap la cap, aşa cum o făcuse Charles. Un necunoscut, era interesat de Daisy, iar Charles făcuse greşeala să se cupleze cu ea, la o beție. Cineva îi văzuse şi se înfuriase. Dintr-odată, problema lui Daisy devenise problema lui Charles. Neştiind ce să facă, el trimisese un e-mail: „Te plătesc ca să mă laşi în pace”. Salvase e-mailul în computer, iar a doua zi străinul adăugase „10.000 USD”, suma fiind urmată de instrucțiuni privind convertirea în criptomonede şi depozitarea acestora într-un cont anonim. Imediat după aceea, atacurile încetaseră.

Când aflase despre moartea lui Michael şi cea a lui Kellen, gândul îi fugise imediat la atacatorul „cibernetic”, însă după ce se mai gândise la asta, nu mai era la fel de convins. Individul acela încercase să-i strice situația şcolară, să-i întoarcă familia împotrivă şi îi scotocise prin e-mailuri şi mesaje căutând lucruri neplăcute pe care le spusese despre Kristen, ca să i le

trimită acesteia. Individul acela făcuse multe, dar nu-l expusese ca făcând parte din programul pentru psihopați. Atacatorul avusese posibilitatea să-l demaşte în fața tuturor, mai ales că nu avea de unde să ştie dacă el îi dezvăluise lui Kristen sau nu diagnosticul lui. De ce ar fi păstrat acest secret când se folosise de orice altceva împotriva lui? Charles se gândise atunci că atacul are legătură cu Daisy, dar poate că avusese legătură cu el. Charles căutase mai multe informații despre agresorii cibernetici şi descoperise că aceştia se încadrau în criteriile de stabilire a diagnosticului de psihopatie, dar şi de sadism.

Rozând capătul pixului, Charles mai adăugă un nume: *Emma.* Scoase telefonul şi mai citi o dată ultimul mesaj primit de la Chloe. O fotografie a Emmei şi întrebarea: „O cunoşti?" O cunoştea. Şi ea făcea parte din program. Cum o găsiseră Chloe şi Andre?

Charles nu îi dăduse atenție Emmei, în primul an de facultate, când fuseseră colegi la cursul de Introducere în filosofic. Avea părul sârmos şi stătea cocoşată, nu era deloc atractivă. Era în grupa lui la seminare şi uneori o surprindea privindu-l. Charles păția des asta; ştia că era chipeş. Nu o văzuse vorbind cu alți studenți şi nici nu o întâlnise la petreceri sau la alte evenimente studențeşti. Într-o zi, când traversa terenul din fața centrului studențesc, presărat cu mese de picnic, la fiecare masă erau studenți care vorbeau şi râdeau, cu o singură excepție. Emma stătea singură, cu spatele la ceilalți. Nu privea în gol, aşa cum îi lăsase impresia la început, ci studia o omidă care atârna de un fir subțire, ca de borangic, de creanga unui copac. Şi omida era tristă – o creatură jalnică, măruntă, care probabil avea să piară până a doua zi.

Dintr-un impuls, Charles se aşezase să mănânce cu ea şi era convins acum că gestul acela complet lipsit de însemnătate o făcuse să se îndrăgostească de el, ceea ce era şi mai trist. O săptămână mai târziu, când exersa la pian în una dintre sălile facultății, o văzuse privindu-l pe geam. Ieşise şi o prinsese când încerca să se retragă în grabă. El dorea să lămurească lucrurile.

— Şi eu sunt în program, spusese ea, lăsându-l fără cuvinte. La început, se gândise că încerca să-l amenințe, apoi înțelesese că nu voia decât să-i arate că aveau ceva în comun. Îl văzuse vorbind cu Wyman o dată, şi altă dată răspunzând unui chestionar pe ceas. Charles fusese prea curios să întâlnească un alt psihopat ca să se supere. Însă Emma nu se dovedise a fi ceea ce crezuse. El credea că psihopații erau… ei bine, asemenea lui.

Fermecători, capabili să obțină tot ce își doreau de la ceilalți. Ea părea stângace în tot ce făcea.

Emma nu dădea semne că ar fi înțeles prea bine conceptele de bază ale programului şi nici nu părea să-i pese prea mult de asta. Nu era dispusă să învețe sau să înțeleagă emoțiile celorlalți şi nici de ce acțiunile ei îi puteau răni. Nu o interesau decât materia pentru care se pregătea să-şi ia diploma (filosofie) şi pasiunea ei (fotografia), singurele lucruri care îi stârneau entuziasmul. Era complet lipsită de farmec, dar ceva din aerul fetei îl întrista profund pe Charles. Îl făcea să-şi dorească să o protejeze.

Emma nu era *prietena* lui. Nici nu s-ar fi putut. Dar erau cumva suflete înrudite şi voia să creadă că Andre şi Chloe se înşelaseră în privința ei, că Emma nu putea fi unul dintre suspecți. Nu putea însă ignora câteva elemente surprinzătoare.

Emma se dovedise pricepută la identificarea tuturor celorlalți din program. El nu ştia practic nimic despre ea, în afară de ceea ce studia şi de faptul că avea o soră care urma cursul de cultură şi civilizație americană, şi de care era foarte apropiată. Mai ştia însă ceva, şi anume că Emma era îndrăgostită de el. Că îl urmărise, cel puțin o dată. Oare Emma şi atacatorul cibernetic erau una şi aceeaşi persoană? Nu voia să creadă asta, deşi nu avea niciun motiv să respingă teoria.

★

Câteva ore mai târziu, o auzi pe Kristen scăpând cheile în fața uşii de la intrare. Alergă să-i deschidă cu o expresie smerită. Era clar că fata băuse câteva pahare de vin la cină. O urmă în bucătărie unde ea îşi scoase jacheta şi îşi aruncă pantofii din picioare.

— Doar n-ai venit pe jos, singură, nu-i aşa? Ascultă, îmi pare rău! îi spuse.

Ea îl privi precaută. El se apropie, o îmbrățişă şi o sărută pe creştet.

— Sunt un măgar! Trebuia să nimerească tonul potrivit, unul blând, aproape şoptit.

Kristen îl respinse, căutând să-i vadă chipul.

— Pentru ce îți pare rău, mai exact?

— Îmi pare rău că nu te-am însoțit la cina cu sora ta, aşa cum promisesem.

— Serios? îl provoca să mintă. Ştia cum funcționa. Chiar ai avut o migrenă?

El o privi, evaluând situația.

— Nu! Nu voiam să vin.

— Atunci de ce ai spus că vrei să vii, când te-am întrebat?

— Pentru că asta voiai să auzi.

— Prin urmare, nu îți pare rău.

— Îmi pare rău că am făcut ceva ce te-a rănit.

Nu mergea. Cu majoritatea fetelor era mai uşor decât cu Kristen. Acum o urma prin bucătărie, întristat. Când se opri să-şi toarne un pahar cu apă, o cuprinse pe la spate îngropându-şi faţa în gâtul ei.

— Mă ierți?

Kristen lăsă paharul şi se sprijini cu palmele de masă.

— Ştii ceva, de fiecare dată când mă dezamăgeşti, te iubesc tot mai puțin. Plecă de lângă el şi se aşeză pe canapea. Vorbele ei îşi atinseseră ținta.

— Nu-mi place să te ştiu supărată pe mine, îi spuse el, venind lângă ea.

Se aşeză pe canapea lipindu-şi piciorul de al ei. Kristen porni televizorul şi selectă un episod din *Who Wants to Marry a Soybean Farmer?*{8} – un serial pe care el nu-l suporta. Charles era sfâşiat de lupte interioare. Îi păsa şi în acelaşi timp nu-i păsa ce gândeau alții despre el. Voia să fie liber să facă tot ce poftea, dar voia în acelaşi timp să fie adorat. Asta îl făcea să se certe uneori cu Kristen, dar ea îl iubea. La urma urmei, cât era el vinovat? Se născuse astfel sau era vina genelor ori a mediului în care crescuse? Incidentul de la Old Ebbit Grill nu fusese surprinzător, dat fiind că tatăl lui era un alcoolic fără leac.

Când îi spusese despre diagnosticul lui, Kristen se îngrijorase. Primele două luni ale relației lor fuseseră agitate, apoi însă, la recomandarea lui Wyman, el îi mărturisise. Cuvântul *psihopat* te făcea să te gândeşti la un nebun alergând cu un topor în mână, nu la un student în anul întâi, care venea de la o şcoală-internat de renume, avea prieteni şi note bune şi provenea dintr-o familie înstărită. Spre surpriza lui, ea nu primise vestea cu dezgust, ci se informase cu privire la diagnostic şi îi adresase întrebări. Le era prea bine împreună pentru ca el să lase lucrurile aşa.

Charles întinse brațul pe canapea, în spatele ei. Apoi o sărută pe ureche. Îi mângâie părul. Căuta un semn de aprobare. Ea schimba canalele, urmărind ştirile despre protestele care continuau lângă Casa Albă, în parcul Lafayette. Charles se aplecă şi o sărută după ureche. Îşi aşeză mâna pe genunchiul ei. Îşi plimbă buzele pe gâtul ei. Kristen închise ochii – Charles ştia precis unde să o atingă. Kristen se apropie şi-i cuprinse capul între

palme:

— Dragule, în seara asta nu primeşti nimic! La noapte, dormi pe canapea!

35. ZIUA 16

— Îți plac bomboanele M&M? m-a întrebat asistenta.

— Da!

— Ia loc! Pe biroul din fața mea, în laborator, era un castron albastru brăzdat de o dungă roşie în interior. Asistenta a răsturnat o pungă de M&M în castron, până la dunga roşie. Poți să mănânci din ele cât de multe vrei. Stai aici o oră, citeşte o revistă, joacă-te pe telefon. Am văzut nişte numere vechi din *Self* şi *Psychology Today.* Dar dacă peste o oră, când revin, nu te-ai atins de bomboane, le primeşti pe cele din castron plus o pungă întreagă. Ai înțeles?

Am înțeles. A ieşit, iar eu am privit în jurul meu, căutând camera de supraveghere. Nu exista nicio oglindă dublă, uşa era încuiată şi simțeam spray-ul cu insecticid în buzunarul pantalonilor. Mi-am ridicat picioarele pe birou, am început să mănânc bomboane şi m-am jucat pe telefon. Am intrat pe aplicația de întâlniri şi am mai şters din „pretendenți". Will nu apăruse încă. Am citit în *Self* un articol intitulat „Zece paşi pentru un machiaj fără farduri".

„Ce planuri ai în seara asta?", a sosit un mesaj surprinzător. Era de la Chad.

„Nu cine ştie ce, ☺. Tu?"

Cu zece minute înainte de sfârşitul orei, am căutat în geantă. Aveam câteva pagini de caiet şi am făcut câteva cocoloaşe, testându-le până când am ajuns la dimensiunile potrivite ca să le ascund sub bomboane, în aşa fel încât să le ridice până la linia roşie. Când s-a întors, asistenta a exclamat:

— Ai reuşit! Cei mai mulți nu se pot abține. Când mă răsplătea, întinzându-mi o pungă nouă de bomboane, Chad mi-a scris din nou.

„Ne vedem să bem ceva?"

Am plecat cu ochii în telefon, stabilind detaliile întâlnirii cu Chad. Tocmai ne puseserăm de acord în privința unui restaurant când am primit o nouă notificare. Pe aplicația de întâlniri. Un anume jucător de lacrosse! M-am grăbit să mă îmbrac, forțându-mă să nu-i răspund imediat lui Will. Mai aveam două săptămâni până la „ziua Z", dar nu voiam să par foarte nerăbdătoare ca să nu intre la bănuieli.

Mă gândeam ce să-i scriu, când am primit un mesaj din partea lui.

„Drăguță poză."

„☺. Ai prins singur peștele ăla?” (Dintr-un motiv care îmi scăpa, poza lui de profil îl înfățișa ridicând un pește, probabil din timpul unei excursii pe baltă.)

„Nu, mi-a sărit singur în brațe.”

Dacă îi trimiți mesaje unui băiat în timp ce mergi la întâlnire cu altul înseamnă că eşti uşuratică? Poate că nu, dacă plănuieşti să-l ucizi pe unul dintre ei.

★

Mă întâlneam cu Chad la un restaurant de pe 9th Street, după ce încheia o „întâlnire de afaceri”. Era unul dintre acele localuri slab iluminate, cu câte o lumânare aprinsă pe fiecare masă. Chad era cocoțat pe un scaun la bar, vorbea cu barmanul. Când m-a văzut, a zâmbit larg. Îmi amintea de Gaston din *Frumoasa şi bestia,* doar că avea părul mai frumos.

— Îl cunosc pe barman, mi-a spus, conducându-mă către un separeu şi aşezându-se lângă mine, nu în fața mea.

L-am întrebat la ce întâlnire participase şi a început să-mi vorbească despre ajutoare pentru victimele uraganului şi cum frăția avea sa adune bani. Pentru ce? Oricum vor mai fi uragane – mai bine i-am învăța pe oameni să înoate.

Ne-am luat câte o bere şi am început să-l descos. De câte ori încercam să aflu dacă era în program, Chad schimba subiectul – sandviciuri, astronomie. Era fie un geniu malefic, fie un prostănac inofensiv. La al doilea rând de băuturi, am început să flirtez mai intens.

— Îmi place ceasul tău, am spus examinându-l şi atingându-i în treacăt mâna.

— L-am luat la reducere.

Mințea? Şi de ce îl ura Charles? Asta îl făcea şi mai interesant.

— E drăguț, i-am zis. Mi-am ridicat ochii şi privirile ni s-au întâlnit. Ia spune, cu ce te ocupi atunci când nu încerci să salvezi lumea?

— Ridic greutăți. Mă antrenez pentru competițiile Crossfit.

— Există competiții Crossfit?

— Sunt foarte grele, spuse el zâmbind. Dar SAE îmi ocupă mult timp. Sunt multe de pus la punct, cum ar fi strângerea de fonduri pentru uragan.

— Locuieşti în casa frăției? l-am întrebat încrețindu-mi nasul.

— Haide, a spus, împingându-mă în glumă. Camera mea e curată şi practic locuiesc împreună cu cei mai buni prieteni.

— Sunt şi membri care nu locuiesc acolo?

A clătinat din cap.

— Imediat ce ai fost acceptat trebuie să locuieşti acolo, dar te poți muta după un an. Mă străduiesc să-i fac pe toți să se simtă bineveniți. Suntem acolo în fiecare zi, ca o familie. Cu toții l-am ajutat pe Charles cu alegerile. Marty a creat posterele, eu am contribuit la campanie, Will a obținut voturile echipei de lacrosse.

— Will?

— Tipul blond. Din echipa de lacrosse.

— A, da, tipul acela. Petreceți mult timp împreună?

— Da, în ultima vreme, cred. A început să stea mai mult pe-acasă. *Se teme să stea la el acasă,* mi-am spus în gând.

Am pocnit din degete ca şi cum tocmai îmi amintisem ceva.

— O, unul dintre candidații voştri e coleg cu mine la laboratorul de biologie. Am disecat un porc împreună. Reek?

Pentru o clipă, Chad păru nedumerit, apoi pe chip îi trecu o umbră de iritare.

— Milo, vrei să zici. Nu îmi plac poreclele, dar ceilalți nu vor să înceteze.

— E un tip de treabă.

— Foarte de treabă. Şi inteligent. Sper să rămână la noi. După toate aparențele, Chad se pricepea de minune să ofere informații complet nefolositoare. Mi-a zâmbit din nou, de data aceasta seducător. Că tot vorbim de petreceri, nu pot să cred că nu-ți aminteşti de mine, de la petrecerea lui Charles.

— Am vorbit?

— Ți-am făcut avansuri.

— Se pare că nu suficient de convingător.

— Aş fi avut vreo şansă?

— Sunt convinsă că ți-ai găsit o pereche până la urmă.

— Am dormit pe podea, alături de alți şase oameni.

Începeam să simt cum mă cuprinde o fierbințeală. Toate grijile din ultima vreme îmi aruncaseră într-un con de umbră viața socială, adică mă lipsiseră de „vitamina S”.

— Am dormit singură în noaptea aceea. M-am revăzut în fața lui Charles, îmbrăcată în cămaşa lui. Mi l-am imaginat desfăcând pe rând nasturii, plimbându-şi mâna pe pielea mea dezgolită.

— Păcat! a spus el fără să zâmbească.

Dintr-odată, voiam să mă culc cu Chad. Voiam să simt cum mă striveşte sub greutatea trupului lui. Voiam să-l zăpăcesc complet, cum făcuse Meduza cu soldații greci.

L-am prins cu brațul pe după gât şi l-am tras spre mine. Mirosea a parfum cu arome lemnoase şi săruta binişor. Ne-am mai sărutat o vreme şi pofta mi-a crescut. Mă cuprinsese cu brațele şi mi-am frecat un picior de el. Am întrerupt sărutul şi i-am şoptit:

— Hai să mergem undeva.

— Sigur, a spus. Nu e nimeni acasă în noaptea asta. Am plecat în grabă.

Chad ocupa cel mai mare dormitor de la ultimul etaj al casei SAE. Era surprinzător de curat, cu patul făcut şi rafturile bibliotecii ordonate. A închis uşa şi am început imediat să ne sărutăm. Am închis ochii şi am lăsat capul pe spate; i-am simțit buzele pe gât.

L-am înşfăcat de umeri şi l-am împins către pat, făcându-l să se aşeze pe margine. Mi-am scos rochia şi m-am văzut în geamul întunecat din spatele lui ca într-o oglindă.

Mi-am scos sutienul şi l-am lăsat să mă privească. Am tras de cămaşa lui şi s-a dezbrăcat. Întâi jacheta, apoi cămaşa, în cele din urmă tricoul, dezvelindu-şi brațele musculoase şi pielea bronzată. Avea păr pe piept – nu-mi plăcea – dar nu era aşa mult. M-a tras lângă el şi mi-a astupat gura cu gura lui. L-am împins.

— Fără pantofi în pat.

A zâmbit şi s-a aplecat să-şi scoată pantofii, apoi m-a privit aşteptând.

— Pantalonii, am spus. Şi-a desfăcut pantalonii şi i-a lăsat să alunece la podea. M-a tras din nou către el şi m-a sărutat pe piept. Mi-am scos chiloții şi l-am împins către pat, pe spate. L-am cuprins cu picioarele şi a început să se mişte încet, ritmat, dar la momentul acela preludiul nu mai era necesar.

Mă pregăteam să îl las să „intre” când m-a oprit, râzând.

— Stai o secundă, să iau un prezervativ.

— Iau pastila, i-am spus nerăbdătoare, în timp ce scotocea în buzunarul pantalonilor. L-am iertat pentru că s-a mişcat repede şi în secunda următoare m-a pătruns. Am gemut şi mi-am îngropat fruntea în gâtul lui.

— E bine? a murmurat.

L-am muşcat de ureche, l-am strâns în brațe şi l-am împins pe spate. Vedeam în continuare trupurile noastre reflectate în geam ca într-o oglindă. Părul meu ciufulit, mâna lui întinsă către mine, trupurile noastre mişcându-se la unison. M-am aplecat să-l sărut. I-am cuprins gâtul cu degetele.

★

M-am trezit în ciripit de păsările şi lumina soarelui. Braţul lui Chad era peste pieptul meu. Am căscat şi stomacul lui a chiorăit. A râs.

— M-am trezit! Burrito la micul dejun?

— Sigur! Mi-am căutat telefonul în geantă. Aveam câteva notificări. Cineva îmi trimisese o fotografie. M-am uitat la ea, derutată. Eram eu, dormind, pe un fundal cu dungi. Acelaşi model ca aşternuturile lui Chad.

— Ce naiba? am strigat.

Chad, care îşi îmbrăca pantalonii, a încremenit speriat.

— Ţi se pare o glumă bună? S-a prefăcut a nu înţelege şi am aruncat telefonul spre el. L-a prins cu o dexteritate impresionantă şi a privit. L-am urmărit cu atenţie. Expresia de surpriză de pe chipul lui era autentică.

— Dar astea sunt… M-a privit îngrozit. Chloe, n-am trimis eu asta, nu e numărul meu de telefon.

— Dă-mi telefonul, i-am cerut. Fără să scoată o vorbă, l-a deblocat şi mi l-a întins. Nu trimisese niciun mesaj de seara trecută, de când stabiliserăm unde să ne vedem. Am verificat şi mai în urmă. Îi trimisese într-adevăr un mesaj lui Charles privind petrecerea SAE, deci niciunul dintre ei nu minţise. I-am înapoiat telefonul şi mi-am căutat hainele. Chad venea către mine.

— Ai încuiat, cel puţin, uşa?

— De ce aş încuia uşa în casa mea? a întrebat el nepăsător. M-am uitat în spatele lui şi am văzut că ambele ferestre erau întredeschise. Dumnezeule, ce fericire să fii Chad şi să nu fii nevoit să-ţi faci griji că uşa e descuiată. Mă înnebunea gândul că cineva intrase în cameră, în timp ce dormeam ca o idioată… şi mă privise, ba chiar îmi făcuse o poză. M-am îmbrăcat. Singura explicaţie la care mă pot gândi e că unul dintre băieţi a crezut că e o glumă bună.

„Unul dintre băieţi”. Unul dintre băieţii care intrau în casă după cum pofteau. Eram prea furioasă ca să vorbesc.

Şi-a aşezat mâinile pe umerii mei – dacă n-ar fi făcut gestul cu o blândeţe desăvârşită, i-aş fi smuls capul de pe umeri.

— Nu e amuzant, a spus. Nu e deloc OK! Mi-au violat intimitatea şi voi vorbi cu ei.

Dacă fusese Will? Will fusese în cameră. De ce naiba nu mă gândesc înainte să fac astfel de tâmpenii?

— Sunt supărată! Plec acasă!

A făcut ochii mari.

— Înțeleg! Îmi pare rău! Sper că nu te-ai supărat pe mine.
— Ne mai vedem.

36.

Andre se uita la fotografiile din fața lui încercând să nu privească dincolo de masă, unde erau detectivii.

— Nu te grăbi, spuse Bentley, cel amabil.

Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să facă după cum îl sfătuise Sean, să aleagă pe cineva, la întâmplare, pentru ca detectivii să-şi îndrepte atenția asupra altcuiva.

— Îmi pare rău, spuse. Nu-l văd!

Bentley fu dezamăgit iar celălalt, Deever, părea plictisit.

— E în regulă.

— Nu vreau să vorbesc aiurea, dar nu-l văd.

— Îți mai aducem un set, spuse Bentley.

— Are legătură cu celălalt tip, cel de la RMN?

— Crezi că are? întrebă Deever.

— Toată lumea vorbeşte despre asta. E cineva în campus care ucide studenți sau e vorba despre altceva?

Bentley sări din scaun şi începu să răsfoiască frenetic printre hârtiile şi fotografiile din fața lui. Îi vârî o fotografie sub nas. Piele albă, pomeți pronunțați, păr ciufulit.

— El e? îl întrebă în aceeaşi clipă în care Andre exclama: „El e!”. Bentley îl întrebă dacă e *sigur,* cât se poate de *sigur.*

— Sunt sigur.

— Aşteaptă, am mai multe. Îi mai arătă şase fotografii. Cele din profil îi întăriră convingerea lui Andre.

— Pe el l-am văzut.

Bentley îşi înfipse mâinile în şolduri privindu-l pe Deever cu o expresie de satisfacție exasperată.

— E Kellen!

— *Kellen?*

— Kellen! strigă Andre, şi abia apoi îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i ştie numele.

★

Andre traversă grăbit campusul scriind mesajul în timp ce mergea. Stabilise cu Chloe să se întâlnească la bibliotecă, să discute. Andre întocmise o listă cu foştii studenți ai lui Wyman din perioada crimelor

comise de SVD. I-ar fi putut ajuta să înțeleagă crimele recente. Chloe spusese că va investiga cu mai multă atenție prezența online a surorilor Dufresne.

Pe timpul zilei, biblioteca era mereu aglomerată, plină de studenți în căutarea unui loc la o masă. Cu toate acestea, de fiecare dată când lua liftul, Andre își ținea mâna lângă cuțit. Toate crimele, își spunea, se petrecuseră când victimele erau singure. Ca într-un film de groază, era o regulă: Eşti singur, eşti ucis. Spera să se înşele în privința regulii asemănătoare, care îi viza pe cei de culoare.

Chloe îl aştepta la etajul cinci, unde erau arhivate lucrările de diplomă, într-o cameră de studiu. Ardea de nerăbdare să discute despre prezența lui Kellen la locul primei crime.

— Desigur, spuse ea. Acum înțeleg. Cine ar ajunge lângă un om înjunghiat şi, auzind un altul care cere ajutor, ar pleca nestingherit dacă nu un psihopat? Andre îi atrase atenția că prezența lui Kellen la locul în care fusese ucis Michael nu le spunea nimic altceva decât că, de fapt, Kellen era un măgar.

— Poate aşa te lasă poliția în pace, spuse Chloe.

— Nu văd cum. Kellen nu avea pete de sânge pe el, nu avea cum să fie ucigaşul.

— Eşti *sigur* că nu avea sânge pe el? insistă ea. Andre înțelese că îi sugera să-i mintă pe polițiști.

— Ce atmosferă teribilă, auziră o voce cunoscută. Andre îşi ridică privirea şi-l văzu pe Charles, care intrase şi îşi scotea haina. Îi aruncă apoi o privire lui Chloe care, se pare, îl invitase. Prefera să-l fi avertizat. Obligat să aleagă între doi psihopați care îl preveniseră, fiecare, să se ferească de celălalt, nu avea încredere în niciunul. Însă cu Chloe începuse o colaborare fructuoasă. Deşi nu avea încredere în Charles, acesta nu părea să fie un criminal. Părea un om care ar fi trebuit să ajungă la o petrecere, dar greşise drumul şi nimerise la facultate. Firește, în afară de situația în care totul era prefăcătorie.

— Ai de gând să ne ajuți sau te porți ca un măgar? îl întrebă Chloe.

— Cele două se exclud reciproc? Charles lăsă pe masă o pungă unsuroasă din hârtie din care se ridică un nor alb de pudră. Scoase ceva de mâncare, cu un aspect ciudat, din pungă. Ia spune, ce ați descoperit aşa interesant?

— O cunoşti pe fata din fotografia pe care ți-am trimis-o? îl întrebă

privindu-l cu atenție.

— N-am văzut-o în viața mea.

— Ce naiba e asta? întrebă Andre.

— Şi de ce nu ai luat şi pentru noi? adăugă Chloe.

— E o tonetă cu cheeseburgeri şi churros afară, spuse Charles, şi Andre îl privi îngrozit cum adaugă câteva plicuri de maioneză şi sos peste prăjitura pudrată cu zahăr. Cine e fata? E în program?

Chloe răsuci laptopul către ei şi porni o prezentare în PowerPoint, începu cu fotografia pe care i-o făcuse Emmei.

— Am văzut-o luând cina cu Wyman într-un restaurant *ferit de ochii lumii.* Emma Dufresne, a nu se confunda cu sora ei geamănă, Megan Dufresne.

Charles se opri din mestecat.

— Gemene?

Andre avea sentimentul că acum Charles nu lua nimic în serios, aşa că îl trecu un fior de satisfacție văzând că-i reținuseră în sfârşit atenția.

Chloe trecu la următoarea imagine, o fotografie din filmul făcut de Andre.

— Iată ce am aflat. Studiază filosofia, e în anul trei, exact ca tine, Charles. N-am aflat prea multe pentru că nu e activă pe internet. Acesta este contul ei de Instagram; observați că are câțiva urmăritori, dar ea nu urmăreşte pe nimeni. Priviți ce de materiale postează.

Andre privi imaginile care se perindau pe ecranul din fața lor. Era fotografă – una destul de bună –, dar nu fotografia decât insecte. Imagini cu insecte fotografiate de aproape: o muscă, o călugăriță, un bondar în zbor.

— Sunt foarte reuşite, murmură Andre, neputându-şi stăpâni un fior de invidie.

— A participat la câteva concursuri de fotografie, unde a depus numai imagini cu insecte. Nu răspunde niciodată comentariilor de pe Instagram.

— Fata cu insectele! Am priceput! spuse Charles cu gura plină.

— Aceasta este sora ei, Megan, continuă Chloe, afişându-i fotografia de profil de pe Facebook. Imaginea tipică a iubitoarelor de cafea cu aromă de dovleac şi mirodenii. O postare despre cât de mult iubeşte toamna. Un cățel drăguț. Nişte oameni la o petrecere, bând bere. E în anul trei la Universitatea Americană. Despre ea am găsit mai multe informații decât despre sora ei: când era mică, a participat la competiții de gimnastică şi a scris pentru ziarul liceului.

— Aşteaptă, spuse Andre, arătând spre ecran. Priveşte sub „Relații”. Nu spune nimic despre o soră sau alți membri de familie.

— Nu toată lumea adaugă informațiile acestea, spuse Charles. Mâncase surprinzător de repede hamburgerul. Se şterse la gură cu un şervețel şi se lăsă pe spate în scaun, încrucişându-şi brațele peste piept.

Chloe trecu la o nouă pagină, pe care scria: „Întrebări fără răspuns”.

— De ce merg la universități diferite în acelaşi oraş? întrebă ea.

— Ăă, pentru că au fost admise la universități diferite? spuse Charles, tonul lui insinuând că întrebarea era lipsită de sens.

— Ei, bine, există un lucru numit „sărăcie”; unii dintre noi ştiu ce înseamnă. Şi majoritatea şcolilor acordă reduceri semnificative fraților de vârste apropiate dacă merg la aceeaşi şcoală.

Charles ridică din umeri.

— Poate nu se suportă una pe alta.

— N-ar conta, realiză Andre. Pentru că dacă te înscrii în program, nu plăteşti pentru studii. Prin urmare, Emma e în program, Megan nu.

— Nu ştii dacă Emma e sau nu în program, începu Charles, dar Chloe îl întrerupse.

— Dar sunt gemene, spuse ea ridicându-se şi începând să meargă prin sală. Ar putea fi gemeni univitelini, care seamănă foarte bine unul cu altul, sau sunt identici.

— Ce importanță are? întrebă Andre.

Chloe ridică un marker uscat. Charles părea frământat de gânduri.

— Dar dacă fac parte dintr-un experiment? Gemeni identici, am înțeles, dar una este psihopată – Emma –, iar cealaltă nu. Asta o face pe Megan alibiul perfect pentru Emma. Vrei să le compari creierul, comportamentul sau altceva? O compari pe Emma cu sora ei care are acelaşi bagaj genetic şi provine din aceeaşi familie.

Era o idee fascinantă. Andre cunoştea suficientă psihologie încât să ştie că aceasta se baza adesea pe studiul gemenilor pentru a trage concluzii privind influența geneticii comparativ cu cea a mediului înconjurător asupra dezvoltării individului.

— Dar dacă sunt gemene identice, n-ar trebui să fie amândouă psihopate?

— Numai dacă acceptăm că psihopatia este provocată exclusiv de trăsături genetice.

Charles aruncă de pe scaun punga direct în coşul de gunoi.

— Uitați care e treaba, dacă Emma e în anul trei, e posibil să știu câțiva studenți care o cunosc. Dați-mi câteva zile să mă interesez și vă spun ce am aflat. Chloe îl privi pe Andre ca și cum ar fi încercat să-i comunice un mesaj, fără cuvinte, iar el nu era sigur că înțelegea. Charles părea genul care cunoaște multă lume. Și nu-i ajutase cu mare lucru, așa că de ce să nu încerce?

— Pare un plan bun, pentru moment, spuse Andre. Și lăsând la o parte aspectul acesta, dacă Emma este sau nu în program, de ce a luat Wyman cina cu ea în cadru intim?

— De ce este asta ciudat? întrebă Charles.

— Și *tu* iei cina așa cu el? întrebă Andre. Nu iei cina la restaurant cu psihologul tău. Dacă ai face-o, ar fi ceva ciudat.

Chloe oftă.

— Andre crede că au o aventură. Charles izbucni în râs, făcând-o și pe Chloe să râdă și, nu peste mult, Andre nu se mai putu abține și li se alătură.

— Iar acum, partea amuzantă a serii, spuse Chloe sărind în picioare și privind către Andre. Am reținut toate lucrările pe care le-ai cerut. Deschise ușa și reveni împingând un cărucior.

— Ce sunt alea? întrebă Charles, revoltat de ideea că era posibil să fie pus la muncă.

— Disertațiile studenților lui Wyman, spuse Andre. La etajul cinci al bibliotecii erau arhivate copii ale tuturor tezelor de doctorat depuse la Adams. Andre le reținuse pe cele care puteau conține informații despre ucigașul SVD. Wyman era mult mai în vârstă decât părea și avusese foarte mulți studenți. Primul lucru făcut de Andre fusese să îi elimine pe toți cei care absolviseră înainte de anii ’90. Unii fuseseră ușor de găsit, pentru că urmaseră la rândul lor cariere în învățământ sau deveniseră psihologi clinicieni.

Andre așeză un teanc de lucrări în fața lui Charles.

— Caută tot ce are legătură cu psihopatia, crima sau parafilia.

— Ce contează ce au studiat elevii lui, cu ani în urmă? întrebă Charles.

— Wyman crede că aceste crime au legătură cu ucigașul SVD, ceea ce înseamnă că el știe sau bănuiește ceva ce noi nu știm. El nu a publicat niciodată nimic în legătură cu ucigașul SVD, dar este posibil ca vreunul dintre studenții lui să o fi făcut. Sau poate că Wyman n-a scris niciodată despre cineva care s-a retras din program, dar, iarăși, unul dintre studenții lui s-a gândit să scrie.

Chloe se întinse pe burtă, pe podea. După ce oftă de câteva ori, teatral, Charles se aşeză la masă în faţa lui Andre şi amândoi începură să răsfoiască volumele legate în piele.

În timp ce citeau, Andre fu cuprins din nou de sentimentul de vinovăţie care îl încolţea de fiecare dată când se îndeletnicea cu astfel de investigaţii. Cum se făcea că toţi prietenii lui reuşeau să-şi facă temele şi le rămânea timp să meargă la petreceri, să fumeze iarbă, să meargă la sală şi să doarmă până la trei după amiaza în weekenduri? În concordanţă cu diagnosticul pus, Charles părea genul care îi plătea pe alţii să îi scrie lucrările, sau copia la teste, dar Chloe, după cum aflase, intrase la facultate pe merit şi nu se plângea niciodată de volumul de studiu său că nu va reuşi să termine la timp. Se gândise să o întrebe cum proceda, dar şovăise pentru că nu voia să pară slab. *Poate că totuşi metoda asta cu jurnalul funcţionează,* îşi spuse Andre, răsfoind paginile unei lucrări.

Chloe le atrase atenţia: găsise o teză despre psihopatie, dar după zece minute îşi dădu seama că nu le era de niciun folos.

— Ştiţi că ne pierdem vremea, nu? spuse Charles. Răsfoia absent lucrările, atât de absent încât Andre îşi dădu seama că probabil va trebui să le citească şi el.

— Nu te-am auzit venind cu nicio soluţie, spuse Chloe ridicându-se în genunchi şi răsucind capul ca să-şi dezmorţească gâtul.

— Ţi-am zis că voi întreba despre Eleanor…

— Emma!

— Dar nu vreau să faceţi vreo prostie care să îi creeze neplăceri lui Wyman, continuă el.

— Eşti leneş şi nu vrei să faci niciun efort, îl certă Chloe.

— Nu aşa îmi valorific talentele.

— Sigur, talentele, bombăni Chloe. Se întinse apoi în poziţia copilului şi Charles îi studie dosul fără nicio jenă. Ce-ar fi să te faci util şi să ne aduci ceva de mâncare? Sunt lihnită. Andre acceptă cu o ridicare din umeri. Dornic să scape de treabă, Charles îşi îmbrăcă haina şi ieşi. Puştiul ăsta n-a muncit o zi în viaţa lui, mai spuse Chloe.

— Lasă-l mai uşor, încearcă să ne ajute. Ridicând dintr-o sprânceană, Chloe îl studie cu atenţie. *Stai puţin!* De ce trebuia să vadă Chloe situaţia dintre ea şi Charles ca pe o confruntare cu un singur învingător? Cu cât primeau mai mult ajutor, cu atât era mai bine. Nu ştii cum să-l iei, adăugă Andre.

Chloe râse.

— Poftim?

— Te iei mereu de el, deşi e clar că nu vrea decât să fie admirat. Tipul a candidat pentru postul de preşedinte al Consiliului studenţilor. Nu trăieşte decât pentru a fi adulat.

Chloe păru să cântărească toate cele auzite.

— Aşadar crezi că e mai bine să-i facem jocul?

— Îi facem jocul şi îl facem să creadă că el va câştiga. La urma urmei, de ce l-ai invitat, dacă nu vrei să colaborăm?

— Ba vreau să colaborăm, dar e atât de enervant. Şi am vrut să-i văd reacţia când am vorbit despre Emma.

— Nu părea să o cunoască.

— Dar s-a grăbit să se ofere să afle lucruri despre ea.

— Ţi se pare genul de fată cu care şi-ar petrece Charles timpul?

Chloe oftă, apoi scutură din cap.

— Andre, mai e ceva ce n-ai văzut, Se ridică şi veni lângă el, la masă, în telefonul ei era un mesaj: o fotografie cu ea dormind. Cineva mi-a făcut fotografia asta azi-noapte, când dormeam, şi mi-a trimis-o.

— A intrat cineva în camera ta din cămin? întrebă el îndreptându-şi spatele.

— Nu, eram la un tip acasă. Unul dintr-o frăţie.

— El a făcut-o?

— Sunt sută la sută sigură că nu a fost el. Se poartă ca un căţeluş, îşi cere iertare într-una pentru ceea ce s-a întâmplat. Bla, bla, va discuta cu băieţii despre hărţuirea sexuală şi bla, bla, va repara situaţia.

— Stai un pic, îţi dai seama ce înseamnă asta? exclamă Andre. Înseamnă că a fost la câţiva metri de tine şi nu te-a ucis. Chloe părea şocată. Poate că nu vrea să te ucidă.

Fata continua să privească telefonul.

— Poate că vrea. Tipul cu care eram e destul de solid. Poate s-a speriat când l-a văzut?

— I-ai căutat numărul de telefon?

— N-am găsit nimic.

— Ai cum să afli dacă a fost trimis de pe un număr real de telefon, sau de pe unul fals?

— Nu mă pricep atât de bine la tehnologie, spuse ea deschizând din nou laptopul. Dar poate găsesc nişte informaţii despre cum să recunosc

diferența.

Continuară să lucreze în tăcere. Andre răsfoi o lucrare şi se opri la pagina de mulțumiri. Autorul îi mulțumea lui Wyman şi echipei sale, lista o serie de alte nume, toate aflate deja pe lista lui Andre, cu o singură excepție: John Fiola. Deschise o altă lucrare. Şi aceasta mulțumea aceloraşi studenți, inclusiv lui Fiola. Andre verifică toate lucrările de diplomă din perioada ucigaşului SVD şi regăsi numele acela în fiecare dintre ele.

Verifică apoi catalogul în format electronic: lucrarea lui Fiola era intitulată „Pentru o mai bună înțelegere a violenței sexuale la bărbatul psihopat". Merse la raft să o caute: toate celelalte lucrări fuseseră găsite, mai puțin aceasta. Fiecare lucrare exista în două exemplare, cum era posibil să lipsească *amândouă?* Îl va întreba pe bibliotecar, la plecare.

Căutarea pe Google îi oferi rezultate interesante şi în acelaşi timp dezamăgitoare. *Coliziune fatală ucide un locuitor din Cleveland Park* era titlul articolului din presă, apărut cu ani în urmă.

„John Fiola, proaspăt doctorand al Universității John Adams, victimă a unui tragic accident de maşină cauzat de conducerea sub influența băuturilor alcoolice."

— Chloe! spuse el. Se enervă observând că fata îşi pierdea vremea cu o aplicație de întâlniri. *Oamenii ăştia chiar nu iau nimic în serios?* Priveşte!

„Fiola lasă în urmă o logodnică, Mira Wale."

37. ZIUA 12

Nu acesta era modul ideal de a-mi petrece o seară de vineri, în compania unui asistent tocilar care probabil încerca să mă seducă. Dar îmi încolțise în minte un plan cu privire la Will. Dacă aflam cine comitea crimele în campus, găseam țapul ispăşitor perfect. Îmi doream să fi fost în clădire când fusese ucis Michael. Să fi ajuns acolo cu o secundă mai devreme, să fi văzut cine sunt cei care l-au omorât. Acum, aş fi fost deja pe urmele lor, aş fi aflat unde locuiesc şi aş fi pus la punct o poveste despre neîndoielnica implicare a lui Will. Îşi închipuia că el mă urmăreşte pe mine, însă eu îl urmăream, fiind tot timpul cu doi paşi înaintea lui, pregătindu-i o arestare de zile mari.

Mă întâlnisem deja o dată, la Bean, cu asistentul, Trevor Koch. Îmi corectase CV-ul fals cu un pix roşu şi îmi ținuse o prelegere de vreo douăzeci de minute despre psihologie. Am făcut eforturi considerabile să mă prefac că îl ascultam, dând din cap, cu o expresie tâmpă întipărită pe față. În realitate, îl studiam, adunând informațiile necesare. Trevor era un tip subțirel, ciudat şi complet lipsit de bun gust în privința hainelor. Nu era genul de bărbat care se bucura de atenția fetelor. Nu părea agitat în preajma mea, dar mi-a lăsat impresia că a-mi vorbi de sus era felul lui de a flirta. Însă, lucrul cel mai important, am constatat că emana o mireasmă anume. Una vegetală.

O săptămână mai târziu, i-am trimis un mesaj euforic în care îl întrebam dacă are un furnizor, căci eu, abia venită în oraş, nu aveam unul, şi astfel ajunseserăm la întâlnirea din această seară. Mă autoinvitasem să-mi petrec timpul alături de el, ceea ce însemna, fireşte, să stăm laolaltă, fumând iarbă şi discutând banalități. Trevor stătea în Strayer, un cămin mai mic, în partea opusă a campusului. Eram în camera colegului lui, Ray, despărțită de camera lui Trevor printr-o sală de baie comună.

Trevor era întins perpendicular pe patul lui Ray, cu ochii în tavan, privind steluțele fosforescente lipite de cineva acolo. Eu, aşezată pe marginea patului, mă jucam cu lampa de pe noptieră, singura sursă de lumină din încăperea cufundată în întuneric. Trevor şi-a schimbat poziția ca să vină mai aproape, dar nu avea suficient curaj să mă atingă. Ray şi încă doi băieți, Mousey şi Pete, erau pe podea, în fața laptopului; se certau în legătură cu o femeie şi drama provocată de aceasta pe un forum online.

Trevor a fluturat din mână, disprețuitor, vorbind împleticit:

— Aş putea s-o distrug, uite-aşa, a spus pocnind din degete.

Chiar atunci, i-a sunat telefonul.

— A sosit mâncarea, a spus ridicându-se şi încălţându-şi tenişii. Ceilalţi trei n-au părut să bage de seamă; au mormăit ceva când am spus că am nevoie la baie.

Ajunsă acolo, am închis uşa către camera lui Ray şi am deschis-o pe cea care dădea în camera lui Trevor. Era întuneric, cu excepţia unei lumini slabe, albastre, probabil de la ecranul computerului aşezat lângă pat. Avea o masă uriaşă, furată probabil din una dintre camerele de zi, încărcată cu echipamente şi componente de computer, unele întregi, altele dezmembrate. Era anormal de frig în camera lui.

Unde aş sta, dacă aş fi o cheie? Eram sigură că nu păstra cheia de la biroul lui Wyman asupra lui. Am aprins lanterna telefonului şi am plimbat-o peste masă, căutând un breloc. Pe podea era aruncată o haină. Am verificat buzunarele, dar nu am găsit nimic. Oare nu avea un birou normal? Poate lângă pat. Am îndreptat lumina în partea aceea a camerei şi am încremenit dând cu ochii de o imagine pe care nu ştiam cum să o interpretez.

Am văzut patul, dar şi biroul, pe care erau patru monitoare mari, toate pornite. Pe unul, o fată se juca languros cu un vibrator. Pe un alt monitor, o altă fată îşi tăia unghiile de la picioare. Pe cel de-al treilea se vedea o persoană ce părea adormită pe o canapea. Al patrulea arăta un pat ordonat, acoperit cu o cuvertură de culoarea lavandei. Două perne. Un manual de chimie. O fereastră ce-mi părea cunoscută, chiar lângă pat. O balenă de pluş. Era camera *mea.*

— Îţi plac? am auzit o voce.

Am tresărit fără să vreau. În spatele meu era Trevor. Am văzut că uşa camerei era întredeschisă – nu-l auzisem venind.

— Nu înţeleg la ce mă uit.

— Videochaturi! Cea din stânga sus este o transmisie în timp real – Natasha. În Ucraina, e cunoscută ca o adevărată profesionistă. De fapt, toate sunt, cu excepţia ta. Încercam să procesez toate informaţiile, dar simţeam cum mă cuprindea o furie tăcută. *Alte filmări cu mine distribuite pe internet? Pe bune?* Trebuia să am mare grijă în continuare. A rânjit dezvelind un şir de dinţi mărunţi. Trebuie să fii mai atentă pe ce pagini intri.

Îmi vâjâia capul, încercam să-mi amintesc dacă accesasem ceva dubios. Dar cine naiba e atent pe ce apasă când citeşte ceva şi apar notificări de la bancă solicitându-ţi să completezi un chestionar idiot. Apoi mi-am amintit –

cu o săptămână în urmă primisem un mesaj pe Instagram de la o companie care recruta tinere pentru prezentări sponsorizate ale produselor lor. Mai primisem astfel de oferte şi înainte. Cui nu-i place să fie flatat şi să folosească produse gratuit? Accesasem linkul fără să-i dau prea multă atenție, în drum spre clasă, şi apoi uitasem complet. Iar asta se întâmplase la câteva zile după ce îl cunoscusem pe Trevor.

— Eşti mai isteață decât pari, a spus el. Dar m-am gândit că dacă apelez la vanitatea ta…

Instinctul îmi spunea să îmi păstrez calmul.

— De ce ai face una ca asta?

— Ştiu cine eşti, Chloe!

O, nu! Mă bazasem pe faptul că nu-l mai văzusem până atunci. Presupusesem şi că nu aveau o fotografie a mea la dosar. Acționasem în baza prea multor presupuneri. Nu am cine ştie ce defecte, dar modestia îmi lipseşte complet.

— Cum ai intrat în birou şi ai început să pui întrebări, te-ai dat de gol.

Pervers afurisit, în tot acest timp se jucase cu mine. Îmi venea să-i scot ochii, dar nu mă puteam gândi decât la ce văzuse pe cameră. Cum mă îmbrăcam. Cum făcusem sex. Chad venise la mine „să învățăm”. Într-o noapte în care mă plictiseam, băusem tequila cu Billy, un băiat din echipa de canotaj. Însă ceea ce conta cu adevărat era: *Făcusem ceva legat de planul meu în privința lui Will, în fața camerei?* Nu în ultima săptămână, şi nu mă folosisem de computer dintr-o poziție accesibilă pentru camera de filmat.

— Evident, o să fii concediat pentru asta, am spus resemnată, fără să-mi pese cu adevărat ce se va întâmpla cu el.

A izbucnit în râs, apoi şi-a pus mâinile pe umerii mei într-un fel ciudat, condescendent.

— O, draga de tine, tot mai crezi că sunt unul dintre asistenți?

Era în program. Ştiuse cine eram chiar din clipa în care apărusem încercând să mă infiltrez în birou.

— Ce căutai la unul dintre computerele lui Wyman? Fusese atât de în largul lui în birou, avusese exact atitudinea unui angajat.

— O aşteptam pe Elena. Le „verificam” parolele.

M-am întors din nou către ecrane şi mi-am încrucişat brațele pe piept, cu o expresie care mă făcea să par mai degrabă plictisită decât furioasă. Trebuia să fiu foarte atentă la ceea ce făceam în continuare. Trevor era cel

de-al şaptelea student din program. El putea fi ucigaşul. Era suficient de inteligent şi de perfid. Cât de amețiți erau colegii lui, în camera alăturată? M-ar fi auzit dacă țipam? Aveam spray-ul insecticid la mine. Am întins discret mâna către el.

— Ar trebui să-ți cer să plăteşti pentru spectacol, am zis cu voce blândă.

— Ha ha! O fată ca tine ar face bani frumoşi.

— Doar tu ai văzut asta sau ai distribuit-o?

— Nu am distribuit-o!

M-am întors către el bătând din palme.

— În regulă, trebuie să recunosc. Ai câştigat. A zâmbit larg, cu o sclipire nouă în privire. Până atunci păruse mereu insipid şi flegmatic. Însă uite care e situația, am continuat prieteneşte, arătând către monitoare. Nu-mi place treaba asta. Nu ştiu dacă ai înregistrat sau distribuit ceva… A încercat să protesteze, dar nu l-am lăsat. Şi ştii prea bine, în ziua de azi, să accesezi camera video a unei fete ca să te masturbezi privind-o, ei bine, nu se face. Vreau să zic, aş putea cere să fii exmatriculat. Mi-am privit unghiile. Sau aş putea posta un mesaj pe câteva rețele de socializare şi fiecare căutare a numelui tău, de acum încolo, ar vorbi despre asta. Crede-mă, o pot face.

Părea uşor îngrijorat.

— Întrerup legătura imediat, a spus ridicând mâinile defensiv. S-a aplecat deasupra tastaturii, a executat rapid nişte comenzi şi transmisia s-a întrerupt. Dar cât mă puteam baza pe asta? Putea să o restabilească oricând. N-am salvat nimic, crede-mă.

— Ca şi cum promisiunea unui psihopat ar însemna ceva…

— Ascultă, îți fac un serviciu: trebuie să iei în serios atacurile on-line. Ia-ți un program de protecție avansat şi în felul acesta nu voi mai putea să-ți accesez datele. A început să-mi explice intrând în detalii tehnice, iar eu îl ascultam înmărmurită. Devenise din sinistru prietenos, ca şi cum descoperirea mea crease între noi un nivel superior de apropiere, ca o prietenie sau, mai grav, ceva mai mult. Îmi venea să vomit.

Am oftat.

— Trevor, asta mă supără foarte tare.

A clipit rapid, de câteva ori.

— Te-am văzut în campus. Am văzut cu ce fel de oameni îți petreci timpul. Ce naiba voia să spună cu asta? Îți fac o favoare. S-a aplecat din nou pe tastatură. A căutat ceva şi s-a oprit asupra unui fişier intitulat simplu „jigodie”. Mi-a trimis ceva pe e-mail, pe adresa de student, pe numele meu

real.

— Eşti nebun dacă îţi imaginezi că aş deschide ceva trimis de tine.

Şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Fişierul acela conţine informaţii despre cineva care te interesează. Îmi place de tine, Chloe. Cele mai multe fete sunt plictisitoare. Tu, nu! Tu eşti ca mine. Spray-ul insecticid mă tenta, dar voiam să surprind cea mai mică schimbare de expresie de pe chipul lui. Trebuie să fii mai atentă cu cine te însoţeşti, a mai spus Trevor.

Am fugit din dormitorul lui ca din puşcă. Eram atât de furioasă încât îmi frigeau urechile. Strângeam telefonul în mână, arzând de nerăbdare să ştiu ce era în fişierul acela, deşi, bineînţeles, nu aveam de gând să-l deschid. Nu îndrăzneam nici măcar să accesez e-mailul pe telefon, de teamă că fişierul ataşat se va încărca automat. Trevor era dubios şi un mare mincinos, dar îmi ghicise punctul slab: ştia că voi fi prea curioasă ca să nu-l deschid.

Am simţit nevoia să-i trimit un mesaj lui Andre – pentru un psihopat, se dovedise incredibil de meticulos, căutând informaţii despre trecutul lui Wyman şi toate celelalte, dar trebuia să ţin cont că făcuse toate astea pentru el, nu pentru mine. Nu aveam cum să mă ocup de treaba asta singură.

Strayer se afla pe diagonală faţă de bibliotecă, unde erau şi computerele. Mi-am accesat e-mailul şi l-am privit curioasă, dar plină de furie. Am salvat fişierul pe desktop şi am ieşit repede din contul de e-mail.

Am privit în jur, să mă asigur că nu era nimeni în apropiere, şi l-am deschis.

Conţinea un singur document în format PDF, intitulat „Dosar Pacient34522”. Am recunoscut prima pagină: era formularul tip pe care îl completasem şi eu la admiterea în program, însă privirea mi-a rămas fixată pe primul rând. *Portmont, Charles Andrew.* Inima a început să-mi bată cu putere.

De ce avea Trevor fişierul acesta? Documentul conţinea cam treizeci de pagini şi se termina la jumătatea unei propoziţii. După câteva pagini cu informaţii generale, erau câteva cu note clinice semnate cu iniţialele LW şi ET. Primele pagini nu ofereau nimic surprinzător. Erau informaţii despre trecutul „bietului” băiat bogat, care intrase în bucluc de mic, fiind trimis, pe rând, la diverse şcoli internat. Tatăl tău e un nemernic? Casele imense de vacanţă nu te consolează îndeajuns? Şi aşa mai departe.

Mi-am plimbat privirea peste pagini şi la un moment dat nişte cuvinte

mi-au reținut atenția:

> *„Colaborarea cu Charles continuă să fie dificilă. Prezintă niveluri ridicate de sadism, lucru care nu s-a schimbat deloc de când am început şedinţele. Plăcerea pe care o simte atunci când provoacă suferință altora a început încă din copilărie. Nu are remuşcări cu privire la faptele rele sau la infracțiunile pe care le comite. Pentru a doua oară luna aceasta, a vorbit îndelung despre plăcerea sexuală pe care o resimte la gândul uciderii şi dezmembrării tinerelor femei. A vorbit despre fanteziile lui de a avea sex cu cadavre. A trebuit să renunț la încă o asistentă. M-am gândit să-l raportez la poliție, să le spun despre Daisy, dar mă tem de consecințe. (Tatăl este foarte influent.)”*

Documentul nu avea cum să fie autentic. Trevor se juca acum cu mine. Pe de altă parte, păruse sincer îngrijorat că aş putea să cer exmatricularea lui. Şi de ce ar fi avut un document fals despre Charles? Felul acela straniu în care îşi aşezase mâinile pe umerii mei… Cred că Trevor mă plăcea – cu „P” mare –, mă văzuse vorbind cu Charles şi, în felul lui bolnav, îşi făcea griji pentru mine. Sau era gelos? Anumite informații din fişier erau reale: semnătura doctorului Wyman părea autentică şi cine luase notițele descria cu acuratețe farmecul lui Charles, lenea lui, schimbările bruşte de dispoziție. Amândoi aceşti băieți erau îngrozitori, dar care dintre ei era mai rău?

Stai aşa, cine era Daisy, o asistentă? Am deschis o pagină de căutare şi am scris Daisy, Universitatea Adams, dar nu mă aşteptam să găsesc cine ştie ce. Primele două rezultate au fost nesemnificative, dar următorul link ducea la un articol din *Daily Owl: Sinuciderea unei studente în anul doi ridică întrebări privind sănătatea mintală a studenților.*

Cu un an în urmă, o studentă, pe nume Daisy Crosby, se aruncase de pe acoperişul Turnului Facultății de Matematică – pe care toți îl numeau turnul Sinucigaş – şi murise. Articolul îl cita pe profesorul ei de muzică. Acesta vorbea despre pierderea unui real talent. Studia muzica, ceea ce însemna că îşi petrecuse mult timp în Sala Albertson, frecventată şi de Charles.

Poate că fusese cât se poate de clar, în tot acest timp. Până şi tovarăşii lui din frăție îl numeau „Terrible Charles”. Trebuia să admit că îl privisem părtinitor şi că asta îmi influențase deciziile. Din clipa în care aflasem

despre crime, chiar din gura lui, nu mă gândisem nici măcar pentru o clipă serios că el putea fi criminalul. De ce oare, doar pentru că mă ajutase în Fort Hunt? Voiam să cred că mă susținuse pentru că, în secret, era atras de mine, sau poate că o făcuse în interesul lui ori nu avea nevoie ca alții să atace oameni pe proprietatea lui fiindcă acolo își îngropase propriile victime.

Ted Bundy comisese crimele purtând un ghips fals şi cerând ajutorul femeilor care nu se gândiseră nicio clipă că era ceva în neregulă, pentru că individul arăta bine şi era fermecător. Oamenii, inclusiv iubita şi prietena lui de la acea vreme, autoarea de romane polițiste Ann Rule, îl bănuiseră, dar se şi îndoiseră de bănuielile lor, pentru că li se părea pur şi simplu imposibil să fi fost el. În ciuda realității.

În drum spre casă, totul mi-a devenit dintr-odată foarte clar: adevărul trist despre bietul, frumosul „Terrible Charlie Bear”. După ce scăpam de Will, aveam să mă ocup şi de Charles, şi de data aceasta nu mai purtam ochelari de cal.

38.

Charles deschise ochii în lumina obositoare a dimineții şi văzu ca prin ceață modelul hexagonal al faianței din baia lui Kristen. Fără lentilele de contact nu vedea foarte bine, dar ştia că pilula albă de lângă piciorul vasului de toaletă era o pastilă de Excedrin. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era Kristen cuibărindu-se lângă el în pat, apoi se trezise, câteva ore mai târziu, chinuit de o migrenă teribilă.

Se ridicase şi pornise spre baie cu durerea surdă în ceafă. Apoi încremenise. Avea vedenii sau chiar era cineva în dormitor? Migrenele îi afectau uneori vederea, dar de obicei simptomele constau în pierderea vederii periferice. În dormitor era întuneric, dar oare ceva şi mai întunecat era în mijlocul încăperii? O siluetă aplecată peste pat, ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine? Chiar deasupra lui Kristen.

La naiba! Pistolul lui era în sertarul noptierei, la o jumătate de metru de intrus şi mult mai departe de el. Pe jumătate orb, Charles întinse brațul şi găsi o vază. *Să n-o lovesc pe ea,* îşi zise, dar nu era timp de pierdut: Silueta întunecată, *vedenia,* se apleca peste prietena lui. Charles aruncă vaza, apoi se auziră o izbitură, un geamăt, zgomot de sticlă spartă, un țipăt. Silueta se năpusti către fereastră şi Charles alergă spre noptieră în timp ce Kristen țipă din nou. Văzu ca prin ceață figura întunecată strecurându-se pe geam afară, dar trase oricum, fiecare împuşcătură producând o scânteie. Văzu brațul intrusului chiar înainte să dispară. Veni la fereastră şi trase din nou, printre cioburi, în stradă. Kristen continua să țipe, dar el o ignoră şi, cu patul pistolului, sparse complet geamul şi se aplecă să privească. De ce trebuia să aibă vederea atât de slabă? Nu văzu pe nimeni fugind. Strada era pustie. Nu observă decât un taxi îndreptându-se spre nord.

Se rezemă, dându-şi seama că îşi ținuse prea mult timp respirația. Urechile îi țiuiau. Aprinse lumina şi îşi căută ochelarii pe noptieră. Kristen îşi cuprinsese genunchii cu brațele, cu ochii mari şi pătura adunată în jurul ei, protector.

— Charles, a fost ceva *aici.*

Charles privi peretele de lângă fereastră. Din fericire, nu fusese atins de gloanțe.

— Voi suna la 911! Când ajung, nu le spune că am tras cu pistolul. E al tatălui meu, e deținut legal, dar aş putea avea probleme.

Numeroasele legi privind deținerea armelor de foc în Washington, DC erau aproape imposibil de respectat fiindcă exista o contradicție între proiectele deja adoptate şi cele câteva procese în derulare sau acte ale Congresului care împiedicau aplicarea respectivelor legi pentru că ar fi condus la diminuarea suveranității oraşului. Sună la 911 apoi, cu telefonul la ureche, culese cartuşele de pe jos şi se spălă pe mâini.

Când termină, se aşeză lângă Kristen, care încă tremura, şi aşteptară împreună. O cuprinse în brațe. Era copleşit de o ură atât de intensă încât nu auzea nimic în jurul lui. Chiar şi după dezastrul petrecut cu un an în urmă, cu Daisy, atacatorul cibernetic nu reuşise să afle unde locuia Kristen. Părinții ei, ca toți oamenii înstăriți, doreau să se bucure de discreție, astfel încât, atunci când cumpărau case pentru fiicele lor o făceau prin intermediul unor companii. Hărțuiala din cursul anului trecut nu luase nicio clipă o formă fizică. Charles nu ştia dacă silueta fantomatică venise pentru Kristen sau pentru el.

Poliția sosi şi le luă declarații. Charles abia aştepta ca oamenii legii să plece. Abia după aceea Kristen îşi sună părinții, iar Charles căută nişte folii din plastic ca să acopere ochiul de geam spart. Asta nu împiedica frigul să pătrundă şi, categoric, nu avea să împiedice un posibil alt intrus.

— Slavă domnului că acum Charles era aici. Sunt înspăimântată, spunea Kristen la telefon. Un tâlhar, nu ştiu. Doar că, după crimele acestea…

Îi întinse telefonul lui Charles care, cât putu de calm, îi linişti pe părinții fetei. Iubitul perfect trebuia să fie calm şi stăpân pe el, să se dovedească a fi o alegere potrivită nu un risc pentru fiica lor. Închise telefonul şi îi cuprinse capul între palme.

— Ascultă, nu voi permite nimănui să-ți facă rău.

— Nu mă mai simt în siguranță în propria mea casă.

— Hai la mine! Apartamentul e la etajul şase şi sistemul de alarmă e bun. Kristen îl privea neîncrezătoare. Sau putem merge la Fort Hunt, acolo chiar nu te poate atinge nimeni. Şoferul ne va duce şi ne va aduce înapoi în oraş după cum avem nevoie. O ajută să împacheteze. Kristen nu era genul de persoană care să se mobilizeze rapid după ce fusese trezită brusc în miezul nopții. Deschise dulăpiorul din baie să-şi ia medicamentele şi rețeta şi rămase holbându-se la cutiuța portocalie cu pilule. Era una nouă, pe care o luase cu două zile în urmă, în drum spre bibliotecă, unde urma să se vadă cu Chloe şi cu Andre. Atunci nu-şi dăduse seama, dar acum i se părea evident. Cutia, pe care era lipită o etichetă cu adresa lui Kirsten, fusese în

geanta lui, lăsată nesupravegheată preț de vreo oră. Suficient pentru ca, de exemplu, Chloe să fi umblat în ea.

39. ZIUA 11

Camerele de luat vederi erau în coşul de gunoi, ceea ce însemna că mă puteam îmbrăca liniştită pentru „întâlnire”. Era zece seara şi Will aştepta o blondă pe nume Daniella, care purta pantaloni din piele lăcuită şi avea standarde joase când venea vorba de bărbaţi. Doar că eu nu mă îmbrăcasem în pantaloni din piele, ci în blugi cu buzunare suficient de adânci cât să pot ascunde cuţitul. Eu alesesem locul de întâlnire, o bodegă numită Ivy and Coney, nu foarte aglomerată în serile de joi.

M-am oprit în uşă şi am privit către barman, un hipster plictisit, şi la doi tipi îndrăgostiţi, care beau bere într-un colţ. Will era singur pe un scaun înalt, se uita la un meci de baschet şi mesteca dezgustător, cu gura deschisă. M-am aşezat pe un scaun de lângă el şi am scos cuţitul pe care l-am ascuns în mâneca largă a bluzei. Apoi am aşezat lama cuţitului pe interiorul coapsei lui, apăsând pe stofa pantalonilor, fără să-i străpung însă.

A făcut ochii mari. Am savurat expresia de surpriză apărută pe mutra lui idioată, când a înţeles că fusese păcălit.

— Hai să terminăm cu joaca. Ai termen până pe 23 octombrie să-mi dai filmarea. Ştiu că o ai.

— Eşti nebună! A înghiţit cu noduri. Avea gura uscată, îmi dădeam seama după voce.

— Da! Am retras puţin cuţitul şi am scos telefonul.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit.

— Aş putea să-ţi dau una, să te trimit în cealaltă parte a sălii.

— Ai putea! Dar o s-o faci? În faţa tuturor? Ştii ce se va întâmpla cu tine dacă nu îmi aduci filmarea până pe 23? Am ridicat telefonul pe care deschisesem aplicaţia Snapchat.

— Ce naiba ai, eşti obsedată de data de 23? L-am ignorat, dar cum s-a uitat spre telefon, s-a încruntat, vizibil dezamăgit. Am plimbat degetul pe ecran, ca să vadă sutele de mesaje. Inimioarele şi nenumăratele *XOXO* sau *Te iubesc.* Ai… ai vorbit cu fratele meu?

— Pentru un băiat în clasa a noua, pe Davey nu prea-l duce capul. Davey s-a îndrăgostit de o fată pe care a cunoscut-o pe internet. Vezi ce simplu e? Ştii ce va păţi micuţul Davey, pe 23, dacă nu îmi aduci filmarea? A făcut ochii şi mai mari. Eu l-am privit fără să clipesc.

— E doar un copil. E fratele meu mai mic. Ce vrei să…

— Credeai că l-am uitat pe Brett? A tresărit fără să vrea. Brett, prietenul meu care filmase totul în noaptea aceea, în loc să mă apere. Acesta este tristul adevăr, dragi prieteni. Nimeni nu vă va veni vreodată în ajutor. Bietul Brett – prea *provincial* ca să ajungă în altă parte decât la Rutgers. Însă mie mi-a prins bine, l-am avut aproape. Am aplecat capul într-o parte. O adevărată tragedie, accidentul acela, tocmai de Ziua Recunoştinței. Oare fusese beat? Ei bine, nu poți face autopsie unui cadavru carbonizat, nu-i aşa?

— Eşti nebună de legat!

— Mă accept aşa cum sunt. I-am cuprins bărbia cu degetele. 23 octombrie. Ne-am înțeles?

A clipit.

— Da!

40.

„Evaluează intensitatea următoarelor emoții.” Charles alerga în momentul în care a primit solicitarea pe ceas. Kristen era în siguranță la Fort Hunt. Şoferul îl adusese înapoi în campus, imediat ce ea se simțise suficient de bine ca să plece liniştit. Era orbit de furie, asta era tot ce simțea.

Chloe intrase în casa lui Kristen. De ce făcuse asta, habar nu avea. Se lăsase distras de teorii cu privire la un agresor cibernetic în timp ce Chloe era, cel mai probabil, vinovatul. Poate minţise şi în privinţa lui Will, poate Charles surprinsese o crimă în desfăşurare, în noaptea aceea. Nu se deranjase să afle şi versiunea lui Will.

Nu răspunse la chestionar, ştiind că nu era o idee bună să răspundă în acel moment. După cei doi ani de terapie cu Wyman, aflase că, în momentele în care se simțea ca acum, cel mai bine era să găsească un loc izolat şi să se liniştească. Să-şi reprime impulsul de a reacționa când ştia că nu putea să o facă în mod rezonabil.

În schimb, porni grăbit spre casa lui Will. Bătu în uşă timp de cinci minute înainte de a-şi dea seama că Will nu este acasă. Plecă spre casa frăției, dar nici acolo nu-l văzuse nimeni. După alte câteva încercări nereuşite, Charles se prăbuşi pe canapea, ignorându-i pe ceilalți, dar profitând de narghileaua lor. *Calmează-te!,* îşi zise. Ştia că nu judeca lucrurile corect când se simțea aşa. Chad stătea în uşa bucătăriei, mânca un iaurt şi vorbea cu cineva la telefon. *Ce-ar face Chad?,* se întrebă Charles.

Chad, îşi imagină el, nu ajungea în astfel de situații pentru că avea o „busolă internă” care îl îndruma, indicându-i direcția corectă. Chad nu se lăsa distras de fete atrăgătoare, de minciunile şi jocurile acestora.

Peste zece minute apăru şi Will, roşu la față. Se îndreptă spre bucătărie, probabil să-şi ia o bere, dar Charles îi făcu semn să vină la el într-un fel care nu-i dădea de ales, şi-l trase după el în unul dintre dormitoare.

Charles intră direct în subiect.

— Ce ştii despre Chloe?

— Chloe? Expresia bovină cu care îi rostise numele… ca şi cum nu ştia despre cine vorbeau. Dar în sinea lui era alarmat.

— Chloe Sevre!

— Ăă…

— Te hărțuieşte?

Will râse scurt, ca un idiot.

— Dacă mă hărțuiește?

— Cineva a intrat în casa lui Kristen, azi-noapte. Cred că a fost ea. Will făcu ochii mari. Care e treaba cu filmarea pe care vrea să o găsească? continuă Charles. Știu deja despre ce e vorba, așa că nu te gândi să mă minți, adăugă el nervos.

— OK, fata aia e nebună! Mă urmărește! Mi-a spart dulapul din vestiar și mi-a făcut ceva la telefon. Mi-a intrat și în casă. Ar trebui să mă duc la poliție.

— Ce conține filmarea? repetă Charles.

— Ne-am cuplat, înțelegi, și am făcut lucruri, iar ea a vrut să filmăm, așa că am filmat. E nebună!

— Atunci de ce te urmărește?

— Pentru că am părăsit-o! E nebună și acum nu mă lasă în pace.

— Ai cunoscut-o aici?

— Nu! Am fost colegi la liceu, dar eu sunt cu doi ani mai mare, încep să cred că a venit aici special pentru mine. Îți dai seama cât de scrântită e?

Charles simți că îl ia amețeala.

— Așadar, tu erai în ultimul an și ea în anul doi?

Pe chipul lui Will tresări un mușchi.

— Da!

Minte!, își dădu Charles seama, gândul teribil înghețându-i pentru o clipă furia. „Profesor din Merrifield, acuzat că a întreținut relații sexuale cu elevele", își aminti el titlul articolului. Will nu urmase cursurile aceluiași liceu. Charles știa, pentru că, în primul lui an de facultate, Will vorbise întruna despre cum colegii lui din echipa de lacrosse – de la liceul… *Cloverfield* – merseseră la universități de stat. Indignarea de pe fața lui Will era de cu totul altă natură decât cea pe care o văzuse pe chipul lui Chloe atunci când îl pocnise cu geoda: furie autentică. Emoția lui Chloe fusese una viscerală, a lui Will, defensivă.

Dacă era nevinovat, Will ar fi chemat poliția după ce descoperise că cineva i-a intrat în casă, așa cum făcuse Charles. Ce anume l-ar fi făcut să nu anunțe poliția? *E vinovat!,* înțelese Charles. *Realmente e vinovat!* Prin urmare, acum ea… continuă el.

— Chiar nu știu, spuse Will trecându-și mâna prin părul ciufulit. Crede că am înregistrarea cu partida de sex și este obsedată de persoana mea. Problema este că nu mai am telefonul acela, *nu-l mai găsesc.*

„O înregistrare cu o partidă de sex.” Aşa o numise. Charles se bucură că reuşeşte să-şi controleze expresia feței.

— Ai face bine să-l găseşti. Nu cred că va renunța până când nu o obține.

Will se făcu dintr-odată mic. Charles îl lăsă acolo şi ieşi în curte întrebându-se câți indivizi ca Will privise în ochi fără să ştie. Dacă filmarea aceea exista, Charles înțelegea de ce Chloe voia să fie singura care să o aibă. Şi un idiot ar fi înțeles. Iar ea, chiar şi aşa, cu amenințarea pe care Will şi filmarea o reprezentau, cu prezentările în PowerPoint şi toate celelalte isprăvi, tot făcuse mai multe încercând să afle cine era criminalul din campus. Între timp, păstrase pentru el informații care i-ar fi putut ajuta, doar pentru că nu avusese încredere în ea. Astfel încât, în timp ce făcuse pe deşteptul, criminalul se apropiase îndeajuns de el, cât să intre în casa lui Kristen. *Trebuie să vorbesc cu ea, îşi spuse, şi vom lămuri situația împreună!*

41. ZIUA 10

Am auzit o bătaie în uşă şi, când m-am uitat pe vizor, am văzut imaginea distorsionată a lui Charles, îmbrăcat într-un pulover verde ca de vânător. Ce căuta aici? Şi, la naiba, *nimeni în căminul acesta nu se gândeşte la siguranţă?* Sau poate i-a „vrăjit" să-l lase să intre. Tocmai terminasem de transferat toate parolele într-un sistem nou – şi foarte scump – de protecţie, şi lucram la Faza Patru a planului meu. Nu mă hotărâsem cum aveam să scap de Charles, ştiam doar că nu voiam să mă ocup de amândoi în acelaşi timp. Amândoi erau în formă şi mai înalţi decât mine. Eram sigură de un lucru însă: Charles nu trebuia să-mi stea în cale în următoarele două săptămâni.

A ciocănit din nou, dar acum eram pregătită. Am deschis uşa şi l-am electrocutat. A slobozit un ţipăt şi s-a prăbuşit. Ceilalţi erau ocupaţi cu un concurs de băut aşa că nimeni n-a observat, când l-am apucat de cămaşă şi de curea şi i-am târât trupul încă scuturat de spasme în camera mea. Am închis uşa, apoi am încuiat-o. Yessica nu se întorcea decât peste trei ore. El era inconştient şi eram singuri.

Oare era mai bine să fi scăpat de el cumva? Aş fi putut să-l trag până la fereastră şi să-l împing. Probabil, căderea l-ar fi ucis. Pe de altă parte, nu mi-ar fi fost chiar uşor să-l aduc lângă fereastră şi să-l împing. Dacă aş continua să-l electrocutez ar muri? Ştiam că suferea de migrene. Aş fi putut spune că venise la mine şi îl apucase o criză. M-am uitat la bâta de baseball pe care o cumpărasem cândva.

— C… Chloe!

— Taci! Ştiu cine eşti! Am apropiat pistolul cu electroşocuri de faţa lui şi am apăsat pe buton ascultând pârâitul liniştitor. Ai făcut treabă bună distrăgându-mi atenţia, dar, acum, în sfârşit am înţeles. Întâmplarea a făcut să fii tocmai tu cu Elena când a descoperit cadavrul lui Kellen? Probabil o aşteptai ca să te lauzi.

— Să mă laud? N… nu…

— Petrecerea a luat sfârşit. Am izbit cu bâta de baseball în podea. Păcat de faţa ta frumoasă, căci o s-o distrug.

— Stai…

— Ştiu totul despre tine!

— Stai, aşteaptă! Fă-mi ce vrei, dar întâi răspunde-mi la o întrebare. I-

am făcut semn că poate vorbi. La ce liceu ai fost?

— Merrifield High. De ce?

— Şi Will la fel?

— Nu, el a mers la Cloverfield.

— Ai fost implicată într-un scandal cu un profesor?

— Alexei, da!

A închis ochii respirând încet. M-am întrebat dacă îi provocasem răni serioase, dar apoi m-a privit drept în ochi cu o expresie nouă, o privire blândă. Era prima oară când mă privea astfel.

— Ai spus mereu adevărul, nu-i aşa? a rostit cu uimire.

— Nu sunt o mincinoasă, ca tine. Ştiu totul acum, despre Daisy şi despre cum ai ucis-o.

A părut speriat şi a dat să se ridice, dar n-a reuşit. Probabil încă îl durea locul unde îl electrocutasem.

— Nu e adevărat! N-am ucis-o eu!

I-am atins uşurel fruntea cu capătul bâtei.

— Ți-am citit dosarul, am intrat în fişierele lui Wyman. Ştiu exact cât de bolnav îți e creierul.

— Şi în dosar scrie că am ucis-o pe Daisy? Părea mai degrabă uimit decât îngrijorat.

— Mai mult sau mai puțin.

— Îmi arăți?

„Sesiunea" de tortură nu mergea aşa cum voiam. Eram furioasă. Ar fi trebuit să-i fie teamă de mine. Am deschis fişierul şi i-am întins laptopul, continuând să veghez asupra lui cu armele mele. A citit grăbit, cu buzele întredeschise. Dintr-odată, a şuierat ca un şarpe ce era.

— Chloe, ai citit toate astea?

— Pe sărite! E destul de dezgustător.

M-a privit exasperat.

— Aici! La *Înclinații Sexuale.* Subiectul prezintă o varietate de impulsuri sexuale perverse, tulburătoare, atât în comportament, cât şi în ceea ce priveşte natura materialelor pornografice pe care le urmăreşte zilnic, timp de ore întregi. Recunoaşte că a întreținut relații sexuale cu animale la ferma familiei, în copilărie. Lista include câinele familiei, pisici fără stăpân, oi, chiar şi crabi. Serios, Chloe?

— Crabi!

— N-am avut niciodată un câine. Tata nu-i suportă. A închis laptopul

privindu-mă cu atenție. De unde ai fișierul? Nu i-am răspuns. Ți l-a dat cineva care se pricepe foarte bine la computere?

— Cineva! Are grijă de mine!

— E în program, a spus Charles bătând cu degetele în laptop.

Cum îşi dăduse seama, cu atât de puține informații?

— Am dreptate? Încercă să se ridice în şezut. Am cunoscut-o pe Daisy anul trecut, la orele de muzică. Era frumuşică. Observase că un tip dubios o urmăreşte obsesiv pe Instagram, îi apreciază toate postările şi interpretează toate fotografiile drept mesaje adresate lui. Înțelegi? Dacă posta fotografia unei ceşti de cafea cu o inimioară de spumă, el credea că e un mesaj pentru el.

— Ah, înțeleg!

— Eu şi cu Daisy am avut o aventură. Noi…

— Ai înşelat-o pe Kristen?

Părea obosit.

— Am supraviețuit. Cineva trebuie să fi fost foarte ataşat de ea pentru că ne-a atacat pe amândoi, prin orice mijloace. Mi-a spart toate conturile, mi-a întrerupt utilitățile. A emis carduri bancare în numele meu. Mi-a trimis materiale de pornografie infantilă pe e-mail.

— Pare nebun de-a dreptul.

— Asta n-a fost nimic pe lângă ce i-a făcut lui Daisy: tot ce ți-am spus până acum şi multe altele. Cred că a petrecut ore întregi citindu-i e-mailurile şi mesajele, căutând orice remarcă răutăcioasă pe care ea o făcuse la adresa cuiva şi le-a trimis apoi prietenilor ei, îndepărtându-i pe toți. A postat adresa şi numărul ei de telefon pe toate site-urile de întâlniri erotice. A făcut-o să o ia razna.

— L-a reclamat?

— A mers la poliție, dar nu a ştiut să spună despre cine e vorba. Nici eu nu ştiam. I-au spus: „Dacă te hărțuieşte cineva pe internet, de ce nu renunți la internet? De ce ți-ai făcut poze nud?”. Poliția nu a ştiut ce să facă şi, sincer, nici nu cred că le-a păsat prea mult.

— Cum l-ai făcut să înceteze?

— L-am plătit. Trebuia să fi fost mai atent, să-i fi cerut să ne lase pe amândoi în pace. Nu mi-am dat seama că a continuat să o hărțuiască. Era o fată sensibilă. Nu a mai rezistat. A fost a doua persoană care s-a sinucis aruncându-se de pe Turnul Sinucigaşilor anul trecut. Turnul din clădirea facultății de matematică, îl ştii, s-au mai aruncat şi alții de acolo.

Ce nume idiot, Daisy. Pare exact numele cuiva care s-ar sinucide în loc să plănuiască atent cum să-şi distrugă duşmanii. Şi eram aproape dezamăgită că acum Charles alesese să-l plătească, dar presupun că bogătaşii doar asta ştiu să facă. Nu a fost niciodată nevoit să depună vreun efort pentru a obține ceva în viață.

— Şi de ce aş crede că tot ceea ce mi-ai spus nu sunt minciuni?

Mi-a făcut semn să aştept şi a început să caute ceva în telefon. Când mi l-a dat, am văzut o serie de e-mailuri în care încerca să limpezească situația provocată de atacurile pe internet din cursul anului trecut. Chiar şi e-mailuri personale către Kristen. E-mailurile către poliție. Spunea adevărul.

— Cred, a spus Charles încercând să se ridice în timp ce eu păstram încă o poziție defensivă, că, de fapt, cel care ți-a dat fişierul despre mine este chiar atacatorul.

— De ce ar avea un dosar cu informații false despre tine?

— Poate că a pus mâna de dosarul real şi a fabricat nişte informații cu intenția de a-l face public sau de a i-l da lui Kristen. Aşa mi-am dat seama că e şi el în program.

— Poftim?

— Individul ăsta m-a atacat în toate modurile posibile, fără a dezvălui însă că sunt un psihopat implicat într-un program pentru psihopați. În felul acesta, se pune *pe el* la adăpost. Charles mă privea cu atenție. Individul pe care tocmai l-am descris seamănă cu cel care ți-a dat fişierul?

La naiba! Charles avea din nou dreptate.

— Am vorbit cu Will, a continuat el. I-am cerut fără ocolişuri să-mi spună ce s-a întâmplat cu tine şi mi-am dat seama că m-a mințit. Nici măcar nu a mințit în adevăratul sens al cuvântului: e convins că el are dreptate. Eu am încredere în tine, Chloe. Acum ai şi tu încredere în mine? Pentru că dacă ai, îți voi spune totul.

Ce *altceva* îmi va spune?

— Bine!

— Nu aşa! Vreau să te aud spunând că bănuieşti că fişierul acela e fals.

— E fals, OK? Tipul e un dobitoc pe nume Trevor. A pretins că este unul dintre asistenții care lucrează în program şi l-am crezut. Apoi mi-a intrat pe computer şi m-a urmărit. A recunoscut că e în program, ca şi cum s-ar aştepta să devenim prieteni acum.

Charles păru îngrijorat.

— În cazul acesta, Trevor este extrem de periculos. Cineva a intrat în

casa lui Kristen, iartă-mă, am crezut că tu ai fost, dar acum ştiu că era el.

Trevor era priceput. Reuşise să mă păcălească pe mine şi asta era de ajuns să-l bănuiesc mai mult decât pe celălalt psihopat din program, Emma, despre care ştiam oricum foarte puține. Habar n-aveam de ce făcea ceea ce făcea, poate chiar era un criminal în serie, dar acum nu-mi mai păsa. Ceea ce conta era ca nimeni să nu afle cine este criminalul şi să-l aresteze înainte ca eu să apuc să-l ucid pe Will. Aveam nevoie de timp ca să „plantez" nişte probe.

— Cum rămâne cu gemenele?

Charles a scuturat din cap şi a ieşit din camera mea, intrând în spațiul comun cu mâinile în buzunare.

— Hm, nu sunt ele.

— Cum de eşti aşa convins? l-am întrebat bănuitoare, urmându-l.

— Ei, bine, am minţit într-o privință. O cunosc pe Emma, suntem prieteni oarecum, datorită programului, în măsura în care poți fi prieten cu o asemenea persoană. Dar n-am vrut să îți spun despre ea.

— Aşadar, o cunoşteai de la bun început?

— Nu aveam încredere în tine. Am încercat să o protejez.

— Eşti *sigur* că nu e ea?

— Nouăzeci şi nouă la sută sigur. Nu ştiu prea multe despre sora ei, dar o să văd ce pot afla. Tot încerc să programez o întâlnire cu Emma, dar e foarte ciudată şi e greu să dai de ea.

— Prin urmare, avem o listă cu toți cei şapte studenți, am spus răsucind informația pe toate părțile în mintea mea.

Charles îşi muşca buza inferioară.

— Hai să lucrăm cu scenariul cel mai probabil. Ştim deja că Trevor e sadic. A reuşit să afle că tu şi eu suntem în program. Se pricepe la computere. Probabil a intrat în laborator şi l-a ucis pe Michael şi a umblat cumva şi la tomograf. Trebuie să adunăm probe împotriva lui Trevor.

Am mers la fereastră şi m-am uitat la studenții care străbăteau aleile din dale de piatră ale campusului.

— Trevor nu ştie că îl consider dezgustător. Aş putea încerca să mă apropii de el. *Ca să fiu eu cea care controlează informațiile aflate,* am adăugat în sinea mea.

— Nu e o idee bună, individul e periculos. Se aplecase deasupra lui Kristen în somn.

Se pare că îl atrag fetele dormind.

— Doar pentru că e dubios, nu înseamnă automat că e criminal.

— Cred că ți-ar prinde mai bine să te temi de el.

— Nu mă tem.

— O, ai o altă geodă în buzunar?

Am râs.

— M-aş putea împrieteni cu el. Poate am ocazia să-i răscolesc mai amănunțit camera.

— *Nu!* a exclamat Charles devenit dintr-odată vehement.

— De ce nu? am spus apropiindu-mă. Trebuie să recunosc, eram uşurată că nu era Charles ucigaşul. Are încredere în mine, iar asta mă face să încerc să am şi eu încredere în el.

— Pentru că eşti frumoasă. Dacă începe să-i placă de tine, cine ştie de ce e în stare.

— Aşadar, crezi că sunt frumoasă? l-am tachinat.

Charles a oftat.

— De ce am impresia că o să faci oricum după cum te taie capul, indiferent ce spun eu?

— Bingo, am şoptit atingându-i vârful nasului cu degetul.

— Trebuie să facem un plan. Emma mă place. E posibil să aflu câte ceva de la ea, ce a făcut în nopțile comiterii crimelor, ca să o eliminăm ca suspect.

— Sună bine.

— Chloe, trebuie să mai luăm un lucru în considerare, dar nu o să-ți placă.

— Ce anume?

— Dacă e Will? Dacă el e criminalul?

— Poftim? Will al meu? *Idiotul* de Will?

— Ai fost atacată în casa idiotului. Idiotul are o mie de motive să scape de tine.

— Idiotul are acces la casa frăției, am murmurat. Charles mă privea nedumerit, aşa că i-am arătat fotografia pe care o primisem. Cineva mi-a făcut o poză când dormeam acolo.

— De ce dormeai acolo?

— De obicei, după sex sunt obosită.

— Chad, pe bune?

— Ce te face să crezi că Will ar putea fi criminalul?

— Ştim deja că o persoană din campus e capabilă de crimă. Şi mai ştim

că există cineva în stare să facă exact ceea ce ți-a făcut el ție. E aşa de greu de crezut că ar putea fi una şi aceeaşi persoană?

— Dar ce motiv ar avea să ucidă pe cineva din program? Will nu e atât de isteț. Dacă ai şti ce uşor pică în capcanele pe care i le întind.

— Poate pică intenționat. Chloe, între aceste două lucruri absolut aberante există un punct comun, iar acela eşti tu.

Eram deja extrem de subiectivă în această privință. Chiar credeam că Will ucisese doi oameni fără să lase vreo dovadă incriminatoare în urmă? Acelaşi tip care se filmase în timp ce comitea o infracțiune? Sigur că nu. Dar poate nu strica să-l las pe Charles să creadă asta. M-ar fi ajutat la îndeplinirea planului meu.

— Mă voi gândi. Sincer, sunt prea obosită acum. Am de pregătit o lucrare la franceză, una pentru laboratorul de biologie, toate chestiile astea legate de Wyman şi, pe deasupra, mai am pe cap şi problema cu Will. Am oftat. A oftat şi el.

— M-ai electrocutat. Cu pistolul cumpărat de mine.

— Asta păţeşti pentru că eşti generos.

— Chiar ai crezut că sunt un criminal în serie? s-a mirat clătinând din cap.

— Ce te aşteptai să cred după ce am citit dosarul acela?

— Nu ştiu: să ai un pic de încredere?

— Îmi pare rău. A făcut o față tristă. Îmi pare rău, am repetat râzând şi aşezându-mi mâinile pe brațul lui. Mă poți ierta? l-am întrebat privindu-l rugător.

— Niciodată, a murmurat zâmbind. M-a îmbrățişat în felul acela seducător, cum îl văzusem făcând cu alte fete, dar nu cu mine. Flirtând inocent. L-am strâns în brațe exagerat şi i-am simțit muşchii pieptului, coastele. Apoi am lăsat brațele să-mi alunece în jurul taliei lui.

— Totul e dat uitării, am zis. Să ne împăcăm. M-am întins şi l-am sărutat pe obraz. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dacă eu m-am întors sau el, sau amândoi, dar gura lui a ajuns pe gura mea. Buzele îi erau moi. Sărutul acesta n-a durat decât câteva clipe, dar am rămas pe loc, la doar câțiva milimetri unul de celălalt. Mi-a ridicat puțin capul şi m-a sărutat din nou, de data aceasta cu buzele desfăcute; limba lui a atins-o pe a mea, înfiorându-mă.

Apoi am auzit cheia în uşă. Ne-am desprins unul de celălalt chiar când Yessica a păşit în încăpere. L-a privit pe Charles bănuitoare.

— Bună! a salutat-o el plin de farmec.

Yessica mi-a aruncat o privire pe care numai o femeie ar înțelege-o: *Fato, ar trebui să ai mai multă minte!*

42.

Se întâmpla atât de rar ca Megan să accepte să se afle în aceeaşi încăpere cu Emma, încât Elena făcu tot posibilul să sosească devreme ca să le vadă cât mai mult timp împreună.

Emma sosi prima, cu chipul inexpresiv şi, ca de obicei, se aşeză cu genunchii strânşi la piept într-un fotoliu, în biroul lui Wyman.

— Bună! îi salută ea pe Elena şi pe Leonard. Emma era foarte puțin preocupată de înfățişarea ei, acesta fiind un alt aspect care făcea din ea un subiect interesant în cadrul studiului. Uneori, umbla cu părul nespălat şi nu avea farmecul şi înclinația către manipulare de care psihopații se folosesc de obicei ca să câştige admirația celorlalți. Pentru asta, ar fi trebuit să te intereseze ceilalți oameni. Ea părea o fantomă întrupată. Uneori, Elena se gândea că aşa reuşea Emma să facă fotografiile acelea impresionante cu insecte: se apropia de ele pe nesimțite.

Câteva clipe mai târziu ajunse şi Megan, cu chipul tensionat şi o eşarfă în jurul gâtului. Era uimitor cât puteau fi de diferite, deşi erau gemene identice. Aveau trăsături similare şi aceeaşi înălțime, dar asemănările se opreau aici. Megan îşi vopsise părul castaniu şi anii de gimnastică îşi puseseră amprenta asupra fizicului ei. Nu mai participa la competiții, dar părea mai scundă şi mai lată în umeri decât sora ei. Îşi umplea viața cu studiul, iubitul ei şi ieşirile cu prietenii.

Ar fi vrut să aibă o viață normală, dar se lupta cu faptul că avea o familie bizară.

Megan alese scaunul aflat cel mai departe de sora ei.

— Bună, Megan! Leonard închise uşa şi se aşeză din nou. Nu te-am mai văzut de mult. Bonomia lui o călca pe nervi pe Elena. Cu o zi în urmă, lucru rar, se certaseră. Elena era de părere că trebuia să discute ceea ce se întâmpla cu fiecare student din program. Imaginea teribilă a cadavrului lui Kellen şi sângele de pe podea încă o bântuiau.

Elena era total nemulțumită de faptul că Wyman nu-i avertiza explicit pe studenți în privința pericolului. Întâi Michael, apoi Kellen. Wyman o asigurase că lucra îndeaproape cu poliția şi că nu exista motiv de îngrijorare. Detectivii urmăreau o pistă care ducea către un traficant de droguri. Elena fusese de neclintit, dar Wyman venise cu un argument convingător: Studenții din programul lor nu erau studenți obişnuiți. Să fie

martori la o crimă sau să ştie prea multe despre aceasta nu era tocmai în regulă: oricare dintre ei s-ar fi putut folosi de informații în propriul interes. Poate pentru a atrage atenția presei – ce s-ar fi făcut dacă se afla despre program? – sau pentru un câştig financiar; pentru ei, cele întâmplate nu reprezentau un eveniment tragic, ci o oportunitate pe care o puteau exploata. Elena îşi amintea de felul în care Charles privise cadavrul lui Kellen; fusese curios nu îngrozit.

— Presupun că v-ați adaptat deja ritmului anului universitar, spuse Leonard.

Emma rămase tăcută. Megan în schimb se angrenă în discuție.

— Orele devin din ce în ce mai solicitante. Şi mai sunt ocupată şi cu evenimentele sociale.

— Surori, spuse Emma. Chipul îi era complet inexpresiv, era greu de spus dacă glumea. Am avut şi eu, cândva, o soră.

— Vorbeşte despre clasa a şasea, îi lămuri Megan. A fost o modă, toată lumea purta colierele acelea în formă de inimă. Le ştiți, acelea care se desfac în două jumătăți. O fată poartă jumătate, cealaltă fată, cea de-a doua jumătate.

— Pe unele scria: „Cele mai bune prietene”. Pe jumătatea lui Megan scria „So”, iar pe cealaltă, „ră”, adăugă Emma, mai însuflețită.

— Maureen Demirez a fost prietena mea cea mai bună în acel an, continuă Megan, alegându-şi cu atenție cuvintele. Fiecare aveam câte o jumătate de inimă.

— Se ştiau de la gimnastică, adăugă Emma. Până atunci, Megan se purtase exemplar, participase la competiții regionale şi statale.

— În anul acela m-am accidentat, continuă Megan ferindu-şi privirea. Nu-i plăcea să vorbească despre accidentul de la antrenamente, când îşi distrusese câteva ligamente. În ciuda terapiei şi a intervențiilor celor mai buni medici sportivi la care familia apelase, cariera ei în gimnastică se încheiase.

— La ştiri au spus că s-ar putea să aibă loc revolte, spuse Emma dintr-odată. Nu era ceva neobişnuit pentru ea. Întrucât conversațiile nu o interesau, sărea adesea de la un subiect la altul, simulând astfel participarea la discuție.

— Revolte? A, te referi la proteste? întrebă Leonard.

Lui Megan îi trebuiră câteva minute înainte de a se implica în subiect. Şi ea, ca mulți alți studenți, era îngrijorată de climatul politic şi de numărul

crescând al ştirilor negative de la televizor. Cu numai o săptămână în urmă, confruntarea dintre poliție şi protestatari se soldase cu zeci de arestări şi un incendiu în centrul oraşului. Discuția dură o vreme, Emma intervenind când şi când, cu câte o informație pe care o citise undeva. De fiecare dată când aveau o şedință cu amândouă surorile, Elena era fascinată de comportamentul lor contrastant şi încerca să-l înțeleagă. Nu ştia cum de reuşise Leonard să recruteze două surori gemene identice, din care una era psihopată iar cealaltă nu. Ştia că fusese costisitor. Megan nu dorise să vină la Washington, dar, după o contribuție generoasă către amândouă fetele, învățământ gratuit pentru Emma şi „câteva telefoane" la Universitatea Americană, reuşise să o convingă. Leonard nu recunoscuse niciodată, însă Elena îşi dădea seama că fusese vorba despre o sumă considerabilă provenind din subvenția pentru program.

Însă va merita, probabil. Erau pe punctul de a înțelege în ce măsură psihopatia era ereditară. Anumite tulburări psihice – schizofrenia, tulburarea bipolară – erau predominant ereditare, după cum o dovediseră ani de studiu comparativ asupra gemenilor univitelini, adică a celor care au aceleaşi gene, şi asupra gemenilor bivitelini. Dacă unul din doi gemeni identici suferea de tulburare bipolară, exista o probabilitate de 60% ca şi cel de-al doilea să o aibă. De aceea erau gemenele Dufresne fascinante: Emma fusese diagnosticată, iar Megan fusese la rândul ei testată. Deşi cea din urmă nu era psihopată, suferea de tulburare anxioasă şi părea să fie persoana care ducea greul în familie. Emma trebuia ținută sub control şi, deşi nu-i făcea plăcere, Megan era cea mai apropiată de ea. Părinții lor din San Diego – şi câinele ciobănesc de Berna al familiei – păreau să fi fost cât se poate de afectuoşi şi de bine intenționați, prin urmare, ce se întâmplase de rezultaseră două gemene atât de diferite?

La finalul şedinței, Emma fugi ca din puşcă, Leonard salută şi plecă, iar Elena şi Megan rămaseră ultimele.

Megan se opri în cadrul uşii.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Elena. Simțea că avea cu Megan o relație mai bună decât Leonard: Era normal ca două tinere femei să se înțeleagă una pe cealaltă.

— M-am gândit mult, în ultima vreme, la accidentul de la antrenament, spuse Megan. Ieşiră împreună şi începură să coboare scările. Era un antrenament de rutină, făcusem săritura respectivă de un milion de ori, nici măcar nu era un element dificil. Mama venise cu Emma, dar nu-mi păsa, ea

doar stătea în sală şi citea.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă pregăteam de săritură, începusem să alerg şi mi-am ridicat din întâmplare privirea. Emma *mă fixa cu ochii.* Atunci m-am rănit. Se opriră în capul scărilor şi Megan se uită la Elena cu un aer sincer, aceeaşi privire a cuiva care îți spune că a văzut cândva un OZN. A fost ca şi cum ea a făcut să se întâmple asta, voia să mă rănesc.

— Megan, ceea ce spui sfidează legile fizicii, spuse Elena. Poate te-a speriat…

— Dar, sigur, eu am ratat saltul şi mi-am distrus cariera, spuse Megan grăbind pasul, iar Elena se temu că o jignise. Poate nu aş fi reuşit să ajung în echipa națională. Dar ea a obținut ceea ce voia.

— Adică?

Megan răspunse fără să se întoarcă:

— Să nu o mai las niciodată în urmă.

43.

Gemând, Andre deschise ochii. Ceva mirosea urât. Era tricoul lui. Îl dezbrăcă – vomitase în timpul nopții. Vru să se ridice, dar trupul îi transmise imediat să nu o facă.

Cum ai putut să fii atât de neghiob? îşi zise, dar vocea care îi răsună în cap era vocea Kiarei. Noaptea trecută se îmbătase la Marcus acasă. De când avuseseră loc cele două crime, fusese, de nevoie, foarte atent cu băutura. La ce îi foloseau bâta de baseball ascunsă sub pat, deplasarea atentă în campus şi faptul că verifica încuietorile de câte trei ori, dacă avea să umble împleticindu-se pe vreo stradă, beat ca un prost? Însă cineva adusese două baxuri de root beer{9} alcoolizată şi era atât de plăcută la gust încât nici nu simțeai alcoolul. Andre făcuse ceea ce nenumărați colegi de-ai lui din anul întâi făceau zilnic: se distrase, băuse cu prietenii şi se întorsese apoi în cămin cu colegul lui de cameră, trezindu-se a doua zi mahmuri.

Idiot, idiot, idiot! Puteai fi ucis! Se dădu jos din pat şi merse clătinându-se la baie, unde vomită un lichid înspăimântător de negru. La vederea acestuia i se făcu şi mai rău. Gemând, trase apa şi se cuibări pe pardoseala rece a băii, tremurând.

— Mor! murmură. Îl cuprinse o dorință intensă de a merge acasă. Să nu mai stea acolo, în locul acela straniu şi periculos, ci acasă, în camera lui plăcută, cu vedere către curtea din spatele casei. Cu mama şi tata la parter, bându-şi cafeaua. Îi era dor până şi de Isaiah, să-i prindă capul cu brațul, ca într-o menghină, râzând în hohote, întotdeauna se plictisise acasă atât de mult încât nu îşi imaginase vreodată că avea să-i fie dor.

Ce copil! Ai optsprezece ani şi ți-e dor de casă? Încercă să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se de cadă, şi îşi căută telefonul. Avea un apel pierdut de la tatăl lui. Rămase cu degetul deasupra butonului de apel. O singură apăsare de buton şi totul putea lua sfârşit. Părinții ar fi venit după el şi, ca prin magie, situația s-ar fi schimbat. Nu ştia cum, dar poate era posibil. Poate că ei nu s-ar fi supărat pe el. Renunța pur şi simplu, le spunea că nu se acomodase şi, imediat ce pleca de la Adams, pericolul dispărea. Telefonul sună şi Andre tresări. Era tatăl lui. După ce îl salută scurt, îl întrebă dacă îl trezise cumva din somn.

— Cum? Nu!

— O, eşti bolnav? Pari bolnav!

— Nu, doar că am ieşit noaptea trecută până mai târziu.

— Sper că nu bei!

— Sigur că nu! Am ieşit la o înghețată. Cum îşi închipuiau părinții lui că era viața de student? Grupuri de studiu şi ieşiri la înghețată? Am ieşit cu o fată, spuse. Asta avea să-i distragă atenția tatălui său.

— Oo! exclamă emoționat acesta. Urmă o pauză – părea că tatăl acoperise receptorul şi vorbea cu altcineva, probabil cu mama lui. Lui Andre pauza i se păru interminabilă şi se gândi să spună totuşi ceva, ceva care ar pune capăt întregii situații. Nu trebuia decât să rostească o vorbă, dar nu ştia cum să înceapă. Ascultă, puiule, am vrut să îți spunem că au fixat data operației.

— Serios? Operația la spate a tatălui său era de mult în discuție. Dar întotdeauna acesta găsea necesară o nouă consultație şi avea obiceiul să se informeze până în cele mai mici detalii înainte de a întreprinde ceva.

— 3 noiembrie! Mă refac până de Ziua Recunoştinței.

Pe Andre îl cuprinse panica.

— Atât de repede? Tatăl lui era cel care avea grijă de pacienți, în ambulanță, nu cel întins pe targă. Un bărbat solid, cu o voce răsunătoare, nu un trup inconştient, ataşat la tot felul de tuburi şi cabluri. Numai gândul că tatăl său ar putea să zacă pe un pat de spital îl făcu să-i fie şi mai rău.

— Nu ai de ce să îți faci griji. Ştii cum se numeşte operația de îndepărtare a unui disc din coloana vertebrală? Discectomie.

— Foarte amuzant, spuse el neliniştit. Dar cum rămâne cu anestezia şi celelalte?

— Nu e ceea ce crezi. Nu mă vor deschide. Este o procedură puțin invazivă. Incizia e mică, instrumentele la fel, şi am doi colegi care au fost operați de acelaşi chirurg.

— Pot să vin acasă în weekendul acela, se grăbi Andre să spună. *Şi, nu, nu vă voi spune nimic de natură să vă streseze, cum ar fi faptul că am fost admis fraudulos la Adams şi că în campus umblă liber un criminal în serie. Nimic de genul acesta, promit.*

— Da, puiule, ne bucurăm să te vedem.

Şi, în felul acesta, secretele au rămas nespuse.

★

— Doamnă doctor Torres? întrebă Andre vârând capul pe uşa biroului Elenei. Câteva ore mai târziu şi după câteva băuturi energizante, se simțea mai bine. Terminam de completat un chestionar şi a înghețat ecranul, spuse.

Elena se ridică şi îl urmă pe hol până în laboratorul unde lucrase. Se aplecă deasupra biroului şi mişcă mouse-ul.

— Uneori mai face figuri, spuse ea. Andre se aşeză alături.

— Nu ştiu dacă ați aflat, spuse el gândindu-se că nu strica să încerce. Am reuşit să-l identific pe individul pe care l-am văzut pe coridor, în noaptea atacului. Era un alt student, Kellen Bismarque. Elena se încruntă, fără să-şi desprindă ochii de la ecran, deşi nu vedea nimic din cauza şocului, dar nu spuse nimic. Andre deschise pachetul de M&M primit în cadrul altei şedințe şi îi oferi şi ei. Când eşti normal, procesarea tuturor acestor emoții nu te oboseşte?

— Uneori!

— Probabil că doctorul Wyman a văzut o grămadă de mizerii la viața lui, continuă Andre. Poate era efectul băuturilor energizante, dar se simțea curajos. Am citit undeva că a fost psihologul implicat în cazul criminalului SVD, cu ani în urmă.

— Da, dar nu vorbeşte niciodată despre asta, spuse Elena fără să-şi desprindă ochii de pe ecran şi apăsând din nou tasta „Esc”.

— Trebuie să fi fost groaznic.

— Cazul acela l-a devastat. Îți dai seama ce înseamnă să fii terapeutul cuiva timp de doi ani şi să afli apoi că este criminal în serie?

Andre înmărmuri, bucuros că problema cu computerul o împiedica pe Elena să-i vadă chipul. Presupusese tot timpul că Wyman fusese solicitat de poliție să-l evalueze pe Gregory Ripley pentru a stabili dacă era apt pentru proces. Însă informația, deşi surprinzătoare, avea sens. Îl tratase pe individ câțiva ani. *De aceea* se luptase pentru el.

Se grăbi să termine chestionarul, apoi alergă pe scări şi, ajuns afară, scoase telefonul. El şi Chloe încercaseră o săptămână întreagă să ia legătura cu fosta logodnică a lui John Fiola, dar fără rezultat. Chloe îi găsise adresa şi propusese să meargă direct la ea. Andre însă considerase mişcarea nepotrivită. De la descoperirea Emmei, această informație era singurul indiciu pe care îl aveau. „Am noutăți importante, îi scrise. Ne vedem?”

Câteva secunde mai târziu, fata îi răspunse spunând că îl va anunța şi pe Charles, urmând să se vadă la el acasă. Interesant, îşi spuse Andre. Chloe nu voia ca el să afle unde locuia ea, dar se purta în aşa fel încât el să nu-şi dea seama.

Se gândi că avea timp să ia cina, aşa că se opri la Centrul studențesc. Trebui să-l linguşească pe unul dintre bucătari ca să-i pregătească un

burrito, pentru că mai erau doar câteva minute până la terminarea programului. Mulțumit, mâncă în timp ce căuta pe telefon informații despre John Fiola – postări mai vechi pe pagini despre care nu auzise până atunci şi o mențiune în *Daily Owl* despre participarea acestuia la un eveniment.

Andre strânse în pumn ambalajul şi se ridică să-l arunce, când constată ceva ciudat. Nu mai era nimeni în sală. Întotdeauna erau studenți acolo, mâncând sau studiind la mesele din fața ecranelor uriaşe ale televizoarelor. Era singur, cu excepția crainicului de la CNN, care vorbea despre proteste. Dintr-odată, mirosul soluției de curățat podelele deveni sufocant. *E în regulă, doar grăbeşte-te!,* îşi zise ridicându-şi geanta. Avea să ajungă imediat afară, unde erau mulți oameni, şi va merge în siguranță până la Charles acasă.

Pusese mâna pe clanță când auzi o voce în spatele lui.

— Salut!

Nu te întoarce! Dar se întoarse. La câțiva metri de el era un tip, un individ solid, ca jucătorii de fotbal – era lesne de observat, deşi purta acelaşi hanorac larg cu sigla universității, ca toți studenții. Ținea în mână un cablu.

— Cred că ți-a căzut încărcătorul! spuse. Zâmbea, dar Andre nu putea face nimic altceva decât să-l privească fix.

Îşi luase încărcătorul la el? Nu-şi amintea să o fi făcut. Milioane de oameni aveau acelaşi încărcător de iPhone. Se strădui să rețină semnalmentele tipului, dar acesta avea gluga ridicată. Era alb, cu părul castaniu şi dinți perfect aliniați.

— A, nu, mersi, dar nu e al meu.

Individul îşi lăsă capul pe un umăr. Oare chiar era student acolo? Sau era un străin care se furişase în cantină după ora de închidere?

— Eşti sigur? Hanoracul era umflat ca un balon. Poate acoperea o armă. Nu că ar fi avut nevoie. Tipul părea în stare să-l rupă în două, ca pe o surcică.

— Nu e al meu, chițăi el, şi se întoarse să iasă, dornic să ajungă mai repede în curtea pe care spera să o găsească aglomerată.

Atâta doar, că de data aceasta curtea era pustie. Uneori, planetele se aliniau în aşa fel încât toți studenții erau fie mahmuri, fie prea obosiți să iasă, sau afară picura şi îi se făcea lene, aşa că rămâneau să se uite pe Netflix. Prin ferestrele clădirilor înalte din campus vedea oamenii aflați înăuntru, dar pe stradă nu era nimeni, cu excepția unui om fără adăpost care fuma o țigară. Andre îşi vârî mâinile în buzunare şi grăbi pasul sperând că

tipul cel solid nu îl va urmări. Doar nu era să îl înjunghie cineva în plină stradă?

De ce nu erau nici măcar maşini pe străzi? În depărtare răsuna persistent o sirenă şi înțelese că poliția blocase probabil nişte străzi în aşteptarea unui convoi, ceea ce perturba întotdeauna traficul. I se părea ciudat când găsea în oraş locuri care îi lăsau impresia că ar fi pustii.

Andre îşi dădu seama că singurele momente de spaimă fuseseră cele în care rămăsese singur, nu cele în care în autobuz urca şi câte un nebun sau cele în care oamenii se adăposteau pentru că în depărtare răsunau focuri de armă. Atunci nu-i fusese teamă, pentru că putea oricând stabili contactul vizual cu altcineva şi ori el ori celălalt sigur făcea o glumă. Se întoarse pe jumătate şi privi în urmă, ca din întâmplare; nu văzu pe nimeni, dar e drept că erau destule locuri întunecoase unde cineva ar fi putut sta la pândă.

Apoi văzu o pereche ieşind din Anderson Hall şi porni în aceeaşi direcție. Uşurat, grăbi pasul să-i ajungă, dar apoi unul din cei doi se întoarse, îl văzură şi începură şi ei să meargă mai repede. *Nu eu sunt răufăcătorul,* spuse în sinea lui cu tristețe.

Nu se obosi să-i prindă din urmă şi, curând, aceştia dispărură pe o altă stradă. Era la trei străzi de casa lui Charles când surprinse cu coada ochiului pe cineva, peste drum, puțin mai în spate, traversând către el. Îi îngheță inima. Din cauza unghiului dificil, nu văzuse bine, dar i se păruse că era un bărbat. Voia să se întoarcă şi să se uite, dar un alt gând îi spunea: *Nu e o idee bună, mergi mai repede!* Andre grăbi pasul cu urechile ciulite, dar nu auzi nimic în afara bubuitului propriei sale inimi. Scoase mâna din buzunar şi o aşeză pe plăselele cuțitului de vânătoare.

Nu se poate ca acesta să-mi fie sfârşitul! gândi el. Ca într-un film de groază, cu ucigaşul pe urmele personajelor, chiar când acestea sunt pe punctul de a descoperi ceva. Însă toată lumea făcea aceeaşi greşeală în filmele de groază, chiar şi eroul. Dintr-un motiv sau altul, deveneau incapabili să gândească logic şi să alerge fără să se împiedice. Încercând să se comporte normal, scoase cu cealaltă mână telefonul, prefăcându-se că citeşte ceva, dar folosind ecranul întunecat ca pe o oglindă. În spatele lui nu era nimeni. Probabil, urmăritorul renunțase.

Când ajunse la o intersecție, auzi un zgomot venind din dreapta lui. Se răsuci şi privi încercând să-şi adapteze vederea de la lumina galbenă, strălucitoare, a semaforului la ceea ce părea un întuneric de nepătruns în jurul unui tomberon. Era cineva acolo? Urmărindu-l în tăcere? Era prea

liniște.

La naiba, nu!, hotărî el şi, fără a mai sta pe gânduri, o rupse la fugă mai abitir decât toți idioții din filmele de groază pe care le văzuse, alergând fără să privească în urmă şi fără să-şi pună la îndoială instinctul. Nu şovăi şi nu se opri decât atunci când ajunse în holul intens luminat al clădirii în care locuia Charles. Din fericire, o femeie ajunsese la uşă odată cu el şi o urmă, dar, o clipă mai târziu, femeia ezită, cu cheile în mână, în fața uşilor interioare de acces, închise.

— Îmi pare rău, nu te pot lăsa să intri! Dacă nu locuieşti aici, va trebui să-ți suni prietenii.

Andre începu să râdă. Era umilitor, dar amuzant.

44. ZIUA 7

Noi traversam o situație de criză, iar Charles avea chef să înoate.

Curând, ne întâlneam toți trei şi trebuia să vorbesc cu Charles înainte ca Andre să ajungă. Centrul Acvatic avea piscină interioară; era cald şi plăcut spre deosebire de vremea de afară. Se gândise bine? Era în siguranță aici? Mai erau şi alții în apă, înotând, dar pe Charles l-am recunoscut după aerele pe care şi le dădea. Şi-a luat avânt, împingând cu piciorul în peretele din capătul opus al bazinului, venind spre mine. M-am ghemuit şi i-am acoperit fața cu mâna când s-a apropiat. S-a ridicat ştergându-şi apa de pe față.

— Cine e acolo? a întrebat.

— Nu mă vezi, prostuțule?

— Nu fără lentile, dar pare să fie vocea dulce a lui Chloe. Şi-a ridicat ochelarii de înot pe frunte.

— Haide! Avem de vorbit înainte să ajungă Andre.

A înotat până la marginea bazinului şi s-a săltat pe brațe ca să iasă. Purta un slip de înotător de performanță, care îi venea până la jumătatea coapsei, dar altfel nu lăsa loc imaginației. Avea trupul unui înotător, zvelt, dar cu pieptul mai dezvoltat. Am profitat de deficiența lui temporară de vedere ca să-i studiez nestingherită fiecare părticică a trupului pe care se prelingea apa.

A luat un prosop şi a început să se şteargă.

— Dă-mi un minut să mă schimb. M-a privit peste umăr în drum spre vestiarul bărbaților. Asta dacă nu vrei să-mi dai o mână de ajutor.

I-am răspuns cu un zâmbet larg, amuzată.

A apărut îmbrăcat în pantaloni bej şi un hanorac cu însemnele universității.

— Ar trebui să porți mereu lentilele, în caz că se întâmplă ceva. S-ar zice că n-ai învățat nimic din ceea ce a pățit Kristen, l-am certat. Mi-a deschis uşa cu un gest exagerat. Întotdeauna se îmbufna când vorbeam despre Kristen.

— Despre ce voiai să vorbim? Ne îndreptam spre apartamentul lui, unde ne întâlneam cu Andre.

— M-am gândit la teoria ta, că ar putea fi Will, deşi mi se pare în continuare ridicolă. O tratez cu toată seriozitatea, dar nu-i putem spune lui Andre.

— De ce nu?

Pentru că în felul acesta ar mai exista încă o persoană care va şti că am motive să-l ucid.

— Pentru că este o chestiune *personală.* O să inventăm ceva. Mergând, îmi repetam în minte: Charles pare convins că Trevor sau, încă şi mai absurd, Will este cel care ne vânează, ceea ce înseamnă că trebuie să-l fac pe Andre să creadă că este, de fapt, vorba despre Emma, ca să câştig timp. N-ar fi trebuit să-mi fie greu, întrucât Andre părea deja convins că gemenele erau fiicele lui Wyman. Mie, Trevor îmi părea cel mai plauzibil, ceea ce însemna că trebuia să abat atenția tuturor de la el până la încheierea Etapei a Patra din planul meu în privința lui Will.

Andre ne aştepta în fața apartamentului lui Charles, părea transpirat.

— Ce ai pățit? l-am întrebat.

— Am avut impresia că m-a urmărit cineva.

— Bun venit în lumea mea, am spus deschizând uşa descuiată de Charles.

Charles ne-a adus câte o bere şi ne-am aşezat pe canapea. Andre a simțit nevoia s-o dea de duşcă pe a lui din prima, ceea ce mi s-a părut uşor teatral.

— Cu toții avem noutăți, am spus. Începe tu, Andre.

— Haideți să o luăm de la început cu Wyman, a spus el într-un final. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, a lucrat la cazul criminalului SVD, discutând cu acesta după arestare. Nu reuşisem să înțeleg de ce Wyman s-a exprimat atunci împotriva pedepsei cu moartea, pe care o cerea statul Virginia. Dar am aflat – Elena tocmai mi-a spus asta – că Wyman fusese terapeutul lui SVD ani la rând, înainte ca Ripley să fie arestat. Dacă a ştiut?

— Dacă a ştiut că tipul omora oameni? a întrebat Charles.

— Dacă Ripley a fost pacientul zero? Primul subiect al experimentelor lui Wyman pentru punerea la punct a unei metode de tratare a psihopaților. Doar că lucrurile au luat o întorsătură cumplită, iar el nu vrea să recunoască.

— Psihologii sunt obligați prin lege să raporteze dacă un pacient reprezintă o amenințare, i-a replicat Charles. Încerca deja să obțină o privire aprobatoare din partea mea, dar nu m-am uitat la el. Eu una nu ştiam ce să cred despre Wyman, dar se părea că acum Charles nutrea o oarecare afecțiune pentru el. După doi ani de terapie, era prea ataşat pentru a vedea că omul poate nu era, la urma urmei, atât de altruist pe cât voia să pară.

— Aşa *ar trebui* să procedeze. Dar dacă Ripley a vorbit despre dorințele sale de a ucide şi Wyman a crezut că ar putea dezvolta un proces prin care

să-l facă să renunțe, dacă a crezut că va descoperi ceva nou în domeniu? a întrebat Andre. Sau poate Ripley a spus lucruri pe care Wyman nu le-a luat în serios? Ştiți cum ne dăm cu toții importanță în timpul şedințelor – *am făcut aşa şi pe dincolo,* dar nimic nu e adevărat.

Charles s-a încruntat.

— Nu văd ce importanță au toate acestea, care oricum s-au întâmplat înainte să ne naştem. Pe noi ne vânează cineva *acum.* Şi avem doar trei suspecți. A ridicat un deget. Emma, pe care o cunosc…

— Cum adică, o cunoşti? a întrebat Andre.

— O cunoaşte pe Emma, am spus şi eu.

— Am mințit, a recunoscut Charles fără umbră de remuşcare. Nu aveam încredere în voi, aşa că atunci când m-ați întrebat dacă o cunosc, am pretins că nu. Da, e în program, în anul trei. Am… interacționat cu ea. E drept că e cam ciudată, dar nu cred că e criminal în serie.

— Nu ştim asta, l-am întrerupt. Nu i-am verificat alibiurile.

— Pot încerca să aflu, dar nu e ea, a spus Charles. Apoi e Trevor, prietenul lui Chloe.

Andre m-a privit surprins. Tristă, am povestit cum fusesem păcălită de Trevor, aşa-zisul „asistent", iar Charles a vorbit pe scurt despre atacurile pe internet. M-am înfuriat din nou. Detestam să fiu păcălită. Andre îl privea tot mai îngrijorat pe Charles, care povestea acum despre atacul din casa lui Kristen.

— Trevor este un individ sadic, misogin şi foarte periculos. E de doi ani în program. Poate Wyman a spus ceva care l-a provocat. Psihopații fac asta, păstrează resentimente vreme îndelungată, pentru chestiuni lipsite de importanță. Charles a terminat de vorbit şi a tăcut. Apoi am observat că Andre mă fixa cu privirea. Desigur, ceva îl supăra.

— Chloe a încercat să-l înjunghie, iar tu să-l împuşti, a spus el. Dar tot a scăpat. Cine e cel de-al treilea suspect?

Charles a făcut eforturi să nu mă privească.

— Mai există un student la Adams, în anul trei, pe nume Will Bachman. El nu e în program şi nu ştiu ce l-ar motiva să ucidă, dar asta nu înseamnă că nu are de ce să o facă. Andre s-a uitat la mine aşteptând o confirmare, însă eu mi-am plecat privirea către mâini rozând cu furie o unghie. Nu pot spune mai multe, a continuat Charles şovăitor, din cauza circumstanțelor în care am aflat, dar tipul e „soi rău". El…

— Rău în ce sens?

— Face parte din frăția în care sunt şi eu. Ştiu că a comis cel puțin o infracțiune majoră când era mai mic. Locuieşte aproape de locul unde a fost atacată Chloe. Vorbeşte adesea despre Kristen, că arată bine şi cum s-ar da la ea dacă nu ar fi prietena mea. E sportiv, prin urmare, ştim că e rapid.

Andre continua să mă privească fix şi ştiam de ce. Lucraserăm îndeaproape şi îi spusesem să nu aibă încredere în Charles, iar acum afla lucruri pe care eu şi Charles le descoperiserăm împreună. Trebuia să mă dau bine pe lângă el.

— În orice caz, a spus Charles, cred că ar trebui să ne concentrăm atenția asupra lui Trevor. Mă gândesc să merg la poliție, să le spun tot ce s-a întâmplat, inclusiv despre atacurile pe internet de anul trecut.

— Poliția nu ne va ajuta cu nimic, am spus privindu-l pe Andre, încercând să-l determin să fie de acord cu mine. Ce ai de gând să le spui? Că suntem un grup de psihopați, dar credem că un alt psihopat e vinovatul?

— Da!

— Îți trebuie dovezi!

— Şi cum propui să facem rost de ele?

— În stilul clasic, am răspuns. Îi spionăm, îi tragem de limbă. Eu mă ocup de Trevor – oricum îşi doreşte să fim prieteni. Ai zis că Emma te place, stabileşte o întâlnire cu ea.

— Pot să mă ocup şi de Will, a spus el, adunând sticlele goale de bere. I-am aruncat o privire care spunea: *„Nu, nu te ocupi! Eu mă ocup de Will!”*

— Până atunci, să vorbim despre măsurile de siguranță, am rostit cu voce tare. Ale tale, ca să fiu sinceră, nu fac doi bani, dacă a reuşit să-ți intre pe fereastră.

— Ție ți-a făcut cineva o fotografie când ți-o trăgeai cu Chad, mi-a întors-o el. Kristen şi cu mine ne-am mutat la Fort Hunt. Pe proprietate nu intră oricine şi, în plus, oamenii tatălui meu sunt acolo în permanență. O adunătură de bogătaşi netrebnici. Eu şi Andre sufeream în timp ce ei beau cocktailuri servite de majordom. Pot să-ți dau un pistol, i s-a adresat pe neaşteptate lui Andre.

— Mie nu mi-ai oferit un pistol! am exclamat.

— Am vreo două. Dacă ştii să foloseşti o armă, îți pot împrumuta unul, a continuat Charles fără să mă bage în seamă.

Andre nu ştia ce să spună.

— Nu… nu ştiu nimic despre arme şi nu vreau să fiu prins cu una asupra mea. Aş putea să mă întorc acasă, la părinți.

— Şi să-ți pui familia în pericol? Ai putea sta la mine. Mai am un dormitor, iar portarul e foarte serios, nu lasă pe oricine să intre.

De ce era Charles dintr-odată atât de generos cu Andre? L-am privit cu ochii mijiți iar el mi-a zâmbit.

Şi Andre era bănuitor sau, în orice caz, nu era naiv.

— Presupun că dacă se ajunge acolo… şi nu am altă soluție, a răspuns el vag şi politicos. Charles i-a întins un breloc cu cheile de la uşa de acces în clădire şi de la apartament.

M-am ridicat.

— Ei, bine, e foarte plăcut aici, dar am de lucru. De fapt, voiam să mă retrag înainte ca amândoi să înceapă să pună întrebări despre Will.

— Nu uita ce ți-am spus despre Trevor, mi-a amintit Charles când eram lângă uşă.

— Eşti drăguț când eşti îngrijorat.

— Ai grijă!

La naiba cu atâta grijă!

45. ZIUA 5

În clădirea Facultății de Ştiințe Umaniste era o nişă unde îmi plăcea să mă retrag, în pauzele dintre cursuri, să lucrez. Timpul lui Will se apropia de sfârşit, mai precis, alegeam locația pentru etapa finală, Faza a Patra a planului meu. Una dintre opțiuni era un loc aglomerat şi dezordonat – cum era casa frăției – însă asta presupunea o metodă de a-l ucide a cărei reuşită nu era garantată, precum otrava sau să îl înjunghii o dată şi să fug. Voiam, aveam nevoie de asta, să dureze o vreme până îi descopereau cadavrul. Îmi trebuia un loc unde îl puteam ucide şi ascunde totodată, pentru că transportul cadavrului nu intra în discuție: nu aveam maşină şi, cu toate orele de yogalates la care participasem, tot nu eram în stare să manipulez un cadavru de şaptezeci şi şapte de kilograme.

Parcul Rock Creek era, fireşte, unul dintre primele locuri la care mă gândisem. Era pentru Washington, DC exact ceea ce însemna Central Park pentru New York, adică un teren de aproape şapte sute de hectare, amplasat într-o zonă de lux. Deşi includea nenumărate spații pentru activități în aer liber, piste pentru biciclete, poteci, un centru de echitație, existau şi porțiuni întinse de pădure. Ştiam că Rock Creek era o alegere bună pentru că, după primele secunde de căutare pe Google, aflasem că deja fuseseră comise acolo mai multe crime. Oameni, majoritatea femei, desigur, care ieşiseră să alerge şi nu mai ajunseseră acasă. Era tentant, dar din păcate era toamnă. Voiam să ard cadavrul lui Will şi, din cauza frunzelor şi crengilor uscate, riscam un incendiu de proporții, lucru care ar fi atras o nedorită atenție.

Nu. Trebuia să găsesc ceva la fel de izolat, dar propice aprinderii unui foc neurmat de complicații.

Am restrâns opțiunile la un şantier şi la Parcul Dendrologic Național, pe care le inspectasem personal cu o zi înainte. Parcul Dendrologic cuprindea zone vaste de teren străbătut de poteci, expoziții de plante şi câmpii presărate cu copaci. Cel mai interesant era că deținea şi o construcție stranie: cele douăzeci şi două de coloane originale ale clădirii Capitoliului, construite în anii 1800, dar mutate în cele din urmă în parc şi înlocuite cu alte coloane, mai potrivite ca stil arhitectural. Locul arăta ca ruinele unui templu grecesc, făcându-l astfel foarte potrivit pentru un sacrificiu uman prin incinerare. Mă îngrijora că era foarte departe de campus şi nu ştiam cu certitudine dacă noaptea era păzit. Probabil era, pentru că parcul dispunea

de o colecție de bonsai care valorau o avere.

Am primit o notificare pentru completarea unui jurnal de dispoziție – la întrebarea: „Ce faci în momentul acesta?”, pentru că nu mi se oferea opțiunea „Complotez!”, am ales să răspund: „Studiez!” Mai aveam cincisprezece minute până la următorul curs. Am intrat pe Instagram şi mă uitam, absentă, când am văzut o imagine surprinzătoare.

Era postată de Chad şi îl înfățişa pe el ținând o banană la ureche, cum ai ține un telefon.

„Salutare, oameni buni! Continuăm să colectăm telefoane pentru Adăpostul pentru Femei. Orice model de telefon mobil, în orice stare. Nu este nevoie şi de încărcătoare.”

„E un telefon cu puțini carbohidrați?” comentase cineva.

Mi-am îndesat lucrurile în geantă şi am pornit în fugă, fără să-mi pese că atrăgeam privirile celorlalți, apoi am aşteptat răbdătoare în lift, cu telefonul în mână, pregătită să-l sun pe Chad. Da, să-l sun, nu să-i scriu un mesaj. Aveam nevoie de întreaga lui atenție. Şi trebuia să fac asta înainte ca Will să vadă postarea respectivă, presupunând că era suficient de isteț să îşi dea seama ce putea să însemne.

★

Am alergat către casa frăției. Era patru şi treizeci şi cinci de minute. La patru şi patruzeci şi cinci de minute, Will ieşea de la cursul de ştiințe politice, dacă se dusese acolo. Ajunsesem în punctul în care doar aşteptam momentul potrivit să-mi pun planul în aplicare; nu mai credeam că voi face rost de filmare şi puneam la punct ultimele detalii în privința lui Will, aşteptând zilele agitate ale protestelor. Cu numai o zi în urmă, citisem în *Post* că protestatarii închiriaseră toate locurile de cazare disponibile din oraş.

Uşa de la intrare era deschisă. Am năvălit în casă. Doi băieți absorbiți de un joc video abia dacă mi-au aruncat o privire.

— Chad!

— În bucătărie! a strigat el. Am alergat în bucătărie. L-am găsit pregătind o omletă uriaşă. Aşadar, crezi că ți-ai uitat telefonul aici. Purta un tricou strâmt şi zâmbea.

— Da, la ultima petrecere. M-a condus într-o cameră din spatele bucătăriei unde erau diverse aparate electrocasnice stricate. Era şi o cutie pe jumătate plină cu telefoane mobile. Am început să caut.

— Cum arată? a întrebat Chad aplecându-se să mă ajute.

— E un iPhone 4 cu un abțibild rotund pe spate. Colțul din dreapta jos e puțin lovit. Aş fi recunoscut telefonul acela oriunde, chiar şi cu ochii închişi.

Am mai răscolit printre ele şi apoi l-am văzut. Avea încă abțibildul STX Lacrosse. Will probabil îl abandonase alături de alte lucruri vechi când sosise în casă. L-am înşfăcat asigurându-mă că Chad nu văzuse abțibildul. Apoi m-am aruncat peste el cuprinzându-i gâtul cu brațele.

— Eşti cel mai bun!

— Serios? s-a mirat zâmbind. Rămâi la cină. Pregătesc *frittata.*

— Cu altă ocazie! i-am spus sărutându-l pe buze înainte să plec în grabă.

★

Ajunsă în camera mea, am închis uşa şi am pus telefonul la încărcat aşteptând nerăbdătoare. Din fericire, modelul acela de telefon nu avea opțiunea de deschidere pe bază de amprentă, altfel ar fi trebuit ca Will să suporte o mică intervenție chirurgicală. Pe care aş fi făcut-o foarte bine. Nerăbdătoare, am privit telefonul până când s-a încărcat suficient ca să-l pornesc. L-am deschis şi, imediat, pe ecran au apărut pictogramele cunoscute. Primul lucru a fost să activez modul avion. Deşi eram convinsă că Will dezactivase numărul acela cu ani în urmă, e mai bine să fii prevăzător.

Nu mi-a fost greu să găsesc filmarea, pentru că ştiam când fusese înregistrată. Dacă am privit-o din nou? Nu aveam nevoie de nimic pentru a fi convinsă că trebuia să merg înainte cu planul în privința lui Will.

Aveam filmarea – eu mă vedeam clar, la fel şi el.

În New Jersey nu există termen de prescripție pentru viol. Dar, nu, nu aveam de gând să mă supun torturii îndelungate a unui proces în instanță. Oamenii aveau să mă judece pentru fotografiile „scandaloase” de pe Instagram sau pentru că aveam tupeul să fiu atrăgătoare şi să ies în câte o noapte cu prietenii, să mă distrez; sau s-ar fi întrebat dacă eram cu adevărat traumatizată, dat fiind faptul că nu eram decât o „târfă” cu note mari; sau în loc să se întrebe: „Ce s-a întâmplat cu Michelle?” s-ar fi întrebat: „De ce ai stat…?”. În schimb, povestea ar fi fost despre cum am avut îndrăzneala să-i distrug lui Will viața, un băiat cu rezultate bune la învățătură şi la sport, şi despre cum „orice femeie şi-o caută”. La naiba cu toate astea!

În ziua în care se întâmplase, nu mă dusesem la poliție, nici la mama, care habar n-avea de nimic. Rămăsesem acasă şi luasem hotărârea că într-o zi îl voi ucide pe Will Bachman. Atunci nu fusese decât un gând, dar cu

timpul acesta a devenit un plan, după ore întregi de documentare, experimente şi antrenamente în sporturi de apărare. Will plecase la un liceu, eu la altul. Will îşi văzuse de viaţa lui fără să se mai gândească la mine sau la ceea ce făcuse. Voiam să mă asigur că aceste două lucruri vor fi singurele la care se va gândi în ultimele clipe ale vieţii lui. Acum, că aveam filmarea, eram pregătită.

46.

Charles se opri în holul aglomerat de la intrarea în Ted's Bulletin şi o căută din priviri pe Emma. Ea îi spusese că e deja acolo. Scaunele de la bar erau ocupate, iar în stânga lui se formase coadă la produsele de patiserie. Văzu că Emma era afară, în dreptul ferestrei restaurantului. Îi făcu semn, apoi văzu unde privea fata. Se uita la doi patiseri care umpleau cu dexteritate nişte tarte cu cremă.

Dumnezeule, ce ciudată! îşi zise. Porni către fereastră afişând un zâmbet. Îi făcu iar semn. Emma îl văzu. Nu-i zâmbi, dar se îndreptă către uşa turnantă şi intră în restaurant.

— Iată-te! exclamă Charles vesel.

— Te aşteptam! răspunse ea.

Charles se îndreptă către şefa de sală care îl întrebă ce tip de masă doreau.

— Separeu, spuse el imediat. Aşa era sigur că vor avea parte de discreție.

Se aşezară de o parte şi de alta a mesei şi li se înmânară meniurile. Erau foarte mari. Charles o privi pe deasupra meniului său, studiind-o. Fata părea obosită şi avea ochii încercănați.

— Eşti bine? o întrebă el lăsând deoparte meniul.

— Ce vrei să spui?

— Pari obosită. Se aplecă spre ea zâmbind jucăuş. Scuze, ştiu că fetelor nu le place să audă asta. Dar… ținând cont de ceea ce se petrece, Emma se uită la meniu fără să răspundă. Charles încercă să şi-o imagineze agitând amenințător un cuțit. O făcuse din cauză că, poate, Michael şi Kellen o supăraseră cu ceva? Sau fusese îndrăgostită de ei? *Şi dacă se îndrăgosteşte de tine?,* auzi în minte vocea lui Chloe, tachinându-l. Charles era destul de sigur că Emma nu avea nimic cu el. Deşi nu proceda ca majoritatea oamenilor, răspunzând la mesaje după o zi sau două, în cele din urmă fata acceptase să se vadă cu el. Emma era genul de persoană care ignora complet o invitație dacă aşa avea chef.

— Au milkshake-uri cu alcool, spuse ea.

— Da, să luăm unul!

— Nu am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Nu-ți face griji!

— Asta e tot ce vreau, spuse ea aşezând meniul pe masă.

Charles comandă o porție de drob şi un Thin Mint milkshake.

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Şi cu toată nebunia asta… Emma privea în spatele lui, către un ecran pe care se derula un film alb-negru.

— Cu băieții uciși, spuse ea.

— Da! Vreau să zic, nu-i aşa că e înfricoşător?

— Oamenii mor, spuse ea. Şi uneori chiar nu ai ce face.

— Presupun… Te face să simți că nu ai niciun control, nu?

— Sau că situația e controlată de cine nu trebuie.

Li se aduse milkshake-ul într-un pahar înalt şi restul în shakerul de inox acoperit de condens. Charles răsturnă un sfert din paharul lui înapoi în shaker şi-l împinse către ea. În loc să ridice recipientul la gură, Emma se aplecă şi sorbi cu paiul, continuând să-l privească. Charles se gândi la o albină uriaşă sorbind nectar.

Fata se opri să amestece cu paiul în recipient.

— Nu ți-e teamă? o întrebă el.

— Nu sunt ca tine, Charles, îi răspunse. Nu ştiu ce să înțeleagă, ea nu simțea frica sau se referea la altceva?

— Kellen era de treabă.

— E unul dintre cei uciși? Nu-l cunoşteam. Erați prieteni?

Sosi şi mâncarea lui. Charles îşi netezi părul.

— Nu tocmai. Era cam gălăgios. Mie îmi plac mai mult introvertiții.

Emma îşi plecă privirea în pahar.

Charles se apropie de ea.

— Mă placi, nu-i aşa? Privirea ei se plimba pe suprafața mesei. Nu ştia ce să-i răspundă. Nu mi-ai răspuns la mesaj, o tachină el.

— Ba da!

— După cinci zile.

— Trebuia să fi răspuns mai curând?

— Voiam să petrec mai mult timp cu tine, spuse el jucăuş. Eşti singura mea prietenă cu aceleaşi probleme ca ale mele. Urechile fetei se făcură roz. El începu să mănânce. Nu ți se pare că suntem suflete pereche? Fata părea mai degrabă îndurerată decât bucuroasă de ceea ce auzea. Sau locul e deja ocupat de sora ta?

— N-aş numi-o suflet pereche.

— Dintotdeauna mi s-a părut interesant să ai un frate geamăn.

— Am împărțit acelaşi pântec.

Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ceva folositor!

— Dar sunteţi foarte apropiate, nu?

— Oarecum, spuse ea jucându-se cu paiul în pahar. Nu neapărat. Ar trebui să fie mai amabilă. Nu voia să vină la DC, dar n-a fost admisă la Berkley şi, mulţumită mie, am putut merge amândouă la facultate.

— Ce vrei să spui? zise Charles, prefăcându-se atent la piureul de cartofi din farfurie.

— Pentru că este un element de control în cadrul studiului, i-au plătit şi ei studiile la Universitatea Americană. A zis că după ce termină facultatea, cu jumătate din bonusul de participare îşi va deschide o afacere.

— Wyman plăteşte şi pentru facultatea lui Megan?

— Nu ți-am spus cum o cheamă, zise Emma privindu-l.

— Ba mi-ai spus, răspunse el cu convingere. Nu e scumpă Universitatea Americană?

Ea ridică din umeri.

— Nu e ca şi cum ar fi plătită degeaba. Trebuie să vină la testele cu tomograful, ca să ne compare creierele, şi la terapia de grup.

— Amândouă? Împreună?

— Da, e foarte amuzant. El tot nu-şi dădea seama dacă fata glumea sau nu.

— Eu nu m-am hotărât ce voi face cu bonusul de participare, spuse Charles care habar nu avea dacă i se acordase unul şi în ce sumă. Părinții lui se ocupau de toate aspectele financiare.

— Mă gândeam să îngheț un an, să călătoresc şi să fac fotografii. Douăzeci de mii de dolari mă vor ajuta mult în Asia.

Emma se ridică să meargă la toaletă, fără să-şi ia geanta. Charles căută în ea cu aerul firesc al iubitului care caută un şervețel. Nu găsi nimic în afară de un pliant pentru Muzeul Femeilor din Domeniul Artelor şi un breloc din plastic în formă de fantomă. Când Emma se întoarse, Charles încercă să afle, cu deosebită grijă, unde se aflase ea în cele două nopți, în care fuseseră comise crimele. Despre noaptea uciderii lui Michael, nu află decât că fusese la un seminar de fotografie. Se gândi că dacă o întreba şi despre noaptea în care fusese ucis Kellen, o făcea bănuitoare.

Charles le scrise lui Chloe şi Andre, spunându-le ce aflase, imediat cum ieşi din restaurant, aşteptând să primească laude pentru realizările lui, dar niciunul nu-i răspunse. Bosumflat, porni către Shaw Tavern, unde Kristen lua cina cu nişte prieteni. O încurajase să iasă cât mai des cu prietenii, ceea

ce nu fusese dificil dat fiind că ea, ca toți ceilalți studenți, era speriată de cele întâmplate.

Oare Kristen ar fi fost geloasă dacă iar fi spus că abia luase cina cu Emma sau ar fi fost mândră de el că fusese atât de bun încât să-şi petreacă ceva timp cu o fată singuratică? Charles îşi vârî mâinile în buzunarele paltonului şi atinse pistolul. Deşi arma era deja la el, în dimineața atacului din casa lui Kristen îi ceruse voie tatălui lui să îl împrumute.

— Dumnezeule, ia-l, ia puşca dacă vrei! spusese acesta fără să-şi desprindă privirea din oglindă unde lega un nod Windsor perfect.

Charles opri la semafor, apoi, peste stradă, mai în față, văzu o figură cunoscută.

— Chloe! strigă, dar ea nu-l auzi. Alergă să o ajungă din urmă. Ți-am trimis un mesaj, tocmai m-am văzut cu Emma.

— Bine, spuse ea din mers, părând cu gândul în altă parte. Avea o geantă mare pe umăr. El merse alături de ea.

— Mergi mai încet, hai să vorbim.

— Am ceva de făcut.

Nu-l mai respinsese niciodată înainte. Într-un fel sau altul, mereu avusese o atitudine studiată. Însă acum, pentru prima oară, părea cu adevărat preocupată de ceva.

Will, înțelese el. Poate că Will îi spusese în sfârşit că nu mai avea filmarea.

— Mâine, atunci, zise el.

— Sunt ocupată.

— Cu ce?

— *Şcoală,* spuse ea iritată. *Protestele.*

— De când mergi tu la proteste? Ea nu-i răspunse. Ai vorbit cu Will despre filmare? Tăcere. Vrei să insist eu? Aş putea să-l îmbăt şi să-l întreb ce făcea când au avut loc crimele.

— Nu te obosi, răspunse ea sec.

— N-ai de gând să… *faci* ceva, nu-i aşa?

Ajunseseră la colțul străzii şi ea se pregătea să schimbe direcția, îndepărtându-se de el, dar o prinse de cot. Se aşteptase la o reacție pe jumătate ironică, dar şi la privirea grăbită pe care i-o aruncă.

— Chloe… uneori credem că ne dorim un lucru şi că vom fi fericiți când îl vom obține, dar de cele mai multe ori nu e aşa.

Ea oftă.

— Charles, nu am timp să-ți dau sfaturi despre relații acum.

47. ZIUA 0

Venise momentul. Îmi pusesem planul în mişcare, dar apăruse o schimbare neaşteptată. Will îmi scrisese pe site-ul de întâlniri.

„Am telefonul şi vreau să ți-l dau.” *Serios?* Era amuzant, ținând cont că vechiul lui telefon era la mine. Mincinosul naibii! „Arată-mi-l!”, îi răspunsesem, iar el îmi trimisese o poză cu un iPhone 4 oarecare. Aşa de proastă mă credea?

I-am răspuns că vom face schimbul în seara următoare şi că îmi voi şterge Snapchatul în prezența lui. M-a întrebat de ce nu puteam face asta chiar atunci. (Pentru că e prea devreme, nătăfleților, de aceea!). I-am spus că schimbul va avea loc a doua zi, la unsprezece noaptea, că îi voi trimite, la momentul potrivit, locul exact al întâlnirii şi că dacă nu venea singur nu voi şterge Snapchatul, iar micul Davey va primi vizita neaşteptată a uneia dintre prietenele lui virtuale.

În timp ce mă pregăteam, urmăream ştirile pe computer. Conducerea universității transmisese mesaje de alertă întreaga săptămână: câteva proteste premergătoare marelui eveniment deveniseră violente după lăsarea întunericului. Poliția se mobilizase în forță – cu o zi în urmă numărul participanților veniți din afara oraşului crescuse. Astăzi, pe aproape toate canalele de televiziune nu vedeai decât imagini cu străzile oraşului împânzite de oameni.

M-am îmbrăcat în hainele negre cumpărate dintr-un magazin second-hand. Miroseau ca şi cum nu fuseseră spălate niciodată. Mi-am întins părul cu gel şi l-am prins foarte strâns într-o coadă şi cu agrafe, apoi l-am acoperit cu o căciulă. Aveam mănuşi din piele şi adidaşi bărbăteşti cu o jumătate de număr mai mari. În rucsac pusesem vreo două brichete de aprins focul şi o sticlă cu benzină, punga cu păr, probele ADN şi… alte surprize pentru Will.

Am lăsat ceasul inteligent în cameră şi computerul deschis pe Netflix – aveam să lipsesc vreo două ore şi voiam ca Yessica să creadă că sunt acasă. Apoi am ieşit pe fereastră, coborând pe scara de incendiu. Nu-mi permiteam să fiu urmărită de criminalul care vâna studenți, aşa că am luat măsuri speciale de precauție: m-am strecurat pe alei lăturalnice, am intrat în clădiri şi am ieşit pe alte uşi, apoi am intrat la metrou. Nu pentru că aveam nevoie, ci pentru că era un mijloc de transport unde îmi puteam pierde uşor urma. În cele din urmă, am luat un taxi. Am coborât la zece minute de mers pe jos de

destinația finală, cu două ore înainte de ora la care îl aşteptam pe Will să apară şi cu o oră înainte să-i trimit coordonatele. Tot drumul, fusesem însoțită de zgomotul sirenelor echipajelor de poliție şi de huruitul elicopterelor posturilor de televiziune care filmau protestele.

În cele din urmă, locul acesta câştigase în fața Parcului Dendrologic, de fapt, din clipa în care îl văzusem cu ochii mei. Instalația de tratare a apelor McMillan fusese ridicată la începutul anilor ’90, când oraşul era alimentat cu apă de un apeduct şi folosea nisipul pentru filtrarea acesteia, în locul chimicalelor. Cel puțin, aşa fusese înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Acum, locul era îngrădit şi abandonat, planurile de dezvoltare fiind sistate din vreun motiv idiot.

Am aşteptat să se reducă traficul, apoi am escaladat gardul din sârmă; Era căptuşit cu o plasă verde care bloca vederea. Părea straniu izolat astfel în mijlocul unui oraş în care terenurile erau la mare căutare.

Întinderea vastă era acoperită cu iarbă şi buruieni. Păreau negre în întuneric. Silozuri uriaşe din cărămidă, în care pe vremuri era depozitat nisipul stăteau aliniate ordonat, unele acoperite de iederă, toate având o intrare boltită în mijloc. Am păşit în interiorul unuia dintre acestea şi am coborât în caverna subterană unde era nisipul folosit la filtrarea apei.

Când vizitasem prima oară locul, soarele pătrundea printr-o spărtură luminând tavanele boltite care coborau terminându-se în coloane. Noaptea, era la fel de întunecat ca o peşteră şi nisipul era rece sub tălpile mele. Subteran, izolat, liniştit: era perfect.

Am ascuns rucsacul în spatele unei coloane şi am trecut la treabă, răspândind peste tot părul din pungă. Apoi am luat tamponul, rehidratat cu puțină apă, şi l-am frecat de mănuşi. Nu conta cât eram de atentă sau cât de mult mă documentasem: Când ucizi pe cineva, o singură picătură de sânge te poate da de gol. Nu ştiam cât din propriul meu ADN avea să rămână la locul faptei şi nu voiam să risc.

Când i-am trimis lui Will detaliile locului întâlnirii, mi-a răspuns „OK!”. Douăzeci de minute mai târziu însă privea nedumerit, dincolo de gard. I-am trimis un mesaj spunându-i să sară gardul şi să se îndrepte către silozuri, atunci mă va vedea. M-am ascuns în dosul unei coloane şi îl priveam cum cobora la lumina lanternei telefonului.

— Ce naiba? l-am auzit exclamând. Mergea în direcția opusă.

— Aici, am strigat. Lăsasem o lampă cu led, de unică folosință, pe podea. După cum mă aşteptam, a venit către lumină.

— Ce naiba? De ce m-ai făcut să vin până aici? Ce e locul ăsta?

— Nu fi copil! Aşa îmi spusese el în noaptea aceea.

Imediat ce s-a aplecat către lampa de pe podea, m-am repezit şi l-am electrocutat. A ţipat scurt şi s-a prăbuşit scuturat de convulsii. M-am ghemuit lângă el, în timp ce mă înjura, şi i-am dus arma la frunte.

— Eşti du… dusă cu capul. Ţi-am adus telefonul, acum lasă-mă în pace. Cu dificultate, a scotocit în buzunar şi a aruncat telefonul pe nisip.

M-am prefăcut că-l examinez cu atenţie, asigurându-mă că mă vedea.

— Vrei să auzi ceva amuzant? Sunt destul de sigură că *acesta* este telefonul tău, am spus scoţând din buzunar adevăratul telefon.

— Dacă îl aveai deja, de ce naiba…?

— L-ai rătăcit în casa frăţiei, idiotule!

— Bine, a… ai nenorocitul de telefon. Îmi laşi fratele în pace?

— Imediat ce terminăm aici. Şterg totul şi nu mai vorbesc cu Davey. Mă privea neîncrezător. Îţi promit. Dar vreau să faci ceva pentru mine. I-am făcut semn să se ridice în capul oaselor şi i-am aşezat telefonul în faţă, cu filmarea pregătită. Vreau să te uiţi la asta.

— De…? L-am electrocutat din nou! A ţipat şi a căzut iar! Bine, bine!

M-am aşezat în spatele lui, cum zăcea întins şi l-am urmărit pe el, nu filmul. Nu a zis şi nu a făcut nimic, aştepta să se termine totul. I-am privit faţa realizând că era pentru ultima oară când eu – sau oricine altcineva – îl vedeam în viaţă. El nu înţelegea importanţa momentului, iar eu nu puteam să-i atrag atenţia asupra faptului. Nu puteam să ţin discursul final al răufăcătorului, cum vezi în filme, pentru că aş fi stricat surpriza. Nu răsuna muzică pe fundal, nu existau prim-planuri. Ceea ce se întâmpla era realitatea. În viaţa reală nu avem timp să editäm părţile neplăcute.

M-am apropiat de el, cu funia în mână, în timp ce pe telefon se derulau ultimele secunde ale filmării. I-am petrecut funia în jurul gâtului şi l-am împins cu capul în nisip, punând genunchiul pe el, să-mi fie mai uşor. S-a zbătut, s-a încordat, a făcut greşeala pe care o fac cei mai mulţi când sunt sugrumaţi – şi-a dus mâinile la gât.

Când blochezi artera carotidă a cuiva, întreruperea alimentării creierului cu oxigen duce la pierderea cunoştinţei în zece, cincisprezece secunde, acesta este intervalul în care se zbat. Însă odată ce şi-au pierdut cunoştinţa nu înseamnă că au murit: inima încă bate, creierul îşi poate reveni. Sunt câteva moduri în care se moare prin strangulare. Aritmie cardiacă provocată de apăsarea ganglionului arterei carotide. Întreruperea alimentării creierului

cu oxigen de către aceeaşi arteră. Obstrucționarea venelor jugulare, astfel încât creierul încetează alimentarea cu sânge, creând un blocaj. Presiunea pe laringe întrerupe alimentarea cu aer ducând la asfixie. Am strâns funia numărând până la o sută, ca să fiu sigură, cu umerii şi brațele încordate.

L-am eliberat şi capul i-a căzut moale pe nisip. Aş fi vrut să-i verific pulsul, dar nu voiam să las nicio urmă pe el. L-am privit, nu mai respira. Trebuia să mă mişc repede. I-am luat portmoneul şi telefonul şi le-am pus în rucsac. Apoi am aşezat pe el brichetele de aprins focul şi am turnat benzină. Starea în care vor descoperi cadavrul îmi va acorda un răgaz. În cele din urmă, îl vor identifica după dantură. Până atunci, aveam să-i înscenez totul criminalului misterios şi Will va fi considerat una dintre victime. I-am deschis telefonul (avea aceeaşi parolă) şi am şters aplicația pentru întâlniri, pentru orice eventualitate.

Aveam un milion de lucruri de făcut – şi foarte repede –, dar dintr-odată aveam senzația că trupul mi se împotriveşte. M-am pomenit că mă aşez subit, violent, cu privirea ațintită asupra focului care începea să emane miros de carne arsă.

O făcusem. Şase ani de documentare şi pregătiri pentru asta. Reuşisem. Will era mort. Aproape că-mi venea greu să cred, deşi era acolo, în fața mea. Eu câştigasem, el pierduse. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Michelle, cea care fusesem, copila de doisprezece ani, singură în cameră după ce se petrecuse totul, cu ideea începând să prindă contur în mintea ei. Era ca şi cum aş fi putut vorbi cu ea, printre flăcări, să-i spun: „Ți-am făcut dreptate!”, apoi să o eliberez.

Am scos din nou telefonul lui Will, care se oprise la ultimele secunde ale filmării, câteva imagini neclare şi întunecate. Nu conta, pentru că urma să distrug telefonul, dar am şters oricum înregistrarea. Se sfârşise, nu aveam să mă mai gândesc vreodată la Will Bachman, cel puțin, nu după ce aveam să pun totul în ordine.

Cu gândul acesta în minte, am reuşit să mă ridic şi să îmi vin în fire. Jumătate din echipamentul de care mă folosisem, inclusiv telefonul lui, telefonul meu pe cartelă şi hainele cu care eram îmbrăcată vor ajunge în râul Potomac, iar cealaltă jumătate în tomberonul din spatele restaurantului chinezesc Yum. Apropo de mâncare, începea să miroasă a grătar.

Am plecat şi l-am lăsat arzând. Alesesem bine locația, pentru că putea să ardă ore în şir fără riscul unui incendiu şi fără ca mirosul şi fumul să atragă atenția. Am sărit gardul ascultând sirenele maşinilor de poliție din centru.

Avea să-mi ia ceva timp să trec pe la locațiile unde trebuia să scap de dovezi. Am mâncat un baton de cereale şi mi-am văzut de drum.

48.

Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi dimineață a fost să citesc *Washington Post,* ediția online. Cele mai multe ştiri erau despre proteste şi revolte. Nici secțiunea „Diverse” nu făcea vreo mențiune despre un grătar uman. Singurul lucru pe care puteam să-l fac fără să dau naştere la bănuieli era să verific postările lui Chad şi Charles – nicio vorbă despre dispariția lui Will.

În ciuda simplității ei, Kristen se pricepea să facă poze şi postase o fotografie cu Charles zâmbind pe o stradă acoperită cu frunze căzute. Nu-ți dădeai seama că aveau loc nişte crime misterioase, nici că acum Charles, chipeş şi elegant, se întâlnea cu noi pentru a unelti, fără ştirea iubitei lui. M-a străbătut un fior straniu. Am încercat să-l alung fără să-i dau atenție. Nu-mi plăcea ce-mi spusese atunci, pe stradă, ca şi cum ar fi ştiut că puneam la cale ceva.

Chiar atunci, cineva mi-a dat tag pe Instagram. Mi s-a uscat gura când am văzut cine era: Pinprick52. Acelaşi utilizator care postase fotografia cu mine în timpul orei de franceză. Fără îndoială, aceeaşi persoană care mă fotografiase dormind. Când am văzut fotografia, am încremenit. Mă surprinsese îmbrăcată în negru, la câțiva metri de instalația de tratare a apei. Fusese făcută după cele petrecute cu Will, dar înainte să scap de probe şi să mă schimb.

Fusesem urmărită.

Dar cum? Planificasem totul cu multă atenție.

Indiferent cine era, cu siguranță ştia ce făcusem. Cadrul nu era suficient de strâns încât să fiu identificată. Am intrat pe contul lui Pinprick52 şi m-am uitat la toate postările, mai ales la cele recente. O fotografie cu o bancă – în colțul îndepărtat se vedea un bust din bronz: una dintre statuile lui John Adams, răspândite în campus. Banca era chiar lângă Tyler – căminul lui Andre. Apoi o fotografie din interiorul Albertson Hall – am recunoscut imediat clădirea, doar intrasem acolo de mai multe ori pentru a lua cafea şi sperând să îl găsesc pe Charles în una dintre săli, exersând la pian. Mai era fotografia unei clădiri ce-mi părea cunoscută, dar nu îmi aminteam de unde. În fundal se vedea o băcănie. Am căutat imediat pe Google Maps. Băcănia era în apropierea Centrului de Imagistică, unde se afla tomograful, locul în care fusese ucis Kellen. Apoi o fotografie cu un grup de băieți părăsind o

sală de sport. Am mărit-o cât am putut de mult. În spate, cu vârtejul lui inconfundabil era Michael Boonark.

Ştiam ce însemna asta. Golden State Killer lua câte un obiect din fiecare casă în care comitea o crimă. SVD păstra şuvițe de păr. Nu înțelesesem niciodată acest gest. Practic, creau o arhivă de dovezi împotriva lor, pentru ce, din mândrie?

Pinprick52 îşi documenta activitatea în timp real. Realiza un portofoliu. Şi tocmai îmi dăduse tag. Era un atac. Habar nu avea ce greşeală făcuse, acum că îi puteam acorda atenția mea deplină.

49.

— L-ai văzut pe Will?

Charles era atât de tulburat de fata care tocmai intrase în casa frăției, încât abia dacă îl auzi pe Chad, deşi acesta aproape că urlase. Mai mulți studenți dădeau o petrecere. Chad îl atinse cu sticla de bere şi repetă întrebarea.

— Will? spuse Charles. A zis că vine?

— Nu! răspunse Chad încruntându-se. Trebuia să vină ieri, să vedem meciul împreună.

Charles ridică din umeri.

— Ştii că e neserios. Se scuză fără a-şi lua ochii de la bruneta zveltă care vorbea cu o altă fată, lângă masa de ping-pong.

Cu mai puțin de opt ore în urmă, când mergea spre clădirea Facultății de Psihologie pentru a încerca să afle informații despre Trevor, de la Wyman sau de la asistenți, o văzuse pe fata aceea ieşind val-vârtej din biroul lui Wyman, plângând, fugind pe lângă el fără să-l vadă. Îşi exprimase îngrijorarea față de Elena, care îi spusese că o asistentă, Adelei, uitase să încuie uşa laboratorului cu o noapte înainte şi Elena o găsise deschisă.

Charles privi în jurul lui la petrecăreți, şi o văzu pe Kristen afară, lângă foc, cu prietenii ei. Îşi croi drum prin mulțime, pe podeaua lipicioasă. Adelei era lângă masa cu băuturi, bea nişte apă. Oare îl va recunoaşte din cadrul studiului? Nu fusese niciodată singur în încăpere cu ea, dar o văzuse de câteva ori în laborator.

Se apropie de ea.

— Bună! îi zise. Fata se întoarse şi el îi zâmbi. Eu sunt Charles!

— Tu eşti tipul acela. Era beată. Bun, asta avea să uşureze lucrurile. Cineva, în spate, sufla asurzitor într-o trompetă în râsetele tuturor. Preşedintele, continuă ea.

— Da, eu sunt. Fata se clătină pe picioare.

— Ce-ar fi să te aşezi?

Se aşezară amândoi pe una dintre canapele. Fata îl privea cu interesul celor amețiți de băutură.

— Îmi pari cunoscută, zise el. Studiezi cumva psihologia?

— Da! Pe chip îi trecu o umbră şi-i dădură lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? îşi lăsă capul pe un umăr, înțelegător.

— Am intrat în bucluc azi, la serviciu. Trebuia să încui uşa şi *am încuiat-o,* dar ei zic că nu.

— Poate ai uitat.

— Nu! strigă ea. Ştiu sigur, pentru că sufăr de tulburare obsesiv-compulsivă. Am încuiat şi am încercat-o de cinci ori, ca să mă asigur.

— Poate că în una dintre cele cinci încercări ai descuiat-o din nou, din greşeală.

— Nu! Îl împunse cu degetul în piept. Am un plan de rezervă. Ritualul presupune să mă întorc şi să verific de două ori.

Ei, bine, părea că se asigurase. Poate chiar o încuiase. Apoi, altcineva care avea cheia o descuiase, sau intrase prin efracţie şi lăsase uşa deschisă la final, din greşeală.

— Poate ţi-a furat cineva cheile, sugeră Charles.

— Nu, le am mereu la mine!

— *Mereu?*

— În afară de orele în care merg la sală, dar atunci le încui în dulap.

Dulapurile nu erau greu de desfăcut, se gândi el. Capul fetei se clătina.

— Ai băut din punciul verde? o întrebă.

— Da… nu! E ceva în el?

— *Everclear!* Alcool din cereale!

— Oooo!

Charles deschise gura, dar tocmai atunci îi sună telefonul şi pe ecran apăru imaginea lui Darth Vader. Tatăl lui îl suna, furios sau vrând să-i ceară să participe la vreun eveniment plictisitor, unde voia să se mândrească acum cu genele excepţionale ale familiei Portmont. Lăsă apelul să intre pe mesageria vocală şi îşi făcu loc prin mulţime să iasă afară pentru o gură de aer proaspăt şi să-şi limpezească mintea.

Cineva intrase în birou. Dacă o făcuse, la ce anume avusese acces, mai exact? Chloe şi Andre reuşiseră şi ei să intre, dar se împotmoliseră în faţa computerului. Însă un expert în computere, cineva ca Trevor, şi-ar fi dat seama cu uşurinţă cum să afle ceea ce îl interesa. Poate făcuse deja rost de adresele lor, de numerele de telefon ale părinţilor…

Ochii îi alunecară pe ecranul negru, lucios, al ceasului inteligent. Îşi aminti vag că i se spusese, la înscriere, că datele privind locaţia erau înregistrate doar când completa un jurnal de dispoziţii. Dar asta însemna că informaţiile privind deplasările lui erau înregistrate de asemenea undeva, în acelaşi fel în care iPhone-ul reţinea, implacabil, destinaţiile lui preferate.

Michael fusese ucis când era singur, iar Kellen, cel mai probabil, fusese obligat să înghită alicele la momentul potrivit, când nu era nimeni prin preajmă. Chloe fusese atacată în casa lui Will şi aceeaşi persoană ştiuse că el, Charles, dormea la Kristen acasă în noaptea atacului. Ceea ce însemna că ucigaşul ştia cu o precizie tulburătoare fie când să urmărească pe câte unul dintre ei, fie unde se aflau în orice moment.

Charles începu să desfacă brățara ceasului. Avea de gând să-l facă uitat într-un taxi. Ar fi putut să-l arunce în râu sau să-l vâre în geanta altui student. Ar fi trebuit, desigur, să le explice, la un moment dat, lui Wyman sau Elenei, dar găsea el o scuză.

Tocmai atunci îl văzu pe Derek traversând curtea, clătinându-se, cu o sticlă de bere în mână.

— Hei, ajută-mă cu asta! îl strigă Charles.

Dintre toți, Derek era de departe cel mai priceput la computere. Îi explică astfel, că era floare la ureche să oprească funcția de urmărire de pe ceas. Se dovedi însă că nu era chiar aşa de simplu, pentru că setările ceasului fuseseră dezactivate. Beat, Derek urcă în camera lui ca să conecteze ceasul la computer şi să încerce pe altă cale. Charles îl urmărea cu atenție, ca să le spună apoi lui Chloe şi lui Andre cum să procedeze. Îi mulțumi lui Derek şi ieşi din nou. Aşezat pe treptele casei, le trimise un mesaj celor doi, spunându-le ce aflase de la asistentă şi cum să-şi dezactiveze funcția de urmărire de pe ceas.

Andre răspunse imediat spunând: „O fac chiar acum!”, dar Chloe nu dădu niciun semn.

Ceva îl nedumerea pe Charles. Îi scrisese fetei şi cu o noapte înainte. O invitase la petrecere, dar ea nu îi răspunsese. În mod normal, răspunsul ei ar fi fost o glumă sau i-ar fi cerut să vorbească despre cel care îi vâna. Nu-i stătea în fire să rămână tăcută. Din locul în care se oprise, pe scări, Charles văzu cum Chad, aşezat pe canapea, îi întinde un pahar cu apă lui Adelei. Dragul de Chad, singurul suficient de atent încât să observe dispariția lui Will. Will – oare el când îl văzuse ultima oară? *Chloe, te rog, spune-mi că n-ai făcut vreo prostie!,* îşi zise Charles.

50.

Elena tresări uşor când îi apăru notificarea în josul ecranului.

Deschise e-mailul: Cererea ei de participare la Congresul Asociației Europene pentru Terapii Comportamentale şi Cognitive fusese acceptată.

— Da! şopti pentru sine, apoi deschise un e-mail nou, să-i scrie lui Mai, logodnica ei. „Merg la congres! în Dublin, la anul, cheltuielile sunt parțial subvenționate.” Se pregătea să apese butonul „Trimite” când avu senzația că este privită.

Se răsuci în scaun şi, surprinsă, îl văzu pe Trevor în cadrul uşii. Se oprise acolo, privind-o. Simiți cum i se ridică părul pe ceafă. Era îmbrăcat tot în negru şi avea un deget vârât sub cureaua genții. Oare de când stătea acolo, *privind-o?*

— Îți trebuie ceva? îl întrebă cu calm.

Asta era situația: uneori, trebuia să rămâi politicos, deşi simțeai nevoia să te răsteşti. Pentru că dacă erai femeie şi erai altfel decât binevoitoare, însemna că eşti necivilizată, impertinentă, afurisită, nesimțită şi lista continua. În ultima vreme, răbdarea ei părea să se apropie de sfârşit.

— Trebuie să mă văd cu dr. Wyman, spuse Trevor. Băiatul o tulburase dintotdeauna. Lucrase cu mulți pacienți de-a lungul timpului, dar Trevor era singurul care o deranja într-un mod aproape personal. Discutase cu infractori violenți aflați la închisoare, care i se păruseră mai plăcuți.

Îi zâmbi cu falsă amabilitate.

— Vine imediat. Se ridică şi închise uşa cât putu de blând, dar rapid. Furioasă, se aşeză din nou în fața computerului şi mai scrise un e-mail.

> *„Leonard,*
>
> *Credeam că ne-am înțeles: mă avertizezi când are Trevor programare. Tocmai l-am descoperit în fața biroului meu şi, dacă e aici la patru şi douăzeci de minute, îmi imaginez că trebuie să vă vedeți la patru şi treizeci de minute.”*

Îl trimise imediat. Îi scrise încă un mesaj lui Mai, apoi lucră vreo două ore, vrând să se asigure că nu pleca decât după ce Trevor o lua din loc. Când scoase capul pe uşă, afară era deja întuneric. Uşa biroului lui Leonard era deschisă şi luminile erau stinse. Elena îşi adună lucrurile şi ieşi.

Din punct de vedere arhitectonic, clădirea Facultății de Psihologie era minunată cu turnulețele şi ferestrele ei înalte, însă noaptea, scăldată în lumina palidă a felinarelor, arăta înspăimântător. Din fericire, Mai ajunsese şi, imediat, maşina ei, o Honda Civic, se apropie şi opri.

— N-o să-ți vină să crezi ce a făcut Leonard, spuse Elena imediat ce urcă în maşină.

— Ce? o întrebă Mai, privind-o cu ochii ei mari, întunecați. Ți-am luat o gustare, să sărbătorim, adăugă, aşezându-i în poală o pungă de hârtie cu o *empanada.* O femeie pe gustul ei, Mai înțelegea că Elena era întotdeauna înfometată şi uneori iritată după serviciu, lucru care de multe ori îi strica planul de a găti împreună o masă delicioasă.

— L-am rugat insistent să mă anunțe când se vede cu un anumit pacient.

— A, cu ciudatul?

Pe parcursul anului precedent, Trevor se dovedise mai recalcitrant în interacțiunile cu Elena decât în cele cu Leonard, astfel încât, spre uşurarea ei, acesta din urmă hotărâse că fie îl va vedea singur pe Trevor, fie o vor face împreună. În şedințele cu Elena, Trevor se purtase tot timpul arogant, adresându-i întrebări personale sau încercând să o impresioneze cu toate cunoştințele lui. Leonard îi explicase el însuşi lui Trevor schimbarea survenită şi Elena spera că aceasta nu îl enervase. De atunci, îl mai surprinsese de câteva ori dând târcoale biroului ei.

— Da! Şi bineînțeles că a uitat. Vreau să zic, a fost foarte înțelegător când am vorbit despre asta, dar mereu uită pentru că nu înțelege.

— Da! spuse Mai. Îi e greu să accepte intuiția feminină.

— Vreau să spun, omule, am citit în *The Gift of Fear*[10]*:* Dacă îți spun că o persoană mă face să nu mă simt în largul meu, vrei să mă iei în serios? N-am glumit.

— Au aflat cine a lăsat uşa laboratorului deschisă?

La început, când se cunoscuseră, la un eveniment studențesc, Mai fusese fascinată de studiul în care era implicată Elena. Adora emisiunile despre crime şi nu ratase niciun episod din *Dateline*[11]. Când relația lor a devenit serioasă, Mai începuse să se întrebe dacă tot ceea ce făcea Elena nu le punea în pericol.

— Una dintre asistente. Din greşeală, probabil, dar toată lumea e stresată în urma celor întâmplate. În privința asta, am noutăți. Elena renunță să muşte din empanada.

Se auzeau sirenele maşinilor de poliție. Mai oftă zgomotos când doi

poliţişti pe motocicletă apărură şi opriră traficul. Aşa se întâmpla ori de câte ori trecea o coloană. Poliția apărea brusc, pentru a face loc maşinilor blindate, cu geamuri fumurii, astfel încât niciodată nu ştiai cine trecea şi cât aveai de aşteptat.

— Se pare că vom sta aici o vreme, spuse trecându-şi mâna prin creasta de păr negru, o coafură pe care Elena n-ar fi putut să o poarte niciodată cu naturalețe. Elena împărți empanada şi îi întinse jumătate. Mai o acceptă cu recunoştință.

— Dacă ai vreo bârfă, spune-mi-o senzual şi pe îndelete.

Elena pufni.

— De fapt, sunt veşti bune.

Chiar aşa erau – ascultând-o, simți cum o povară i se ridică de pe umeri. O „păsărică" mi-a şoptit că sunt pe cale să rețină pe cineva în cazul celor două crime.

— Poftim? Ce „păsărică"?

— Leonard e prieten cu unul dintre detectivi. Acesta l-a vizitat azi şi am auzit câte ceva, prin perete.

— Dar birourile voastre nu sunt lipite.

— Bine, recunosc, am lipit un pahar de uşă.

Mai izbucni în râs.

— Funcționează?

— Da! Oarecum! În fine, se pare că e vorba de droguri şi că vor aresta pe cineva cât de curând. Ceea ce voia să mai spună, dar nu putea, era că ultimele săptămâni alături de Leonard fuseseră extrem de tensionate.

Pentru Elena, faptul că doi studenți din program fuseseră ucişi, dar Leonard nu, era mai mult decât o simplă coincidență. El susținea că, întotdeauna, comportamentele riscante îi expun pe oameni pericolului, iar psihopații erau atraşi de acest tip de comportament. Discutaseră de câteva ori despre faptul că ar trebui să le spună ceva studenților rămaşi în program, dar Leonard respinsese de fiecare dată ideea. Dacă el îi ignora îngrijorarea, atunci şi ea avea să tragă cu urechea la discuțiile lui private cu poliția. Clauzele de confidențialitate sub care se desfăşura studiul o împiedicau să dezvăluie informații logodnicei ei. Aceasta, firește, nu ştia că Michael şi Kellen fuseseră doi studenți din program, lucru care o făcea pe Elena să se simtă prost pentru că nu o minți pe Mai în nici o altă privință.

— Chiar e o veste bună, spuse Mai cu gura plină. Urmăriră cortegiul zgomotos al maşinilor de poliție trecând în viteză, urmat de o coloană de

motociclete, apoi de maşinile negre, elegante. Elena zâmbi, simțindu-se uşurată pentru prima oară în ultima vreme.

Era îngrozitor ceea ce se întâmplase, cum le afecta programul, faptul că nu ştia exact ce anume se petrece, că nu se simțea în siguranță când era la birou. Ar fi putut să alunge din minte imaginea lui Kellen, întins pe podea într-o baltă de sânge, şi să accepte că fusese rezultatul unei serii de alegeri greşite, cum insista Leonard. Dacă în sfârşit poliția închidea cazurile, viața putea continua şi toată lumea avea să respire din nou uşurată.

Ceea ce nu putea dezvălui nimănui – nici lui Mai, nici lui Leonard – mai ales în aceste zile, fiindcă ar fi făcut-o să se simtă cu adevărat stânjenită, era un gând care nu-i dădea pace. Acum i se părea absurd să se gândească la asta, dar cu vreo două săptămâni în urmă, în timp ce lucra la computer, îi venise în minte: *Dacă e Trevor?* Nu avea nicio dovadă că acesta îi ucisese pe Michael şi pe Kellen şi nici că i-ar fi cunoscut pe cei doi. Niciunul nu fusese genul cu care Trevor să-şi petreacă timpul, dimpotrivă, probabil i-ar fi detestat (deşi pentru Trevor nu era greu să-i deteste pe aproape toți cei pe care îi cunoştea).

Îşi pusese întrebarea bazându-se doar pe propriul instinct, iar acum se învinovățea pentru că avusese prejudecăți. Se bucura că nu-i dezvăluise lui Leonard bănuiala ei. El ar fi putut să o creadă lipsită de profesionalism, chiar isterică sau lipsită de respectul datorat pacienților. Trecerea de la „persoana aceasta îmi creează o stare neplăcută” la „persoana aceasta este criminalul” era exact genul de gândire limitată cu care Leonard se luptase în ultimele câteva decenii. Şi tocmai studenta lui cu cea mai îndelungată experiență să se afunde în acest mod de gândire… Se bucura că nu spusese nimic nimănui şi că, probabil, nu mai lipsea mult până când se va dovedi că greşise imaginându-şi ce era mai rău despre unul dintre pacienții ei.

51.

Se întâlniră în stația de metrou Shaw. În încercarea de a părea mai matur, Andre îmbrăcase un sacou care nu-i venea bine – era a lui Marcus. Chloe imitase cât putuse de bine stilul vestimentar al Elenei şi îşi pusese o pereche de ochelari din dosul cărora îl privi încruntată pe Andre.

— Îți trebuie deghizări mai bune. Urcând în vagon, Andre se întrebă dacă ea avea un dulap plin cu haine pentru deghizat.

Fusese nevoie de cinci scrisori atent compuse, din ce în ce mai lungi, către Mira Wale, logodnica fostului student al lui Wyman, John Fiola, singurul care părea să aibă vreo legătură cu ucigaşul SVD. Nu răspunsese primului mesaj pe Facebook, trimis de Andre, nici celui de-al doilea, scris cu greutate de Andre şi Chloe, în care pretindeau că sunt studenți de-ai lui Wyman şi au mare nevoie de lucrarea de diplomă şi alte lucrări nepublicate ale lui Fiola. În cele din urmă, Chloe furase nişte coli cu antetul oficial al lui Wyman şi alcătuiseră împreună o scrisoare presărată cu termeni din jargonul psihologilor, adăugând şi o adresă de e-mail falsă, scrisoare căreia Mira îi răspunsese adresându-le o invitație insipidă.

— Ai făcut, ăăă, ce ne-a zis Charles? o întrebă Andre şoptit, după ce se aşezară, unul lângă altul, pe scaunele din plastic. Ceilalți oameni din vagon citeau ziarul sau se uitau pe telefoane. Se întoarse spre ea şi descoperi că îl privea cu dezgust, parcă vrând să spună:

„Sigur că da, drept cine mă iei?”. Andre verifică apoi ceasul, pentru a se asigura că sistemul de monitorizare a deplasărilor era dezactivat. Crezi că ne-au urmărit mişcările tot timpul? Crezi că Elena şi toți ceilalți au observat că ne-am dezactivat funcția de urmărire?

— Echipamentele acestea dau frecvent rateuri, spuse ea ridicând din umeri. Fă pe prostul. Şi nu îți imagina că făcând asta nu mai suntem în pericol: chiar şi fără ceasuri, nu e greu să ne urmărească cineva. Locuim în campus. Nu e dificil de aflat cu cine ne petrecem timpul, ce ore avem, unde ieşim. Gândeşte-te numai la informațiile pe care le publici pe paginile de socializare. Aminteşte-ți că indiferent unde mergi e posibil să fii urmărit pentru că, oricine ar fi persoana respectivă, se pricepe la asta. Ca măsură de precauție suplimentară, schimbară mai multe trenuri.

Cu fiecare zi care trecea, lui Andre i se părea tot mai des că în spatele fiecărei uşi pândea cineva gata de atac, că în fiecare maşină aştepta cineva

periculos. În timpul orelor încerca să se concentreze, dar nu făcea decât să se întrebe dacă nu cumva cineva îl urmăreşte. Ajunsese să doarmă cu bâta de baseball în pat. Nu ştia cât mai putea să o țină aşa, era extrem de obositor.

Coborâră la stația Eastern Market şi se îndreptară către scările rulante.

— Tu ar trebui să vorbeşti, spuse Andre.

Chloe îşi ridică privirea din telefon, unde deschisese o hartă, şi-l privi cu ochii mijiți. Ia te uită! Propusese asta pentru că lui îi era greu să mintă, iar ea părea să o facă mereu cu aplomb.

— Oamenii sunt mai cooperanți când li se adresează un alb, spuse el.

Se aşteptase ca ea să protesteze şi să-l contrazică, însă îl aprobă dând din cap.

— În plus, sunt frumuşică.

Mira locuia în Capitol Hill, pe o stradă plină de fandosiți care împingeau cărucioare scumpe şi afişau la ferestre mesaje precum „Ura nu este binevenită aici!”. Andre mergea în urma fetei, privind în jurul lui, căutând să vadă dacă le acorda cineva prea multă atenție.

Casa Mirei era din cărămidă roşie, în stil victorian, cu o grădină năpădită de buruieni. Chloe merse şi apăsă butonul soneriei, fără urmă de şovăială. Preț de câteva minute nu se întâmplă nimic, destul cât să-l facă pe Andre să se întrebe dacă nu cumva Mira uitase de întâlnirea lor, dar apoi se auzi zgomot de paşi şi uşa se deschise. Mira era o femeie însărcinată, cu un păr strălucitor.

— Bună? îi salută cu îndoială. Rămase în spatele uşii, cu atitudinea cuiva care ar trânti-o în nasul unui vânzător ambulant, fără să clipească.

— Eu sunt Jennifer, iar acesta este Brian, doctoranzii doctorului Wyman spuse Chloe. Imita tonul Elenei. Vă mulțumim că ați acceptat să ne primiți! Suntem în anul cinci, broşurile sunt în lucru şi nu găsim nicăieri lucrarea lui John.

— Ne pare rău pentru cele întâmplate, interveni Andre.

Mira se sprijini de tocul uşii, mângâindu-şi abdomenul proeminent.

— Munca voastră are legătură cu a lui John?

— Lucrăm cu aceleaşi date, spuse Chloe. De aceea ne trebuie lucrarea lui – să vedem dacă şi el s-a confruntat cu aceleaşi dovezi contradictorii pe care le-am găsit noi. Ar fi trebuit să existe două exemplare la biblioteca universității, dar lipsesc amândouă.

— Serios? Ciudat. Avea fix tonul cuiva căruia nu-i păsa câtuşi de puțin.

— Speram să aveți un exemplar.

Mira gesticulă larg, indicând abdomenul, verigheta, casa din spatele ei, în interiorul căreia nu puteau vedea nimic.

— Toate astea au fost… cu o viață întreagă în urmă.

— Îmi pare rău, spuse Chloe. N-am vrut să vă aducem aminte acum, când sunteți… ocupată şi aşa mai departe.

Femeia părea că voia să încheie cât mai curând discuția, dar apoi Andre spuse:

— E frustrant să ştim că ideile lui John nu vor fi aplicate. A fost genial, încă din studenție.

— Nu spun că nu mai există o copie, zise Mira.

— O! exclamă Chloe.

— John şi cu mine aveam un depozit, mama lui plătea pentru el. După moartea lui, m-am simțit atât de rău încât n-am vrut să mai ştiu de nimic. L-am rugat pe fratele meu să ducă acolo o grămadă de lucruri – haine, materiale şcolare, piese vechi de mobilier.

— Mai aveți depozitul?

— Mama lui a continuat să plătească, iar eu nu m-am simțit în stare să merg să-l eliberez.

Andre habar nu avea încotro se îndrepta discuția, dar interveni din nou.

— Dacă vă gândiți că lucrarea este acolo, am putea să facem noi ordine, în timp ce o căutăm.

Femeia părea sceptică şi curioasă totodată.

— Practic, ați dorit să împachetați toate lucrurile şi să le donați, dar n-ați avut timp, spuse Chloe arătând spre burta ei, şi nu vreți să le aruncați pentru că ar fi păcat, nu-i aşa?

— Da… nu sunt lucruri de valoare, câteva piese de mobilier de la IKEA. De fapt, poate cunoaşteți studenți care ar avea nevoie de ceva.

— Putem face totul într-o săptămână. La final, vă trimitem o fotografie, ca să renunțați la abonament.

— Ştiți ceva… dacă mă gândesc mai bine, sunt de acord!

Mai erau câteva ore până la lăsarea întunericului, aşa că au sărit într-un taxi şi au mers la depozit. Nu exista un birou de primire: au mers cu cheia primită de la Mira direct la boxa cu numărul 345. În cele din urmă, încuietoarea ruginită a cedat şi au ridicat uşa tip rulou.

Mira nu exagerase când spusese că locul era ticsit de vechituri. Abia

aveau loc să se mişte printre lucruri. Cutii, piese de mobilier aşezate unele peste altele, haine aruncate direct pe podea. Totodată, spațiul nu era luminat, aşa că încercau să se descurce la lumina telefoanelor.

— Hai să facem o selecție! spuse Chloe. Dacă află că am fost aici, criminalul va da foc locului, ca să nu mai găsim nimic.

Ar fi bine să nu ne fi urmărit nimeni! gândi Andre, realizând că erau complet singuri, într-un loc pustiu unde nu exista nici măcar un agent de pază.

Unde ar putea fi lucrurile mai importante? Nu în grămezile de haine de pe jos şi nici printre piesele de mobilier. În capătul boxei văzură un şir de cutii. Una le dădu speranțe: conținea cărți de psihologie, dar nu şi o lucrare de diplomă. Andre găsi câteva bibliorafturi groase şi în ele descoperi cu bucurie notițe scrise de mână. Se aplecă deasupra lor şi le răsfoi, dar nu văzu decât ecuații pe care nu le înțelegea. Apoi găsi un test: Statistica Multivariată. Examen Final.

— Chloe, aici sunt materiale de la doctorat. Chloe abandonă cutia în care căuta şi alese una din apropiere.

Andre răscoli printre cărți, ghiduri de studiu, un formular de cerere pentru bursă, apoi trase de o altă cutie. Se opri. În spatele cutiei era un corp ieftin de bibliotecă, cu un raft care stătea să se prăbuşească sub greutatea unor teancuri de hârtii şi a unor bibliorafturi. Două dintre acestea erau lipite unul de altul şi, când trase să le desprindă, se trezi că ținea în mână un exemplar al lucrării *Pentru o mai bună înțelegere a violenței sexuale la bărbatul psihopat.* O ridică uşor. Chloe şuieră triumfător apoi îndesară documentul în geanta lui. Andre voia să se aşeze şi să înceapă imediat să citească, dar mai aveau doar o jumătate de oră până la lăsarea întunericului. Dacă într-adevăr erau vânați de un criminal, ultimul loc unde şi-ar fi dorit să fie era o boxă întunecată dintr-un depozit izolat. Nu-şi luase bâta cu el; se temuse de reacția Mirei. Dar avea cuțitul.

Chloe şedea turceşte pe podea, alcătuind trei stive.

— Acestea par să fie ciorne, iar astea, observații clinice. În bibliorafturile acelea e ceva folositor? Andre răsfoi unul şi, cum văzu expresia „deviantă sexuală”, îl vârî în geantă. Începu să adune cât mai multe, gândindu-se că era mai bine aşa şi aveau să stabilească ulterior ce merita păstrat. Chloe în schimb părea vrăjită. Citea cu atenție.

— Haide, în curând se lasă întunericul, o avertiză el. Geanta lui devenea neîncăpătoare. Andre scoase foile dintr-un biblioraft şi le îndesă lângă

celelalte. Afară, lumina începea să capete culoarea apusului. Începu să bage hârtii în geanta lui Chloe, care continua să citească. Când termină, văzu că fata nu se clintise.

— Chloe! Se întunecă. E timpul să plecăm.

— Trebuie să vezi asta. Îi întinse o foaie de hârtie. Conținea vreo cincizeci de nume necunoscute alături de care apărea fie un semn de întrebare, fie o bifă. *Ce era asta?* se întrebă Andre, străbătut de un fior pe șira spinării. Știa că trebuia să plece, dar nu rezistă tentației. Intră pe telefon și căută „SVD” pe Wikipedia, cu Chloe privind peste umărul lui, așteptând să ajungă la lista victimelor. Cel puțin la lista oficială.

Nu găsiră niciun nume comun. Lista găsită de ei fusese întocmită în 2008, la doi ani după ce SVD fusese ucis prin injecție letală, conform sentinței statului Virginia. Chloe îi întâlni privirea și el își dădu seama că fata se întreba același lucru: Găsiseră cumva o listă cu aproximativ cincizeci de victime, cincizeci de crime comise de altcineva după ce SVD fusese ucis?

52.

Am ajuns cu bine în clasă!” scrisese Kristen.

„Bine, mi-e dor de tine!” răspunse Charles. Privi prin geamul maşinii în cafeneaua Cathedral. Era imediat după prânz, cu puțin înainte ca oamenii să înceapă să sosească pentru cea de-a doua cafea a zilei. Fusese neaşteptat de uşor să afle unde lucra Megan Dufresne. Fata postase un filmuleț în care turna lapte într-o ceaşcă, desenând un porumbel, şi Charles căutase până găsise cafeneaua care deținea sigla de pe şorțul ei. Sunase apoi şi spusese că găsise un card de student al unei fete, Megan. I se confirmase că putea să treacă oricând pe la cafenea să îl lase şi că Megan îl va ridica joi.

Charles intră în cafeneaua ocupată doar de câțiva clienți cu laptopurile lor. Megan aranja plictisită produsele de patiserie. Era un tablou ciudat: avea aceleaşi trăsături ca Emma, părea doar mai sănătoasă, şi părul ei castaniu era aranjat. Gemenele arătau ca în fotografiile de tipul „înainte şi după”, ale aceleiaşi persoane.

— Bună! o salută. Megan se întoarse spre el, dar în privirea ei nu văzu sclipirea din ochii majorității fetelor când observau că e arătos.

— Cu ce te servesc?

— De fapt, speram să mă poți ajuta. Eşti Megan Dufresne, nu? Fata deveni imediat bănuitoare, dar nu negă. Sunt prieten cu sora ta. Ea nu-l crezu. Mai exact spus, nu credea că sora ei avea prieteni. De fapt, nu chiar prieten, continuă el. Sunt profesor asistent. Îmi fac griji pentru ea. Fata se încruntă. A început să lipsească de la ore şi de la ultima programare. Charles habar nu avea dacă Emma lipsea cu adevărat de la ore. Singurul lucru pe care îl aflase din postările ei recente pe Instagram era că vizitase Parcul Dendrologic şi Grădina Botanică de lângă Capitoliu, probabil ca să fotografieze insecte.

— Emma nu chiuleşte, spuse Megan.

— Ştiu, tocmai de aceea sunt îngrijorat. Ți se pare că se poartă diferit în ultima vreme?

Megan luă o lavetă şi începu să şteargă tejgheaua cu mişcări încete, deşi nu era nimic de şters.

— Diferit, în ce fel? Ce curs predați?

— Preiluminism. Am văzut – aici încercă să pară afectat –, mai precis am observat vânătăi pe brațul ei, luna trecută. Pe treisprezece, mai exact.

Îmi amintesc pentru că era ziua mea. Nu am dat atenție faptului, până când a început să lipsească de la ore. O fi pățit ceva, în perioada aceea?

Fata clipi.

— Şi de ce v-ar privi pe dumneavoastră?

El se apropie de ea şi rosti în şoaptă.

— Ca profesor, sunt obligat să raportez. Dacă am impresia că o altă persoană îi face rău, trebuie să fac un raport sau să discut cu ea despre asta. Ar fi trebuit să spun ceva încă de atunci – ştiu că nu vorbeşte cu prea multă lume. Față de mine a fost destul de deschisă, înțelegi? Până şi limbajul trupului fetei deveni defensiv: brațele încrucişate pe piept, picioarele înfipte bine în podea. Venea des la mine, în timpul orelor de consultație, continuă el. Voia să se implice într-un studiu independent…

— Despre ce?

— Fotografia ca formă de cunoaştere vizuală. Nu mi-o pot imagina pe Emma rănind pe cineva sau lăsându-se atrasă în altercații fizice, aşa încât m-am temut că există cineva care îi face rău. Acesta era unicul scop al vizitei lui şi Charles vorbise cu tonul potrivit. Urmări cu atenție reacția lui Megan pentru confirmarea pe care o aştepta: ideea că Emma ar răni pe cineva era ridicolă. În felul acesta, având confirmarea că Emma nu avea nicio legătură cu cele întâmplate, s-ar fi putut concentra asupra lui Trevor.

În schimb, Megan îşi plecă privirea, încruntată. Plantase un sâmbure de îndoială, unul care nu se aşteptase să dea rezultate. În fața lui, fata părea pe cale să spună ceva important.

— Domnule…?

— Highsmith, spuse el, inventând numele pe loc. Megan îl privi cu ochii mijiți. În privirea ei se strecurase din nou îndoiala.

— Domnule Highsmith, mă voi interesa să văd ce se întâmplă cu sora mea, dar suntem o familie discretă, aşa că nu e nevoie să vă implicați şi dumneavoastră.

53.

— Ajută-mă, a spus Yessica răscolind prin sertare, încercând să găsească totuşi ceva potrivit pentru încropirea unui costum.

— E vina ta că ai amânat până în ultima clipă, i-am zis. Am putea da o fugă până la magazin, să căutăm ceva.

— Ne descurcăm mai bine singure. Ce zici de o pisică?

— Eşti deprimantă, i-am spus scotocind în caseta cu farduri. Fetele aleg mereu aceleaşi costumaţii idioate – vrăjitoare sexy, asistentă sexy, încearcă totuşi ceva original – uraganul sexy! am zis ridicând un burete demachiant zdrenţuit şi gândindu-mă la uraganul care devastase recent câteva state. Expresia de pe chipul ei spunea „Nu!”. Prea curând?

— Eşti ciudată. A ridicat un creion dermatograf şi l-a mirosit. Tu cum te costumezi?

Ca să fac rost de bani pentru costum, vândusem câteva cărţi luate de la bibliotecă. Eram Clark Kent şi cea mai mare parte din bani îi dădusem pe o bustieră *Superman.* Aveam de gând să o îmbrac pe sub o cămaşă albă, descheiată pe jumătate, cu o fustă neagră şi cu ochelari. Aveam o pălărie neagră şi pantofi cu toc asortaţi şi, cel mai important element, o geantă mică în care ţineam esenţialul – un carneţel, telefonul, pistolul cu electroşocuri şi briceagul.

— Mişcă-te mai repede, i-am zis, în timp ce mă îmbrăcam. Yessica privea în continuare dulapul cu haine, rozându-şi unghiile. Trebuie să ajung mai devreme acolo, dar ne vedem la petrecere.

Petrecerea de Halloween a universităţii se ţinea la Galeria Fathom, în Logan Circle, nu departe de campus. Voiam să studiez puţin locul pentru că, deşi aveam prieteni care veneau la petrecere, misiunea mea era una individuală.

Eram sătulă de jocul de-a şoarecele şi pisica, voiam să-mi înfrunt direct agresorul. Postasem câteva mesaje pe Instagram, lăsând clar să se înţeleagă faptul că voi fi prezentă la petrecere şi că plănuiam să mă îmbăt. Era posibil să apară şi Trevor, sau Emma, iar eu voiam să fiu pregătită. Se putea ajunge la o confruntare fizică, însă aveam pregătită fiola cu o nouă soluţie lichidă: o doză concentrată de codeină, periculoasă în combinaţie cu alcoolul, care inducea somnolenţă, dacă nu chiar moartea. Poate că Trevor era un hacker de excepţie, dar în preajma fetelor părea timid. Mi-l imaginam acceptând cu

uşurinţă o băutură, plănuind cum să mă prindă în capcană mai târziu, fără să-şi dea seama că eu îl prinsesem deja.

Asociaţia studenţilor închiriase tot localul, alcătuit din trei spaţii principale. DJ-ul era în sala cea mai mare din care mobilierul fusese înlăturat pentru ca oamenii să aibă loc să danseze. Pereţii din cărămidă, zugrăviţi în alb, erau acoperiţi cu tablouri. Din sală ieşeai în grădina exterioară, împodobită cu lampioane. La etajul unu era o încăpere unde muzica nu răsuna la fel de tare şi unde erau întinse mesele cu gustări.

Am luat o miniprăjitură în formă de pisică şi am inspectat ieşirile la fiecare nivel. Ar fi fost dificil pentru oricine să facă totuşi ceva acolo, în timpul petrecerii. Locul nu este foarte mare şi va fi aglomerat. Pe de altă parte, era o petrecere de Halloween şi oamenii aveau să ţipe şi să alerge de colo-colo îmbrăcaţi în costume groteşti. Cât de greu putea fi să înfigi o şurubelniţă în burta cuiva şi să pleci? La vederea unui cadavru, unii ar fi putut crede că făcea parte din recuzită.

La nivelul sălii principale am văzut că exista o scară ce cobora către un hol slab luminat. Am coborât treptele, am deschis uşa şi am ajuns într-o baie încăpătoare, cu o cabină de vestiar în care erau scaune, prosoape elegante, loţiuni de corp şi apă de gură. Când am urcat înapoi, am văzut că soseau din ce în ce mai mulţi oameni.

O jumătate de oră mai târziu, petrecerea era în toi. Cineva pornise o maşină de fum şi invitaţii sorbeau punci din pahare lipicioase. Veniseră Apoorva, îmbrăcată în pisică, şi Traci, deghizată în cutie de vin. Deja începeau dramele. Băiatul care îi plăcea lui Traci trebuia să vină însoţit de o fată cu care ieşea de ceva vreme, însă Apoorva aflase că nu mai erau împreună. Bârfeam într-un colţ, dar supravegheam uşa, examinând fiecare nou-sosit.

Am făcut un tur de sală cu un pahar de apă minerală în mână. Dacă eram criminalul, aş fi purtat o mască, una care să-mi acopere complet chipul. Am făcut poze cu colegii de la cursul de biologie şi le-am postat imediat. L-am zărit pe Chad lângă masa cu aperitive, într-un grup de băieţi din frăţie. Purta o togă şi părul pieptănat pe spate.

— Şi tu, Brutus? am zis.

— Sunt Augustus, nu Iulius! a exclamat el cu exasperare prefăcută. Am râs amândoi.

— Îmi place costumul tău, Supergirl!

— Sunt Clark Kent, cel adevărat, nu varianta diluată. M-a îmbrăţişat, dar

şi-a lăsat o mână pe spatele meu, redevenind serios. Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

— Nu fi insistent, l-am tachinat. El credea că încă eram supărată din cauza fotografiei, pentru care îşi cerea iertare de fiecare dată când îl întâlneam. Eram supărată, dar nu pe el şi, firește, nu avea nici cea mai vagă idee cu ce mă ocupasem, cum ar fi faptul că tocmai îi ucisesem un „frate". Însă Chad avea să ocupe mereu un loc de preț în sufletul meu, pentru că el fusese cel care găsise telefonul lui Will şi era un „prieten de nota zece" decent. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Am fost foarte ocupată cu temele.

— Prin urmare, ne vedem curând?

— Categoric! Ne întâlnim să mai studiem. Mi-am împins ochelarii pe nas aruncându-i o privire jucăuşă şi m-am strecurat pe lângă el să îmi iau ceva de mâncare. O fată aproape şi-a vărsat băutura pe mine şi şi-a cerut scuze cu o voce care mi-a părut cunoscută.

— *Reek?* am întrebat nedumerită. Avea o perucă blondă, era costumat ca o majoretă zombi, cu ochii încercănați şi părea că o bucată de gât îi fusese smulsă. A dat din cap. La naiba, eşti sexy ca tipă!

— Ştiu! a spus el. Mă amuză să pretind că sunt.

Am început să dansez şi m-am încruntat când l-am văzut pe Charles intrând cu Kristen. Ultimul lucru de care aveam nevoie era curiozitatea lui Charles. Nu-i răspunsesem la ultimele mesaje, şi trebuia să fiu foarte atentă cu el, acum că Will nu mai era. El nu părea costumat, iar Kristen venise ca Wonder Woman. I-am evitat, îndreptându-mă spre grădină. Cum am ieşit, am primit un chestionar. Am răspuns:

Energie

7

Agitație

1

Tristețe

1

Am privit peste balustradă către cei de dedesubt. Oameni în costume traversau şi strigau la maşinile care îi claxonau. Vorbeam cu unul din băieții de pe etajul meu când am surprins ceva cu coada ochiului. O siluetă îmbrăcată în negru traversa grădina. Avea o coasă a cărei lamă strălucea ca şi cum ar fi fost adevărată. Se deplasa într-un mod straniu, de parcă aluneca. Apoi un alt personaj mi-a atras atenția: un individ la costum şi cravată, dar având chipul acoperit cu o mască în formă de cap de cal. Poate nu era un

bărbat; indiferent cine ar fi fost, avea o constituție delicată. Foarte mulți invitați erau costumați în fantome sau animale şi aveau chipul acoperit cu măşti sau machiaje.

Am scos în grabă telefonul şi mi-am făcut o poză afişând o expresie de plictiseală. „Când ai chef să te distrezi, dar petrecerea n-a început încă! Înțeapă-mă cu ceva şi poate mă trezesc!” *Te aştept, nemernicule!*

După vreo oră destul de liniştită, am început să mă întreb dacă ucigaşul avea de gând să apară. Am coborât la baie să mă spăl şi să-mi lărgesc bustiera, care nu era tocmai confortabilă. În baie era linişte. Prin uşă răzbăteau muzica şi râsetele celor de la etaj. Am lărgit şiretul de la spate al bustierei, lucru care necesita răbdare şi brațe puternice.

Când am ieşit din cabina de toaletă, în mijlocul sălii de baie, în dreptul unei chiuvete, am văzut un personaj îmbrăcat în negru. Costumul reprezenta un schelet din filmul Ziua Morților. Chipul îi era vopsit în alb şi negru. Avea până şi o floare galbenă, sinistră, în dosul urechii. Am dus instinctiv mâna la geantă.

Scheletul a început să danseze, mişcându-se ciudat, smucit, ca un personaj dintr-un film horror japonez.

— Yessica?

A izbucnit în râs, îndoindu-se de mijloc şi sprijinindu-se cu mâinile înmănuşate pe genunchi.

— Te-am speriat, nu-i aşa?

M-am apropiat să-i studiez mai bine machiajul.

— Impresionant!

— Am găsit un video explicativ, a spus ea, în timp ce mă spălam pe mâini. Ți-am văzut iubitul.

— Am vorbit. O să am grijă să dansez cu el.

Yessica şi-a luat la revedere şi a ieşit. Mi-am tamponat fața cu unul dintre prosoapele elegante şi am încercat apa de gură de culoare albastră. Când să ies, l-am văzut pe Charles coborând treptele. Era îmbrăcat în una dintre cele două ținute standard ale sale: costum cu cravată îngustă. Era gri-închis, destul de plictisitor pentru o petrecere costumată.

— Ce se presupune că eşti? O specie pe cale de dispariție?

— Poftim?

— Bărbat alb heterosexual.

— Foarte amuzant, a zis el, vârându-şi mâinile în buzunare şi privindu-mă cu atenție. Ai dezactivat…

— Bineînțeles!

— Mă eviți!

— Ba nu!

A clipit. În lumina slabă, pupilele mărite îi erau înconjurate de o dungă subțire verde.

— Chloe… Am ştiut sigur că se gândea la Will.

— Te-ai văzut cu Emma? l-am întrerupt. Cum a mers?

M-a fixat îndelung cu privirea înainte să răspundă.

— Am invitat-o la cină, am impresia că îi place de mine. Charles părea că se luptă să găsească vorbele potrivite. Emma e ciudată, zici că e de pe altă planetă. Sincer să fiu, chiar nu-mi dau seama dacă am aflat ceva folositor. Dar mai e ceva, am găsit-o pe sora ei şi am vorbit cu ea.

— Megan?

— Lucrează la o cafenea din apropierea Universității Americane. Este foarte protectoare față de Emma, ceea ce e ciudat…

— …pentru că, dacă te iei după rețelele sociale, nici n-ai zice că sunt surori.

— Exact. Se pare că Megan are o soră ciudată, şi asta pare să o intimideze. Mi-a lăsat impresia că a devenit, la un moment dat, bănuitoare, pentru că o tot întrebam despre sora ei. E posibil să-i vorbească Emmei despre mine. Vreau să spun, evident că i-am dat un nume fals, dar dacă mă descrie…

— Nu-i aşa că e înfricoşător? Să te gândeşti că un criminal în serie furios stă la pândă, gata să sară pe tine?

— Imaginează-ți, a spus el fără să zâmbească.

— Ei, bine, eu şi Andre am găsit nişte documente ale fostului student al lui Wyman. Încă le citim, pentru că ieri am pierdut toată ziua urmărindu-l pe Trevor.

— Urmărindu-l?

— De fapt, a fost chiar amuzant. Habar n-a avut că l-am urmărit întreaga zi. Am fost la el în cămin, în Centrul Studențesc, la ore, până şi la o petrecere de toată jena. La un moment dat, era cât pe ce să se întoarcă şi să mă vadă. Dar nu pot spune că am aflat ceva concret…

— Putea să te vadă! Puteai fi ucisă!

— Cum altfel aş fi putut afla indicii?

— Indicii? Ăsta nu e un joc. Puteam plănui împreună ceva. Nu te poți pune într-o situație în care să te descopere privind peste umăr. Ți-am spus, e

periculos!

— Şi eu sunt! Charles a oftat ridicând braţele exasperat.

— E sfrijit, iar eu eram înarmată.

— De ce nu *mă* asculţi?

— Pentru că nu sunt obligată să ascult de nimeni, am spus. Şi, la urma urmei, ce-ţi pasă ce fac?

— E chiar aşa de surprinzător că nu-mi doresc să fii ucisă? Îmi promiţi, te rog, că nu mai faci aşa ceva înainte să stăm de vorbă?

O, reuşisem!

Charles era al meu. Ca un peşte în cârlig. Nu mai trebuia decât să-l fac să înoate în aceeaşi direcţie cu mine şi Will nu va mai fi o problemă.

— Sigur că nu! i-am răspuns. Trebuie să avem o abordare activă, nu pasivă.

— *Chloe!*

— Nu! De ce nu vrei să păţesc ceva? De ce nu recunoşti?

— Ce să recunosc?

M-am apropiat şi l-am împuns cu degetul în piept.

— Că îţi pasă de mine.

Charles şi-a aşezat mâna peste mâna mea. Mi-a coborât braţul pe lângă corp de parcă eram o păpuşă. Apoi şi-a vârât iar mâinile în buzunar şi m-a privit. Peste chip i-a trecut o umbră pe care n-am reuşit să o interpretez. La etaj a urlat cineva; am privit în direcţia din care venise sunetul. Când mi-am întors privirea la el, am văzut că Charles continua să mă fixeze în tăcere.

A făcut un pas înainte. Dintr-odată, m-a cuprins şi m-a sărutat. Nu cum mă sărutase în camera mea, altfel, cu furie. O parte din mine aşteptase de mult să facă asta, aşa că i-am răspuns natural, cuprinzându-l cu braţele pe după gât şi aplecându-mi capul, să mă sărute mai adânc. M-a tras lângă el şi şi-a coborât mâinile pe fundul meu.

M-a târât în vestiarul pustiu şi m-a împins spre peretele de lângă uşă. Am încuiat-o, închizând ochii, şi mi-am lăsat capul pe spate, i-am simţit buzele pe gât. L-am ridicat trăgându-l de păr, să-l sărut. S-a lipit violent de mine şi l-am cuprins cu picioarele, fără să întrerup sărutul, când am auzit pe cineva încercând clanţa. M-am stăpânit zadarnic să nu fac gălăgie când mi-a ridicat şi mai mult fusta şi i-am simţit mâna pe coapse. I-am şoptit numele. Trupul îmi fremăta.

M-a împins pe un taburet din apropiere şi a îngenuncheat. Mi-a desfăcut picioarele şi mi-a sărutat interiorul coapsei, deasupra genunchiului. A tras

cu atâta forță de chiloții mei, încât am auzit cusăturile cedând. M-am zvârcolit şi mi i-a dat jos, apoi m-a tras către el. N-a precupețit niciun moment – şi-a plecat capul. Am închis ochii şi i-am simțit o mână alunecând pe piciorul meu ridicându-l, îndoindu-l. A gemut şi corpul a început să-mi vibreze. Mă zvârcoleam incontrolabil, înfigându-i o mână în păr în timp ce capul lui se mişca ritmic. Priveam în tavan şi am râs uşor când cineva a încercat din nou clanța.

„Charles."

L-am strâns puternic şi el a grăbit ritmul. O senzație plăcută a pus stăpânire pe mine, simțeam apropierea orgasmului. M-a adus la limită, apoi, spre frustrarea mea, s-a retras brusc depunând un sărut timid pe interiorul coapsei mele. L-am apucat de păr şi l-am tras înapoi, făcându-l să râdă satisfăcut. S-a mobilizat şi am terminat, cu un strigăt, scuturată de valuri de plăcere în tot trupul. Charles s-a oprit şi şi-a odihnit fruntea pe coapsa mea, amândoi recăpătându-ne respirația. Mă simțeam ca o lumânare topită, moale, caldă, fericită.

Charles s-a retras şi s-a ridicat sărutându-mi în treacăt genunchiul. Şi-a îndreptat cravata şi s-a oprit lângă chiuvetă. S-a spălat pe față şi pe mâini, cu chipul lipsit de orice expresie. Şi-a aranjat părul lipicios. L-a umezit făcându-l să arate cât de cât prezentabil. Evident, trebuia să pară inocent, ca şi cum nimic nu se întâmplase, pentru că urma să se întoarcă la iubita lui, care nu avea de ce să ştie ce făcuserăm. Avea secrete față de ea: Faptul că eram vânați de un ucigaş, iar acum *eu.* Am zâmbit satisfăcută.

Îmi aranjam fusta când se pregătea să plece.

— Aşteaptă puțin înainte să ieşi, a spus, apoi a deschis uşa şi a plecat. M-am aranjat şi eu, cu trupul încă fremătând de plăcere. La un moment dat, ochelarii îmi căzuseră. I-am recuperat şi i-am şters cu poala cămăşii, privindu-mă în oglindă.

Mental, am plasat o bifă în dreptul numelui lui Charles; l-am aşezat în coloana celor aflați de partea lui Chloe.

M-am întors la petrecere, plimbându-mă de colo-colo, uneori ridicând pur şi simplu măştile de pe chipurile oamenilor. Nerăbdarea mă făcea îndrăzneață, poate şi euforia postcoitală. Mi-a vibrat telefonul: era o notificare Instagram. Pinprick52 încărcase o imagine nouă.

Mi-a luat puțin să-mi dau seama ce reprezenta. O fotografie cu uşa încuiată a băii de la parter. *#târfe*

54.

Mă suna Charles. După aventura noastră de Halloween mă evitase fățiș, aşa că am lăsat telefonul să sune de opt ori, drept pedeapsă. Ştiu că e incapabil să experimenteze sentimente de vinovăție, aşa că probabil se temea de atracția pe care o simțea față de mine, amestecată cu concluzia la care ajunsese în privința lui Will, indiferent care era aceea. Trebuia să fiu foarte atentă. Mi-am ridicat picioarele pe birou, mângâind balena de pluş, şi am răspuns plictisită.

— M-ai sunat, Charlie Bear?

— De ce mi-ai trimis un video în care i-o sugi lui Chad? m-a întrebat.

Am coborât imediat picioarele de pe birou.

— Nu ți-am trimis nimic.

— Ba da! A fost trimis de pe e-mailul tău!

Mi-am deschis laptopul şi am verificat, dar nu am găsit nimic.

— Când a fost trimis?

— Cu vreun minut în urmă… O, şi a fost trimis către mai multe persoane!

Camerele video. Trevor. Filmase. Trebuie să fi fost în una dintre nopțile în care Chad venise să „învățăm" împreună. M-am aşezat hotărâtă la computer şi am deschis un e-mail nou, clocotind de furie.

— Spune-mi către cine a fost trimis. A început să-i enumere. Câțiva prieteni, vreo doi profesori, un profesor asistent, Elena, dr. Wyman. Am murmurat în timp ce scriam: „Vă rog, ştergeți e-mailul care apare ca trimis de mine cu aproximativ două minute în urmă. Cineva mi-a spart contul şi fişierul ataşat este virusat". Apoi l-am trimis.

— Viruşii nu sunt periculoşi? a întrebat Charles.

— Trimite-mi fişierul! Vreau să-l văd!

— Crezi că e înțelept? Ar putea conține ceva. Îl verific chiar acum. Stai aşa, o, cred că ai face bine să vii aici!

★

Când mi-a deschis, Charles vorbea la telefon şi pe chip nu i se citea nicio emoție.

— Vi se pare că tocmai am cheltuit trei mii de dolari la un Walmart în Kenosha? Înghețați afurisitul de cont! A închis telefonul şi uşa.

Pe ceas mi-a apărut semnul exclamării. Am apăsat. „Pe o scară de la unu

la şapte, cât de târfă eşti?” Apoi pe ecran a apărut un penis, şi încă unul, şi încă unul. Am scos ceasul de la mână. Charles s-a uitat la ceasul lui şi a întors brațul către mine, să văd. Pe ecran erau imagini pornografice cu homosexuali.

— De ce face asta? M-am aşezat la biroul lui Charles, în fața laptopului lui. Media playerul era deschis pe ecran. Era clar o filmare realizată cu una dintre camerele mele. Se vedea Chad, fericit, cu ochii închişi, în vreme ce eu mă ocupam de el… Mi-a sunat telefonul. Era Yessica.

— Chloe, intră pe Facebook!

Am deschis o pagină nouă şi am intrat pe Facebook. M-a cuprins un nou val de furie. I-am spus Yessicăi că trebuie să închid. Studenții de la Adams se adunau în tot felul de grupuri pe Facebook şi realizau meme-uri despre viața de student – din cămin, din cantină, până şi despre veverița albinoasă pe care o vedeam din când în când. Exista chiar şi un grup al celor din căminul nostru. Pe fiecare dintre aceste grupuri în care eram membru cineva postase o fotografie cu mine nud. Am recunoscut-o: O luase fie dintr-un e-mail mai vechi, fie din contul meu pe iCloud.

Gâfâind, am început să scriu sub un comentariu care spunea: „Nu înțeleg, este acesta un meme?”.

> „Salut! sunt Chloe Sevre. Nu mi-e ruşine de trupul meu – ar trebui să plătiți că vă uitați. Dar, în numele transparenței totale, vă informez că această fotografie mi-a fost făcută când aveam paisprezece ani, de un tip de douăzeci şi doi de ani, care a fost ulterior acuzat. Din cauza vârstei mele la momentul în care a fost făcută fotografia, practic vă uitați la pornografie infantilă, ceea ce transformă distribuirea imaginii şi chiar contemplarea ei într-o infracțiune. Am contactat deja poliția campusului, poliția locală şi FBI-ul. Să nu credeți că scăpați aşa uşor, cretinilor! Paaaaa!”

Am copiat mesajul şi l-am postat pe toate grupurile în care apărea fotografia.

— E adevărat ce ai spus? a întrebat Charles.

— Nu ultima parte, evident.

Spumegam de furie, încercând să-mi fac ordine în gânduri. Problema mea este că uneori mă enervez foarte rău şi acționez pripit.

— Poate că Trevor şi-a dat seama că îl urmăreai, a spus Charles. Tonul

lui era atent. Am intrat pe Instagram să văd dacă personajul acela ciudat postase ceva despre asta. Nu le spusesem nici lui Andre, nici lui Charles despre Pinprick52. Nu puteam, nu câtă vreme fotografia cu mine plecând de lângă Will era încă acolo. Postase ceva nou, dar nu îmi dădeam seama exact ce era – nişte umbre încrucişate, o lumină roşie de neon.

— Nu m-a văzut, jur! Crezi că a atacat şi conturile lui Andre?

I-am trimis un mesaj: „Ți-au spart şi ție conturile? S-au întâmplat lucruri, vino la C". Charles s-a aplecat peste umărul meu şi i-am inspirat parfumul în timp ce Andre scria.

„Poftim? Nu mi-a spart nimeni niciun cont. Nu pot să vin, am descifrat lista."

— Aşadar, ne-a atacat pe noi, dar nu şi pe Andre, a spus Charles. Ce listă? A atins telefonul care începuse să sune, ca să-i dezactiveze sunetul, şi l-a aşezat frustrat pe birou.

— Îl las pe el să-ți explice, când ajunge aici.

— Am o teorie.

— Te rog, spune! am zis, răspunzându-i în acelaşi timp lui Andre: „Noutăți importante în privința lui Trevor. Care e treaba cu lista?"

— Trevor te-a urmărit. E genul de misogin care vede lucrurile în alb şi negru. Dihotomia fecioară-târfă. Dacă îi place o fată, trebuie să fie pură şi vrednică de el. Dacă se dovedeşte uşuratică, păcătuind prin faptul că îi place un alt tip sau pur şi simplu pentru că există, atunci e o mizerabilă şi o târfă care merită să fie pedepsită de cei virtuoşi. Prin urmare, probabil a descoperit că nu eşti atât de inocentă.

— Şi când am pretins eu că sunt o sfântă?

— Cineva a încercat uşa când eram în baie, la petrecere, a continuat el în şoaptă, ca şi cum Kristen ar fi fost în preajmă. Poate era chiar el. Crede că te-ai culcat cu mine şi asta l-a enervat.

— Ce păcat să fim atacați pentru ceva ce nici măcar n-am făcut, am spus eu poznaş. El m-a privit, fără să zâmbească însă. Am oftat şi m-am întors la computer. Cum îl distrugem? Vreau să folosim şi acid. Partea bună este că dacă Elena ne întreabă de ce am dezactivat urmărirea locației pe ceasuri, putem da vina pe asta.

— Nu ți-a zis nimic, aşa-i? a întrebat Charles. Am dat din cap. Nu cred că a observat. Nu ştiu cât de des analizează informațiile.

— Asta s-ar putea să ne ofere ceva timp.

Telefonul lui Charles a bâzâit.

— Mi-a scris Andre, zice că vine încoace.

— Ce-ar fi să-l trimitem pe prietenul nostru vânător pe urmele lui Trevor?

— Dacă nu cumva Trevor este vânătorul. Dintr-odată, l-am simțit în spatele meu. S-a aplecat spre computer pentru a ieşi de pe Facebook, apoi a mutat clipul primit în coşul de gunoi.

— Ştii că dacă faci asta nu se şterge, i-am atras atenția. Poate vrei să-l mai vezi şi altă dată.

A deschis coşul de gunoi şi l-a şters de tot.

— De ce m-aş uita la un filmuleț când am acces la original? a spus lângă urechea mea. Apoi a mers şi s-a aşezat pe scaun, cu un picior peste celălalt, legănându-l. Apropo, nu te-ai culcat cu Chad ca să-mi faci mie în ciudă, nu-i aşa?

— Poate că îl găsesc atrăgător.

Charles a pufnit.

— Chad este îngrozitor, oricum l-ai privi.

— De ce spui una ca asta?

— Din răutate? a sugerat el cu o sclipire amuzată în ochi.

— Sau poate eşti gelos?

— Doamne, cât eşti de încrezută!

— Evident, sunt psihopată, revino-ți! M-ai evitat!

— Ba nu, nu te-am evitat, am fost doar puțin ocupat, încercând să rămân în viață. Şi nu ştiu de câte ori mai e nevoie să-ți repet că am o iubită.

— Şi unde este această iubită acum, mă rog?

Expresiei jucăuşe de pe chip i-a luat locul imediat o privire înghețată.

— Fac tot posibilul ca ea să nu aibă nici cea mai mică idee despre tot ce se întâmplă, ca să nu îşi facă griji şi să fie în siguranță. Nu că ai şti ce înseamnă să-ți pese de altcineva, dar chiar o iubesc.

— Şi nu are nicio legătură cu faptul că părinții ei sunt foarte bogați şi veți avea parte de o nuntă fabuloasă.

— Du-te naibii!

— Dacă vii cu mine, i-am răspuns veselă. Care e planul: O şcoală din al doilea eşalon, să te însori la douăzeci şi patru de ani şi să trăieşti fericit cu nevasta?

— Nici vorbă! Dar ce propui în schimb?

— Am putea schimba lumea.

Mă privea fix, cu o expresie impenetrabilă.

— Îl voi raporta pe Trevor la poliție pentru asta. Dacă e reținut, nu va mai putea ataca pe nimeni. E mai bine decât nimic.

— Stai să vedem ce a descoperit Andre, înainte să luăm vreo hotărâre.

Charles a oftat, a privit din nou către ceasul care afişa o nouă serie de penisuri, apoi s-a îndreptat către frigider. A scos o cutie cu mâncare chinezească, din care a început să mănânce fără să mă întrebe dacă vreau şi eu. Am profitat de lipsa lui de politețe, ca să caut ceva pe ascuns pe laptopul lui. Trevor avea un cont pe Twitter unde posta, cel mai adesea, prostii fără sens, dar ofensatoare despre computere şi Elon Musk.

Cea mai recentă postare, chiar de azi, era: „La naiba cu sistemul american de sănătate!”. Interesant. Din zilele în care îl urmărisem, aflasem trei dintre materiile pe care le studia: Logică avansată, Politici comparate şi Istoria economiei americane. M-am logat pe paginile fiecărei materii, unde profesorii postau informații şi teme şi unde, uneori, studenții postau mesaje.

Am tresărit violent când am văzut că, dimineață, Trevor postase pe pagina cursului de logică un mesaj însoțit de o fotografie: „Nu voi putea ține prezentarea astăzi. Ieri am fost internat în spital, abia am ieşit”. În imagine se vedea încheietura mâinii lui cu brățara de identificare, din plastic, a Washington Hospital Center. Putea fi o minciună, ca să scape de prezentare, dar exista şi postarea de pe Twitter, o reacție autentică de furie la adresa facturilor medicale pe care trebuia să le achite. Şi să posteze mesajul pentru întreaga clasă, ca să câştige atenția şi compasiunea colegilor, în loc să îl fi anunțat doar pe profesor, este exact ceea ce ar face un psihopat. Spera, probabil, să atragă simpatia fetelor din clasă.

Lucrurile începeau să se lege. Trevor fusese atacat, ajunsese la spital, ieşise şi, crezând că eu sau Charles îl atacaserăm, se răzbunase. *În cazul acesta, Emma este vinovatul,* mi-am dat seama. Am închis toate paginile, apoi şi laptopul. Emma aproape că îl omorâse pe Trevor, iar acum noi plăteam.

Andre a bătut în uşă, apoi a deschis cu cheia pe care i-o dăduse Charles.

— Ai terminat de citit lucrarea? l-am întrebat. Eu nu terminasem. Nu îmi mai rămăsese prea mult timp după ce îl urmărisem pe Trevor şi se apropiau şi examenele parțiale.

— Am terminat-o! E foarte interesant. Cred că şi John a vorbit cu ucigaşul SVD, deşi nu o spune clar. Andre a văzut expresia nedumerită de pe chipul lui Charles – nu apucaserăm să-i spunem despre aventura noastră la depozit.

— Chloe şi cu mine am găsit nişte lucrări într-o boxă aparţinând unui fost student al lui Wyman. Am găsit lucrarea lui de doctorat şi lista asta. La început, am crezut că erau alte victime, dar apoi m-am documentat. S-a dovedit că sunt, sau erau la vremea respectivă, agenţi literari.

Andre a acceptat berea pe care i-a întins-o Charles, mulţumind cu un gest din cap. Nu-mi plăcea asta. Se împrieteniseră.

— John Fiola scria o carte despre caz, lucru pe care nici Wyman, nici vreunul dintre detectivii care au lucrat la caz nu l-a făcut. Ceea ce este ciudat, dacă te gândeşti la cât de bine s-ar fi vândut o asemenea poveste scrisă de unul dintre cei direct implicaţi. Căuta o ofertă bună şi câţiva dintre agenţi îşi exprimaseră interesul. Aşa că, nu ştiu, s-ar putea să fie ilegal ceea ce am făcut, dar mi-am deschis un cont de e-mail cu numele lui Fiola şi le-am scris tuturor o prostie, cum că am avut nişte probleme de familie, dar acum mă pot dedica proiectului şi i-am rugat să-mi trimită corespondenţa anterioară. Cei mai mulţi n-au răspuns, dar unul a făcut-o. O doamnă. Mi-a trimis ultimul e-mail pe care i-l trimisese lui, cu un document ataşat: cartea!

— Trimite-ne-o! i-am zis. O putem răsfoi acum, o împărţim între noi. Andre a dat din cap, ne-a trimis e-mailul şi am început imediat să citim. Cartea nu era finalizată. Cuprindea vreo două sute de pagini şi era împărţită în capitole. Când am citit mesajul din e-mail, am înţeles de ce cartea nu fusese publicată:

> *„Am citit manuscrisul dumneavoastră cu un interes deosebit.*
>
> *Presupun că aţi contactat mai mulţi agenţi care sunt foarte motivaţi să publice cartea. Îngrijorarea noastră este provocată de calitatea relatării, care face ca romanul să nu fie competitiv pe piaţa actuală. Propunerea noastră este să apelaţi la un scriitor din umbră, care să vă ajute cu redactarea. Vă putem recomanda câţiva, iar procesul este unul simplu. Dacă sunteţi interesat, vă rog să mă contactaţi la numărul de mai jos.”*

Scriitorul fantomă avea sens: John nu se pricepea să scrie. Paginile erau pline de o exprimare încărcată şi întorsături de frază nereuşite, ce se voiau profunde.

Am citit cât am putut de repede. John începea cu copilăria ucigaşului SVD până la momentul în care începuse să comită crimele. Am şovăit. Era cumva posibil ca SVD să nu fi fost executat? Aproape că avea sens.

Evadase sau un guvernator sensibil îl iertase în ultima clipă, iar el revenise să-i facă lui Wyman viața un iad. Am căutat rapid pe computerul lui Charles. SVD fusese executat prin injecție letală spre sfârşitul anului 2006, la îndeplinirea sentinței fiind prezenți avocatul acuzării şi membrii familiilor câtorva dintre victime.

— Dumnezeule! a exclamat Andre.

— Ce e? a întrebat Charles, văzând că acesta amuțise.

— Scuze, o parte din descrieri sunt explicite, a murmurat el, continuând să citească.

Eu ajunsesem la partea unde SVD fusese prins de poliție, cu ajutorul probelor ADN. Cazul urma să fie făcut public. Am parcurs rapid următoarele pagini.

Mi-a scăpat un țipăt.

— Ce e? Ce e? a strigat Andre.

Le-am citit: „Eu, psihologul meu şi detectivii care se ocupau de caz ştiam ce furtună avea să se dezlănțuie odată cu dezvăluirile din cadrul investigației. Pe lângă victimele cunoscute şi cele neştiute, au mai apărut trei: soția lui Gregory şi fiicele lui gemene". Am făcut o pauză pentru efect. Charles aştepta cu sprâncenele ridicate, iar Andre cu gura căscată. „Cu toate acestea, drama nu a luat sfârşit odată cu arestarea lui SVD. Marsha – soția – s-a sinucis înainte de audierea pentru cauțiune. Toată lumea a fost de acord în privința unui aspect, şi anume că era în interesul fetelor ca identitatea să le fie protejată."

— Crezi că Megan şi Emma ar putea fi fiicele Ucigaşului din Rock Creek? a întrebat Charles. Multă lume are gemeni.

— Au vârsta potrivită pentru a fi fiicele lui Ripley, am spus. Imediat am început să caut imagini cu Gregory Ripley, să văd dacă exista vreo asemănare.

— Cum e posibil? Presa ar fi urmărit fără îndoială povestea. Nu trebuie decât să cauți puțin şi imediat afli numele soției şi ale fetelor, a spus Andre.

Charles încă citea. „Poliția a ajutat, au schimbat fără întârziere numele fetelor şi le-au trimis să trăiască la nişte prieteni de-ai mamei lor, în California."

— Şi cum au ajuns aici?

Andre s-a ridicat în picioare.

— S-a întâmplat în felul următor. Trăiesc o viață idilică la malul mării, dar încep să-şi dea seama că totuşi ceva e *în neregulă* cu Emma. Iau

legătura cu dr. Wyman, care le spune că fata are nevoie de tratament.

— Pentru că îl tratase atât de bine pe tatăl lor? Staţi aşa, a spus Charles vorbind rar. Voi aţi primit vreun bonus de participare când v-aţi înscris în program?

— Bonus?

— Vrei să zici, dincolo de plata studiilor?

— Douăzeci de mii de dolari, a continuat Charles. Andre şi cu mine ne uitam la el ca la un nebun. El a clipit. Când am luat cina cu Emma, a menţionat că atât ea, cât şi sora ei au primit un bonus de douăzeci de mii de dolari pentru înscrierea în program.

— Poftim?

— Eu n-am primit nimic! am strigat. Abia *acum* ne spui?

— Păi, am uitat! Credeam că toţi am primit, nu ştiu, nu îmi mai amintesc dacă am primit sau nu.

— Cum să uiţi de douăzeci de mii de dolari? s-a mirat Andre.

— Cei din familia Portmont sunt prea ocupaţi să-şi lustruiască monoclurile, am strigat eu, iar Andre s-a strâmbat. Era la fel de indignat ca şi mine.

— Nu înţelegeţi? ne-a întrerupt Charles. A fost dispus să plătească suplimentar ca să le înscrie, nu numai pentru că sunt gemene, ci pentru că sunt fiicele lui Ripley.

— Nu este totuşi nepotrivit să accepţi în studiu persoane pe care le cunoşti personal? a întrebat Andre.

— Acesta este elementul care ne lipsea, am spus.

Charles nu părea convins.

— În regulă, să zicem că sunt fiicele lui Ripley, dar vreţi să cred că Emma este un criminal în serie doar pentru că tatăl ei a fost? Voi n-o cunoaşteţi. Este… este…

— Are sens, a spus Andre. Sunt douăzeci de ani de la prima crimă comisă de SVD, ceea ce e aiurea, pentru că tot atunci s-au născut, probabil, fetele. Poate că a vrut să-şi lase propria semnătură. Wyman cunoaşte familia, prin urmare e disperat, crede că el o poate opri, dar e prea ataşat ca să mai fie obiectiv. Ia cina cu ea. Ar trebui să o trateze ca pe un pacient, nu ca pe un membru de familie.

— Sau poate e Megan, am intervenit eu. Nu voiam ca amândoi să stea cu ochii pe Emma, nu când eu mai aveam câteva mişcări de făcut. Emma era. Se explica legătura cu SVD. Îl atacase pe Trevor, care ne bănuise pe mine

sau pe Charles, pentru că nu ştia de Emma. Şi era îndrăgostită de Charles atât de tare, încât se înfuriase probabil când îl văzuse cu mine şi de aceea postase mesajul *#târfă* pe Instagram. Aveam nevoie ca acum Charles şi Andre să mai bâjbâie câteva zile, până finalizam un ultim detaliu. Trebuia să o atrag pe Emma la instalația de tratare a apei, ca să o las în acelaşi loc unde era Will.

Nu îmi era clar de ce voia să ucidă studenții din program. Poate îl ura pe Wyman, dar dacă victimele erau doar Michael, Kellen şi Will puteam face să pară că urmărea exclusiv studenții de la Adams pentru că îi erau la îndemână. Şi toți erau bărbați, poate reuşeam să scot şi asta în evidență cumva.

— Megan este cea normală, a spus Charles.

— Cine hotărăşte cine e normal? am spus. Şi e crima perfectă, serios. Ucizi oameni şi când eşti descoperit spui: „Chiar credeți că eu am fost? Sunteți siguri că nu a fost sora mea geamănă, care este psihopată?”.

— Dumnezeule, e perfect! a exclamat Andre. Şi dacă descoperă probe ADN, nu vor putea stabili căreia dintre surori îi aparține, aşa că Emma ar ajunge în spatele gratiilor.

Ştiam că nu aşa funcționează ADN-ul, că există mutații aleatorii care îi deosebesc pe gemeni, dar, din fericire, niciunul dintre cei doi nu urmase cursuri de biologie avansată.

— Trebuie să facem ceva, să adunăm suficiente dovezi ca să le oprim, am spus. Să împărțim activitățile. Eu o urmăresc pe Emma. Charles, încearcă să afli unde locuieşte Megan şi tu, Andre, îl urmăreşti pe Trevor. Andre părea dezamăgit: el descifrase legătura cu SVD şi era evident că ar fi dorit ca el să o urmărească pe Emma. Am făcut ochii mari şi i-am explicat că Trevor făcuse o obsesie dubioasă față de mine. Pe măsură ce expresia lui Andre se înmuia, Charles, lângă el, zâmbea arogant.

— Cum rămâne cu tipul celălalt, Will? a întrebat Andre.

— Charles o să stea cu ochii pe el. Sunt în aceeaşi frăție. Andre a dat din cap acceptând, în cele din urmă. Pentru un psihopat, era surprinzător de naiv. Însă îmi dădusem seama deja că atitudinea amabilă a lui Andre, neobişnuită la cei ca noi, era modul lui de a se face plăcut. Se potrivea de minune cu gropițele lui din obraji şi, probabil, avea să-l caracterizeze până când va începe să îmbătrânească.

Charles mi-a aruncat o privire. Ştia că pun ceva la cale şi ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă ia la întrebări. M-am ridicat.

— Fiți pe față! Am plecat în grabă, nedându-i şansa să mă oprească şi să mă întrebe despre Emma sau Will.

Spre surprinderea mea, n-a spus nimic. Nu-mi plăcea să ştiu că îi las împreună, dar acum, că ştiam în sfârşit cine era pe urmele noastre, aveam multe de făcut.

55.

— N-ar trebui să ne facem un plan? întrebă Andre fără să ridice ochii din telefon, unde încă citea cartea lui Fiola. Se simțea stânjenit, rămas singur cu Charles în apartamentul elegant al acestuia, fără Chloe, care acționa ca un tampon între ei.

— Da! Charles se aşeză la pian, cu berea lângă el. Andre se întrebă ce student avea pian? Charles începu să cânte, o piesă intensă, tulburătoare, care evoca spirite şi fantasme.

— Ştii şi piese mai puțin înfricoşătoare?

Charles râse şi se opri.

— Nu eşti fan Liszt? Pot să te întreb ceva? spuse Charles. Andre îşi ridică privirea. De cât timp îți falsifici diagnosticul? O spusese cu naturalețe.

Andre încremeni, cu stomacul strâns ca într-un nod.

— Poftim?

— Haide, poți să-mi spui. Charles avea expresia unui agent de vânzări care făcea o propunere riscantă. Mor de curiozitate.

— Ce te face să crezi asta? Charles nu răspunse, doar îl privi. Îl puteai lua uşor drept un tip de treabă. Un băiat cu un apartament drăguț, care cânta la pian şi încerca să fie vocea rațiunii în grupul lor. Era greu să împaci atitudinea deschisă, prietenoasă cu care îl privea pe Andre cu ceea ce era de fapt. Pe chipul lui Andre se perindară mai multe expresii. Una care spunea: „Ha, ha, eşti foarte amuzant!", alta care spunea: „Ce naiba!". Ştia că urma să fie amenințat într-o formă sau alta, dar o parte din el, după atât timp, după toate prin câte trecuse, se simțea împăcată. Era uşurat că fusese în sfârşit prins.

Charles zâmbi.

— Se vede din felul în care te porți, în care reacționezi. Prima oară am observat asta când ți-am văzut dezgustul față de prăjitura-cheeseburger.

— Poftim?

— Eu nu simt dezgust, răspunse Charles. Prietena mea şi-a făcut un obicei din a inspecta produsele din frigiderul meu, pentru că eu nu interpretez mirosul alimentelor stricate drept pericol. Uluit, Andre încerca să spună ceva, o glumă poate, să schimbe discuția. Totodată, ai părut îngrijorat când te-am acuzat că te prefaci.

— Şi?

— Când prinzi pe cineva ca mine sau Chloe cu minciuna, în secunda următoare îți spunem o altă minciună, cu atâta convingere încât aproape o credem şi noi.

— Tu *pari* normal. Spre deosebire de Chloe.

— Nu sunt! spuse Charles categoric. Mi-am petrecut două decenii construindu-mi o imagine normală.

Andre sorbi din bere şi aşteptă câteva secunde înainte să înghită. Era ceva fascinant în felul în care adevărul se ridica la suprafață.

— Dacă *ți-aş spune*... ai de gând să spui cuiva?

— De ce aş face-o?

— Pentru că nu ai conştiință!

— Dar tocmai pentru că nu am conştiință n-aş spune! replică Charles zâmbind strălucitor. Ghicise, urma să afle şi probabil o simțea. Sunt foarte curios şi îți promit că nu voi spune nimănui, pentru că vreau să aflu.

— Nimănui? Nici lui Chloe?

— Nu e confidenta mea.

— Am completat cererea de participare în glumă, nu m-am gândit că va duce undeva… Apoi lucrurile au escaladat.

— Cum? Ce ai făcut mai exact?

— Totul a plecat de la faptul că la treisprezece ani am fost diagnosticat cu tulburare de comportament.

— O, şi eu la fel, deşi cred că aveam nouă ani pe-atunci.

Andre dădu din cap.

— La momentul respectiv, nu m-am gândit la asta, vreau să zic, eram doar un copil, însă ulterior am citit mai multe şi, pe scurt, mi s-a părut o prostie. Familia mea trecuse printr-o nenorocire, normal că m-am răzvrătit. Şi fratele meu la fel, iar eu îi urmam întotdeauna exemplul.

— Ce *nenorocire?* Charles se aplecă înainte şi, dacă n-ai fi ştiut cine era, l-ai fi luat drept un individ curios, sensibil. *Charles e bun,* îşi zise Andre. *Chloe se preface.* Oare asta să-l fi determinat să spună totul sau sentimentul de oboseală, uşurarea că scăpa, în sfârşit, de o povară?

— Sora mea a murit subit. Era cea mai mare dintre noi. Nu fusese bolnavă sau ceva. A fost o criză de astm.

— A murit dintr-o criză de astm?

— Se întâmplă, spuse Andre cu vocea frântă. Au chemat ambulanța, dar a ajuns după patruzeci de minute.

— „Eficiența” tipică.

— Bine ați venit în Northeast. Se întâmplau lucruri rele în cartierul nostru: tâlhării, câte un atac armat. Însă asta a fost cu totul altceva. Ne-a afectat pe toți. Fratele meu era coleg de liceu cu ea. Învăța bine şi era bun la atletism. Sprint şi obstacole. Se pregătea pentru facultate, dar după asta nu i-a mai păsat de nimic. A început să chiulească. A început să-şi piardă vremea cu ceea ce mama numea „elemente negative”. Uneori îl însoțeam. Alteori, doar chiuleam.

— Aşa că te-au diagnosticat cu tulburare de comportament?

Andre dădu din cap.

— Sincer să fiu, nu cred că am asta, dar mi-a folosit. La cincisprezece ani, am dat de necaz. Câțiva prieteni de-ai mei au dat o spargere. Eu nu am fost cu ei, dar i-am ajutat să plece de acolo în maşina cuiva şi am fost prinşi. Am fost eliberat pe cauțiune şi obligat să merg la o şcoală specială. Un fel de şcoală de corecție. Unii elevi fuseseră închişi în centre de detenție pentru minori. Andre clătină din cap. Unii… Atunci mi-am dat seama: nu voiam să ajung ca ei. În acele zile am înțeles eforturile făcute de părinții noştri, suferința pe care le-o produceam pe lângă durerea provocată de moartea surorii mele. În fine, psihologul şcolii mi-a spus despre programul acesta de la Universitatea Adams şi că, surprinzător, cei de aici se interesau de mine.

— Dr. Wyman?

Andre dădu din cap.

— Am început să citesc despre psihopatie. Cei mai mulți oameni care suferă de tulburări de comportament ajung să fie diagnosticați cu tulburare de personalitate antisocială, iar asta înseamnă practic să fii psihopat… M-am gândit, ce-ar fi să-i conving că sunt psihopat pe bune? N-am crezut că o să meargă, dar când a început să funcționeze, şi părinții mei au aflat că puteam studia gratis era prea târziu ca să mai fac ceva.

— Dar cum ai trecut de interviuri şi de toate etapele acelea de verificare? Charles asculta fascinat relatarea vicleşugului. Andre fu cuprins de un straniu sentiment de mândrie.

— Am căutat pe internet. Majoritatea chestionarelor de diagnostic sunt de tip autoraport. Am răspuns pur şi simplu cu ceea ce ştiam că voiau să audă, bazându-mă pe ceea ce citisem.

— Şi interviurile telefonice?

— I-am pus pe fratele meu şi pe prietena lui să se dea drept părinții mei.

Charles râse.

— Aşadar, părinții tăi habar nu au?

Andre clătină abătut din cap.

— Nu prea. Mamei i-am spus că e vorba de o bursă specială de studiu. Şi, uite-aşa, am ajuns aici.

Charles ridică berea ca şi cum ar fi închinat în cinstea lui.

— Cu excepția faptului că ai dat peste un criminal în serie, ai făcut o afacere bună.

— E atât de evident că nu am nimic?

— Nu ştiu ce să zic. Se pare că i-ai păcălit pe Wyman şi pe Elena.

— Promiți să nu-i spui lui Chloe?

— De ce i-aş spune? Oricum, e prea plină de ea ca să-şi dea seama singură. Andre fu uşurat, dar apoi Charles zâmbi şi se lăsă pe spate, sprijinit cu coatele de clapele pianului, făcând să răsune nişte note joase, discordante. Zâmbetul lui era puțin prea larg. De ce aş spune cuiva micul nostru secret?

Asta era ceea ce conta pentru Charles, înțelese Andre. Oferta de a sta la el nu fusese altruistă, ci doar o cale de a-şi exercita puterea. Informația pe care tocmai i-o oferise îi dădea putere. Lui Charles nu-i păsa de vicleşug. Părea să-l amuze faptul că Wyman fusese păcălit. Îi plăcea pur şi simplu să dețină controlul. *Să nu ai deloc încredere în oamenii aceştia!,* îşi spuse Andre.

56.

Ştiam că trebuia să fiu mai răbdătoare, aşa cum era Charles, dar acum, că aflasem în sfârşit cine mă vâna, voiam să lovesc frontal şi rapid.

Emma era redutabilă: o fată care, fie prin vicleşug, fie prin forță fizică pură, îl făcuse pe Kellen să înghită alice, înjunghiase un om şi fugise pe fereastră înainte ca Andre să o recunoască, apoi pătrunsese pe furiş în casa lui Kristen. Mă urmărise în noaptea în care îl ucisesem pe Will, în ciuda tuturor precauțiilor pe care mi le luasem.

Am deschis telefonul şi am intrat pe contul de Instagram al lui Pinprick52. I-am trimis un mesaj: „Trebuie să vorbim!" Mă uitam la telefon, aşteptându-mă să-mi răspundă imediat. Bulina verde indica faptul că era online.

Cu cât aşteptam mai mult, cu atât deveneam mai furioasă. Cine se credea, să nu-mi răspundă când vedeam că este conectată? Am mai aşteptat zece secunde, apoi am pornit către laboratorul IT de la subsolul Albertson Hall. Era aproape pustiu. Toată lumea ştia că noul laborator, aflat în clădirea bibliotecii, găzduia computerele cele noi, mai rapide, însă vechiul laborator din clădirea Albertson avea avantajul că permitea studenților să printeze nelimitat. Am intrat pe e-mail şi am printat ce ne trimisese Andre – întreaga carte a lui Fiola. Apoi m-am grăbit să mă întorc, oprindu-mă în curte ca să-mi umplu buzunarele cu pământ.

Din fericire, Yessica nu era acolo, să se plângă de mizeria pe care aveam să o fac în spațiul comun. Am început să şifonez paginile, am îndoit colțurile câtorva, le-am frecat cu pământ şi am turnat puțin ceai peste ele. Aşa vor părea vechi. Dacă le priveai de aproape, îți dădeai probabil seama că nu erau învechite în mod natural, dar nu era nevoie să pară autentice – aveam să folosesc un filtru. Am fotografiat coperta şi i-am trimis-o Emmei. Am dat apoi la pagina unde apărea pentru prima oară cuvântul „gemene" şi i-am trimis încă o fotografie. *Acum vrei să vorbeşti, tâmpito?* M-am holbat la bulina verde. Niciun răspuns.

În cele din urmă însă, mi-a răspuns:

„Îți dai seama că te voi ucide?"

„Îți dai seama că te voi da în vileag?", i-am răspuns.

„La urma urmei, ceea ce mi-ai trimis nu înseamnă nimic."

„E dintr-o carte pe care a scris-o John Fiola. Ştii tu, studentul lui Wyman

din perioada în care TATĂL TĂU ucidea oameni.”

„Lucrarea lui de doctorat?”

Mi-am amintit de exemplarele dispărute ale lucrării lui Fiola.

„Ce-ai făcut? Le-ai furat de la bibliotecă şi le-ai ars? Dacă îți făceai treaba cum trebuie, ai fi ştiut că a scris şi o carte. Iar eu am singurul exemplar.” Evident, era o minciună, dar voiam să creadă că sunt atât de idioată încât nu reuşisem să aflu întreg adevărul. „Îți propun o înțelegere!”, am continuat.

„Nu mă interesează nimic din ceea ce ai să-mi oferi. Te voi ucide oricum! Eşti îngrozitoare! *Grătarul* pe care l-ai făcut deunăzi mi-a confirmat tot ceea ce ştiam despre tine.”

Am rămas cu gura căscată. Voiam să o întreb de ce nu mă turnase la poliție, dar probabil hotărâse să mă „păstreze” doar pentru ea. În plus, nu voiam să recunosc nimic.

„Despre ce naiba vorbeşti? Uite ce îți propun! Mă laşi în pace sau le spun tuturor că eşti fiica lui SVD. O să te trezeşti cu presa la uşă.”

„Ştii că pot să te ucid şi să-ți iau cartea, nu?”

„Poți să încerci. Sau facem o înțelegere. Nu ştiu de ce omori oameni şi, de fapt, nici nu-mi pasă de ce o faci. Dar la A şi la C nu ai cum să ajungi. Sunt înarmați până în dinți. Familia lui C deține arme şi şi-a angajat pază de corp. Nu poți intra nici măcar în scara blocului?

„☺, MICHELLE”

„☺, i-ai fi ucis deja, dacă ai fi putut. Dar eu ți-i pot da pe tavă.”

„???”

„A are încredere în mine, iar C vrea să mi-o tragă. Ți-i aduc ca pe nişte mieluşei. Îți dau şi manuscrisul. Apoi mă laşi în pace.” A urmat o pauză lungă, în care n-a mai zis nimic. „Gândeşte-te! Este oferta mea finală!”

Nu mi-a răspuns. Am aşezat telefonul lângă laptop şi am încercat să mă liniştesc. Aveam de scris un eseu la franceză şi de învățat pentru examenul la biologie, însă am continuat să caut pe Google „capcane cu bombă”. Apoi mi-a bâzâit telefonul.

„În regulă!”

57.

Prima parte a planului meu fusese pusă în mişcare. Ştiam că Emma era inteligentă: reuşise să scape nepedepsită pentru crimele comise. Era un adversar la fel de puternic. Avea însă un defect fatal, pe care contul ei de Instagram îl dezvăluise – mândria. Posta lucruri care puteau deveni probe împotriva ei. Ştia asta, dar o făcea oricum; presupun că totul pornea de la interesul ei pentru fotografie. Era arogantă şi se gândea că este prea deşteaptă pentru a fi prinsă. Crezuse probabil că eu îi voi da cartea, iar ea îmi va cruța viața.

Habar n-avea ce puneam la cale. Însă acum aveam nevoie de Charles.

I-am trimis un mesaj: „Trebuie să punem la punct un plan. Nu putem sta cu mâinile în sân”.

„Completez formularele pentru un ordin de restricție împotriva lui T, le depun mâine”, a răspuns Charles. Mi-a trimis o fotografie făcută cu camera lui Kristen. „I-a spart contul de mai bine de o lună.”

„Serios?” Însă nu Trevor era ucigaşul. Păcat! Pentru o clipă, m-am gândit ce bine ar fi fost să-i fi făcut cineva felul lui Kristen. Mă vedeam consolându-l pe Charles după aceea.

„Ciudatul naibii!”, a adăugat Charles. „Am dus-o undeva unde e în siguranță!”

„Şi tu?”

„Sunt înarmat. Mă pregăteam chiar să merg la vânătoare.”

M-am întrebat dacă l-aş putea convinge pe Charles să-mi dea şi mie o armă. Mă refuzase deja, dar dacă vedea că sunt speriată şi trebuie să mă protejez, poate se răzgândea. „Paza căminului a devenit mai strictă”, i-am scris. „Dar când iau măsuri de securitate, oamenii nu se gândesc niciodată la fetele care se strecoară înăuntru. Aşa reuşesc eu să scap de cele mai multe ori.”

„Am observat!”, mi-a răspuns. „Eşti acasă?”

„Da! Valul acesta de crime mi-a afectat teribil stilul de viață.”

„Biata de tine!”

„Vino încoace. Facem un plan împreună.”

N-a mai zis nimic. M-am întors la computer, privind când şi când spre telefon să văd dacă răspunde. Am oftat şi am luat din nou telefonul. „Mă eviți!”, am tastat.

„?? Tocmai ți-am scris.”

„Nu vom vorbi niciodată despre ceea ce s-a întâmplat?”

„Nu e nimic de vorbit.”

„Eşti măgar!”

A urmat o pauză lungă, apoi mi-a scris.

„Ce pui la cale?” Asta m-a înfuriat peste măsură. *Ce pui la cale?* era felul în care un derbedeu laş îşi exprima interesul pe ocolite.

„Învăț întinsă în pat.”

„Sună incitant.”

„Ar putea fi.”

„Zău?”

„M-am distrat în noaptea aceea.”

„Evident. Ai terminat în forță.”

„Aşa e. Doar gura e de tine.”

„???”, a scris el indignat.

„Vino încoace. Yessica e plecată.”

„Nu pot.”

„☹ N-ai niciun haz!”

„Ba am!”

„Trimite-mi o poză.”

„Glumeşti? N-aş mai putea candida pentru Congres.”

Am râs. „Ai putea fi un violator şi tot te-ar accepta!”

„☺”

„Trimite ceva decent atunci.”

A urmat o pauză. M-am foit în pat entuziasmată. Apoi pe ecran a apărut o poză. Îşi dezbrăcase cămaşa, dezvelindu-şi pielea imaculată şi muşchii bine conturați. Avea exact constituția care îmi plăcea: nu foarte musculos, dar se cunoştea că făcea sport. Poate era complet gol, însă imaginea se oprea în dreptul şoldurilor strâmte, o bandă îngustă de păr negru îi cobora de sub buric.

„E rândul tău, a scris el imediat.”

Fără să fiu la fel de timidă, m-am dezbrăcat până la lenjerie şi am mişcat telefonul până când am făcut o fotografie decentă. Buzele întredeschise, privirea direct spre cameră.

„Dumnezeule, ce sexy eşti!”

„Pot să vin eu la tine.”

„Nu suntem în siguranță.”

„Atunci, ia-ți pistolul şi vino tu! Promit să nu mă ating de tine. Doar stăm de vorbă.” Pe bune, există vreo minciună mai sfruntată decât: „Doar stăm de vorbă?” Poate aceea cu „nu primim bacşiş”.

A urmat o pauză dureros de lungă.

„OK!”, a scris în cele din urmă.

„Daaa!”, am strigat eu în camera goală. „Vino pe scara de incendiu. Aşa, nu te vede nimeni.”

Nu a mai răspuns, probabil pentru că nu voia să recunoască în scris că se furişa. Am adunat rufele murdare împrăştiate prin cameră şi le-am îndesat sub pat. Apoi am mers la baie, m-am spălat şi m-am parfumat. Am schimbat aşternuturile şi le-am vârât pe cele folosite tot sub pat.

Când, în sfârşit, am auzit vibrațiile scării din metal, eram în pat, cu părul răsfirat „corespunzător” pe pernă, prefăcându-mă că citeam o carte. Charles a bătut cu degetele în geam. Am desfăcut încuietoarea şi el a ridicat fereastra, care s-a deplasat cu zgomot. S-a strecurat în încăpere într-un mod destul de lipsit de grație, mergând în mâini vreo doi metri, până când a intrat cu totul. Am râs amândoi. Am rămas sub cearşaf, dar i-am făcut loc lângă mine. Eu eram întinsă pe o parte, el pe spate.

— Ne trebuie un plan, am şoptit.

— Să adunăm dovezi?

— Mă apropii de ucigaş, dar am nevoie de ajutorul tău. Vreau să-l aduci la o anumită locație, la un anumit moment.

— Ce locație?

— Instalația de tratare a apei McMillan. Este un şantier abandonat.

— De ce tocmai acolo?

— Trebuie să finalizez nişte lucruri, am spus, jucându-mă cu părul lui.

— Ce lucruri? a întrebat, răsucindu-se să mă privească. În lumina slabă pupilele lui păreau uriaşe.

— Una, alta, am răspuns în glumă.

— Chloe… unde e Will? Nu l-am mai văzut de mai bine de-o săptămână.

— Ce sunt eu, paznicul lui?

Şi-a ridicat capul de pe pernă.

— Ai… făcut ceva? În locul acela cu nisip, acolo ai făcut-o? Mi-am împreunat degetele peste abdomenul dezvelit şi n-am mai zis nimic. Nu spun nimănui, a şoptit.

— Bine, pentru că nu e nimic de spus. Will era un netrebnic şi a primit ceea ce merita.

— Ştiu că e soi rău. Crezi… crezi că a făcut-o de mai multe ori?

— Contează? am izbucnit.

Charles a ridicat braţele defensiv.

— Aşadar, planul tău este să-i ademeneşti acolo pe Emma sau pe Trevor şi să faci să pară că ei l-au ucis pe Will?

— Poate! L-am implorat cu privirea. Sunt mai puternici decât mine, eşti singurul căruia pot să-i cer ajutorul.

— Şi Andre?

— Nu am încredere în el.

— Rasisto!

Am pufnit.

— Nu pentru că e de culoare. Andre e psihopat până în măduva oaselor. Joacă bine rolul de băiat de treabă, iar cei ca tine se lasă păcăliţi.

Pe lângă asta, erau anumite lucruri pe care nu voiam ca Andre să le afle despre mine şi Charles le ştia deja.

— Ce vrei să fac?

— Nu ştiu încă. De fapt, ştiam. Charles, Andre şi manuscrisul erau momeala mea. Emma nu se aştepta ca noi să lucrăm împreună, iar eu cu Charles şi cu arma lui sigur o puteam învinge. Am nevoie să mă acoperi sâmbătă noaptea, am continuat Nu am pus la punct toate detaliile, dar trebuie să fii acolo, cu arma. S-ar putea să fie nevoie să ajungem mai devreme, să instalăm capcane.

Charles m-a privit uşor contrariat.

— Ai un plan pentru orice situaţie, nu-i aşa? Am luat-o ca pe o promisiune. I-am strâns afectuos braţul şi mi-am lăsat capul pe el. Ce mă fac eu cu tine? a zis el, jucându-se cu părul meu.

— Ce vrei, i-am răspuns.

A dat din cap oftând cu un aer voit frustrat.

— Nici n-ar trebui să fiu aici, a spus mai mult pentru el. S-a întors să mă privească, cu capul pe pernă chiar în faţa mea. Ştii de ce îmi place să fiu cu Kristen? a şoptit. În afară de faptul că este cine este, îmi place cât de normali suntem împreună.

— Este acesta un motiv bun să fii cu cineva?

— Ai idee cum m-am simţit când i-au intrat în casă?

— Nu neg că îţi imaginezi că o iubeşti.

— Atunci?

— Spun doar că ea nu te va înţelege niciodată pe de-a-ntregul. Părţile

tale întunecate, de exemplu. Faptul că sub mască nu e nimic.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni nu va putea iubi cu adevărat ceea ce e sub mască. Doar cineva ca tine o poate face.

Nu i-am putut citi chipul.

— Uneori, oboseşti să te prefaci tot timpul.

M-am apropiat de el şi i-am mângâiat părul. Nu îşi dăduse cu nimic, aşa cum făcuse la petrecerea de Halloween. Erau doar şuviţe moi de păr blond sau castaniu amestecate. A înghiţit în sec, făcând mărul lui Adam să se mişte în sus şi în jos.

— Poate doar să ne lăsăm un pic purtaţi de val, ce zici? a şoptit el.

Am clătinat din cap şi m-am apropiat şi mai mult. Ne-am sărutat. Cearşaful alb cu care eram învelită era ca o barieră între noi. Mâna lui a alunecat pe spatele meu, s-a oprit pe mijloc şi m-a tras mai aproape. Ne-am mişcat fără grabă dar simţeam tensiunea adunându-se dureros în trupul meu. I-am simţit buzele pe gât. Apoi ceva m-a împuns şi mi-a luat doar o secundă să îmi dau seama că era pistolul pe care îl avea la brâu. S-a urcat pe mine şi mi-a ţintuit braţele deasupra capului, iar eu mă zvârcoleam sub el, vrând să-l ating peste tot.

— Charles, am şoptit.

S-a retras puţin să mă privească. Cu chipurile foarte apropiate, îmi dădeam seama că nu purta lentilele de contact. Dintr-odată s-a strâmbat.

— Miroşi a portocale, a şoptit.

— Poftim?

Clipea rapid.

— Portocale arse. S-a dat jos de pe mine şi, aşezat pe marginea patului, a scotocit în buzunar apoi s-a ridicat şi a vârât ceva în gură. Ai nişte Coca-Cola?

— Poftim? aproape am strigat.

A înghiţit fără lichid.

— Se apropie o migrenă. Ai ceva cu cofeină? A pornit către fereastră. Am scos din geantă o băutură energizantă la temperatura camerei şi i-am întins-o. Trebuie să merg să mă întind.

— Întinde-te aici, n-am terminat discuţia.

— Ne mai vedem, Chloe. Era deja cu un picior peste pervaz. Probabil îl cuprinsese teama, gândindu-se că migrena era pedeapsa pentru că o înşela pe „draga” de Kristen.

— Mă ajuți, nu-i așa? am strigat după el în timp ce cobora.
— Am spus deja că o fac, a strigat fără a privi înapoi.

58.

Charles deschise ochii şi privi cifrele tulburi de pe afişajul electronic al ceasului. Pe gazonul proaspăt tuns din faţa casei de la Fort Hunt nu era nicio frunză. Firele de iarbă păreau acoperite de rouă. Porni radioul pe un post de ştiri – de la o vreme, începuse să le asculte zilnic, întrebându-se dacă nu cumva va auzi ceva despre un anume coleg dispărut.

Coborî la parter, trecând pe lângă biroul tatălui său, unde acesta vorbea la telefon. Charles pregăti două *Bloody Mary* şi se întoarse în birou. Tatăl lui era tot la telefon şi îl privi ridicând din sprâncene când aşeză un pahar în faţa lui. Fiind „campion" la băuturi, avea standarde înalte în domeniu. Sorbi din pahar în timp ce încheia convorbirea, apoi dădu aprobator din cap şi se lăsă încet pe spătarul scaunului. Era joi, însă el intrase deja în pielea unui „tată de weekend", o dispoziţie plăcută şi rară.

— Săptămâna trecută eram în Texas şi am cerut o băutură ca asta. Tipul mi-a servit-o cu un *crevete prăjit* pe buza paharului.

Charles râse dezaprobator şi sorbi la rândul lui din pahar. Băutura sărată îl liniştea. Retraşi la Fort Hunt, erau în siguranţă. Kristen era departe de pericole, iar el nu mai era nevoit să se gândească la toate încurcăturile. De ce să nu piardă vremea, bând ceva? De ce să nu ignore examenele parţiale?

Portmont senior se ridică sorbind lung din pahar.

— Peste vreo şase ore plec spre Londra. Vreţi. Să veniţi şi voi, tu şi Kristen vreau să zic?

Să urce în avion şi să ajungă la Londra. Să stea la un hotel bun şi să vadă câteva spectacole, cât tatăl lui mergea la întâlniri cu nişte directori din domeniul petrolier. Dincolo de Atlantic, Trevor nu-l putea atinge. De ce nu? Nu trebuia să o ajute pe Chloe cu cine ştie ce prostii punea la cale. Cu toate acestea, problema nu se va rezolva de la sine, iar Chloe probabil ar înrăutăţi lucrurile în lipsa lui. Andre nu era în stare să o oprească, ar fi fost foarte greu odată ce ea îşi punea ceva în minte. Deşi Emma i se părea într-adevăr ciudată, avea încredere în judecata lui în ceea ce o privea. Avea încredere în Chloe, în felul în care ea stabilise ce anume constituie dovezi rezonabile că Emma este periculoasă? Sigur că nu.

— Aş vrea, dar avem examene. Tatăl lui încuviinţă cu o mişcare a capului iar el, auzindu-le pe Kristen şi pe mama lui venind, porni către ele.

Kristen, transpirată după o şedinţă privată de yoga se pregătea să urce

scările.

— Vino aici! o strigă. Ea râse şi fugi, spunând că trebuia să facă duş. O ajunse în dormitor şi, râzând, se dezbrăcară unul pe celălalt oprindu-se când şi când pentru a se săruta. Făcură sex sub duş şi Kristen ţipă când el dădu drumul la apa rece, ca să simtă contrastul cu trupurile lor înfierbântate. După aceea, se întinseră pe pardoseala de marmură a băii, înfăşuraţi în prosoape pufoase.

— Ce zici, să chiulim de la examene şi să mergem cu tata la Londra?

Kristen se ridică într-un cot, privindu-l cu o sprânceană ridicată.

— Nu, pentru că unul dintre noi are note foarte bune şi nu vrea să le strice, întrucât a muncit din greu ca să le obţină. Charles oftă. Haide, nu ai decât un examen, cel de ştiinţe politice, apoi, drept răsplată, ieşim la cină.

— E la şase, spuse el uitându-se la ceas. Cine naiba programează un parţial la şase seara? Tu?

— Eu am de pregătit eseuri pentru ultimele două examene, aşa că pot rămâne aici să lucrez.

El o îmbrăţişă şi o strânse la piept. Cu o seară în urmă îi mărturisise câte ceva. Nu totul, desigur, nu despre legătura dintre crime sau despre Chloe. Îi spusese despre Trevor, că el îi intrase în computer, şi despre ordinul de restricţie pe care îl solicitase împotriva lui. Îşi dăduse seama că era necăjită – speriată de-a dreptul –, deşi se străduise să o ascundă. Era conştientă că dacă el va înţelege cât este de supărată, s-ar fi răzbunat pe Trevor şi ar fi înrăutăţit situaţia.

— Ne dăm examenele, spuse el, şi în câteva zile totul se va termina.

Charles îşi trosni degetele privind către paginile scrise din faţa lui. Aproape un sfert dintre colegii lui terminaseră deja, predaseră lucrările şi plecaseră. Asta îl făcuse să vrea să le urmeze imediat exemplul, deşi el nu terminase. Se forţă să rămână pe loc şi citi din nou întrebările testului. Ca un băiat cuminte.

Când în cele din urmă termină, părăsi Facultatea de Arte şi Ştiinţe şi ieşi afară. Câţiva studenţi se adunaseră în jurul unei tonete care vindea cafea şi gogoşi „bio”. Charles se uită la ceas. Era aproape nouă. Scoase ceasul să-i trimită un mesaj lui Kristen, dar încremeni când văzu un mesaj de la Chloe.

„Am capturat prada, e legată fedeleş, gata de distracţie.” Adăugase un emoticon cu o sticlă de şampanie şi un pin cu locaţia.

— La dracu! mormăi Charles. Pe cine legase? Trevor? Emma? Care era

de fapt planul? Şi nu stabiliseră că vor face asta sâmbătă? De ce se grăbea mereu? Nu cumva mergea prea departe? Sau o făcuse deja? Şi-o imagină pe Emma legată de un par şi pe Chloe dansând în jurul ei cu o torţă aprinsă. Sau poate îl alesese pe Trevor şi, deşi individul era mizerabil, acțiunile pripite nu erau în interesul nimănui.

Opri un taxi şi era pe punctul de a-i spune şoferului adresa, când îşi dădu seama că asta l-ar fi putut incrimina, asociindu-l cu ceea ce făcuse Chloe. Îi ceru în schimb să-l ducă la spitalul de pediatrie, care era destul de aproape de locul indicat.

Plăti numerar şi o luă la fugă spre est, îndepărtându-se de spital, pe 1st Avenue, care era destul de liberă la ora aceea. Presupuse că ajunsese la instalația de filtrare, dar nu înțelegea exact ce era acolo. Se aştepta să găsească un fel de depozit abandonat, ocupat de hipsteri.

Se opri în dreptul împrejmuirii din plasă metalică, uitându-se la telefon şi înțelegând că locul unde trebuia să ajungă era de cealaltă parte. Sări gardul. Acesta, înalt, bloca lumina felinarelor: desluşea buruienile şi conturul unor clădiri, dar habar n-avea la ce anume se uita. Chiar şi cu lentilele de contact, pe timp de noapte vederea lui era destul de slabă.

— E cineva? strigă.

Se strecură printre movile de pământ şi resturi de echipamente. Văzu o intrare către un spațiu cufundat într-un întuneric ca smoala, dar i se păru că în mijlocul acestuia sclipea o lumină artificială. Era o peşteră? Nu, o scară din ciment cobora în adânc.

— Chloe? strigă el.

— …aici, i se păru că aude. Pipăind, începu să coboare. Vedea lumina unui LED tremurând la cincisprezece-optsprezece metri înaintea lui. Simți cum picioarele i se afundă într-o clisă ciudată. Nisip? Ce era locul acela?

— Ce ai făcut?

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea, dar vocea îi răsună ciudat.

Charles se răsuci pe loc încercând să o vadă. Făcu un pas şi se împiedică de o grămadă lipicioasă de lemn de foc. Fu gata să cadă, dar se sprijini în palme. Nu… nu era lemn de foc. Mirosea ca resturile unui grătar. Grăsime arsă şi cenuşă lipicioasă, ceva tare sub mâna lui. Un os?

Se ghemui şi deschise telefonul să facă puțină lumină. Fasciculul de lumină era atât de puternic şi strălucitor încât îi fu greu să înțeleagă ceea ce vedea. Apoi desluşi un craniu carbonizat şi o claviculă cu bucăți de carne arsă încă prinse pe oase. Închise telefonul şi se întinse pe nisip. *O făcuse,*

chiar o făcuse. Îi simțea prezența în spatele lui.

— Este cine cred eu că este? întrebă şoptit, fără să-şi dea seama ce simțea cu adevărat.

— Da!

Se întoarse şi atunci simți ceva izbindu-i capul.

59.

Cu timpul petrecut spionând-o pe Emma, rămăsesem în urmă cu studiul şi nu aveam de gând să-i permit afurisitei să-mi afecteze media. Refuzasem, întristată, să le însoțesc pe fete, care ieşiseră să ia un desert în oraş.

Mi-am terminat tema la franceză şi urma să mă recompensez pentru asta lucrând la planul pentru prinderea Emmei. Trebuia să organizez totul perfect. Am luat o pungă cu fructe uscate din rezervele colegei de cameră şi am deschis o pagină de căutare.

Am intrat pe pagina de Instagram a lui Pinprick52, ca să mă inspir. Postase o imagine nouă: statuia unui personaj musculos, cu o sabie şi o tablă pe care scria LEX.{12} O căutare rapidă pe Google m-a ajutat să aflu nu doar că statuia se afla în fața Curții Supreme de Justiție, ci şi că Emma luase fotografia de pe internet, nu o făcuse ea însăşi. Era un mesaj.

Frustrată, am început să-i studiez postările anterioare, căutând indicii pe care le ratasem. În ultimă instanță, nu conta de ce făcea tot ceea ce făcea, dar dacă aflam ce o determina să acționeze astfel, aş fi putut să-i anticipez mişcările.

Multe dintre postările ei erau diverse imagini din campus, unele prea neclare pentru a-mi da seama ce reprezintă. Prima postare, din luna iulie a anului curent, reprezenta o intersecție, undeva în DC. Am schimbat tactica: Singurul mod prin care puteam vedea ce anume setase ca „favorite” era să o urmăresc. Nu făcusem asta mai devreme pentru că nu voiam să existe nicio legătură între mine, contul acesta şi fotografia care mă înfățişa părăsind şantierul McMillan. Însă deja comunicaserăm prin mesaje, ceea ce însemna că, în cele din urmă, voi fi nevoită să fac sacrificiul ultim şi să îmi şterg contul de Instagram. Înainte de asta, trebuia să pun mâna pe telefonul ei, aşa cum făcusem cu cel al lui Will.

I-am dat „follow” şi am apăsat să-i văd preferințele. Am rămas cu gura căscată. Era una singură, fotografia unei tinere de vârsta noastră. O fată de culoare, cu un zâmbet larg, gene dese şi părul prins foarte strâns în coadă. Nu am recunoscut-o, dar am dedus rapid ceea ce se petrecea. Fără să stau pe gânduri, le-am scris lui Charles şi lui Andre: EXISTĂ UN AL OPTULEA STDENT ÎN PROGRAM!??? O CUNOAŞTEȚI???!!

Ştim cu toții că şi dacă stai cu ochii pe telefon, acesta nu-ți răspunde imediat. I-aluat două minute lui Andre să-mi transmită un mesaj.

„Este Simone Biles”

O cunoştea!

„E în ultimul an?”

„Simone Biles nu e studentă la Adams! Este o fostă campioană olimpică la gimnastică, medaliată cu aur. A câştigat o serie de campionate naționale. De ce întrebi?

M-a lovit ca o cărămidă în moalele capului.

Ucigaşul nu era Emma, ci Megan.

Dăduse „Like” din contul greşit. Contul ei de criminală, Pinprick, în locul contului ei personal de javră inocentă.

„Hei, nu e Emma, e Megan! Ea postează numai chestii de gimnastică pe contul ei real.” Însă imediat ce am expediat mesajul către Charles şi Andre, am regretat. Fusesem atât de mândră de deducția mea, încât uitasem că nu trebuia să-i spun lui Andre, pe care nu-l voiam în distribuția finală a „piesei” mele. În fine, nu mai conta, trebuia să schimb planul.

Charles ne scria.

„Ştiu. Mi-am dat seama. Veniți la instalația de tratare a apei. Am prins-o!”

Afurisitul de Charles! Cum îşi dăduse seama înaintea mea şi de ce trebuia să-i spună lui Andre? Acum eram nevoită să găsesc o serie de minciuni plauzibile care să explice o anume jertfă umană prin ardere.

M-am grăbit să plec, n-am zăbovit decât să-mi iau pistolul cu electroşocuri şi hanoracul. Am ieşit în fugă şi m-a izbit aerul înghețat. Purtam pantaloni de yoga, nepotriviți pentru vreme rece. Am alergat pe stradă, căutând disperată cu privirea un taxi, în timp ce încercam pe telefon să găsesc un Lyft{13}. Taxiul a apărut mai repede, dar şoferul părea iritat de nerăbdarea mea. Poliția blocase câteva străzi din cauza distrugerilor cauzate de revolte şi a trebuit să facem două ocolişuri.

Apoi m-am trezit din nou în frig, încercând să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul în timp ce săream gardul instalației de tratare a apei McMillan. Ştiam că îl voi găsi pe Will exact acolo unde îl lăsasem. Coborând scările către măruntaiele cavernei, am zărit strălucirea unei lumini pe la jumătatea încăperii, chiar pe unde îmi aminteam că era cadavrul lui Will.

— Charles?

Ceva m-a lovit în cap şi, înainte să mi se întunece vederea, am văzut o lumină orbitoare.

60.

„Veniți la instalația de tratare a apei. Am prins-o!”, citi Andre.

Era în metrou şi semnalul se tot întrerupea.

Fusese mai întâi întrebarea aceea ridicolă despre Simone Biles, apoi revelația că Megan era presupusul criminal, iar acum Charles susținea că „o prinsese”. *Pentru ce o prinsese?,* se întrebă Andre, cuprins brusc de amețeală.

Neştiind prea bine ce să facă, coborî la Union Station şi rămase pe peron. Firește, Chloe se gândise că ea avea dreptate şi Charles se grăbise să-i ofere soluția. Dar dacă se înşelau amândoi? Oare erau în stare să… îi facă rău lui Megan sau Emmei? „Am prins-o!”, nu „Poliția a reținut-o!” sau „Au ridicat-o pentru a fi interogată”. Şi-o imagină pe fată legată de un stâlp într-un loc întunecos şi pe Chloe şi Charles lângă ea, ținând în mâini diferite instrumente de tortură.

Andre mergea pe peronul central al stației de metrou, fără să-şi dea seama că se izbea de oameni. Instalația de filtrare a apei… Se referise oare la McMillan? Locul acela sinistru, abandonat, din mijlocul pustietății? Era locul perfect pentru a face lucruri, *lucruri teribile,* fără ca altcineva să afle. Pe parcursul documentării sale cu privire la psihopați, dăduse mereu peste aceleaşi informații: Aceştia erau pripiți, insensibili, indiferenți la durerea altora şi, dacă cineva îi supăra cu ceva, păstrau resentimente serioase, uneori fatale.

Uimit, Andre îşi privi telefonul şi înțelese. Fusese atât de absorbit de propria lui încrengătură de minciuni, încât căzuse cu uşurință sub vraja lui Chloe şi a lui Charles. Firește, văzuse uneori că ei doi erau altfel decât el, dar se lăsase atras de Chloe şi glumele ei, de încăpățânarea cu care urmărea să prindă criminalul, de Charles şi imaginea lui strălucitoare.

Se gândise la ei ca la un trio ciudat, în genul echipei Scooby-Doo, şi uitase că busola morală a fiecăruia era diferită. Ce îşi imaginase că se va întâmpla dacă ajungeau la o concluzie, ceva care dovedea simțul *responsabilității?* Poate că un lucru foarte, foarte rău era pe cale să se întâmple unui nevinovat, un om probabil urmărit de Chloe şi Charles, care acționau nonşalant, presupunând că Andre avea să fie de acord cu orice pedeapsă aplicau ei doi în numele dreptății.

Andre înjură şoptit şi îşi cuprinse capul în palme, strângându-l cu putere.

Era singurul care ştia ce se petrece. Singurul care îi putea opri. Vârî mâna în buzunar în căutarea telefonului şi începu să alerge spre ieşirea principală, unde ştia că era staţia de taxiuri, gândindu-se la ceea ce avea de făcut.

61.

Auzeam pe cineva gemând. Îmi era frig, trupul îmi era scuturat de frisoane. Mă durea gâtul şi capul îmi pulsa. Am deschis ochii şi mi-am dat seama că eu gemeam. Am simțit nisipul rece între degete. Am închis ochii, amețită, parcă pluteam. Eu şi Charles merseserăm la plajă?

— Nu au ajuns toți, am auzit o voce. O voce de femeie.

Am leşinat din nou.

Când mi-am revenit iar, am simțit că mă „roade" ceva. Mă dureau brațele şi umerii începuseră să îmi amorțească. Mi-a luat un timp până să-mi dau seama că aveam mâinile legate la spate şi zăceam într-o rână. Am clipit în întuneric. Ceea ce am zărit m-a derutat.

Era beznă, dar privirea mi se acomodase puțin. O lanternă de camping strălucea la vreo trei metri de mine. Dincolo de ea, am desluşit o siluetă prăbuşită: Andre. Era în şezut, cu spatele sprijinit de o coloană şi mâinile i se odihneau în poală într-o poziție stranie. La dreapta, era un ghem inform, spălăcit, care se zvârcolea. N-am putut să-mi dau seama ce este, fiindcă lumina bătea direct asupra lui.

Din nou, ceva îmi rodea încheieturile. Rodea legăturile. Gândul mi-a fugit la *Hruba şi Pendulul*[14] şi m-am gândit la şobolani. Şobolanul a continuat să roadă, ronțăindu-mi uneori şi pielea. Mi-am încordat brațele şi legăturile au cedat cu un zgomot înfundat. M-am răsucit pe partea cealaltă la timp pentru a-l vedea pe Charles scuipând. Fruntea îi era însângerată, la fel şi părul. Dar mă privea vioi. A vorbit repede, abia şoptit.

— Fugi! *Acum!* Se întoarce!

M-am pregătit să țâşnesc, dar era prea târziu. În lumina lanternei am văzut o umbră. O siluetă îndreptându-se spre noi. Megan, îmbrăcată toată în negru, cu părul prins în coadă. Andre era în spatele ei. Charles zăcea întins lângă mine – singurul care avusese onoarea să-i fie legate şi mâinile şi picioarele. Trevor şedea turceşte, cu o mină bizar de relaxată, privind în dreapta lui, la Emma.

Megan a făcut un salt.

— Mai e puțin şi începem petrecerea.

— Petrecere? spuse Charles. N-am primit invitație. *Doamne, idiotule, nu e momentul să faci glume!*

Megan s-a repezit la el şi am tresărit văzând cum îl izbeşte, întâi în piept,

apoi peste cap. M-am gândit să o atac, dar ceva m-a oprit: Andre mă fixa cu privirea. Cu o mină sumbră, a clătinat din cap. Avea mâinile legate în față, dar am desluşit simbolul obişnuit al degetelor care imitau un pistol. M-am uitat din nou la Megan şi am văzut că ținea o armă în mâna stângă. Pistolul lui Charles. Şi arma mea cu electroşocuri dispăruse, probabil tot ea o luase.

Megan s-a aşezat pe vine în fața lui Charles care, slăbit, scuipa sânge. Atacul ei îl adusese în stare gravă, mult mai rea decât a noastră. Trevor şi Andre păreau năuciți, poate îi drogase sau îi lovise în cap, ca pe mine. Era greu să-mi dau seama în ce stare era Emma, care zăcea nemişcată, fără expresie.

— Ai terminat? i s-a adresat lui Charles. Ai terminat să te porți ca un monstru cretin?

— Credeam că mai am vreo cincizeci de ani de trăit, a spus el.

Idiotul!

L-a lovit din nou în piept. Furia mă cuprindea ca un val de căldură. Dumnezeule, cum de ajunsesem într-o situație ca aceea, complet dezarmată, când în ultimele săptămâni nu făcusem decât să mă pregătesc pentru un atac?

Charles se ghemui cu brațele în dreptul pieptului, dar îi zâmbi cu buzele pline de sânge lui Andre, care îl privea cu ochii măriți, fără să dea vreun semn că situația l-ar amuza.

— Megan, te poți opri, a şoptit Emma cu glasul pierit. Nu e prea târziu. Doar pentru că ai ajuns până aici nu înseamnă că trebuie să şi termini ce ai început.

Megan o privi cu dezgust.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, şoricel. Aproape am terminat. Trevor, nedumerit, se uita când la una, când la alta.

Mi-am ținut respirația şi m-am târât mai aproape de Megan. Ne aşezase în cerc, cu ea în mijlocul nostru. Charles încerca să se ridice în capul oaselor, dar se vedea că îi e greu, după felul în care se strâmba. Lumina orbitoare a lanternei îi intra în ochi făcându-l să clipească des.

— A! exclamă Megan mulțumită. Iată-i că sosesc! Două luminițe puternice se apropiau săltând, ca atunci când oamenii se folosesc de telefoane ca să vadă pe unde merg. Ați primit mesajul meu, le-a spus.

Dr. Wyman s-a apropiat cu brațele ridicate, într-o mână avea telefonul. Elena venea în spatele lui, albă ca o stafie.

— Lăsați telefoanele! a strigat Megan ridicând pistolul. Îl ținea greşit,

într-o parte, cum vezi prin filme. Nu sunt expertă în arme, dar ştiu că, de obicei, cei care se pricep să mânuiască un pistol nu îl ţin aşa.

Spre meritul lui, Wyman şi-a păstrat calmul şi s-a supus aşezând telefonul cu faţa în jos. Elena i-a dat drumul pur şi simplu şi telefonul ei a căzut cu zgomot lângă Andre. Cum toate privirile erau aţintite asupra celor doi psihologi, am profitat de ocazie să mă târăsc şi mai aproape de Megan. Andre a tuşit.

— Megan, cineva o să constate absenţa acestor studenţi şi vor alerta poliţia, a spus Wyman liniştit. *Of, idiotul de Wyman… eu aş fi minţit, aş fi spus că am anunţat deja poliţia…*

Megan a pufnit.

— Sigur, de parcă n-ar fi destul de ocupaţi cu protestele din Lafayette Park sau altceva. Să fim serioşi, nu-i pasă nimănui de ei. Voi toţi mi-aţi făcut treaba atât de uşoară. A coborât braţul cu arma şi peste chip i-a trecut o umbră de gingăşie. Era fascinant, ca şi cum cineva îi înlocuise chipul cu un altul. Aţi fi uimiţi să aflaţi în câte locuri pot intra, adăugă ea.

Am dat să mă apropii şi mai mult, dar Andre a tuşit din nou. L-am privit iritată, însă el îmi aştepta privirea şi mi-a făcut semn privind la stânga mea, apoi la mine, apoi din nou la stânga. M-am uitat în spate şi, la aproape un metru distanţă, la baza unei coloane, am văzut o spărtură. O bucată de cărămidă stătea să cadă.

— Domnule doctor Wyman, înainte să vă ucid pe toţi, vom mai juca un joculeţ psihologic, a ciripit Megan.

— Cred că nu judeci limpede. E clar că te necăjeşte ceva. Ce-ar fi să îmi spui ce se petrece? a zis Wyman.

— Ce se petrece? E vorba de toată povestea asta bolnavă! Crezi că nu ştiu ce monstru a fost tata? Sau cum e sora mea?

— Nu sunt ca el, a şoptit Emma. Pe Megan au indignat-o atât de tare spusele surorii ei, încât am reuşit să mă deplasez aproape treizeci de centimetri către coloană şi cărămida slăbită.

— Ei! a exclamat Megan îndreptând pistolul către dr. Wyman. Ce zici de asta? Ce au spus testele tale? Douăzeci de ani de cercetare şi toate prostiile alea doar ca să spui că e ca tata. Bolnavă. *Deranjată* la cap. Că nu e normală, ca mine.

M-am întrebat dacă nu cumva Megan era mai dusă cu capul decât noi toţi la un loc.

— Cred că ţi-a fost greu să accepţi ceea ce a fost tatăl tău, a spus Elena.

— O, mai du-te naibii! Duceți-vă naibii amândoi, cu tot cu studiul vostru! Îi ajutați pe aceşti… aceşti *ciudați,* când ar trebui să-i adunați şi să le dați otravă, spuse fluturând arma spre noi.

— Cine e tatăl tău? a întrebat Trevor, care habar n-avea.

— Gregory Ripley, ucigaşul SVD, i-a răspuns Charles.

Megan se pregătea să-l lovească din nou, dar a intervenit Wyman.

— Noi credem în potențialul uman, a spus el. Credem că oamenii pot fi educați să facă alegeri constructive. Chiar şi tu ai putea. Cu douăzeci de ani în urmă s-au petrecut nişte lucruri groaznice şi am vrut să creez un mod de lucru care să preîntâmpine aşa ceva. Megan, eşti la o răscruce de drumuri, aşa cum a fost şi el. Te rog, lasă pistolul şi hai să vorbim, doar noi doi.

Megan se holba la el cu ochii mari, apoi, încet, privirea i s-a deplasat către Emma într-un fel care m-a făcut să încremenesc. Emma zăcea inertă, cu genunchii strânşi la piept, privind-o pe sora ei cu o expresie pe care n-am ştiut să o interpretez. Nu părea teamă, mai degrabă resemnare. Megan se lovea ritmic cu patul pistolului peste picior.

— Vrei să-ți ucizi sora? a întrebat Charles, nevenindu-i să creadă. Deşi eram la distanță, îmi dădeam seama că respira cu dificultate.

— Sora mea e un monstru. Ani la rând, i-am citit jurnalul. Am ştiut dintotdeauna că era ceva în neregulă cu ea, cum fusese şi cu tatăl nostru, şi, când a intrat în acest grup, am ştiut sigur. La început, mi s-a părut o glumă – de ce ar aduna cineva o asemenea menajerie de ticăloşi? Am urmărit-o, v-am urmărit pe toți, ca să mă asigur că nu mă înşelasem. Dar s-a dovedit că sunteți bolnavi, perverşi. Pot repara ceea ce a făcut tatăl meu. Cel mai bun lucru pe care îl pot face este să curăț societatea de voi.

— Stai! a strigat Trevor. Eu nu sunt ca ei.

Hai, fii serios! Observația lui era atât de revoltătoare, că până şi eu m-am oprit din mersul târâş către coloană.

— Te pot ajuta, a adăugat el privind-o aproape sincer.

Evident, Megan era sceptică.

— Să mă ajuți *tu pe mine?* Cum?

Trevor şi-a umezit buzele.

— Pot să intru în baza lui de date, a spus, arătând către Wyman. Să afli tot. Despre toți, din toți anii. Fiecare student care a trecut prin programul lui. Toți studenții care s-au calificat, chiar şi cei care n-au fost admişi în cele din urmă. Am putea… am putea face o listă.

Nemernicul naibii! Wyman şi Elena îl priveau şocați. Elena i-a aruncat o

privire lui Wyman; n-a fost decât o secundă, dar orice femeie o recunoştea: Era privirea aia: „Ți-am zis eu! Te-am avertizat în privința lui, dar nu m-ai ascultat”. Cu degetele amorțite de frig, am pipăit până când am prins cărămida şi am tras. S-a desprins, dar nu complet.

— Ce joc faci? am întrebat-o. Ce ai făcut acolo? am continuat făcând semn cu capul către locul în care zăcea cadavrul lui Will. Megan a început să vină spre mine zâmbind cu aroganță. Câți oameni ai ucis deja? Patru? Cinci? Şase? E clar că nu te limitezi doar la cei răi.

— Cei răi, zici? a spuse ea întorcându-se să-i privească pe Wyman şi Elena. Profitând de moment, am tras încă o dată şi am simțit bucata de cărămidă rece şi grea în mână. Ani la rând ați jucat jocuri psihologice cu noi, acum a venit rândul vostru să luați parte la un experiment. Vă voi ucide pe toți, a spus ea simplu. Dar dacă vreunul dintre voi – a arătat cu pistolul către psihologi – doreşte să elimine pe careva, chiar vă rog!

Charles s-a înviorat o secundă şi i-a fixat pe cei doi cu privirea. Era clar că se aştepta ca măcar unul dintre ei să accepte. Emma şi Trevor se uitau şi ei, aşteptând, însă chipul lui Andre exprima o cu totul altă emoție: „Ce naiba!?” părea să spună. S-a instalat o tăcere apăsătoare, în cursul căreia Megan a aşteptat ca unul dintre ei să se hotărască.

— Megan, nu vom face asta. Ce-ar fi să mergem la birou şi să discutăm? a spus Wyman.

— Nimeni nu vrea să discute cu tine. Chiar crezi că țicniții ăştia vor să vorbească despre problemele lor în prezența ta? Eu m-am apropiat tot mai mult. Prinsă de discuție, nu a băgat de seamă că eram aproape în spatele ei.

— Megan, îi ajutăm pe oamenii aceştia, a rostit Elena încet. Sigur, reprezintă un segment al populației cu care puțină lume vrea să aibă de-a face şi tocmai de aceea există atât de puține informații în domeniu.

— Cu asta se ocupă ştiința, a intervenit Wyman. Încearcă să înțeleagă fără să judece. Vreau să te ajut şi nu te voi judeca pentru ceea ce ai făcut până acum, dacă laşi arma.

— Numeşte o singură persoană pe care programul acesta a ajutat-o, a cerut Megan.

— Pe mine! a strigat Charles. Am învățat, cel puțin, să mă port ca o ființă umană. Ar trebui să încerci şi tu.

— Tu, *mizerabilule!* a strigat ea. Am văzut-o ridicând brațul. A urmat o sclipire, apoi zgomotul ca o explozie. Trupul lui Charles s-a smucit şi s-a prăbuşit. Îl împuşcase. Îl împuşcase pe Charles.

M-a cuprins un fel de îngheț. Era un sentiment copleşitor de linişte, dar şi o furie calculată, intensă. Eram prea jos totuşi ca să arunc cărămida, aşa că m-am repezit către partea inferioară a trupului ei, am trântit-o şi mi-am înfipt dinții în pulpa ei, acolo unde se terminau pantalonii şi începeau şosetele. Am muşcat până la sânge. A țipat şi arma s-a descărcat din nou în întuneric. Ne-am încăierat ca două animale sălbatice. Am izbit-o cu cărămida, am auzit sunetul ca de pepene crăpat când i-am rupt nasul.

A țipat înfundat. Am lovit din nou, cu satisfacție. Auzeam țipete, nu ştiam ale cui erau. Nu vedeam nimic în jurul meu, nici pe Wyman, nici pe Charles, pe nimeni în afara nenorocitei pe care trebuia să o distrug. Cineva îmi striga numele. Am lovit iar şi iar, până când din toate direcțiile au apărut raze strălucitoare. Țipete. Bărbați îmbrăcați în negru, ca nişte ninja, strigau la mine orbindu-mă cu luminile lor.

— Lasă arma!

— La pământ!

— La pământ, acum!

Strigau toți odată. Mi-am dat brusc seama că toate luminile acelea erau îndreptate asupra *mea.* Şi puştile la fel. Sângele mi se prelingea pe bărbie. Amețită, am lăsat cărămida şi am ridicat brațele deasupra capului, clipind orbită de lumini.

62.

— Chloe, vino aici, a spus Elena încet. Am ascultat-o. Poliția era peste tot, luminile lor sfârtecau întunericul. Cei din trupele speciale intraseră în ceea ce fusese centrul cercului nostru, iar polițiștii în haine civile, probabil detectivi, începuseră să izoleze zona şi ne cereau să ne retragem într-un colț şi să aşteptăm acolo.

Elena a scos un şervețel umed din geantă şi mi-a şters sângele de pe bărbie şi din colțurile gurii. Degetele subțiri îi tremurau.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Charles e mort? Imediat după poliție veniseră paramedicii, constataseră că nu reprezentam un pericol. Adevăratul vinovat zăcea cu fața zdrobită, era fotografiat de criminalişti. Îl înconjuraseră imediat pe Charles şi unul dintre ei verificase pulsul lui Megan doar pentru a constata realitatea: era moartă. Toată lumea striga, apoi l-au aşezat pe Charles pe o targă mobilă şi un polițist m-a apucat de cămaşă oprindu-mă să-l urmez. Charles era palid şi zăcea nemişcat. Paramedicii au ieşit. Aveam un presentiment urât.

Elena şi-a pus mâinile pe umerii mei fără un cuvânt.

La naiba! Mi-am dat seama că trebuia să fac rost de telefonul lui Megan. Fie îl avea asupra ei, pentru că la vârsta noastră nu ne putem lipsi de telefoane, fie, dacă fusese isteață, îl lăsase acasă, ştiind că o putea plasa la locul unde se pregătise să comită o multiplă crimă, însă n-am făcut nici doi paşi că au apărut doi polițişti şi m-au împins înapoi, către locul unde era Andre. Acesta privea îngrozit, cu mâinile peste gură şi nas, către ceva aflat la câțiva metri de noi.

M-am uitat şi eu şi am văzut câțiva polițişti studiind rămăşițele lui Will. E drept, mirosea îngrozitor – în caverna aflată sub pământ erau umezeală, nisip şi resturile trupului lui Will. Trebuia să fiu foarte atentă în continuare, la interogatoriu. Eram convinsă că de data asta Charles nu va spune nimic, iar Andre nu ştia mare lucru despre Will.

— Ce… ce e aia?

Am ridicat din umeri.

— Un alt cadavru, presupun.

Dintr-odată, Andre m-a fixat cu privirea, coborându-şi mâna de pe față. Nu i-am înțeles privirea. Nu îmi dădeam seama ce exprima, dar am ştiut că

nu era de bine. M-am prefăcut că plâng.

— Nu vreau decât să se termine toate astea.

El a continuat să mă privească.

— Sigur! Cum să nu, ca noi toți.

Apoi, poliția ne-a poftit afară şi ne-au urcat în maşini. Pe drum, Elena a stat lângă mine, cu mâna strânsă pe brațul meu.

— O să fie bine, i-am spus.

M-a privit încruntată. Am ajuns la secția de poliție, unde ne-au condus în încăperi separate. O doamnă drăguță mi-a adus o cană de ceai fierbinte. Eram îmbrăcată subțire şi frigul din cavernă mă afectase.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat care zâmbea discret, dar prietenos.

— Bună, sunt detectivul Bentley, a spus. Bentley era mişto, mi-a plăcut imediat. Mă ocup de cazul acesta de câteva luni. Te deranjează să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Nu mă deranja. Era *foarte* important să-i răspund la câteva întrebări. O parte din ceea ce i-am spus era adevărat. Ştiuserăm că eram urmăriți. Cineva intrase în dormitorul lui Charles. Apoi ne dăduserăm seama că gemenele erau fiicele lui SVD, iar crimele păreau a fi opera unui imitator. Evident, nu i-am spus despre Instagram şi am înflorit lucrurile pe ici, pe colo, cu detalii ce nu puteau fi confirmate.

— A fost o noapte! am spus, şi am început din nou să tremur de-mi clănțăneau dinții. Detectivul Bentley şi-a scos haina şi a aşezat-o pe umerii mei. *Bingo!* M-am înfăşurat strâns în ea zâmbindu-i recunoscătoare. Veneam de la sală şi mă pregăteam să merg la o petrecere, la casa unei frății, când am simțit că eram urmărită, am continuat

— Ce frăție? Bentley lua notițe.

— SAE, cred? În orice caz, m-am gândit că eram eu paranoică şi m-am dus la petrecere. Discutam cu un tip blond, la naiba, nu mai ştiu cum îl cheamă. Am vorbit o vreme, apoi am mers la baie şi am văzut o fată care se uita urât la mine. Nu am dat importanță. Mi-am zis că poate era cuplată cu tipul blond, sau era iubitul ei şi o deranja că vorbisem cu el. Însă – am făcut ochii mari şi am lăcrimat fals, dar corespunzător –, domnule Bentley, era fata aceea, cea care a încercat să ne omoare.

— Era aceeaşi fată?

— Sunt sigură. Îmi amintesc, pentru că s-a întors către mine şi m-a privit cu o ură greu de descris! Apoi a plecat cu tipul blond. Însă a fost foarte ciudat, se purta de parcă ea îmi furase mie iubitul. Nici măcar nu mai ştiu

cum îl cheamă.

— L-ai putea descrie? Câți ani avea? Era în frăție?

Am bătut câmpii, oferind-i o descriere mai mult sau mai puțin exactă a lui Will.

— Presupun că asta a fost… era nebună şi trebuie să-şi fi dat seama că descoperiserăm că era fiica lui SVD.

Dintr-odată, Bentley a aşezat tableta pe masă şi s-a aplecat să ajungă la nivelul meu, aşezându-şi mâinile pe genunchii mei.

— Chloe… ştiu că simțul tău moral e altfel decât al oamenilor obişnuiți, dar…

— Stați aşa, poftim?

— Ştim despre program.

— Cine ştie?

— Câțiva colegi. Eu. Colaborez de ani întregi cu Leonard la proiectul acesta. Pari o fată de treabă şi Leonard mi-a spus că ai rezultate foarte bune la învățătură.

— Am fost unul dintre Analiştii concursului pentru o bursă națională de merit.

— Asta da realizare! Dar te rog să te gândeşti o clipă la Emma şi la faptul că probabil nu doreşte să se ştie cine a fost tatăl ei. Multă lume a depus eforturi considerabile pentru păstrarea secretului, pentru că presa le-ar fi distrus viața celor două.

— Ați fost unul dintre cei implicați?

— S-a întâmplat când eu eram încă mic, dar tata a fost detectivul principal în cazul Ripley. Cu toții le-au îndrăgit pe copile.

Am pufnit.

— În cazul acesta, cu toții s-au înşelat.

El însă era de neclintit.

— Crezi că poți păstra secret amănuntul acesta despre Emma?

— Îmi plac secretele, am spus strângând din nou haina lui pe mine. Dacă îmi spuneți un lucru. M-a privit sceptic, dar a încuviințat. Ne-a păcălit – pe mine, pe Charles şi pe Andre – să ne aducă acolo. Cum a procedat în cazul celorlalți?

— În acelaşi fel. I-a trimis un mesaj fals lui Charles, ca să pară trimis de tine, apoi i-a luat telefonul. La fel a făcut şi cu Trevor, dându-se drept o fată care voia să se vadă cu el. *Trebuie să recunosc, am admirat-o la faza asta, la fel aş fi procedat şi eu, iar Trevor s-ar fi dus chiar şi într-o peşteră dacă*

exista o cât de mică şansă să se culce cu cineva. Emmei şi psihologilor însă, pur şi simplu le-a cerut să vină. Îmi imaginez că niciunul dintre ei nu se aştepta la ceea ce a urmat.

În ceea ce o priveşte pe Emma, nu eram la fel de sigură. Cred că bănuise anumite lucruri despre sora ei.

Andre încerca să nu se holbeze la Wyman, care se afla în celălalt capăt al culoarului secției de poliție, cu capul în palme. Părea tras la față. Andre fusese dus într-o altă încăpere, răspunsese la întrebări, i se prelevaseră probe şi fusese lăsat să plece. Aştepta să-i vină maşina. Îşi încrucişă braţele pe piept încercând să alunge răceala care îi intrase în oase după atâtea ore – nici nu mai ştia câte – petrecute în locul acela sub pământ. Nu voia decât să ajungă acasă. La el acasă, nu la cămin. Îşi scoase telefonul şi, după ce reflectă îndelung, îi scrise fratelui său: „Pe scurt, sunt la secția de poliție din Dave Thomas Circle. Vii să mă iei? Vreau să stau acasă câteva zile". La scurt timp, primi un singur cuvânt drept răspuns: „Puiule!" Era felul lui Isaiah de a spune: „Pornesc imediat, dar vreau să aflu întreaga poveste şi poți să-mi spui tot în timp ce mâncăm". Lui Andre îi convenea.

Profita de momentele de aşteptare încercând să se încălzească şi să se gândească la cele petrecute. Creierul lui nu reuşea să înțeleagă anumite lucruri. Se terminase. Totul luase sfârşit. Misterul era rezolvat. Se întorceau cu toții acasă în siguranță şi… fericiți? Tocmai atunci, dintr-o sală ieşi Chloe purtând pe umeri o haină care, evident, nu-i aparținea. Fuseseră despărțiți de cum ajunseseră la secția de poliție, prin urmare, îşi imagină că şi ea fusese interogată şi i se luaseră probe.

— Să nu spui nimic! îi şuieră aşezându-se lângă el, pe scaun.

Andre îşi îndreptă spatele. Să nu spună nimic despre ce anume? Era cumva supărată pe el? Îşi dăduse seama că el chemase poliția, în drum spre „petrecerea" lui Megan sau se gândise că Wyman sau Elena o făcuseră? Încordat, Andre încercă să o privească fără ca ea să-şi dea seama. Chloe nu părea tulburată. Îşi legăna picioarele jucându-se pe telefon. *Abia ai ucis o fată zdrobindu-i capul!* îşi zise Andre. *I-am văzut creierii.*

— Crezi că au gustări pe undeva? îl întrebă ea dintr-odată.

— Probabil că da, îi răspunse, dorindu-şi ca ea să plece cât mai repede de lângă el. Ceea ce şi făcu, sărind într-un picior. Andre înghiți, dar gâtul îi era atât de uscat încât îl auzi hârşâind. Puțin mai departe, pe hol, era o masă cu cafea şi pahare din plastic. Turnă cu mâini tremurătoare şi porni către

Wyman. Acesta acceptă cafeaua cu un zâmbet surprins, dar abătut. Părea să sufere fizic.

— Domnule Wyman, o să fiți bine?

— Iartă-mă, este… Am cea mai stranie senzație de déjà-vu. Tot ce mi-am dorit a fost ca ambele fete să fie protejate, să ducă o viață normală.

— Nu v-ați gândit nicio clipă că poate e ceva în neregulă cu Megan?

Wyman oftă zgomotos.

— Când m-au sunat din California să-mi spună că bănuiau că e ceva în neregulă cu Emma, nu m-am mai gândit la nimic altceva decât cum să fac să o ajut. Ştiu că relația mea personală cu ea făcea înscrierea ei în studiu puțin ciudată, dar am crezut că programul o va ajuta.

— Dar, domnule Wyman… de ce ați vrut să-l ajutați pe Gregory Ripley?

Wyman clipi ca şi cum răspunsul ar fi fost de la sine înțeles.

— Pentru că era un om cu mințile profund rătăcite, însă nu mi-am dat seama cu adevărat cât de gravă era situația.

— Dar când întreaga țară cerea pedeapsa cu moartea pentru el, de ce ați cerut clemență?

— Andre, eu sunt Quaker. Nu cred în pedeapsa cu moartea. Mulți pretind că nu sunt de acord cu asta şi cu sistemul care încă o susține, dar principiile acestea morale dispar imediat ce apare un om ca Ripley. Nu cred că statul trebuie să ucidă pe cineva, cred că orice om poate fi salvat. Am vrut să îl ajut.

— Chiar credeți că ați fi reuşit, dacă ar fi rămas în viață?

— Nu, şi vrei să ştii de ce cred asta? Pentru că domeniul psihologiei a acordat foarte puțină atenție studiului psihopaților. Quakerii cred în ceea ce se numeşte „justiție reparatorie”. Asta înseamnă că atunci când cineva greşeşte, nu-l ucizi şi nu-l scoți în afara societății, îi ceri să repare răul făcut.

Andre privea în tăcere cafeaua amară. După toată munca lui de documentare, el cunoştea întreg traseul profesional al lui Wyman, dar niciodată nu se gândise la el în felul acela. Dintr-odată, se simți ruşinat: Wyman nu era un savant nebun, ci un om dureros de onest. Îşi imagină cum trebuie să se simtă acesta acum, crezând că le ajutase pe gemene să ducă o viață normală pentru ca apoi să trăiască tocmai el ceea ce se întâmplase, şi totuşi să continue să creadă că ar fi trebuit să prevadă şi să preîntâmpine evenimentele.

Andre se lupta să spună ceva; se întrebă dacă nu era momentul, în mijlocul haosului aceluia, să mărturisească adevărul cu privire la

diagnosticul lui. Când deschise gura însă nu zise decât:

— Vor anula programul?

Pentru o clipă, Wyman îl privi descumpănit, apoi pe chipul lui apăru o expresie de blândețe.

— Nu, Andre, nu mi-aş face griji. La urma urmei, voi aţi fost atacați, nu invers. Îl bătu pe spate şi băiatul se îmbujoră ruşinat.

Tocmai atunci, un polițist o aduse pe Emma, luându-l pe Wyman pentru interogatoriu.

Chipul fetei era inexpresiv, impenetrabil. Se aşeză pe banchetă, nemişcată, cu tălpile pantofilor perfect lipite de podea. Dacă evenimentele nopții anterioare o traumatizaseră, nu o arăta deloc.

— Îmi pare rău… pentru sora ta, îndrăzni Andre. De când citise manuscrisul lui Fiola, se concentrase asupra misterului, asupra încercării de a fi mereu în siguranță şi nu se gândise nicio clipă că existau două tinere de vârstă apropiată cu a lui care ştiau că tatăl lor comisese unele dintre cele mai cumplite acte de violență din istoria criminalității. Acelaşi bărbat care le hrănise când erau mici, le cumpărase jucării de Crăciun şi le sărutase de noapte bună. Tatăl lor fusese un monstru, iar mama lor le abandonase şi ea, într-un fel. Suferiseră cât pentru mai multe vieți.

Emma se întoarse către el. Ochii ei erau de un căprui cald, indescifrabil, şi priveau către peretele din spatele lui.

— Nu am reuşit niciodată să o controlez, orice i-aş fi spus.

Andre se chinui să spună ceva acceptabil.

— Nu era responsabilitatea ta să îți controlezi sora.

— Ba da, într-un fel, răspunse Emma. Pentru că am fost singura care o cunoştea cu adevărat. Nu voiam să o ştiu aşa. Întotdeauna a fost mai deşteaptă decât mine, întotdeauna vedea pericole peste tot şi punea ceva la cale. O vreme, între ei se lăsă tăcerea. Andre ciulea urechile, încercând să audă ce vorbeau detectivii, dar din mai multe birouri se revărsa muzica radioului. Emma îşi contempla pantofii murdari de nisip.

Apoi îl privi pe Andre.

— Ştiai că tata este un cartonaş?

— Poftim?

— Au făcut nişte carduri, precum cărțile de joc, cu criminali pe ele. Oamenii fac colecție. După asta, fata îşi plecă iar privirea către pantofi şi nu mai spuse nimic.

Andre simțise mustrarea, deşi nu îl vizase pe el. Ce fel de oameni

colecționau asemenea carduri?

Îi ardeau urechile şi nu găsea nimic de spus. Îşi aminti de toate podcasturile, serialele de televiziune şi filmele despre criminali în serie pe care le urmărise. Era atât de uşor să uiți că acelea nu erau personaje, ci oameni adevărați.

— S-ar putea spune, cred, că există o diferență între a căuta să înțelegi ceva şi o curiozitate morbidă, spuse în cele din urmă.

Emma îşi ridică din nou privirea şi de data asta se uită drept în ochii lui.

— Când eşti fiica lui Gregory Ripley, nu e nicio diferență.

Telefonul lui Andre vibră. Isaiah îi trimisese mesaj cu un emoticon reprezentând o vânătă, ceea ce probabil voia să însemne că ajunsese. Uşurat, îşi luă stângaci rămas bun de la Emma, care se mulțumi să-l privească fără să-i răspundă, apoi îl întrebă pe ofițerul de serviciu dacă era cu adevărat liber să plece.

Păşi afară în aerul rece. Era aproape trei dimineața şi, deşi nu era aproape deloc trafic, văzu în lumina felinarelor maşina lui Isaiah parcată ilegal, cu avariile pornite. Îşi imaginase că se va strecura în maşina unde, inevitabil, răsuna o muzică îngrozitoare, dar Isaiah coborî să-l întâmpine şi nu în felul obişnuit, frățesc, în care îl lua peste picior, ci preocupat şi neliniştit. Apoi uşa din spate se deschise şi coborâră părinții lui. Tatăl său se mişca greoi din cauza problemelor cu spatele. Andre era atât de epuizat, doar văzuse moartea cu ochii, încât îi dădură lacrimile. Veneau către el, bucuroşi să-l vadă în viață, dornici să-l îmbrățişeze şi să afle ce se întâmplase de ajunsese la poliție. Andre ştiu că primul lucru pe care voia să-l facă era să-i îmbrățişeze. Să-i îmbrățişeze strâns, pentru că erau familia lui şi îi iubea, şi îşi dorea căldura şi confortul căminului lor, ciocolata caldă pe care mama i-o va face, poate şi o felie de pâine prăjită, înainte să adoarmă în patul în care crescuse. Îi va îmbrățişa, apoi îi va minți.

63.

Maşina viră pe Rhode Island depăşind „la mustață” doi oameni pe scutere, care nu protestară. Detectivul Bentley era un as al volanului. Soarele strălucea şi oamenii îşi trimiteau mesaje de parcă nu fusese cât pe ce să aibă loc o crimă multiplă, cu o noapte în urmă. Detectivii nu conduceau maşini de poliție, ci maşini obişnuite, prevăzute cu sirene şi lumini.

După noaptea aceea, m-au chemat să mai răspund la nişte întrebări. Am spus aceeaşi poveste cu misteriosul băiat blond şi, în rest, am repetat ceea ce le spusesem şi înainte. I-am trimis un mesaj lui Andre, care mi-a spus că şi pe el îl interogaseră din nou şi că se pregătea să se bage în pat şi să „hiberneze” până la sfârşitul anului. Trebuia neapărat să sărbătorim faptul că ne redobândiserăm libertatea, i-am spus.

— Putem să pornim sirena? am întrebat. Bentley mi-a aruncat o privire amuzată, dar fermă, apoi a scuturat din cap. Haide, mai aveați puțin şi mă împuşcați!

— Ei, bine, e drept că am văzut o fată care o izbea pe alta cu un pietroi.

— De ce vă plângeți? Am rezolvat două crime în locul vostru.

— Trei! mormăi el.

— *Trei?* Am făcut ochii mari. Aşadar acela era un cadavru? Eu şi Andre am crezut că era un animal.

— Uită ce-am spus. Câțiva reprezentanți ai poliției nu sunt prea fericiți cu programul acesta pentru psihopați aici, în oraşul nostru.

— Vă dați seama, nu-i aşa, că ucigaşul a fost cineva care, aparent, e tot atât de normal pe cât sunteți voi? A ridicat din umeri recunoscând că aveam dreptate. Puneți-vă prioritățile în ordine, domnule detectiv. Cel mai grav lucru pe care îl fac eu, într-un oraş în care, săptămânal, cineva e pus sub acuzare, e să sărut iubiții altor fete.

— Ai dreptate! Bentley a ajuns la Spitalul *George Washington* şi a parcat pe 22th Street, unde presupun că nu aveai voie să opreşti decât dacă erai polițist. Câțiva studenți care traversau să meargă la masă sau la cursuri au privit către noi.

— Fereşte-te de necazuri, domnişoară Chloe! mi-a spus ei.

L-am privit drept în ochi.

— Şi dacă nu o fac?

— Să nu mă cauți. Ne-am luat rămas bun zâmbind.

Abia mă lămurisem ce lift trebuia să iau, când am zărit-o pe nimeni alta decât pe Kristen Wenner, obosită şi palidă, ducând la subraț o cutie cu prăjituri de la Buttercream. Am alergat să iau acelaşi lift cu ea.

— Kristen, sunt eu, Chloe! ne-am cunoscut la petrecerea ta.

— O, bună! a spus ea cu voce obosită.

— E adevărat ce am auzit despre Charles? am şoptit. M-a privit nedumerită, dar i-am explicat: Fac voluntariat aici, aşa că ştiu tot!

— E adevărat, a şoptit. Bietul de el!

— Am auzit că o nebună îi urmărea?

— Din câte am aflat de la Charles, se pare că era obsedată de vreo şase studenți. Ancheta nu s-a încheiat încă.

— Charles are talentul acesta, mi-am dat seama. Liftul se apropia de etajul şase. Pot intra să-l salut? am întrebat-o.

— O, Chloe, chiar te rog! a răspuns Kristen prinzându-mă de braț. Am stat toată noaptea lângă el, iar acum nu mai am decât câteva minute la dispoziție. Lui Charles nu-i place să fie singur. O să-i facă plăcere vizita.

Firește, Charles se afla într-un salon privat. Televizorul era pornit fără sonor, iar el urmărea o emisiune, ridicat în capul oaselor. Halatul de spital nu era prins bine şi-i alunecase peste un umăr, dezvelind pansamentul imediat sub claviculă.

— Ți-am adus un musafir, a spus Kristen.

Charles s-a uitat când la ea, când la mine, apoi un zâmbet năuc i-a apărut pe chip. Era clar că nu-i plăcea să mă vadă înțelegându-mă atât de bine cu Kristen.

— Chloe, am fost la petrecerea ta, îți aminteşti? am zis.

— O!

— Ți-am adus nişte biscuiți, a spus Kristen. S-a apropiat şi a lăsat biscuiții lângă el, apoi l-a sărutat şi i-a netezit părul. Te simți mai bine?

— Obosit. Sunt îndopat cu medicamente. Kristen a mai rămas câteva minute, apoi s-a scuzat şi s-a retras spunând că puteam rămâne să-i țin companie o vreme. A plecat, iar eu m-am apropiat de pat să iau un biscuit. L-am ales pe cel mai încărcat de ciocolată. Foarte amuzant! a spus Charles acru, dar cu un aer vesel.

— Ar trebui să fii mai amabil cu cei care ți-au salvat viața. S-a tras cu dificultate într-o parte, iar eu am urcat şi m-am întins lângă el. Nu-mi vine să cred ce proşti am fost. Nu m-am gândit nicio clipă serios că ar putea fi

Megan.

— Eu m-am gândit serios, a răspuns el. Am considerat doar că aveam mai multe dovezi în privința altora.

— Ba nu, am strigat indignată. Spui asta doar aşa, acum că s-a terminat totul.

A râs. A aşezat cutia cu biscuiți pe noptieră şi m-am cuibărit mai bine lângă el. I-am regăsit mirosul, dincolo de izul de pansamente şi dezinfectante.

— Am un cadou pentru tine, mi-a şoptit.

— Pentru mine? Pentru că ți-am salvat viața?

S-a întins cu greutate spre noptiera pe care erau o carafă cu apă şi nişte haine împăturite. A scos dintre haine un iPhone şi mi l-a întins. Pe ecranul acestuia era imaginea unei gimnaste în aer. Uimită, i-am smuls telefonul din mână.

— Cum l-ai luat? La naiba! Aveam nevoie de parolă! Am încercat: 1234,0000.

— Chiar când au intrat trupele de intervenție, dar înainte să sosească paramedicii. Eram chiar lângă ea.

— Bine gândit!

— Mi-am dat seama că trebuia să fi ştiut despre Will… dacă ne-a adus acolo.

Nu i-am răspuns. Încercam diverse parole. La întâmplare, am tastat cifrele aferente literelor care alcătuiau numele „Biles”. Am avut noroc. I-am şters imediat contul de Instagram, apoi am setat telefonul pe modulul avion şi i-am dat drumul în carafa cu apă. Ştersesem deja propriul meu cont de Instagram, imediat ce ajunsesem la secția de poliție şi îmi permiseseră să merg la baie.

L-am împuns pe Charles, care era pe cale să adoarmă.

— Crezi că Emma a ştiut?

— Nu ştiu. Uneori mă gândesc că poate a înțeles şi a încercat să o facă pe Megan să renunțe. Poate că încă simte nevoia să-i fie loială, într-o anumită măsură. Eram atât de sigur că e Trevor…

— Mi-am dat seama că nu era el abia după ce am aflat că fusese internat. Atunci am priceput că Megan îl vâna aşa cum ne vâna şi pe noi.

— E un gunoi. Era dispus să trădeze pe oricine din program ca să-şi salveze pielea.

— Ştiu, am spus. Nu l-am iertat. Nici vorbă. Şi-a făcut un duşman

redutabil.

— Lasă comploturile pentru altă dată. Coborî vocea. Uit mereu că, practic, sunt în pat cu un criminal în serie.

M-am încruntat.

— Nu e chiar aşa. A râs şi, în loc de scuze, m-a cuprins cu braţul sănătos. Mi-am ridicat capul pentru o clipă, să-mi strâng părul. Charles, doar nu ai crezut că eu eram criminalul? Că aş fi fost în stare să fac lucrurile acelea cumplite?

— Sigur că nu, mi-a răspuns el cu blândeţe, dar privirea pierdută, ameţită de medicamente, era fixată pe ecranul televizorului.

I-am prins bărbia între degete şi l-am întors cu faţa spre mine.

— Spune-mi adevărul, Charlie Bear!

A zâmbit mult prea larg şi mi-a dat părul peste ureche.

— Evident, trebuia să te iau în calcul, dar nu am crezut nicio clipă cu adevărat că eşti tu, a spus privindu-mă. Asta e problema cu cei ca noi: minţim atât de bine, încât niciodată nu vom şti adevărul.

Am oftat şi m-am cuibărit la pieptul lui, cu ochii la televizor şi gândindu-mă la cum îl voi distruge pe Trevor. La ştiri, erau proteste undeva, într-o ţară al cărei steag, pe care îl ardeau, nu l-am recunoscut. Apoi au arătat o banchiză topindu-se. Charles s-a răsucit uşor şi m-a sărutat pe frunte. Am hotărât să mă relaxez şi să mă odihnesc o zi. La urma urmei, aveam destul timp pentru alte uneltiri.

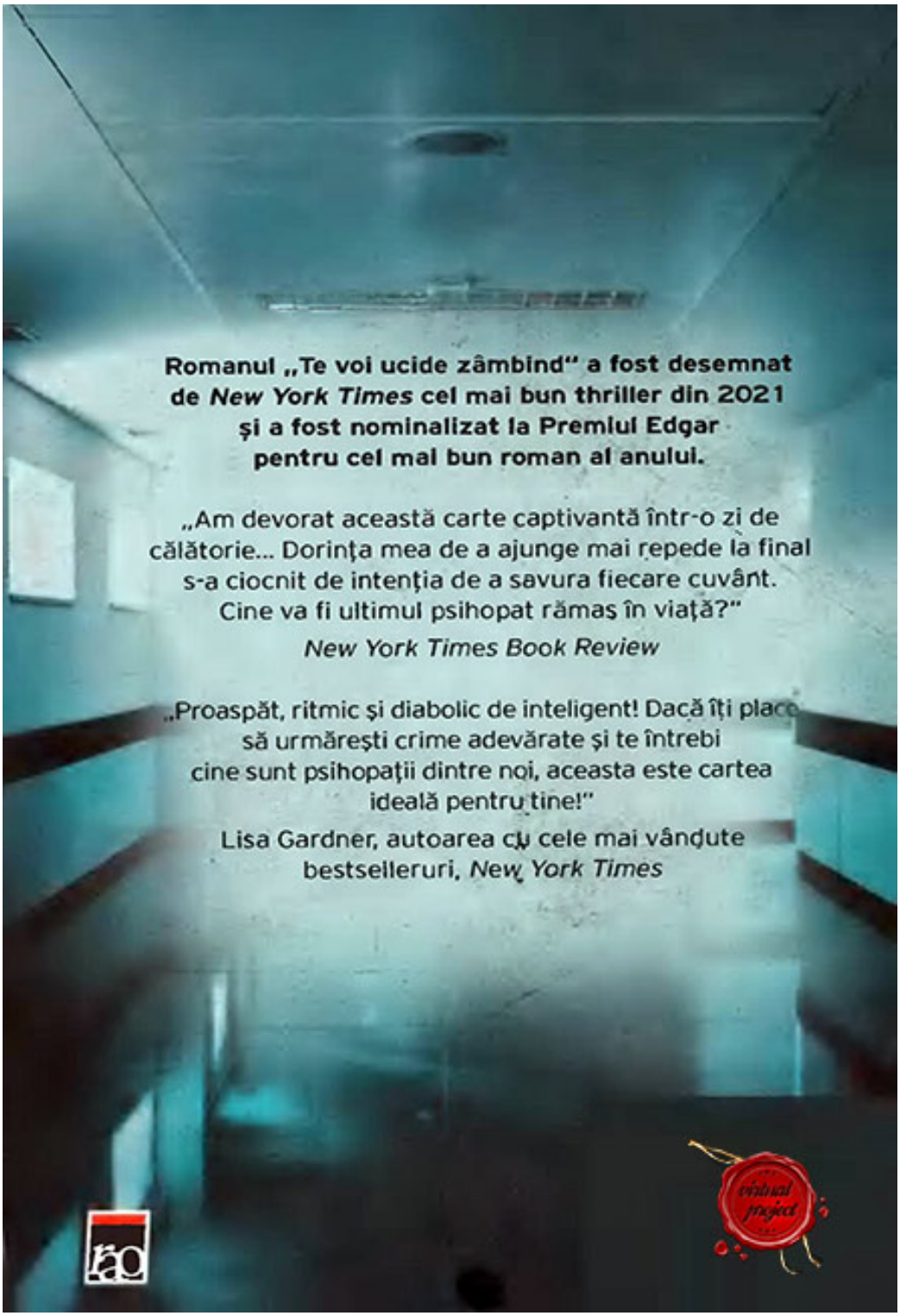

Romanul „Te voi ucide zâmbind" a fost desemnat de *New York Times* cel mai bun thriller din 2021 și a fost nominalizat la Premiul Edgar pentru cel mai bun roman al anului.

„Am devorat această carte captivantă într-o zi de călătorie... Dorința mea de a ajunge mai repede la final s-a ciocnit de intenția de a savura fiecare cuvânt. Cine va fi ultimul psihopat rămas în viață?"

New York Times Book Review

„Proaspăt, ritmic și diabolic de inteligent! Dacă îți place să urmărești crime adevărate și te întrebi cine sunt psihopații dintre noi, aceasta este cartea ideală pentru tine!"

Lisa Gardner, autoarea cu cele mai vândute bestselleruri, *New York Times*

{1} Fără conștiință (în engleză, în original) (n. tr.).

{2} Jurnal de dispoziție: instrument de lucru și analiză folosit in psihologie și psihiatrie, un caiet sau un suport electronic în care sunt notate starea sau dispoziția în care se află pacientul la un moment dat.

{3} Sadic și neobișnuit (în engleză, în original) (n. tr.).

{4} *Investigații criminale* (în engleză, în original) – serial de televiziune (n. tr.).

{5} *48 de ore* (în engleză, în original) – serial de televiziune (n. tr.).

{6} Exerciții de fitness care combină tehnici de respirație din Yoga cu elemente de Pilates.

{7} Tehnică de autoapărare creată de serviciile secrete israeliene.

{8} Cine ar vrea să se mărite cu un cultivator de soia? (în limba engleză, în text) (n. tr.).

{9} Bere din rădăcini (în engleză, în original) – băutură de obicei nealcoolică nord-americană, adesea carbogazoasă, aromatizată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac, care au fost fermentate cu zahăr și drojdie (n. tr.).

{10} Darul fricii, carte de Gavin de Becker (n. tr.).

{11} Serie de documentare, realizată de NBC (n. tr.).

{12} Lege (în latină, în original) (n. tr.).

{13} Companie de car-sharing (n. tr.).

{14} *The Pit and the Pendulum* – povestire a scriitorului american Edgar Alan Poe (în engleză, în original) (n. tr.).

virtual-project.eu